

SİNEM ATAKLI

DEVİRİM

2417

©psilon®

DEVİRİM
2417

Devrim 2417

Sinem Ataklı

Yayın Yönetmeni: Aslı Tunç

Editör: Can Kara

Kapak Tasarım: Merve Polat

Sayfa Tasarım: Çağla Yön

1. Baskı: Nisan 2021

ISBN: 978-605-173-905-2

© Sinem Ataklı, 2021

Bu eser, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz.

Türkçe yayım hakkı:

© Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.

Baskı ve Cilt:

Dörtel Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.

Zafer Mah., 147. Sok., No: 9-13/A

Esenyurt/İstanbul

Tel: (212) 565 11 66

Sertifika No: 40970

Yayımlayan:

Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.

Osmanlı Sok., No: 18/4-5 Taksim/İstanbul

Tel: (212) 252 38 21 Faks: (212) 252 63 98

İnternet Adresi: www.epsilonyayinevi.com

E-posta: epsilon@epsilonyayinevi.com

Sertifika No: 49067

SİNEM ATAĞLI

DEVİRİM
2417

*Bana güçlü olmayı öğreten anneme ve
özgür olmayı öğreten babama.*

*“Yaşamak, acı çekmektir.
Hayatta kalmak ise, bu acıda bir anlam bulmaktır.”*

Friedrich Nietzsche

Hiç kaybetmemiş birine ağır gelir ilk kayıplar.

Duyguların zayıflık olarak görüldüğü bir dünyada zordur gülümsemek, daha da zordur bu neden için meydan okumak ve isyan etmek.

Görmemen gerekenleri gördüğünde, zordur başını çevirip gitmek. İnandığın şeylerin bir yalandan ibaret olduğunu öğrendiğinde zordur ideallerine tutunmak. Ölümdür, çılgılık çılgılığa bağırarak isterken susmak.

İlk kaybım öyle büyüktü ki sonuçları yalnız beni değil, çok fazla insanın hayatını etkiledi. Bir ömür boyunca kimseye açmadığım bir sır ve vicdan azabı olarak omuzlarıma yüklendi. Böyle bir yükün ağırlığı bin yıl geçse hafiflemezdi. Beni, nefes aldığım her gün ezdi.

Bir gülümseme ile başlayıp bir damla gözyaşı ile biten eski bir hikâyeydi. Yüzyıl süren uzun bir suskunluk ve keder hediye eden karanlık bir anı... Nasıl olduysa tüm bunların yanında bana bir de umut bıraktı.

Bilmediğim bir gerçek varmış; en büyük aydınlanmalar en büyük karanlıkların ardından gelirmiş. Keşke bunu bu kadar zor bir yoldan öğrenmeseydim dediğim çok oldu. Ama insan bazen yürüyeceği yolları kendi seçse de o yola nasıl gireceğini seçme hakkına sahip değildir. Ve korkunç bir şekilde başlayan hikâyeler bile güzel bitebilir. Yani... Umudum bu yönde.

Beni yürüdüğümden farklı bir yola iten olay şöyle başladı:

2277 yılı, Aralık ayının ilk günüydü. Askeri okuldaki altıncı yılımdı ve henüz on altı yaşındaydım. İdealist, asi ve inançlı, kendinin yenilmez olduğunu sanan bir genç kızın; hiç de öyle

olmadığını aldığı ağır bir yenilgi ile öğrendiği, pek de iç açıcı olmayan bir hatıra...

Ender olsa anlatırken bunu yumuşatmaya çalışırdı. Ama ben bunu yapamam. Sunacak bir mazeretim de yok, yaşananların yumuşatılacak bir tarafı da.

Gökyüzünün mavi değil, boğucu bir gri renkte olduğu, sıkıcı ve iç karartıcı kış günlerinden biriydi. Felaket ile sonlanan, zoraki gönderilmiş bir aile ziyareti sonrası zaman geçirmek için şehrin üzerinde dolaşırken bindiğim hava aracı arıza verdi ve ben genel bölgelerde acil iniş yapmak zorunda kaldım. Ne yapacağımı bilemediğim için mecburen araçtan inip etrafı inceledim. Kimseyi göremeyince de bana yardım edebilecek bir asker bulma umuduyla bölgeye doğru yol aldım.

Son ana kadar çağrı cihazını kullanmamak ve tanıdığım birinden yardım istememek konusunda kararlıyım. Kişisel sorular uğraşmak istediğim en son şeydi. Eğer bölgede bir asker bulursam, ondan beni akademiye götürmesini rica edebilirdim. Çünkü hava araçları bu bölgeye çağrı üzerine gelemiyordu. Otomatik çağrıların bu bölgeye hizmeti yoktu. Her şey zincirleme bir şekilde kötü gidiyordu.

Şehir ile genel bölgeleri ayıran sınırı geçtiğimde karşıma çıkan görüntü karşısında dehşete düştüğümü çok net hatırlıyorum. Ne beklediğimi ben de bilmiyordum ama böyle, korku filminden fırlamış gibi görünen, geri kalmış ve bakımsız bir yer bulmayı beklemiyordum.

Henüz sabahın erken saatleri olduğu için etrafta kimse yoktu. Ne bir asker ne de insan vardı. Aralıksız yağan yağmurlar yüzünden ayakta durmak zordu, çünkü bölgenin düzgün bir zemini yoktu; bu yüzden de her yer çamurdu.

Yer yer ortaya çıkan bataklıklar adım attığım anda beni içine çekmeye çalışıyordu ve ben son anda dengemi toplayarak batmaktan kurtuluyordum. Yine de üzerimdeki üniformanın pantolonu çoktan dizlerine kadar çamura bulanmıştı. Normalde bu kıyafetlerin kir tutmaması gerekiyordu, fakat bu bastığım her neyse sıradan bir lekeye yol açan sıradan bir çamur

değildi. Muhtemelen kasıtlı olarak buraya yerleştirilmişti. Nedenini anlayamıyordum... İnsanların hayatını kasten zorlaştırmanın asillere ne gibi faydası olurdu? Cevabı bir zaman sonra öğrendim, tabii yanında getirdiği bir ders ile birlikte: Bazı bilgiler insanın sırtına sadece yük oluyordu.

Başımı kaldırıp evleri incelemeye başladığımda yüzümde oluşan dehşet ve iğrenme ifadesini ancak tahmin edebiliyordum. Koyu kahverengi çatlak duvarları olan, küpleri andıran tek katlı evlerin çatıları parçalanmıştı. Yağmur yağdığında hiç şansları yoktu, evlerin içine su dolar ve içleri havuz gibi olurdu. Aralarda beş-altı katlı apartmanlar da vardı ancak onların hali de diğerlerinden farksızdı. Her an yıkılacakmış gibi görünüyorlardı.

Bölgede çok ağır bir koku vardı. Bunu yok saymak epey bir mücadele gerekiyordu. Hava o denli ağırdı ki adeta gözle görülebilir haldeydi. Aldığım her nefes ciğerlerime batıyordu sanki.

Sessizliğin hüküm sürdüğü bölge ölüydü. Tamamen ölü. Gördüklerimin tamamı bana açık bir mezarı anımsattı. Başka bir çağda başka bir ülkede gibiydim. Burası İstanbul olamazdı.

Şaşkın bir şekilde etrafıma bakmakla o kadar meşguldüm ki kendimi unutmuştum, bir anda dizlerime kadar bir bataklığa düştüm. İşte bu düşüş bir şeyleri hatırlamama yardımcı oldu.

Boş bulunup söylenerek toparlanmaya çalıştım, ancak çırpındıkça daha da battım. Başımı eğip beni içine çeken iğrenç şeyi inceleyerek buradan nasıl kurtulacağımı düşündüm. Böyle bir şeyin insanların yaşadığı bir bölgeye koyulmasının mantığını tekrar sorguladım. Bir çocuk yanlışlıkla düşerse kurtulma şansı yoktu. Belki çocuklar bile benim kadar dikkatsiz olmuyordu...

“Yardım lazım mı?”

Panik içinde sesin geldiği tarafa döndüm ve birkaç santim daha çamura battım. Artık belime kadar çamura saplanmıştım. Hemen nefesimi tuttum. Eğer tamamen batarsam, bu bataklık ya da her neyse, beni yutar mıydı? Cevabından emin

olmadığım bir soruydu ve böyle zamanlarda, kötü olan ihtimale odaklanmak daha doğru olurdu.

Yardımla bile çıkmak mümkün olur muydu bundan da emin değildim. O yüzden sakın kalmaya çalışıp sesin sahibine göz ucuyla baktım.

Benden en fazla bir iki yaş büyükmüş gibi görünen bir oğlanı başını eğmiş bana bakarken görünce şaşırdım. Mükemmel bir şekilde rezil olmuştum ve şu durumda ilk aklıma gelen bu olduğu için ayrıca aptal olduğumu düşünüyordum.

Çocuk, “İşaretleri görmedin mi?” diyerek bataklığın etrafındaki beyaz cisimleri gösterdiğinde kafamı yavaş yavaş hareket ettirerek etrafıma baktım. Halata bağlanmış küçük beyaz toplar, içine düştüğüm bataklığı çevreliyordu. Hayır, onları görmemiştim çünkü o sırada havaya bakmakla meşguldüm.

“Yardım lazım mı?” diye yeniden soran çocuk dikkatimi tekrar kendisine çekti. Dönüp ona baktım; gülümsüyordu, gamzeleri ve parlak yeşil gözleriyle sevimli görünüyordu. Gülmenecek halde olduğumun farkındaydım ama insan biraz nazik olur, en azından gülmemeye çalışırdı.

Kaşlarımı çatarak sinirle “Lazım değil!” diye bağırdım. Sonra da “Ben hallederim,” diye ekledim ama neyi halledeceğim hakkında pek fikir sahibi olduğum söylenemezdi. İnatçıydım ve birinden yardım alma fikrinden hiç ama hiç hoşlanmazdım. Askeri okulda her iyiliğin karşılığında bir iyilik isterlerdi. Ve bu iyilikler genelde zorlu, sonunda ceza almayı gerektirecek şeyler olurdu. Ben bu yüzden kimseden iyilik istemezdim. Ayrıca çocuğun sırtıp durması beni iyice öfkelenlendirmişti.

Tepemde dikilmeye devam ederek, “Bence yardıma ihtiyacın var,” dedi. Gülümsemesi daha da büyüdüğünde yanaklarındaki gamzeler belirginleşti. Dalgalı kahverengi saçları gözünün önüne düşünce tek eliyle geriye itti.

“Bence yok.”

Konuşurken birkaç santim daha bataklığa gömölünce çocuk aceleyle dizinin üzerine çöküp elini uzattı.

“Pekâlâ, ihtiyacın yok. Anladım. Ama yine de yardım etmek istiyorum.”

Önce çamura daha sonra çocuğun eline baktım ve denize düşen yılanı sarılır diyerek uzattığı elini sıkı sıkı tuttum. Çocuğa doğru bir adım attığımda daha fazla batınca elimi geri çekmeye çalıştım ama o elimi bırakmak yerine daha da sıkı.

“Bak kenarda bir yükselti var, oraya basmayı dene.”

Beyaz bir çizgi çekilmiş yükseltiye doğru bir adım daha atıp ayağımı yukarı kaldırmaya çalıştım. Çamur beni aşağı doğru çekmeye devam ederken tüm gücümle mücadele edip dizimi işaretli bölgeye yasladım ve çocuğun elini tutarak bataklıktan çıktım.

Ayağa kalktığım sırada hâlâ el ele olduğumuzu fark edince elimi hızla geri çekip ona baktım.

Çocukla ilgili asla unutamadığım detaylar şunlardı; sürekli gülümsediği için gamzeleri yüzünden hiç silinmiyordu, bu yüzden insanlara gamzelerini görünce şaşkırmaları için bir fırsat bırakmıyordu. Bir de benim aksime o konuşmayı çok seviyordu.

Bir süre bekledi ama benden ses çıkmayınca, “Rica ederim,” dedi.

“Ben senden yardım istemedim. Sen şimdi kendi isteğinle bana yardım edip sonrasında teşekkür mü bekliyorsun?”

“Etsen fena olmazdı.”

Gözlerim kısıldı, sessiz kalmaya devam ettiğimi görünce gülümsemesi soldu ve başını eğip üzerimdeki üniformayı fark etti, benden uzaklaşıp ciddi bir hal aldı.

“Kusura bakmayın asker olduğunuzu fark etmedim,” derken boğazını temizleyip geriye doğru kaçamak bir bakış attı ve bir adım daha uzaklaştı.

“Tam olarak asker sayılmam,” derken neye baktığını görmek için ben de baktım ama görünürde bir şey yoktu.

“Öğrencisin yani?” derken tedbirli bir ifadeyle beni süzme-ye devam etti.

“Evet,” dedim ve bu sefer bakışlarımı yüzüne odakladım. Soru sorması beni rahatsız etmişti.

Çocuğun hâlâ bir teşekkür beklediğini fark ettim ama sessiz kalmayı tercih ettim, onun beklentisi beni çocukça bir inada sürüklemişti. O da sonunda benim hiçbir şey söylemeyeceğimi anladığında pes etti.

“Kaşların çatık,” diye mırıldandı, dudaklarında bir tebesüm daha belirmeye başladığı sırada yüzümü işaret etti. “Siz asiller hep neden böylesiniz?”

“Nasıl?” diye sordum üzerimdeki çamuru silmeye çalışarak. Ama leke temizlenmek yerine iyice yayıldığında iç geçirip kirli ellerime baktım.

“Soğuk...”

Devam etmesini bekledim ama o sustu. “Ve?”

“Duygusuz,” dedi çocuk meydan okur gibi. “Mutsuz, minnetsiz.”

Duygusuz olduğumu nereden çıkarmıştı? Onun gibi sürekli sırtarak mı dolaşmam lazımdı?

Sinirlenip, “Bu yaptığın bir suç,” dediğimde tek kaşını kaldırdı.

“Neden?”

“Sen benimle böyle konuşamazsın.”

“Çünkü asilsin?” diye sordu çocuk.

Başım la onayladım. “Ve şu an sivil değilim,” dedim.

“Ah tabii, üniformaya saygı... Özür dilerim. Ama merak ettim. Birbirinize hakaret ettiğinizde ne oluyor?” diye sordu. “O zaman da derecesi alçak olan mı suçlu oluyor?”

“Biz birbirimize hakaret etmeyiz,” dedim. Kısmen doğruydu. Ben asker olmak için yüksek derecemden feragat ettiğim için pek de kayda değer bir asil sayılmazdım. Hatta asil bile sayılmazdım.

“Neden bu kadar ilgilisin anlamıyorum. Kıskanıyor musun?”

Çocuğun bu söylediğime bozulması gerekirdi ama o yine güldü. “Tabii. Tabii ki, en büyük hayalim bu. Bir robota dönüşmek,” diye fısıldadı.

İçimi çekip çocuğa baktım. Söyleyecek tonla söz vardı ama sustum. Bir insan umursamaz görüldüğü derecede umursardı bir şeyleri. Bunu kendimden biliyordum. Bu çocuk bu kadar güldüğüne ve alaya aldığına göre bunlar canını yakan konular-
dı. Uzatmadım, ama o uzattı.

“Gülerseniz ömrünüz mü kısalır?”

Beni gerçekten zorluyordu.

“Somurtmak asiller arasında moda falan mı?”

Aslında gerçekten moda sayılırdı. “Seni bu kadar sıkkan şey nedir?” diye sordum. “Biz gülümsemiyoruz çünkü o gülümse-
melerin sahte olduğunu biliyoruz. “

Geri adım atmadı. “Bak işte bunun anlamı şu: Gülümse-
yecek nedenleriniz yok. Bu yüzden bunun anlamsız olduğunu
düşünüyorsunuz. Her şeyiniz var ama mutlu değilsiniz. Ben
bunu anlamaya çalışıyorum.”

Ofladım. “Ben de şimdi senin deney faren miyim? Cevap-
ları bende mi arıyorsun?” diye patladım sonunda. “Hem seni
ne ilgilendiriyor ki?” diye sordum. Resmen damarıma basıyord-
du. Zaten akademiye nasıl döneceğimi bilmiyordum, derse geç
kalıp ceza almam artık kaçınılmazdı. Bir de bu çocuk garip
sorularıyla beni sinir ediyordu.

Duraksadı. Hata yaptığını anlamıştı. Buraya geldiğimden
beri resmen bana hakaret ediyordu.

“İlgilendirmez sanırım,” dedi.

“Aynen öyle, ilgilendirmez,” dedim.

“Ayıp ettim, kusura bakma. Çok üstüne geldim.”

Uzaylı görmüşüm gibi baktım ona. Az önce hatasını kabul
mü etmişti? Hayatımda böyle bir şeyi ilk defa görüyordum. Bir
an için söylediklerimden pişmanlık duydum.

İnsanların sokağa çıkmaya başladığını fark ettiğimde etrafa
bakındım. “Her neyse, benim geri dönmem gerek, Yoksa ceza
ala...” Susup başımı iki yana salladım. “Okula dönmem gerek,
ilk dersi kaçıracağım.”

Çocuğa göz ucuyla şöyle bir bakıp tekrar çamurda yürümeye
başladım. Ama bu sefer gözlerim yerdeki işaretlere odaklanmıştı.

Bastığım yere dikkat ediyordum, tekrar bir bataklığa saplanıp kalmak ekstra utanç verici olurdu. Etrafta bir tane bile asker yoktu, yani akademiye yürüyerek gitmekten başka bir çarem kalmamıştı. İç geçirerek burasıyla aradaki mesafeyi hesaplamaya çalıştım.

“Bekle!” diye seslendi çocuk arkamdan. “Böyle mi gideceksin?”

Başımı eğip üzerimdekilere baktım. Çamur içindeydim. Ellerim de kirliydi, bu şekilde okula dönersem kesin dikkat çekerdim. Komutanlar nereden geldiğimi anlar ve sorgulamaya başlardı.

Oflayıp başımı salladım. “Buralarda bir yerde su var mı?” diye sordum.

“Su mu?” Nasıl olduysa gülümsemesi büyüdü. Cidden bu çocuğun gülümsemeleri sonsuzdu. “Su yok.”

Gözlerimi kırptırdım. “Nasıl su yok?”

“Günde belirli bir saat su var ama o da genellikle pek temiz sayılmaz. Şartların düzeltilmesi için çalışıyoruz.”

Nasıl çalışıyorsun, diye soracaktım ama daha fazla konuşmak istemediğim için vazgeçtim.

“Sorun yok. Mecbur bu şekilde gideceğim,” dedikten sonra arkamı dönüp yürümeye devam ettim. Şehirde bir yerlerden kıyafet alır, sorunu çözerdim.

Arkamdan, “Yasak,” diye seslendiğinde tekrar durdum, aceleyle yanıma gelince dönüp ona baktım.

“Ne yasak?” Kafayı yemek üzereydim. Derse geç kalmışım, girmemem gereken bölgeye girmiş, üstüne bir de bunun kanıtı olan çamura bulanmıştım.

“Tüm bu çamur, bataklık olayı neden sanıyorsun? Bizim asil bölgeye girmemizi engelliyor. Bak giysilerine yapıştı, hemen çıkmayacak o çamur ve sizin o bembeyaz şehrinize girdiğin anda bastığın yerde bir iz bırakacak. Ve kaçak durumuna düşeceksin. Askerler seni anında yakalar.”

Gözlerim büyüdü. İşte bu çok fenaydı. Burada ne yaptığımı, kimlerle iletişim kurduğumu, neden ve nasıl geldiğimi sorgulayıp duracaklardı. Gözleri hep üzerimde olacaktı...

“Keşke araştırıp gelseydin,” dediğinde gözlerimi ona diktim. “Buraya isteyerek gelmedim. Hava aracı arıza verdi. Acil iniş yapmak zorunda kaldım.”

“Burası şehir dışında, yolunun üzeri bile değil, buna pek inanmazlar...”

“Vakit geçirmeye çalışıyordum,” dedim. Okula erken dönersem Ender annemle kavga ettiğimi anlardı. Sebebini de... “Hem sana ne? Sana hesap mı vereceğim? Nesin sen? Ceza subayı mı? Bir de araştırıp gelseydin diyorsun, çamurun neyini araştıracaktım? Diğer tarafta buradan bahsedildiğini düşünmen de beni ayrıca şaşırttı.”

“Yok, düşünmedim,” diye mırıldandı. Ama fazla tartışmadı. “Sanırım üzerini değiştirmen gerek,” dediğinde etraftaki insan sayısı iyice artmıştı.

Şaşkın bir şekilde bir bana bir de üzerimdeki üniformaya bakıyorlardı. En azından hepsi şu an benden temizdi. Elimi üniformanın temiz yerinde biraz temizledim. Bölgenin kuytu bir köşesine yaklaştığımızda içimi çekip, diğer elimle gizleyerek başparmağımdaki küçük cihazı açtım. Avucumun içinde bir ekran belirlediği sırada herkes dönüp bana bakınca yüzümü buruşturup onları görmezden gelerek Ender’e durumu açıklayan mesajı ve konumu attım.

Başımı kaldırıp hâlâ yanımda dikilen çocuğa, “Arkadaşım giysi getirecek,” dedikten sonra daha fazla dikkat çekmemek için bir kenarda duran taş duvarın üzerine oturdum.

Çocuğun gideceğini düşünmüştüm ama o gelip yanıma oturdu.

“Anladım,” derken dönüp bana baktı. “O kız da mı askeri öğrenci?” diye sordu.

“Kız değil, erkek ve evet...” dedim agresif bir şekilde.

Artık gitsin, beni yalnız bıraksın istiyordum.

Önümüzden geçen bir çocuk kahkahalar atarak koşarken yüz üstü çamura yapışınca bir kadın çocuğu kaldırdı ve güle-güle yüzünü silmeye başladı. Aynı durum asil bölgede olsa -ki olma ihtimali sıfırdı- yer yerinden oynardı fakat bu insanlarda öyle bir hâl vardı ki bana tamamen yabancıydı.

Sadece bu çocuk değil, diğer insanlar da sürekli gülümsüyordu, gözlerinden açıkça belli olan acıya rağmen bu nasıl mümkün oluyordu anlamıyordum. Sanki bizim terk ettiğimiz renkler bu insanlar tarafından kucaklanmıştı, bizim göremediğimiz şeyleri görüyorlardı. Acı bir durum vardı ortada, ancak bizim için mi onlar için mi zemiyordum. Bir an için bu insanların asil bölgede, oradakilerin de burada yaşadığını hayal ettim. Sanki her şey bu şekilde daha mantıklı olmuştu.

“şu işe bak! Glmsedin!”

ocuk eğilip yüzüme bakarken farkında olmadan glmsediğimi anlayıp hemen toparlandım. Kaşlarımı çatıp çocuğa baktım. “Hayır glmsemedim.”

“Glmsedin. Bu kötü bir şey değil,” derken arkasını dönüp insanlara baktı ve tekrar bana döndü.

“Gülümsemek kötü bir şey değil. Ama gerçekten, içten gelerek gülümsemek... Bir meydan okumadır hayata. lme ve haksızlıklara... Bak dünya, her şeyimi alamadın benden demek. Glmseyebildiğin için mutlu olmalısın.”

Surat asıp sessiz kalmayı sürdürdüm.

Sonunda dayanamayıp, “Sizdeki bu neşenin sırrı nedir?” diye sordum.

ocuk birkaç saniye gözlerini kısıp dudaklarını bzd ve “Umut,” dedi.

Başımı eğip çamurla kaplı zemine, yıkık dökük evlere göz attım. “Haklısın, etrafta uçuşan umudu görebiliyorum.”

“Gremezsın ki görsen adı umut olmaz,” dedi keyifle ama tepkimde bir değişiklik olmadığını görünce gözlerini devirdi.

“Mesela sen de tam bir umut ışığısın. Güneş gibi parladsın burada. Çok agresif görünüyorsun ama ben grndğn gibi biri olmadığını umuyorum.” Anlamıyordum. Dalga mı geçiyordu?

“Sonunda biri bana huysuz ve gıcık dışında iyi bir benzetme yaptı. Ne mutlu bana.”

“Senin gibi güzel ve asil bir kıza asla böyle kötü şeyler söylemezdim.”

İç geçirip bu söylediklerini duymazdan geldim.

“Hem az önce gülümsedin, bence sen çevresine uyum sağlayabilen tiplerdensin. Ve hiç de görünmeye çalıştığım gibi biri değilsin.”

“Öyle mi dersin?” diye dalga geçtim. Keşke ne kadar uyumlu bir insan olduğumu asillere sorma şansı olsaydı.

“Öyle, ben burada çok asker gördüm. Hiçbiri senin gibi soğuk görünmek için çabalamıyordu. Onlardaki soğukluk gerçektir, bakışlarına yerleşmişti...” Eğilip gözlerimi inceledi. “Ama senin gözlerin ıslık ıslık... Sen diğerleri gibi değilsin. Umarım ışığını kaybetmezsin.”

Üstüme fazla geliyordu bu yüzden konuyu kendimden uzaklaştırmak için, “Su meselesi nedir?” diye sorduğumda gülümsemesi soldu.

“Bize temiz ve sürekli su kaynağı sağlanması için dikkat çekmeye çalışıyoruz.”

“Dikkat çekmeyi tanımla.”

“Sürekli böyle net misindir?”

“Her zaman.”

“Arkadaşın adına üzıldüm,” diye fısıldadı, yüzüne zoraki bir gülümseme yerleştirdi. Sinir bozucuydu sanırım onu kıskanıyordum çünkü ben onun kadar kolay gülümseyemiyordum. Gülümsemek de istemiyordum. Benim etrafımda güldürecek değil, insanı sinirden delirtecek türden insanlar vardı.

“Sen kendi adına üzül,” dedim ve başımı kaldırdım. Çocukun gülümsemesi tamamen yok olurken konuşmayı da kesti.

Ender'den mesaj geldiğinde rahatlayarak duvardan aşağı atladım ve beni bekleyen çamur yola kederli bir bakış attım. Çocuk tekrar yanıma geldiğinde onu görmezden gelmeye çalıştım. Burası ile aramda bir bağ kurmak istemiyordum.

“Hep böyle peşimde mi dolanacaksın?”

“Misafirim sayılırsın, seni çıkışa kadar götürmem gerek. Bizde böyledir. Misafir uğurlanır.”

Cevap vermedim, tercih hakkı olsaydı annem bizim eve gelen birini camdan fırlatmayı seçerdi. Onun içinden geçen misafiri uğurlama yolu da buydu. Kimse misafir sevmezdi.

Buluşmalar ve toplantılar daima dışarıda olurdu. Bu çok garipti işte, sırf zengin görünmek için eve en son teknolojik ürünleri ve en pahalı eşyaları alırdı ama onları bizden başka gören olmazdı. Çünkü eve gelen giden olmazdı...

Yol boyunca ne çocuk ne de ben tek kelime etmedik, onun kalbini kırdığının farkındaydım ve bundan mutlu değildim ama geri adım atamayacağım için umursamamaya karar vermiştim. Hem onunla da bağ kurmak istemiyordum, bu ikimizin de zararına olurdu.

Sınıra birkaç adım kala başımı kaldırıp genel bölgeye son bir kez baktım. Sınırın gerisi bir kafes gibi görünüyordu.

“Ervin!” Ender koşarak bölgeye girdiğinde ne açıklama yapacağımı düşünerek duraksadım

Ender elinde bir çanta ile sınırı geçtiği sırada çocuk eğilip bana baktı.

“Adın bu mu? Ervin mi?”

“Evet,” diyerek sorusunu geçiştirdim.

“Çok güzel bir isim...”

Çocuğa cevap vermeden, yüzüne bile bakmadan Ender’in yanına koştum.

“Bu halin ne?” diye bağırdı Ender, çamura bulanmış kıyafetlerime bakarken aklından geçenleri az çok tahmin edebiliyordum: Çamurda mı yuvarlanmıştım? Düşmüş müydüm? Yaralı mıydım?

“İyiyim,” dediğimde rahatlayarak derin bir nefes aldı.

“Ne arıyorsun burada?” derken kaşlarını çatarak bölgeye göz attı. Arkamı döndüğümde çocuğun kenarda durmuş bize baktığını gördüm. Yumuşak bir tavırla baş salladı ve gülümse-di. Bu bölgedeki diğer insanlara göre daha bakımlı ve temizdi. Hatta yakışıklı da sayılırdı...

Tekrar önüme döndüm.

Mesajda yazdığım şekilde, “Hava aracı arıza verdi,” diye cevap verdim ve giysileri elinden alıp etrafıma baktım. Üzerimi değiştirebileceğim bir yer aradım. Bölgeye tekrar girersem yine üzerim çamur olurdu.

“Hava aracını göndermediğini söyle,” diye fısıldadım Ender’e. “Buraya çağrılınca gelmiyorlar. Çağırıp yardım isteyecek başka kimse yok.”

“Göndermedim ileride.”

“Bekle burada,” dedim ve araca doğru koşmaya başladım. Ayakkabılarımı çıkarıp kenara attım ve hava aracının kapılarını açıp içeri girdim. İçerideki kameraları devre dışı bıraktıktan sonra aceleyle üzerimdekileri çıkarıp Ender’in getirdiği temiz üniformaları giydim.

Kirlileri çantaya doldurup kenara attım ve koşarak Ender’in yanına döndüm.

“Gidelim!” diye bağırdım yanına yaklaşmadan.

O sırada adını bilmediğim çocukla konuştuğunu gördüm, ikisi de gülüyordu. Ender beni görünce susup başıyla çocuğa selam verdi ve yavaş adımlarla yanıma geldi. Benimkiyle aynı yeşil renkteki üniformaları üzerindeydi.

“Başka bir şey sormayacak mısın?” diye sordum araca bindiğimiz sırada.

“Sormak istediğim iki soru var. Birinin cevabını tahmin ediyorum diğerini de sorarsam alacağım cevaptan korkuyorum,” dedi otomatik pilota akademiye gidiş talimatı verirken.

“Neden korkuyorsun?”

Omuz silktiğinde kolunu tutup sıktım. “Söyle.”

“Yine annenle kavga ettin çünkü derecenden feragat etmen onu çıldırtıyor ve seni akademiden almak istiyor. Cevabını bildiğim soru bu.”

“Peki korktuğun?”

“Sen o çocukla dalga mı geçtin? Tüm buradaki insanlarla?”

Gözlerimi kocaman açarak, “Ne?” diye sordum. “Bu da nereden çıktı? Annemle kavga edip moralimi düzeltmek için mi buraya geldim sanıyorsun? Burada gördüklerimin hoşuma gittiğini mi düşünüyorsun? Eğlenmek için falan geldiğimi...”

Cevap vermedi.

“O kadar mı kötü görünüyorum dışarıdan?”

Cevap yok.

“Ender!”

“Buraya neden geldin?”

“Hava aracında zaman geçiriyordum! Hemen okula gelirim kavga ettiğimizi anlayacaktın, çünkü aynen tahmin ettiğin gibi oldu. Üzerime geldiler ve ben onlardan kaçmak zorunda kaldım.”

“O çocuğa davranışın neydi peki? İnsan karşındaki Ervin, duyguları var.”

Duraksayıp boş boş yüzüne baktım.

“Beni çok zorladı. Hem ne yapmışım ki?”

“Çocuk olanları anlattı, teşekkür etmeyi bırak yüzüne bile bakmadın. Sanki orada değilmiş gibi davrandın,” dediğinde gözlerimi kapattım.

“Ona özel bir şey değildi. Herkese karşı öyleyim,” diye fısıldadım. “Yemin ederim... Beni biliyorsun.”

“Seni biliyorum Ervin. Bu sen değilsin. Diğer insanlara karşı neden böylesin?”

“Nasılım?” diye sordum ama aslında cevabı biliyordum.

“Bencil, duygusuz... Ailene öfkelenip hırsını neden diğerlerinden çıkarıyorsun?” dediğinde geri çekildim.

Bu kelimeleri onlarca kişiden duymuştum, ancak ondan duymak beni üzmüştü.

“Hakkımda böyle düşündüğünü bilmiyordum,” diye fısıldadım.

“Düşünmüyorum Ervin. Sen iyi birisin ama bunu biliyorum sadece neden bu iyiliğini sınırlandırdığını anlayamıyorum. Akademi’de üstüne geliyorlar, onlara hak ettiğini veriyorsun tamam. Ama burada öyle bir durum yoktu. O iyi bir çocuktü. Nedir sorun?”

“Sorun yok,” derken başımı iki yana salladım.

“En azından sana olumlu yaklaşan insanlara iyi davranmayı denesen güzel olmaz mı? Anlıyorum, bu şekilde büyüdün. Okul içinde ve dışında çoğu kişi pes edip geri dönmeni bekliyor. Bu yüzden sürekli bir zırh kuşanmış haldesin ve bu sana güçlü hissettiriyor. Bu yüzden insanları görmezden gelmeyi

öğrendin ama bunu herkese yapamazsın. O çocuğa yaptığın yanlış. Zaten perişan halde...”

“Yanlış bir şey yaptığının farkında değildim. Sana söyledim, o da çok üstüme geldi.”

“Ve sen de onu umursamadın, görmezden geldin. Neden? Sınıf farkı yüzünden mi?”

“Hayır! Karşımda birinci dereceden asil bile olsa aynı şekilde davranırdım, biliyorsun.”

“Bence özür dilemelisin,” dedi Ender bir anda.

“Efendim?”

“Kendini o çocuğun yerine koy. Bir insan tarafından hayalet gibi görmezden gelindiğini düşün ne hissederdin?”

“Bir şey hissetmezdim,” dedim aceleyle. “Umursamazdım. Hatta hoşuma giderdi. Keşke beni de görmezden gelseler. O bile düşüşümü kollamalarından iyidir. Hata yaptığımı ve başarısız olduğumu görmek için gözlerini dikip bakmalarından iyidir. Beni umursamamalarını tercih ederim.”

“İşte sorun bu!” dedi Ender heyecanlanmış gibi. Sorunun ne olduğunu sonunda bulduğunu düşünüyordu. “Herkesi kendin gibi sanıyorsun. Sen görmezden gelinmek istediğin için diğerleri de bunu istiyor zannediyorsun. Herkes senin kadar güçlü değil Ervin. Herkes senin gibi umursamaz olamıyor. Herkes senin gibi...”

“Duygusuz değil?”

“Öyle demezdim...”

“Tam olarak onu demek üzereydin,” dediğimde cevap vermeyip bakışlarını kaçırdı.

“Önceliklerin değişmeli.”

“Önceliklerim?”

“Sorgulamadan uyguluyorsun, sana yakışmıyor.”

“Bunun konumuzla ne alakası var?” diye bağırdım şaşkınlıkla.

“Ervin, şu an sana söylenen her şeye sorgusuz itaat ettiğin için bu şekildesin. Gülmek yok; neden? Zayıflık. İnsanları umursama; neden? Zayıflık. Öyle yetiştirildin, annenin ufak bir kopyası.”

“Değilim,” diye fısıldadım omuzlarım düşmüştü. “Bu itaat etmek değil. Alışkanlık. Sorgularım ben.”

Ender tek kaşını kaldırdı ve acı bir şekilde gülümsedi.

“Bugün bir şeyleri sorgulamaya başladım Ender ve bu beni korkuttu,” dediğimde kaşlarını çatıp hızla bana baktı.

“Duygusuz olduğumu düşünüyorsun ya, öyle değil. Çok yoğun aslında... Hislerim yani. Bu yüzden hissetmemek hoşuma gidiyordu. Buz olmak daha kolay,” dedim. “Böylesinin daha rahat olduğunu düşünüyordum. Bilmezsen canın yanmaz değil mi? Hissetmezsen önemsizdir. O çocukla arkadaş olmak isterim ama bunu yapamam. Kuralları biliyorsun. İkimizin de canını yakarlar.” Başımı iki yana sallayıp devam ettim. “Bugün bir şeyleri sorgulamaya başladım ve bu hiç hoşuma gitmedi. Gördüğüm şeyler bildiklerimle uyuşmuyor ve bu bana daha fazla yalan olabileceğini gösteriyor. Öyle mi gerçekten? Eşitlik, adalet hepsi anlamsız birer kelime mi? Bu insanlar da bizden değil mi? Onlar neden böyleler? Biz kimi korumak için eğitiliyoruz?”

Ender’in gözleri büyüdü ve sustu bunun nereye gideceğini biliyordu. Bir şeyi çok nadir sorgulardım ve sorgulamaya başladıysam sonunu getirene kadar bırakmazdım.

“O kadar da değil,” diye toparlamaya çalıştı.

“O kadar,” diyerek sözünü kestim. “İnsanın içindkileri bilmeden dışarıdan yargılamak çok kolay... Birkaç saatte kafam karıştı ve ben artık kime inanacağımı bilmiyorum. Genel bölgelerde halkın bu kadar kötü durumda olduğunu bilmiyordum,” dedim. “Su bile yokmuş. Üzüldüm ve kendimi kandırdım. Hislerimi kibirle gizledim, hep böyle yapıyorum.”

Ender’in, “Eyvah,” diye mırıldandığını duydum. Ama öyleydi.

“O çocukla konuşmama nedenim neydi sence? Ben kendime itiraf edemedim hadi söyle, öylece yargılama. Anlamaya çalış.”

Gözlerini kapatıp cevap vermeyi reddettiğinde, “Söyle!” diye bağırdım. “Hadi söyle.”

“Onu oradan çıkarmak istedin ama yapamayacağını biliyorsun. Bu yüzden mi görmezden geldin?”

“Kısmen,” derken başımla onayladım. “Aslında hepsini oradan çıkarmak istedim. Düşüncelerim ve hislerim ile ilgili istediğine inan ama gerçekleri söylersem, korkmaya başlayacaksın. Ben korktum, çaresiz hissettim. Benim gibi birinin yapması gerekeni yaptım başka türlü yapamazdım. Bence boş ver. O çocuk beni kötü ve bencil sansın. Ona acıdığımı anlamasından iyidir bu.”

Ender’in yüzünde korku dolu bir ifade belirirken, “Kızım sen de vur deyince öldürüyorsun,” dedi ve güldü. Bir anda neşeli haline geçmişti. O çocuğa bu yönden ne kadar benzediğini o an fark ettim. Ama bir farkları vardı.

Benim kibrim gibiydi Ender’in neşesi. Sahip olduğu en güçlü maskeydi.

Okula gidene kadar bir sürü espri yaptı ve saçma sapan bir hikâyeye anlattı, ancak benden tek kelime cevap alamadı.

Dürüst davranmıştım; o çocuğu kurtarmak istemiştım, diğerlerini de... Orada kimsenin yaşamaması gerektiğini düşünmeye bile korkmuştım, elimden bir şey gelmeyeceğini bildiğim için o bölgeyle olabildiğince az anım olmasını istemiş ve çocukla konuşmayı biraz da o yüzden reddetmiştim. Ender olayın bu kısmını tahmin etmişti bu yüzden gördüklerimi unutmam için sürekli konuştu, işe yaramasa da çabasını takdir etmiştim.

Hava aracından inerken koluma girip “Bu hikâyeden ne anladın Ervin?” diye sordu.

Gözlerimi kırıp başımı iki yana sallayarak düşüncelerimden sıyrıldım. “Kurt’un Kırmızı Başlıklı Kız’ı öptüğü sahnedan sonrasını dinlemedim, kusura bakma,” diye mırıldandım saat kulesine bakarken. Derse geç kalmıştık.

“Kızım orada öpmüyordu, yiyordu,” diye söylendi Ender. “Kötü kalpli Kırmızı Başlıklı Kız, kurdu avlamak için ormana girdi. Kurdun büyükannesini kurt kapını kurup yakaladı. Sonra kurdu beklemeye başladı. Kurt büyükannesine olanları görünce öfkelenip Kız’ı yakaladı ve kendine bir ziyafet çekti.

Yani Kız'ı l p l p yedi.  pmedi. Sana hikâye anlatanda suç zaten."

Dalgın dalgın başımlı salladım ve girişe doğru yürümeye başıladım. Ender de konuşmak istemediğime ikna olup sessizleştiği sırada saat kulesine son bir bakış atıp başımı  ne eğdim ve güvenlik taramalarından geçtim.

Ama ne yazık ki geç kalmamız dikkatleri çoktan üzerimize çekmişti ve hava araçları takip edildiğinde nerede olduğumuz fark edilmişti... Ender'in elinde mesaj olduğundan o bu işten kolayca sıyrıldı. Benim için ise işler yolunda gitmedi. Olan her şeyi anlatmak zorunda kaldım. Ailemle kavga ettiğimi, hava aracının genel bölgenin üzerinden uçarken arıza verdiğini ve acil iniş yapmak zorunda kaldığını...

"Ailenin seni akademiden almak için elinden geleni yaptığını zaten biliyoruz. Arayıp şu senin kavga olayını sorduk, bunu doğruladılar. Bu yüzden ceza almayacaksın," dedi komutan, anlattığım her şeyi dikkatle dinlemişti. "Ama bu tekrarlanırsa, ceza alırsın. Git şimdi."

Sessizce başımla onayladım ve tam dışarı çıkmak üzereyken komutan beni tekrar durdurdu ve sorduğı soru duraksamama sebep oldu.

"Bölgede dikkatini çeken bir şey oldu mu?"

"Her şey yolundaydı," dedim usulca. Sonra aklıma bir şey geldi. "Ama... Bölgede su ihtiya ı varmış. Dikkatinizi çekmeye çalışacaklar. Belki yardım etseniz... Durum gerçekten kötüydü."

Komutanın yüzünde öfkeli bir bakış yakaladığım an yanlış bir şey söylediğimin farkına vardım. Kendime sinirlenerek dilimi ısırırken komutan başıyla onayladı ve "Gidebilirsin," demekle yetindi.

Odadan çıkarken aklıma yine o  ocuk gelince i  geçirdim. Bulduğum ilk fırsatta ceza almak pahasına da olsa gidip o çocuktan özür dileyecektim...

Dileyemedim, ama denedim...

Birkaç gün sonra, şaşırtıcı bir şekilde bize izin verildi. Ko-

mutanlar bir görevde olduğu için evlerimize gidebileceğimiz söylenmişti ve ben eve gitmek yerine genel bölgenin yolunu tuttum.

Genel bölgenin sınırlarına geldiğimde hava aracından iner inmez bir sorun olduğunu anladım. İçinde yedek üniforma bulunan çantamı kenara bırakıp aceleyle bölgeye yöneldiğimde etrafın onlarca askerle dolu olduğunu görünce donup kaldım.

“Altan!”

Dönüp bakınca hızla yanıma doğru gelen ellili yaşlardaki erkek komutanı gördüm ve hazır ola geçip selam verdikten sonra hareketsiz kaldım.

Eliyle rahat işareti verdi. “Sen burada ne arıyorsun?”

Komutana ne cevap vereceğimi düşünürken arkamdan biri, “Ben çağırdım!” diye bağırdı. Sesin kime olduğuna bakmamak için kendimi zor tutarak derin bir nefes aldım.

Kadın komutanlardan biri yanıma gelip durarak bana başıyla işaret verdiğinde rahatlayıp kadına baktım. Sarı saçları ensesinde topuz halinde toplanmıştı boyu benden birkaç santim uzundu.

“Görmesi gerektiğini düşündüm,” deyince diğer komutan sorgulamadan başıyla selam verip alandan uzaklaştı.

Sarışın komutan o gidene dek bekledi ve sonunda bana dönerek “Annemi tanıyorum,” dedi. “Onun hatırına seni bu seferlik kurtardım Ervin... Gel benimle, bu bir eğitim gezisiymiş gibi davranalım.”

Beni takip et, der gibi elini sallayıp yürümeye devam etti, ben de kaçamayacağım için mecburen peşinden gittim.

“Hangi bölüme girmeyi düşünüyorsun?” diye sordu. Yakasına bakamadığım için adını göremiyordum.

Annemin arkadaşlarını tanımadım. Babamınkileri de. Ama asker arkadaşları olmadığını biliyordum. Derecelere saptırılmışlardı. İkinci dereceden aşağısına selam bile vermezlerdi. Beni bu kadar zorlamalarının nedeni de buydu zaten.

“Kara Kuvvetleri,” diye mırıldandım. “Heimdall kullanabiliyorum. Uçak katili.”

Komutan, “Hıh” gibi bir ses çıkardı. “Ancak alçak uçuş yapanları yakalar Heimdall. Meydanı dağıtmaya yarayan ufak uçakları. Bir Varia karşısında hiçbir şey yapamaz. Mesela Cas-sowary tek başına koca bir şehri dağıtır. Çok az pilota bunun eğitimi verilir, senin o pilotlardan biri olacağına eminim. Hava Kuvvetleri’ni seçmezsen kendine yazık edersin...” Bir kayanın üzerinden atladı ve konuşmayı sürdürdü. “Karada savaş kazandığımız zamanlar geride kaldı. Artık savaşları yukarıda bitiriyoruz. Havada daha başarılı olacağından eminim. Birinci olarak oraya rahatlıkla kabul edilirsin. Bunu düşün, olur mu?”

Başımı kaldırıp ona baktım ve “Düşünürüm,” diye mırıldandım. Etrafımdaki sesler yüzünden yanımdaki komutana pek odaklanamıyordum. Ağlama ve çığlık sesleri bölgede yankılandığı sırada tekrar yürümeye başladık ve sokağın bir köşesinde durduğumuzda komutan önümüzdeki askerlere işaret edip kenara çekilmelerini söyledi, sonra beni en ön sıraya çekti. Gördüğüm manzara yüzünden nefesim kesildi.

Askerler tarafından kuşatılmış bir sokak, dizleri üzerine çökmüş, elleri arkalarından bağlanmış gençler ve sessizce ağlayarak onları izleyen aileler. Ağlayan kadınlar, çaresiz adamlar ve korkudan dili tutulmuş çocuklar. Gördüklerimi anında unutmak isterdim ama ne yazık ki hafızama kazındılar.

Neler olduğunu sormak için komutana dönmeye fırsat kalmadan askerlerden biri öne çıkıp, çocukların suçlarını ilan etti. Genç bile diyemiyordum, hepsi en çok on sekiz yaşındaydı. İşin korkunç tarafı, hepsi masumdu.

Alınan istihbarata göre bölgeye temiz su bağlanması için seslerini duyurmayı planlıyorlarmış. Askerler olaya dâhil olunca işler büyümüş, dönemin başkanı anında olayı bir isyan kabul etmiş ve durdurulmasını emretmiş.

“İhanetin bedeli kanla ödenir,” cümlesi sokakta yankılanırken sarışın komutan bana doğru eğildi.

“Sorun suyu onlara veremeyecek olmamız değil,” dedi gururlu bir sesle. Gözlerindeki bakışı hiç unutmam. Hayatım boyunca aynaya her baktığımda görürdüm o bakışı... Fotoğraflarda, videolarda da gördüm yalnızca aynalarda değil.

“Eğer onlara suyu verirsek, kazandıklarını hissedecekler. Bu yolda devam ederlerse başka şeyleri alabileceklerini de düşünecekler ve bu isyanlar durmayacak. Su ile başlayıp asil bölgelerde yaşama arzusuna kadar çıkacak. Bizimle aynı olmak isteyecekler... Bu yüzden küçük bir ayaklanmayı, hatta ayaklanma ihtimalini bile etkili bir şekilde sonlandırmak zorundayız ki daha büyük şeyleri istemeye cesaret edemesinler,” diyerek iç geçirdi. “Zaten tavşan gibi çoğalıyorlar, bu sayede nüfusu da kontrol altında tutuyoruz.”

Son söyledikleri adeta taş kesilmeme sebep oldu, kaskatı bir şekilde başımı sallayıp tekrar alana baktım ve o sırada onun bana baktığını gördüm. Yeşil gözlü çocuğun... Diğerleri gibi başını yere eğmek yerine gözlerini dikmiş, gözlerime bakıyordu. Sanki su olayını askerlere benim söylediğimi biliyor gibiydi. Daha kötüsü bir de olacakları izlemeye geldiğimi düşünüyor olmalıydı. İyi bir izlenim bırakmamıştım onda. O katı ve umursamaz tavırlarımı gördükten sonra hakkımda ne düşünse haklıydı.

Beni en çok üzen neydi bilmiyorum. Benim de o askerlerden farksız olduğumu düşünmesi mi yoksa aksini ispat etmek isterken bile gerçekten de tıpkı diğerleri gibi olduğum gerçeği mi?

Beni en çok korkutan neydi, onu da bilmiyordum. Gelecekte bu askerler gibi olmaktan mı korkuyordum, şu anda bu çocukları öldürecek olmalarından mı? Yoksa hepsinden mi?

Gözlerimi, bakışlarıyla bana meydan okuyan çocuğun gözlerinden kaçırarak, kaybettiğimi kabul ettim o gün.

Kaybettiğim şey, yalnızca meydan okuması değildi. Bahsettiği ışığı da kaybetmiştim. İnançlarımı kaybetmiştim. İdeallerimi ve hayallerimi... Aklımda bir soru belirdi: Korumak için yemin ettiğim insanlar kimdi? Kimin askeri olacaktım?

Ben, yaşadığım bembeyaz dünyada, gülümsemekten aciz, mücadele etmenin ne demek olduğunu bilmeyen insanların, bu insanlardan güçlü olduğuna inandığım için bugün burada kaybetmiştim. Kimin için ailemle savaştığımı, kimleri korumak için mücadele ettiğimi fark ettiğimde kaybetmiştim.

Bu insanların verdiği savaşı göremeyip, onların zayıf olduğunu düşündüğüm için kaybetmiştim.

Burada bir gün bile hayatta kalıp kalamayacağımdan emin olamadığım için ve ölümün bu çocuklar için kurtuluş olduğunu düşündüğüm için kaybetmiştim.

Öyle bir kayıptı ki bu, yaşadığım süre boyunca bir daha kaybetmemem için bana yeterli azim ve gücü verecek kadar büyüktü.

Gerçek bir yenilginin verdiği his, insanı o duyguyu bir daha tatmamak için gözünü karartıp dünyaya meydan okuyabilecek birine dönüştürmeye yeterdi. O gün bana bunu da öğretti.

On altı yaşında bir kızın hissetmemesi gereken derecede yıkıcı bir şeydi ve hemen ardından korkunç bir öfke gelmişti.

Dönüp gözlerine tekrar baktığım çocuğun, adını bile bilmiyordum. Çünkü hiç sormamıştım.

Ailemin diğer insanlara yaptığı gibi o çocuğu görmezden gelmiştim. Bana yardım ettiği için ona teşekkür bile etmemiştim. Edemeyecektim.

Bana, gülümsemenin kötü bir şey olmadığını söyleyen ve en güçlü umudun gizli olduğunu öğreten çocuğun ölümüne tanık olmak üzereydim. En kötüsü de o çocuğu tanımasam bu olanları hak ettiklerini düşünecektim. Çünkü bize onların isyan ettiğini ve bu yüzden öldürüldüğünü söyleyeceklerdi, Akademi bu olayı anlatıp zafer gibi gösterecekti...

Öyle oldu.

Sonraki gün bir köşede sessizce oturup, yapılan propagandaları izlerken gördüğüm şeyler bambaşkaydı. Ortada bastırılan bir isyan değil, katliam vardı. Kimseye anlatamadım ama o anı tekrar yaşadım.

Askerler silahlarını havaya kaldırmadan dakikalar önce gençlerin sesi korkudan çoktan kesilmişti ve başları öndeydi. Biri hariç. Birinin gözleri benim gözlerime kilitlenmişti. Hayatımda ilk defa birinin gözlerine bakmak bana ağır gelmişti. Sonrasında da yıllarca, aynada kendi gözlerime bakamadım...

Komutanlardan birinin verdiği emirle birlikte askerlerin

önlerine duvar ördüğü aileler hareketlendi ve diğer taraftan çığlık sesleri yükselirken önümdeki askerler aynı anda silahları ateşledi.

Silah sesleri duyulmadan saniyeler önce , “Özür dilerim,” diye fısıldadım.

Adını bilmediğim çocuk dudaklarımdan dökülen özrü görüp başını iki yana salladı ve son bir kez gülümsedi. Gülüşü, çenesine doğru sızan kan ile birlikte donup kalırken yavaşça yüz üstü çamura düştü, gözlerimden bir damla yaş süzüldü.

Çığlık atmak isterken sustum.

Adını bile bilmediğim, yeşil gözleri olan ve sürekli gülümseyen gamzeli çocuk ve diğerleri için ağladım. İlk kez...

O haklıydı ve ben başkasına karşı kaybetmişim. İlk ve son kez...

Bütün inançlarımı genel bölgenin çamurlarına gömdüm. Son kez.

Ve bir isyanın hayallerini kurmaya başladım. İlk kez.

Yeşil gözlü çocuk ve diğerleri için, bana yıllarca anlatılan yalan hikâyeler için, adaletin ve eşitliğin yalan olduğunu tam anlamıyla hafızama kazıdıkları için, kaybettiğim hayallerim ve yıkıntılar arasında kalan ruhum için bir damla gözyaşı daha feda edip söz verdim kendime.

Eğer, bir fırsatım olursa -ki olacak- sonunda ölüm bile olsa -ki bu ihtimal bile beni durduramayacak- asiller bir gün gerçek bir isyanla tanışacak. Bu çocuğun kaybettiği savaşı ben kazanacağım. Ve asiller o gün asıl korkmaları gerekenin bu insanlar olmadığının farkına varacak. Onları en güvendikleri, kendileri gibi olan biri dağıtacak...

Ve o gün geldiğinde, bu insanlar hakları olan şeyleri kendi elleriyle alacaklar... Bir daha kendi halkımdan olan kimse diz çökmek zorunda kalmayacak... Benim korumak için yemin ettiğim halk, bu halk olacak.

O günden beri her gece, gözlerimi kapatışında o çocuğu görürüm. Sebep olduğum sonu... Askerler geri çekilirken, alana koşan aileleri ve çocuklarına sarılışlarını...

Biraz su için, sırf gözdağı vermek amacıyla öldürülen çocuklardan geriye kalanları, çamura karışan kanlarını...

Adaletsiz sistemlerde sessiz isyanların bile nasıl susturulduğunu o gün öğrendim.

Kelimelerin ne anlama geldiğini sorgulamayı o gün öğrendim.

Kim olmak istediğime, nasıl bir dünya hayal ettiğime o gün karar verdim.

Bu yüzden hâlâ bu kadar kibirli ve öfke doluyum. Yürekte gücü olmayanın sahip olduğu her gücü küçümserim... Ben, kendisine acı verilene dek sisteme göz yuman liderlerden değilim. Diğerlerinin acısını ve amacını sahiplendim...

Bu yüzden taşıdığım bu sırra, hissettiğim acılara rağmen gülümseyebildiğim kadar gülümserim...

Her gülümseyişim adını bile bilmediğim o çocuğun anısıdır. Gülümsemek, meydan okumanın en iyi yoludur, bunu bana öğreten o'dur.

Beni umuda bu denli bağlayan şey gülümsemesi ölüm anında bile solmayan yeşil gözlü çocuktur.

Adını kimseye sormadığım çocuğun adı bence Umut'tur ve benimle birlikte yaşar hâlâ.

En karanlık zindanlarda, gökyüzünde ve sonsuz okyanuslarda... Bu yüzden en kötü durumda bile öldüremem içimdeki umudu, sanki ben onu kaybedersem o çocuk da ölecekmiş gibi...

“Diktatörlük hakikat hâline geldiğinde
devrim hak haline gelir.”

Victor Hugo

BÖLÜM BİR

Şimdi bir aradayız ve kesinlikle kazanacağız.

Yeşil gökdelenleri saran turuncu alevler, gökyüzüne dek uzanıyor ve yansımaları yeryüzündeki sahte nehirlerde dans ediyordu. Cennet halkı şehrin ortasında durmuş, neler olduğunu anlamaya çalışıyordu. Çünkü alevler, tüm o sesler ve karmaşa tamamen bir illüzyondur. Cennet'in görüntü kontrolünü ele geçirmiş, etrafa ufak bir kaos süsü vermiştik. Başlangıçta ortalık mahşer alanına dönmüş; insanlar çılgınlar gibi koşmaya ve bağırmaya başlamışlardı. Kısa bir süre sonra, bir noktada her şeyin sahte olduğunu fark etmiş ve film izler gibi olanları izleme aşamasına geçmişlerdi.

Anlaşılan biz Türklerin ilgisini inşaat kadar yıkım da çekiyordu ve bu özellik bugün işimize yarıyordu.

Yanımda oturan Ayda sırtını geriye yaslamış, üst üste attığı bacaklarını masaya uzatmış sırtarak elmasını yiyor ve olanları seyreliyordu. Arada bir de kucağındaki tablete bir iki komut girip ortalığı daha da karıştırıyordu. Gözlerinde keyif aldığını belirten bir parıltı vardı. Bal rengi saçlarını ince ince örüp sonra da sıkıca toplamıştı.

Gözlerini ekrandan ayırmadan, "Ortalığı biraz daha dağıtmak istemediğinden emin misin?" diye mırıldandı.

Başımı çevirip sol taraftaki ekranı inceledim. Rasin'in ar-

dında toplanmış Laza halkı hızla yıkılan duvarları aşmış, açtığımız kapılara doğru aceleyle ilerliyordu. Yakınlarında herhangi bir tehdit görünmüyordu.

“Hayır, daha fazla karmaşaya gerek yok,” dedim. “Ama Cennet’in girişine çektiğiniz bariyerleri kontrol edin. En ufak bir kontrol kaybında çok kan dökülür.”

Proje düşmeden önce kaçmayı başaran hacker ekibi diğer tarafta koordine bir şekilde çalışıyordu. “Son on dakika,” dedi içlerinden biri Laza’dan kalanları incelerken. “On dakika sonra kontrol robotları tekrar devreye girecek. Yarım saat boyunca da tekrar kontrol altına alınamayacaklar.”

“Pekâlâ,” diye mırıldandım ve kulaklığıma doğru konuştum.

“Rasin, son on dakika. On dakika bitmeden kapılardan geçmiş olun!”

“Tamamdır!”

“Ervin?”

Ayda, elindeki elmayı kenara koyup kontrol paneline yaklaştığı sırada ona odaklandım. “Cennet iki tane insansız silahlı hava aracını Laza’ya yönlendirdi. Uyandılar.”

İç geçirip alanda havalanmak üzere harekete geçen iki araca baktım. “Hackle onları,” diye emir verdim. “Hemen. Kumandaları kullan, hepsini devre dışı bırak.”

Birkaç saniye sessizlik oldu, ardından, “Bıraktım,” diye seslendi ama başka hava araçları hareket etmeye başladı. Tereddüt içinde bana baktı. “Ama bir işe yaramadı. Bu seferkilerin içlerinde pilotlar var. Otopilot devre dışı. Bu kadar kısa süre içinde bir şey yapmak mümkün değil.”

Başımınla onayladım. “Manuele geçtiler, o zaman o filodan bir SİHA hackleyelim.”

“Ne?”

Şaşıрма sebebi bu olmasa da, “Silahlı insansız hava aracı,” dedim. “Çabuk ol!”

Sorgulamadan dediğimi yapmaya başladı. Bu sırada gözüm Laza’dan tahliye olanlara takıldı.

“Rasin,” dedim kulaklığa doğru. “İşler biraz karışabilir.

Paniklemeyin.” Cevap beklemeden bağlantıyı kestim.

“Tamamdır, araç bizde Ervin!” Ayda bana seslendiğinde kollarımı sıvayıp kontrol paneline yöneldim, gergin bir şekilde kenara çekildi. Az önceki keyifli hali çoktan gitmişti.

Parmaklarım panelde hızlıca dolaşmaya başladığında üst ekranda görünen hava aracı hareketlendi ve diğerlerinin arkasından hızla havalandı.

“İşte bu!” diye bağırdı yanımdaki Ayda. “Bir tane daha ayarlayayım mı?”

“Hayır,” diye mırıldandım. “Bu bana yeter.”

“Çok yaşa Kraliçe... Ah! Cennet parazit yapmaya çalışıyor,” diye bağırdı. “İlginç, hava araçlarından biri bağlantı talep ediyor. Sanırım konuşmak için...”

“Gönder gelsin,” dedim dikkatimi yönettiğim araçtan çekmeden. Bu noktada neler olacağını biliyordum.

Saniyeler sonra kulağıma cızırtılı bir ses geldi. Bir erkek konuştu. “Hera?”

Hava aracının hızını arttırıp gülümsedim. “Akıllıca,” dedim. “Evet, benim. Hera. Hayatta kalmak istiyorsanız geri çekilebilirsiniz. Kaybedecek bir şeyim yok. Burada öylece oturuyorum.”

Sesin sahibi bekledi. Bana çok uzunmuş gibi gelen bir süre sonra, “Bu yaptığının bedelini ödeyeceksin,” dedi ve tahmin ettiğim şeyi yaptı; hızlı bir manevra yaparak alandan geri çekildi ve inişe geçti.

Ayda yanıma gelip elini masaya dayadı ve eğilip kaşlarını çatarak ekrana baktı. “Ne oldu şimdi?” diye sordu.

“Geri çekiliyorlar.”

“Neden?”

“Çünkü karşılarında benim olduğumu öğrendiler.”

“Evet ama...”

“Gözlem yaptılar,” diye mırıldandım soldaki ekrana bakarak. Tahliye neredeyse tamamlanmıştı. “Aracın kontrolü başkasında olsaydı, gözdağı vermek ve rahatsız etmek için tehdit atışı yaparlardı.”

“Ama SİHA’nın kontrolünde sen vardın ve...”

“Ben rahatsız etmek için değil hepsini düşürmek için saldırdım,” deyip hava aracına iniş komutu vererek geri çekildim. Aslında beklemek daha mantıklıydı ama Laza asansörlere çoktan varmıştı. Bu saatten sonra onlara yardım da zarar da gelemezdi havadan.

“Cennet, yok yere silah ya da asker kaybetme lüksüne sahip değil,” diye açıkladım. “Şanslarını benim üzerimde denemezler. Zaten kullandığım araç da onların.”

“Oho,” deyip güldü ekipten biri. “Lükse bak. Sadece adını söyleyerek uçuş ekibini inişe zorladı.”

Bir başkası, “Ne sandın!” diye cevapladı.

“Kızın lakabı Göklerin Kraliçesi, neden şaşırdınız anlamıyorum,” dedi Ayda.

“Bilmek başka görmek başka!”

Suratımı buruşturmamaya çalışarak asansörlerden aşağı inen Laza halkına baktım. Birinin onları karşılaması gerekiyordu.

Odadakilere şöyle bir selam verip, “Devamı tamamen sizin,” dedim. “İyi işti arkadaşlar.”

Başarıyla sonuçlanan görevi kutlamaya başladıklarını görünce sesleri bastırmaya çalışarak, “Bu arada...” diye bağırdım. Herkes tezahüratları kesip dikkatini bana verdi. Kenara bıraktığım silahı alıp belime yerleştirdim. “Zafer sarhoşluğuna kapılmayın, gözlerinizi dört açın.”

“Her zaman dikkatliyiz,” dediler bir ağızdan.

“Tek bir anlık dikkat dağınıklığı, her şeyi silip atar.”

Ayda, “Anlaşıldı!” diye bağırdı ve ellerini çırpmaya başladı. “Daha az kutlama daha çok iş. Savaş bitince istediğimiz kadar eğleniriz. Bunun için çok zamanımız olacak.”

Ayda’ya göz kırptım. Başparmağını havaya kaldırıp her şey yolunda işareti verdiğinde odadan ayrıldım. Tüm koridorlar sessizdi. Kapıya yaklaştım ve beklemeye başladım. Giriş kapısında bekleyen Araf’ın elinde bir silah vardı ve endişeli gözleri kapının önünü gösteren ekrandaydı.

Laza'dan döndüğümden beri oradaki insanları Sığınak'a getirmek için ayarlamalarla uğraşmıştık, Araf'a onlardan bahsettiğimde oldukça tedirgin olmuştu ve haklıydı. Çünkü hepsi, oldukça korkutucu ve tekinsiz görünüyordu.

Laza halkı, Cennet'in İstanbul dışında tuttuğu, takviyelerle güçlendirip yarı ölümsüz yaptığı ve kendileri için savaştırdığı halktı. Küçük yaşta ailelerinden alınan çocuklar bir savaş makinesi gibi eğitilip birkaç yıl sonra Laza'ya gönderiliyordu. Hiçbiri ailelerini tanımıyordu, oldukça sert bir yapıya sahip, güçlü ve yetenekli insanlardı.

Onlarla iletişim kurmak, saygılarını kazanmak zordu. Bağımsızlıklarına düşkünlerdi, bize katılmaları için Kuzey ile birlikte onlarla bir süre yaşamak zorunda kalmıştık. Kendi liderlerine ve kurallarına sahip bir topluluktuk ve Cennet'in kendilerini yalanlarla kandırdığını, ölümsüzlük deneylerinde mutasyona uğrayan insanları avlayıp bir biyolojik silah üretilmesine yardımcı olduklarını anlattığımızda, bize katılmak konusunda ikna olmuşlardı.

Tabii bunu anlatmak o kadar kolay olmamıştı, Laza halkı herkesi dinlemez, dikkate almazdı. Kendimizi dinletmek için aralarında yükselmek gerekirdi. Kuzey ile ben sırf bunun için sahte kimliklerle, bir sürü kanlı düelloya katılmak zorunda kalmıştık ama işe yaramıştı. Artık tamamen bizimle birlik olmuşlar, Cennet'e karşı durmak için yanımıza geliyorlardı.

Araf bana bakmadan, "Çok tehlikeli görünüyorlar," diye mırıldandı. Bu sırada hepsi kapının tam önünde toplanmış, bekliyorlardı. Gözlerimi üzerlerinde dolaştırdım. Kahverengi ve krem ağırlıklı giysileri, sert bakışları ve kendilerinden emin duruşları ile hepsi tıpkı onları son gördüğüm günkü gibiydi.

"Göründükleri kadar varlar," derken içerideki kameraya elimle bir işaret verdim. Öldürülmeleri oldukça zor olan bu insanlar, eğer sizi ciddiye almazlarsa başınıza bela olurlardı.

Kapılar yavaş yavaş aralanarak açıldı. Ve en sonunda Laza halkı ile karşı karşıya kaldım. Silahsızlardı. Yorgun ama mutlu görünüyorlardı, adrenalin onlara kesinlikle iyi geliyordu.

Dikkatli gözlerle kalabalığı taradım ve gülümsedim. Yüzümde gördükleri ifade yüzünden birbirlerine bakıp sırttılar ve tekrar bana döndüler. Aramızda, kelimelere ihtiyaç duyulmadan söylenen bir söz vardı: Biz şimdi bir aradayız ve kesinlikle kazanacağız.

Söylenmek isteyip de söylenemeyen her söz gibi güçlü ve yoğundu. Garip bir şekilde sihirli bir an yaşıyormuşuz gibi hissediyorduk, sanki aklımızdan geçenleri dile getirsek, sihir yok olacakmış gibi... Bu yüzden hiçbir yorum yapmamayı tercih ettim.

Sadece, “Hoş geldiniz,” dedim.

Aynı günün akşamında duvara yaslanmış, kollarımı göğsümde kavuşturmuş etrafı izliyordum. Sığınak’ın yemekhanesinde tüm masalar beş uzun sıra halinde birleştirilmişti. Koza halkı ile Laza halkı ayrı ayrı masalarda oturmuş birbirlerine güvensiz bakışlar atarak yemeklerini yiyordu. Ama bu durum çok uzun sürmedi.

Koza halkı sessiz kalmayı sürdürse de Laza’dan gelenler çabucak ortama ayak uydurdu ve gürültülü bir şekilde sohbet etmeye, gülmeye başladı. Hepsi banyo yapmış, tertemiz kıyafetler giymişlerdi. Artık üstlerindeki ağır ve siyah, koyu yeşil ve beyaz renkteydi. Laza gibi çekingen değillerdi. Öz güvenleri yüksekti ve çok kolay adapte olmuşlardı. Hallerinden memnun olmaları beni çok rahatlattı. Aksi halde kontrol etmesi kolay bir topluluk olmadıklarından, bize çok sorun çıkarırlardı.

Yanımda Laza’dan gelen Beliz vardı. Sırtını duvara yaslanmış sessizce ben yokken olanları anlatıyordu. Onunla, Laza’da yaptığım düellolardan birinde tanışmıştım. Yarı ölümsüzlük etkisi veren iğne, onu kullanan bazı insanların mevcut güçlerini müthiş seviyelere çekebiliyordu. Benim acı eşiğim yüksekti, bu yüzden bana hissizlik veriyordu. Beliz’e ise hız... Kız o kadar

hızlıydı ki hareketlerini takip etmek zordu, göz açıp kapayana kadar birini kan revan içinde bırakıp yoluna devam edebilirdi. Yaptığımız düelloda dövüşü neredeyse kazanacaktı. İlgimi de bu şekilde çekmişti. Aramızda ufak, sözsüz bir anlaşma vardı. Laza hakkında bana haber getiriyordu. Başka konularda da yardımı dokunacağından oldukça emindim.

Beliz, “Siz gidince işler karıştı,” dedi gergin bir şekilde. “Herkes öfkeliydi, boş bir gazla yalandan bir savaşa sokulup durduğunu fark etmek kolay değil sonuçta. Hem patolojikler konusunda da haklıydın. Bir salak bile kullanıldığımızı, bize ihtiyaçları kalmadığında başımıza pek de hoş şeylerin gelmeyeceğini görebilirdi. Tam bir kaos yaşandı. Birkaç asi öfkeyle saçma sapan işler yapmaya kalktı.”

“Ne gibi?”

“İş bırakanlar oldu. Yani yapması gerekenleri yapmayanlar, çalışmaktan kaçanlar, asileşenler...”

“Size bunu yapmamanız gerektiğini söylemiştim.”

“Evet,” dedi. “Rasin de böyle dedi. Aptallık ettiklerini, dikkat çektiklerini söyledi. Sonra öfkeleri yavaş yavaş dinip mantıklı düşünmeye başlayınca hepsi dediğin yola girdi. Hiçbir şey olmamış gibi çalışmaya devam ettiler. Senden haber bekledik.”

“Cennet hiç sizinle iletişime geçti mi?”

“Evet,” dedi Beliz. “Bir isyan hakkında uyardı bizi. Senin anlattıklarının tam tersi şeyler. Proje adlı bir örgütün sistemi yıkmak istediğinden, hepimizi köleleştirmeye niyetli olduklarından, bize yalanlar söyleyeceğinizden, tamamen kötü niyetli olduğunuzdan bahsettiler. Bazı vaatlerde bulundular. Aslına bakarsan oldukça inandırıcıydı. Arada tereddüt edenler oldu.”

“Tabii ki olur,” diye mırıldandım.

Kızıl saçlarını yüzünden çekip bana biraz daha yaklaştı. “Rasin onlara inanları ve taraf değiştirmeyi isteyenleri yakın takibe aldı. Buraya gelmeden hemen önce de hepsini öldürdü. Yoksa başımıza bela olacaklarını söyledi. Eskiler ‘hırsız içeride olursa kapı kilit tutmaz’ dermiş, öyle söyledi.”

“Akıllı adammış,” dedim. “Tabii bu tam olarak bizim tarafımızda olduğuna inandırmak için yapılmış bir gösteri değilse.”

“Sanmam, Rasin çok şey olabilir. Güce önem verir, bazen bencildir ama köle olmayı, kandırılmayı kabul etmez. Sen ona özgürlük teklif ettin, Cennet ise bağlılık, itaat talep etti.”

Gözlerimi kapatıp rahat bir nefes aldım. “İşimi o kadar kolaylaştırıyorlar ki...”

“Azıcık akıllı olan gerçek ile yalanı ayırt edebilir .”

“Keşke öyle olsaydı,” dedim. “Ama herkesin akıllı olma anlayışı ve gerçekleri farklı. Tarih bunun kanıtlarıyla dolu. Ben artık çoğu şeye şaşırıyorum.”

“Ben pek tarih bilmem,” dedi Beliz. “Yaşadığım dünyanın savaşı da derdi de bana yeter.”

“Keşke böyle düşünmek fayda sağlasaydı. Ama yok. Geçmiş bilmeden geleceği yazmayı nasıl denersin? Neyin doğru neyin yanlış olduğunu, bazı şeylerin sonuçlarını bilmek gerek.”

“İşte seninle aramızdaki fark bu... Bu yüzden sen lidere, biz de dediğini uygulayan askerler. Laza’da biz sadece güce önem verirdik. Tek istedikleri buydu, bu en önemli şeymiş gibi gösterdiler. Ama değilmiş. Biz onların güçlü kölesiymişiz...” Dudağını ısırırken yere baktı. “İyi bir şey yaptığımızı sanıyorduk, çok kayıp verdik. Çok arkadaşımız öldü. Ailelerimizi tanımadık. Böyle bir hayatta güçlü olmanın ne anlamı var ki?”

Anlamı yoktu. “Bilgi güçtür,” dedim. “Ama bazı bilgiler çok acı veriyor. İnsan her şey anlamını yitirmesin diye bazı şeyleri görmezden gelmeye çalışıyor.”

Acı acı güldü. “Bir faydası olmuyor, kaçış süresi acıyı da kaybettiğin şeylerin sayısını da büyütüyor. Yakalandığında da... Başa çıkamıyorsun. Bunca zaman neredeydin Ervin? Neden daha erken gelmedin?”

“Bu sorunun cevabı bende değil,” diye mırıldandım. “Bu kadar geç kalmamın sorumlusu ben değilim. Zamanı ben seçmedim.”

Ender’i düşündüm. Belki daha erken gelsem, onu karşımda bulurdum. Zamanlama benim için de yanlıştı, benim için de acı kayıplar yaşanmıştı. Keşke seçim şansım olsaydı.

Yemekhanenin kapısı açılınca dikkatim dağıldı, başımı çe-

virip kimin geldiğine baktığımda Lina ve Gökçe'yi gördüm. Gökçe, lila renkli kısa dalgalı saçlarıyla hemen dikkatleri üzerine çekmişti. Yetenekli bir hackerdı. Koza'dan gelenlerden biriydi ve Hilal adında bir ikizi vardı. Onu ilk defa Hilal'den ayrı görüyordum. Normalde hep yan yana olurlardı.

Odadaki kalabalığa şöyle bir göz atıp beni görünce doğrudan yanıma geldiler. Lina baştan aşağı siyahlar içindeydi. Belindeki kemerde silahlar ve bıçaklar asılıydı.

Beliz hemen sırtını duvardan ayırıp dikkatle Lina'ya baktı. Savunmaya hazırды, yakında bu manzaralara alışırdı.

"Sen bu kadar çok silah taşımıyorsun," dedi gözlerini Lina'dan ayırmadan.

"İhtiyacım yok," dedim.

"Ben bir silahım diyorsun yani..."

Lina kadar insanlarla içli dışlı olmuyorum bu yüzden ondan daha az silah taşıyorum, demedim. Buradaki insanların güvenilmez olduğuna dair bir düşünceye kapılsın istemiyordum.

Sırtımı duvardan ayırmadan bekledim. Bize yaklaştıkları sırada Gökçe ve Lina'nın bakışları Beliz'e kaydı. Tam önümüzde durdular.

"Beliz Laza'dan geldi," dedim kızlara. Nasıl tanıştıracığımı bilemediğim için aklıma söyleyecek başka bir şey gelmemişti. "Çok yeteneklidir."

Beliz gururlu bir şekilde sırtını dikleştirdi.

İlk elini uzatan Lina oldu. "Biz de Koza'dan geldik," dedi. "Adım Lina."

Beliz dikkatle onun eline baktı ve ağır ağır uzanıp elini sıktı.

"Beliz."

Gökçe adını söyleyip elini uzattı.

Beliz onun da elini sıkıp dikkatini Lina'ya yöneltti. Onda çok fazla silah olduğundan kendine rakip olarak Lina'yı seçmişti. "Koza'dan gelenler biraz pasif," dedi pat diye. Dudağımla ısıırıp başımı iki yana salladım. Ama Beliz susmadı. "Hayal kırıklığına uğradım."

Bu yanlış bir hamleydi. Lina Koza'dan gelen diğerleri gibi

değildi. Bir askerdi, benden önce başarısız bir isyanın liderliği üstlenmişti. Ne yazık ki tüm arkadaşlarının işkenceler görerek öldürülmesine şahit olmuştu. Beliz onu çok yanlış yerden vurmuştu.

Gökçe'nin gözleri kısıldı. Yarın Beliz tüm sırlarını Sığınak'ın duvarlarında yayınlanmış halde bulmasın diye Gökçe'yi uyarmam gerekebilirdi. Bir hackerı düşman edinmek hiç de zekice değildi. İnsanların damarına basmak konusunda sabıkalı olduğum halde, ben bile bunu yapmazdım.

Lina sinirlerine hâkim olmak konusunda büyük bir başarı gösterdi. Gözlerinde sert bir bakış belirdi ve sergilediği tek öfke işareti bu oldu. "Belki çocuk yaşlardan itibaren bir tesis-te ölmek ve öldürmek amacıyla eğitilmedikleri içindir," dedi. "Bazılarımızı tanırsan hiçbir şeyin görüldüğü gibi olmadığını öğrenirsin. Diğerleri için de durum zamanla değişecektir."

Laza hakkında anlattıklarımın en çok Lina etkilenmiş, onların gelmesini, hepsiyle tanışmayı iple çekmişti ama asıl onun yaşadığı hayal kırıklığını görebiliyordum. Tüm uyarılarıma rağmen bambaşka insanlar hayal etmişti, ancak Laza halkı son derece vahşi ve kavgacıydı. Koza ile düzgün bir iletişim kurmalarına pek ihtimal vermemiştim. Yanılmadığımı görmek hoşuma gitmese de yapacak fazla bir şey yoktu.

Koza'da çok güçlü insanlar olsa da ne yazık ki Beliz bir noktada haklıydı. Koza genel olarak pasif bir güçtü.

"Eğitilseler de durum çok değişir mi emin olamıyorum," dedi Beliz. "İşler biraz zora girse, kaçmaya başlayacaklarmış gibi..."

"Beliz," diye uyardım onu.

"Kaçmak mı?" derken güldü Lina. "Bak işte o belli olmaz. Kimin kaçacağı yani..."

"Kutuplaşmayı kesin," dedim sert bir sesle.

"Ervin haklı," dedi Gökçe. Nasıl başarıyorsa gayet sakin görünüyordu, belki de sakindi. Sözlere takılmıyordu. "Bu çok saçma. Hepimiz aynı taraftayız."

"Doğru." Beliz bana doğru döndü. "Her neyse, ben bizimkilerin yanına gidiyorum. Bir şey olursa seni bulurum."

Başımıyla onayladım. Beliz ellerini ceplerine sokup salına salına Laza'nın oturduğu masaya oturdu. Kızıl saçları kalabalıkta çok dikkat çekiyordu. Benim kızıl saçlı, daha genç versiyonum gibiydi.

Lina'ya, "Seni uyarmıştım," dedim. "Beklediğin gibi olmayacaklarını söylemiştim. Cennet'in onlara sunduğu hayat, sizinkilerden çok daha farklı... Herkese potansiyel rakip gözüyle bakıyorlar. Her şeyi kavgaya, rekabete çeviriyorlar. Kendi aralarında bile acımasızlar. Belki değişirler ama bu yakın bir zamanda olmaz. Koza'ya söyle, onları çok ciddiye almasınlar. Onlara meydan okumasınlar. Canları yanar."

"Ne kadar tehlikeli olabilirler ki?" diye sordu Lina. "Anlattın ama buradan bakınca... Evet, garipler ama sonuçta insanlar."

"Geliştirilmiş insanlar," diye düzelttim. "Beliz, az önce konuştuğunuz kız, inanılmaz derecede hızlıdır. Hepsi çok dayanıklıdır, kolay kolay düşmezler, çabuk iyileşirler. Hile de yaparlar. Yakınlarında birini öldürsen dönüp bakmazlar, o kadar katılar. Bu yüzden Koza ve Laza ayrı ayrı eğitilecek."

"Koza'yı Araf eğitiyor, Laza'yı kim alacak?"

"İşte bu beni de düşündüren bir konu," dedim gözlerimi onların bulunduğu masaya dikerek. "Herkesi dinlemezler."

"Kuzey Hanlı burada olsaydı onların hakkından gelirdi," dedi Gökçe. "O adam çok sert."

Gülümsedim. Kesinlikle haklıydı, Kuzey onların hakkından rahatlıkla gelirdi ama ne yazık ki burada değildi... Geriye tek bir seçenek kalıyordu.

"Ben hallederim," dedim.

"Sana saygı duyuyorlar."

"Onların arasında dövüşerek liderlik kazandım," dedim. "Buna saygı duyuyorlar."

"Bu mu yani? Böyle mi yapmamız lazım? Onlara söz dinletmek için kan mı dökmeliyiz?" Lina çok öfkeli görünüyordu. Çenesine kadar gelen sarı saçlarını kulağının arkasına itti.

“Evet, öyle. Siz onları düşünmeyin.”

“Nasıl düşünmeyelim?” dedi Lina masadan yükselen gürültüye ters ters bakarak. “Bir savaşa gireceğiz, disiplin her şeydir. Laf dinlemeyen bir grupta ne yapacağız?”

“Laf dinlemiyor değiller,” dedim. “Beni dinliyorlar.”

“Onlara güvenme sebebimiz de bu,” dedi Gökçe. “Yoksa içeri sokmazdık zaten değil mi?”

“Evet.”

Duvardan ayrılıp saate baktım. “Benim gitmem lazım. Sonra görüşürüz.”

Soru sormalarına fırsat bırakmadan yanlarından ayrıldım.

Kontrol odasına giden yol boyunca düşünceliydim. Fakat bu düşüncem savaş, eğitimler ya da Cennet ile değil, az sonra yapacağım görüşme ile ilgiliydi. Yapacağım şeye dair şüphelerim vardı fakat endişeden çok bir heves ve istek hissediyordum.

Ayda’yı kapıda beni beklerken buldum. “Herkesi ikinci kontrol odasına gönderdim,” dedi odanın kapısını açarak. “Güvenlik duvarlarını onarıp koruma programlarını devreye soktuk. Karşı taraf hazır, seni bekliyorlar.”

“Harika,” diyerek içeri girdim ve etrafımı kaplayan dev ekranlardan birinde kendimi gördüm. Koyu gri ince askılı bir bluzun üzerine dökülen uzun saçlarımla altımdaki dar pantolon aynı siyahlıktaydı. Taktığım kemerin tokası bir yarım ay şeklindeydi ve gözlerim maviden çok lacivert gibiydi. “İlk izlenim mühim,” dedim duruşumu ayarlarken.

“Bence konu sen olunca hiç de ilk izlenime ihtiyaçları yok, özellikle de onların,” dedi Ayda.

“Evet,” diye onayladım. “Yine de, güven uyandırmak lazım.”

“Ona diyecek sözüm yok...” derken önüne yansıyan klavyeye hızlıca birkaç komut girdi. Bir süre ekrana ve klavyeye baktıktan sonra bakışlarını bana çevirdi. “Bundan emin miyiz?”

“Eminiz.”

“Başımıza bela olmasınlar?”

“Bence bu durumda işler karşılıklı olur.”

“O zaman...” derken tekrar ekrana baktı ve sonrasında tüm oda karardı. Her yer tekrar ışıklarla aydınlanmadan önce Ayda’nın sözleri aramızda yankılandı.

“Yeni müttefikimizi selamlayalım.”

BÖLÜM İKİ

Susmak kadar konuşabilmenin de bir ağırlığı var.

Araf ile Koza ve Laza'nın eğitimi hakkında konuşmak için antrenman odasına girdiğimde saat daha sabahın beşiydi. Turuncu bir sweatshirt ve kot pantolon giydiğimi gören Araf şaşkınlıkla gülümsedi. "Bugün siyah, gri ya da beyaz giymemişsin. Şaşırdım."

Ellerimi ceplerime sokup üzerimdekine baktım, "Hiç farkında değilim," dedim. "Ne giydiğimin, hatta ne yiyip içtiğimin..."

Gülümsemesi soldu. "Aldırma bana. Sana diyorum ama ben de senden farklı değilim."

Bu konuda haklıydı işte. Yüzünü incelediğimde gördüklerim hiç iyi değildi. Gözlerinin altı morarmış ve şişmişti. Çenesinde ve kaşında birkaç kesik vardı. Günlerdir uyumuyor gibiydi.

"Dinlenmelisin," dedim. "Fazla yoruluyorsun. Bir çözüm buluruz, yeni program hazırlarız, sen bir süre bu yoğunluktan uzaklaşırsın..."

"Olmaz," dedi. "Bir düzen tutturduk. Ben bırakırsam hemen kendilerini salarlar. Birkaç gün bile onların dikkatini dağıtır, amaçtan uzaklaştırır. Tembelliğin nasıl olduğunu hatırlamazlarsa çalışmaktan bıkmazlar."

“Eğitimleri bir gün ben devralayım...”

Başını iki yana salladı. “Bu hiç olmaz. Sen sabaha kadar planlar ve projelerle uğraşıyorsun, bir de bu yükü sana veremem. Lina ile bir yol deneyeceğiz. Eğitimi dönüşümlü olarak vereceğiz.”

“Güzel fikir,” dedim. Lina son günlerde eskiye göre biraz daha iyiydi ve eğitimler ona biraz daha uygundu. Dövüşürken ve silah kullanırken daha iyi, hatta iyileşmiş görüldüğüne şahit olmuşum. Bu onun kendini daha hızlı toparlamasına yardımcı olurdu. Kafasının dağılması gerekiyordu. Tıpkı benim gibi boş olduğu anlarda hâlâ askeri hapisanelerde yaşananların bıraktığı anılar ve kâbuslar ile mücadele ettiğinden emindim.

“Asıl Laza konusunda ne yapacaksın?” diye sordu. “Bence en önemli sorun bu.”

“Onların eğitimini ben üstlenecektim ama bu günlerde hiç boş zamanım yok. Onları tamamen boş bırakmak da istemiyorum. Ortalıkta aylak aylak dolanmamalılar.”

“Koza ile derslere dâhil olsunlar bir süre.”

“Bu hiç iyi fikir değil. Laza, Koza’nın motivasyonunu düşürebilir. Kavgâ çıkabilir.”

“Ya da işler rekabete dönebilir, bu onları gaza getirebilir.”

“Koza konusunda belki işe yarayabilir ama Laza’yı gaza getirmek için ne gerekli hiç bilmiyorsun.”

“Başka bir önerin var mı peki?”

Başımı iki yana salladım. Aklıma yapacak başka bir şey gelmiyordu.

“O halde bu yolu deneyeceğiz,” dedi. “Laza hırslanmasa da belki Koza hırslanır. Bu da benim işime gelir. Fazla motivasyon ve biraz iddianın zararı olmaz.”

“Tamam, bu yolu deneyelim. Şimdilik yapılabilecek tek şey bu.”

Elini uzatıp kolumu dostça sıktı. “Sen kendi işlerinle ilgilen, bu konuları hiç kafanı takma. Tüm bunlar yakın zamanda bitecek. Bizim için yorulmak sorun değil. Bakışlarından anlıyorum, biz çalıştıkça sadece senin için ya da senin yüzünden

alışıyormuşuz gibi hissediyorsun. Ama biz herkes için çalışıyoruz. Tüm insanlar için... Tıpkı senin gibi.”

Bakışlarımı yere eğip bembeyaz zemine baktım. “Biliyorum, ama bazen unutuyorum,” derken eğilip yerdeki silahı aldım ve incelemeye başladım.

“Yıllarca o kadar teknolojik silah üretildi, eski silahların işe yarayacağını kim tahmin edebilirdi?” derken silahı ona gösterdim.

“Bu durum bana hep çok ironik geliyor,” dedi sırtarak. “Kmsedikleri ne varsa yukarıdakilerin başına bela oluyor.”

Dudaklarım ufak bir tebessümle kıvrıldı. şarjörü çıkarıp kurusıkı mermilerden iki tanesini avucuma alıp inceledim. “Keşke bunlara hedefe kitlenme özelliği entegre edebilecek zamanımız olsaydı, bu kadar yoğun silah eğitimine gerek kalmazdı.”

“Evet,” diyerek onayladı. “ok kalabalık bir gruba atış eğitimi vermek fiziksel eğitimden daha zor oluyor. Bu silahlar çok gürültülü.”

“Susturucu yok mu?”

“Yeteri kadar yok. Yatağa yatınca bile silah sesi duymaya başladım. Tek sorun bu da değil.”

“Dahası da mı var?”

Dalgın bir şekilde başını kaşıdı. “şarjre mermi basma ve boşaltma alıştırmalarında kızlar çok zorlandı. hâlâ da tam alışamadılar.”

İ geçirdim. şarjre mermi basmak her mermi eklendiğinde daha da zorlaşıyor ve g gerektiriyordu. Alışkın olanlar için basit bir şeydi ama amatörler için oldukça yorucu olabiliyordu. Parmaklar, mermileri çıkarıp doldurma işlemlerini art arda tekrarlarlarken nasır tutabiliyordu. Kol ağrısına sebep olabiliyordu.

“Aslında bu bana stres attırıyor,” derken mermileri tekrar şarjre yerleştirdim.

“Gel bir de stres kısmını bana ve Lina’ya sor,” dedi.

şarjörünü geri takıp silahı yanımdaki masaya bıraktım.

“Lina için her şey çok yeni,” dedim. “Eğitimini tamamlamadan okuldan uzaklaştırıldı. Bir isyan planı yüzünden aylarca yargılandı. -Ki orada geçen bir ay insana bir ömür gibi geliyor.- Kurtulur kurtulmaz da başka bir plana dâhil oldu. Bu kadar çabuk toparlanması bir mucize.”

“Çok güçlü bir kişiliği var,” dedi. “Sana söylemiştim.”

“Evet söylemiştin... Bu arada senin Başkan’ın oğlu olmanı nasıl karşıladı?” diye sordum.

Omuz silkti. “Şaşırmadı,” dedi. “Artık hiçbir şeye şaşırmıyor.”

“Sanırım bu hepimiz için geçerli,” diye mırıldandım. “Şaşırmıyoruz, korkmuyoruz. Sanki yüreğimize bir buz bıraktılar.”

“En azından güzel şeyleri hissediyoruz. Umudu ve sevgiyi hissediyoruz.”

Başımı kaldırıp gözlerine baktım. “Umut ve sevgi,” diye mırıldandım. “Son zamanlarda onlar da bir camın içinde gibi. Görüyorum, dokunuyorum ama hissettiğim gerçekten onlar değil. Camın soğuk yüzeyi.”

“Fazla şey atlattın Ervin,” dedi. “Lina da öyle. İkiniz de duyguları iki ayrı uçta yaşıyorsunuz. Soğuk ve sıcak, canlı ya da ölü... Ama bir şekilde hissediyorsunuz. Şanslısınız. Ben, bazı günler uyanıyorum ve boşluk dışında bir şey hissetmiyorum... Boşluğa, hissetmek istediğim şeyleri kendim bulup koymak zorunda kalıyorum. Doğal değil, ama tamamen yok olmasından iyidir.”

“Öyle,” dedim ve gözlerimi kırıp saate baktım. Son zamanlarda sürekli saate bakıyordum ama asla zamanı yetiştiremiyordum. “Gitmem lazım.”

“Benim de,” dedi. “Eğitim beklemez. Yeter bu kadar dinlenme.”

“Doğru ya, o kadar çok dinleniyorsun ki gözüme batmaya başladın,” dedim alayla. “Neyse sonra görüşürüz.”

Çıkışa doğru yürümeye başladım. Tam dışarı çıktığım anda Lina ile karşılaştım. Üstüne siyah kamuflaj takımı giymişti, spor ayakkabıları da siyahtı. Yüzündeki ifadeye bakılırsa ant-

renmana değil de büyük bir savaşa hazır görünüyordu. Dalgalar halinde çenesine inen sarı saçlarına siyah bir bant takmıştı.

“Ervin.” Yüzünde birden yumuşak bir gülümseme belirdi ve başını hafifçe yana eğdi. Ama kahverengi gözleri irileşse de mutlu değil, aksine bitkin ve kararsız görünüyordu. Maskelerle ya da hislerini gizlemekle uğraşmıyordu, nasılsa kimse inanmıyordu. “Nasıl gidiyor?”

“Her şey yolunda,” dedim. “Sen nasılsın?”

“İyiye gidiyor.”

İyi değil ama iyiye gidiyor. İyi bir cevap değildi ama kötü de değildi. Öyle olsun.

“Araf, eğitimler için gönüllü olduğunu söyledi.”

Başıyla onayladı. “Evet, arada bir yardım ediyordum. Bu sırada silahların ve dövüşün bana kendimi daha iyi hissettirdiğini fark ettim. Madem sahalara geri döneceğim, bari bir işe yarayayım dedim. Bundan keyif alıyorum.”

“Senin adına sevindim, burada keyif alacak bir şeyler bulmak pek kolay değil.”

“Cehennemden çıkınca her yer insana cennet gibi geliyor. Kötü olanlar bile.”

“İşte buna kesinlikle katılıyorum,” dedim gülümsemeye çalışarak. Araf’ın beni neden Lina’ya benzettiğini anlıyordum. Kız mücadeleciydi. Sızlanıp şikâyet ettiğini, ilk tanıştığımız gün dışında görmemiştim. Onu ne zaman görsem toparlanmak ve daha iyi olmak adına bir şeyler yapmaya çalışıyordu. Bizi buraya hapsettiler, kurtuluş yok, diyen kız şimdi kendisi için kurtuluş olabilecek her halatı sıkı sıkı kavırıyordu.

“Sen son zamanlarda fazla düşüncelisin,” dedi beni inceleyerek. “Çok... Bitkin görünüyorsun. Ama sanırım böyle olmakta haklısın, onca şeyin yükü senin üstünde. İnsanlar sana güveniyor ve hata yapmamak için çok çalışıyorsun. Zihin yorgunluğu fiziksel yorgunluk gibi değil, yatağa yatınca geçmiyor. Aksine daha da şiddetleniyor. Keşke sana yardım etmenin bir yolu olsa. Tüm bu ihtimallerin ve yolların ağırlığını tek başına yüklenmesen...”

“Ayda yardım ediyor,” dedim.

Başını iki yana salladı. “Ayda uyguluyor,” diye düzeltti. “Bilgisayar konusunda bir deha ama bunun dışında sen ne dersin onu yapıyor. İşin beyin kısmı tamamen sensin. Seni sürekli gözlerini sıkarken ya da şakaklarını ovuştururken görüyorum. Dinlenmelisin Ervin. Herkese bunu söylüyorsun ama kendin yapmıyorsun.”

“Sanırım sen de beni gözlemliyorsun.”

“Ben...” duraksayıp anlayış dolu bir ifadeyle beni seyretti. “Aynı cehennemde ayakta kalmayı başardığımızı, birbirimizi kollamamız gerektiğini düşünüyorum. Bildiğim şeyler seni mutlu etmiyor eminim. Senin bildiklerin de benim hoşuma gitmiyor ama ortak bir kâbusumuz var. Birbirimizi uyanık tutmalıyız. Yoksa kaybederiz. Darbe birden öyle güçlü gelir ki yere devriliriz.”

Bakışlarımı yere dikip ne diyeceğimi düşündüm ama kelimeleri toparlayamıyordum.

“Sen herkesi koruyup kolluyorsun, ama senin ciddi anlamda nasıl olduğunu soran yok,” diye fısıldadı. “İyiyim dediğinde seninle tartışacak cesareti olan yok. Ama ben tartışıp, ‘Hayır, iyi değilsin. Hadi anlat!’ diyebilirim. Arkadaşın olabilirim.”

Gözleri benden duymak istediği cevap yüzünden beklentiyle parlıyordu.

“Ne diyeceğimi bilemiyorum,” dedim. “Belki haklısındır ama şu sıralar başka şeyler düşünme lüksüm yok.”

“Kim demiş?” diye sordu. “Bu kadar fedakâr olmak zorunda değilsin Ervin. Sen bu davaya verebileceğin her şeyi verdin. Sadece düşün tamam mı? Bir arkadaş fena olmaz.”

“Eğer fırsatım olursa yanına gelirim,” dedim. “Ne konuşabiliriz bilmiyorum ama...”

“Elbet bir şeyler bulunur,” dedi heyecanla.

“Pekâlâ. Ama söz veremiyorum bu konuda.”

Gülümsemesi bu kez gözlerine yansıdı, arkamdaki kapıya bakıp tekrar bana döndü. “Bu da bir şeydir. Şimdi gidip biraz da Araf’a yükleneyim. O da senin gibi, çalışmaktan kafayı

yiyecek. Hayır yani, sizin derdiniz ne? Burada en yıkık kişi ben olmalıydım ama hepiniz çalışmaktan enkaza dönmüş vaziyettesiniz.” Ofladı. “Sonra görüşürüz,” deyip el sallayarak uzaklaştı.

Arkasından baktım. Keşke tüm o sahte neşenin ve umudun ardındaki acıları bilmeseydim, demekten kendimi alamadım.

Yürümeye devam ederken geçmişi düşündüm, şartlar beni nasıl da değiştirmişti. Ender şu halimi görse acaba bana ne derdi. Bu kadar heyecanımı kaybetmiş olabileceğim hayatta aklına gelmezdi. İçimdeki ateşin sönmeyeceğini iddia ederdi, oysa ben içime baktığımda zayıf bir duman bile bulamıyordum orada. Hatta içimden söküp atmaya çalıştığım buzu da.

Kontrol odasına girdiğimde Ayda başını geriye atıp bana baktı ve tekrar önüne dönüp, “Tam zamanında geldin,” diye seslendi. “Başlamak üzereler.”

Kenardan bir sandalye çekip ekranın karşısına oturdum ve başımı eğip ekranı izledim. Kuzey’in yüzünü yandan görüyordum. Göğsünde kavuşturduğu kollarının kasları gerilmişti ama dikkatimi çeken orada duran dövmeydi. Siyah tişörtüyle aynı renkteki belirsiz bir şekli olan o dövme kesinlikle yeniydi... Bacak bacak üstüne atıp kollarımı sandalyenin kolçaklarına yasladım. “Dövme mi yaptırmış?” diye mırıldandım.

“Öyle görünüyor, hoş olmuş,” dedi Ayda. “Çok beğendim.”

Ona şöyle bir bakıp dikkatimi tekrar Kuzey’e verdim. Kumral saçlarını onu ilk gördüğüm günkü gibi kısaltmıştı yine. Yüzü tam görünmüyordu fakat onun da kaşlarını çatmıştı belliydi.

Ayda bir tuşa bastığında kameranın açısı değiştirdi, görüntü Cengiz’e odaklandı. Yanında Başkan ile birlikte oturmuş kedi gibi sırtıyordu. Masanın diğer tarafında ise Erva oturuyordu. İşte bu, toplantının sürprizi.

“Hiç boş girizgâhlarla uğraşmayacağım. Direkt söylüyorum. Gölge bizde,” dedi Cengiz.

Kedi gibi sırttan yüzüne yumruğu geçirmek, ağzını burnunu dağıtmak istediğimden avuç içlerim kaşınmaya başladı.

“Onları ikna ettim, Hera ve takımı...” dediğinde burnumdan soludum. Sanki ayak takımı diyordu.

“Geç kaldı. Gölge için yapabilecekleri bir şey yok. Zaten çoğu eskiden bizden, düşük dereceli asillerdi. İkna etmek zor olmadı. Kanını bilirim ben onların...”

“Nereden bilirsin?” diye sordu Kuzey. “Sen Genel Bölgeler’den gelme değil misin?”

Uzun zamandır ilk defa gerçekten kahkaha atmak istedim. Cengiz’in sırtışı dondu kaldı ve ters ters Kuzey’e baktı.

“Bu yüzden bilirim,” dedi.

Kuzey ifadesiz bir sesle, “Birileri tarafından ezilen herkes, kendini ezeni çok iyi tanıdığını zannediyor,” dedi. “Bir halt bildiğin yok senin.”

Cengiz’in gülümsemesi tamamen soldu ve öfkeli bakışları Kuzey ve Başkan arasında gidip geldi.

“Kendini çok belli etmiyor mu?” diye sordu Ayda.

Başımı iki yana salladım. “Bu ikisi hep böyle,” dedim. “Ona karşı tavrı hep böyleydi. Kuzey, Cengiz’den nefret ediyor.”

“Ama onu Kuzey eğitti,” dedi.

“Belki de tüm bu nefretin sebebi budur. İnsanlar zamanla kendi yarattıkları canavarlardan bıkarlar, onlara tahammül edemezler.”

Ayda cevap verme fırsatı bulamadan odada Kuzey’in sesi tekrar yükseldi. “Bu ittifak bize neye mal oldu?” Bunu sorarken sesinde herhangi bir duygudan iz yoktu. İşe odaklanmıştı. Rahat bir şekilde önündeki tablete eğilmişti.

“Sana o kadar çok benziyor ki,” diye mırıldandı Ayda şaşkınlıkla. “Kuzey Hanlı yani... Laf sokup sonrasında hiçbir şey olmamış gibi işe odaklanması... Sinir bozmak konusunda uzmansınız değil mi?”

Cevap vermek yerine ekranı izlemeye devam ettim.

“Hım bir bakalım,” diyen Cengiz de kendi önündeki tableti kurcaladı. Bozulduğunu belli etmemek için uğraşıyordu ama ifadesi kendini ele veriyordu. Başlangıçtaki ruh halinden eser yoktu. “Galibiyete,” dedi. “Onları yem olarak kullanacağız.

Hera'yı bir süre yavaşlatacakları garanti. Bu sırada biz asıl saf-
ları doldurup Hera'yı ortadan kaldırırız. Hera'nın küçük or-
dusu da Gölge'nin paçavralarını halleder. Bu iş tertemiz yoldan
biter. Kayıp yok, kazanç çok.”

Başkan neşeli bir şekilde konuştu. “Bir savaş istiyorlarsa,
biz de onlara savaş verelim o halde.”

Toplantı başladığından beri ilk defa konuşuyordu. “Kendi
çaplarında bir rakiple eğlensinler. Bir grup değişim meraklısı
ahmakla uğraşacak değiliz. Bu ne cüret?”

“Ölümsüzlüğü bitireceklerini iddia ediyorlar.” Bu sefer ko-
nuşan Erva idi. Konuştuğu sırada kamera onu yakaladı. Cüm-
lesini bitirdiğinde bakışları Kuzey'e kaydı. “Bu sizi endişelen-
dirmiyor mu?”

Soruyu cevaplayan Kuzey değil Cengiz oldu. “Hiç endişe-
lendirmiyor tatlım. O kısım tamamen palavra. Hera'nın bize
attığı bir yem.”

“Nasıl emin olabiliyorsunuz?”

Cengiz bocaladı ve Başkan'a baktı. “Bütünüyle emin ola-
mıyoruz, ufak bir ihtimali görmezden geliyoruz. Ayrıca Hera,
çok yakında bir problem olmaktan çıkacak... Senin sayende
tatlım, bu yüzden buradasın.”

“Nasıl?” Erva'nın yüzünden net bir panik ifadesi geçti.

“Biraz sakinleş,” diye mırıldandım beni duyamayacağını
bilsem de. “Kontrolünü kaybediyorsun.” Göz ucuyla Ayda'ya
baktım. “Tüm açılar ayrı ekranlara aktar, tüm odayı eş za-
manlı takip edelim,” dedim.

Ayda hemen dediğimi yaptı. Aynı anda odadaki tüm ekran-
lar odanın ayrı parçasını gören görüntülerle doldu. Sandalye-
nin üzerinde sağa dönüp Kuzey'i izledim.

Bakışları Erva'daydı. Sakin kal yanındayım merak etme,
der gibi bakıp hafifçe başını eğdi.

Erva Cengiz'e döndü. “Ne yapmam gerekiyor?” diye sor-
du. Şimdi daha sakin ve sert görünüyordu.

“Çok kolay,” dedi Cengiz. “Bu küçük şeytan, babanın
yakın arkadaşıydı. Doğrudan, kafasını uçurmadan yanına

yaklaştıracadı tek kişi sensin...” İşaret parmağını tablette dolaştırırken sırttı. “Askeri hapishanede, onu yıldırmaya en yaklaştığımız zaman babanı ona karşı kullandığımız andı. Seni kazanmak, yanında tutmak için her şeyi yapar. Hatta adım gibi eminim, onu öldürmeye kalksan bile babanın hatırına sana dokunmaz.”

Erva hiç renk vermiyordu. Sakin bir şekilde, “Benden, Hera’ya ı suikast düzenlememi mi istiyorsunuz?” diye sordu.

Cengiz gülerek başparmağını havaya kaldırdı. “Onun bize yaptığını yapacaksın, yanına sızıp güvenini kazanacaksın. -Ki bunun için çok fazla uğraşmana gerek olmayacak.- Gerekli her şeyi biz sana sağlayacağız. Birkaç sahte operasyon ile ona küçük galibiyetler de sunabilirsin. Ne bileyim, mühim bir silah deposunu ona teslim edebilirsin. Ne gerekiyorsa...”

Sanki silah deposuna ihtiyacımız vardı.

“Buna kanmaz...” Cengiz’in konuşmasını bölen ses Kuzey’e aitti. Dönüp tekrar ona baktığımda usulca gülümsediğini gördüm, çenesindeki gamze belirginleşmişti. Masadaki en rahat kişi kendisiydi. “Siz hiç tanıyamamışsınız bu kızı. Aptal değildir. Öncelikle güven problemi var. Erva’yı kabul eder, evet ama hayatını güvence altına almak için yapar bunu. Savaş bite-ne dek bir odaya kapatır ve yanına yaklaşmasına izin vermez.”

Haklıydı, bu masadaki şartlar geçerli olsaydı ve Erva sadakatinden emin olmadığım bir konumda kapıma dayansaydı, Kuzey’in söylediklerini yapardım.

“O halde o odadan kaçmanın yolunu bulması gerekecek,” dedi Başkan. “şu an elimizdeki tek koz Erva Atay. Bu işi kısa yoldan halledebilecek tek kişi de o. Kendini beğenmiş, saçma sapan ideallere takıntılı ve kahraman olmaya meraklı bir kızla uğraşacak değiliz. Bu iş çok uzadı. Elimizdeyken onu öldürüp bu işi bitirmeliydik,” diye söylendi.

Gülümsedim. Ona hapishanede bir gün, beni öldürmediği için pişman olacağını söylemiştim, o da o zaman gülümsemişti.

Cengiz araya girdiğinde bakışları Erva’nın üzerindeydi.

“Kuzey kadar başarısız olamayacağı kesin.”

“Başarısız mı?” Kuzey’in sesi buz gibiydi.

Cengiz dikkatini ona çevirdi. “Sen bu kıza deli oluyorsun,” dedi. Tüm kartlarını açık oynuyordu, dudağını ısırđım. Bunun bir anlamı vardı...

“Eğer onu kırmayı başaramadıysak sebebi sensin. Bütün bunlar başımıza senin yüzünden geldi. Kız kucağına atladı ve bir öpücük karşılığında koskoca Sığınak’ı ona teslim ettin. Sorulması gereken soru şu: Daha fazlası için ne verirsin?”

Ayda yanımda ısıık çaldı. “Bu hiç iyi olmadı.”

“Aptal değiller,” diye mırıldandım. “Kuzey’den şüpheleniyorlar.”

Kuzey cevabı Cengiz’e değil babasına verdi. “Onun taraf değıştirmesi konusunda en hevesli olan sendin,” dedi. “Taraf değıştireceğinden emindin, kırmamı değil ikna etmemi istedin. Yapmam gerekeni yaptım.”

“Demek ki yapman gereken şey yanlışmış,” dedi Cengiz öfkeyle. “Fırsatımız varken başını ezmeliydik onu çıldırtıp sonra elimizden kaçırdık. Öfkesiyle ünlü bir askeri... Şimdi şiddetli bir şekilde üstümüze geliyor ama öfkesi onun sonu olacak. Bu defa hataya yer yok. Kuzey aradan çıkacak.”

Başkan, Cengiz’in söylediklerini başıyla onaylayarak destekledi. “Kuzey beni iki kez hayal kırıklığına uğrattı. Üçüncü olmayacak... Olursa...”

“Ne yaparsın?” Kuzey dirseklerini masanın üzerine yaslayıp kollarından destek alarak öne eğildi. “Beni öldürür müsün? Hapse mi atarsın? Ne yaparsın?” Gözleri derin bir kuyuya dönmüştü. “Ne yapabilirsin?” dedi üstüne basa basa.

Başkan’ın yüzünden, anlamını çözemediğim bir ifade geçti ama cevap vermedi. Kuzey kendinden hoşnut bir şekilde geri çekilip arkasına yaslandı ve kollarını tekrar göğsünde kavuşturdu. “Seni iki kez hayal kırıklığına uğrattığıma göre, bu sefer kızı kendi yöntemlerinle yakalamayı dene. Biraz da senin tarzını görelim.”

Başkan’ın gözlerinde öfkeli bir parıltı dolaştı. “Göreceksin,” dedi ve dikkatini tekrar Erva’ya verip “Bir yolunu bulup

aşağı in,” diye emir verdi. “Hera’yı senin öldürmeni istiyorum. Bu ona verilecek en iyi ceza. En yakındakinin ihaneti nasıl hissettirmiş öğrensın. Yavaş yavaş öldür, gözlerindeki acıyı izle ve bana her detayını anlat.”

Erva ifadesiz bir yüzle başıyla onaylarken Başkan Cengiz’e işaret verdi ve ikisi ayağa kalkıp odayı terk etti. Kuzey ve Erva bir süre sessiz kalıp beklediler ve güvenlik kameralarından ikisinin yeterince uzaklaştığını görünce harekete geçtiler.

“Parazitleri temizledim,” diye bildiri yaptı Ayda. Sesi Kuzey ve Erva’ya ulaştı. “Görüntü ve ses aktarımı iki taraflı şifrelen-di. Konuşmak tamamen güvenli... Odada herhangi bir dinleme cihazı da yok.”

Sonunda derin bir nefes alıp verdi ve gergin bir şekilde, “Bizden şüpheleniyorlar,” dedi Erva.

“Evet şüpheleniyorlar. Sen buradan uzaklaş, senin buradaki işin bitti...” Başını kaldırıp doğrudan kameraya bakıp bekledi Kuzey. “Yarın Erva’yı size gönderirim.”

“Ayda ile bağlantıya geçsin, girişleri o açar. Peki, sen ne yapacaksın?”

“Ben güvendeyim, şüpheleri bir şeyi değıştirmez. Bana bir şey yapamazlar.”

“Emin misin? Bence senden sadece şüphelenmiyorlar. Taraf değıştirdiğini de biliyorlar. Erva için de aynı şey geçerli. O bir yem. Ve sen...”

Gülümsedi. “Benim için endişeleniyor musun Ervin?”

Duraksadım. “Belki,” diye mırıldandım. “İşime yarıyor-sun.”

Sadece işime yaradığı için endişelenme kısmının bir yalan olduğunu bildiği için alaycı bir şekilde kameraya bakıp eli-ni saçlarının arasından geçirdi. “Bana bir şey olmaz,” dedi. “Sana Erva ile birlikte bir hediye göndereceğim.”

“Nasıl bir hediye?”

“Babama karşı kullanacağın bir hediye... Güvende tutul-ması gereken bir koz, sen başarısın. Burada tehlikede.”

Göremeyeceğini bilsem de başımla onayladım. “Gölge ger-çekten Cennet’e mi katıldı?” diye sordum.

“Evet.”

“Tamamı mı?”

“Fulya Karahan’ın yanında Proje destekçisi olan bir grup var,” dedi Erva dikkatlice. “Bu akşam onlarla konuşurum. Gelmek isteyenleri yanımda getirebilirim. Size uyarsa...”

Ayda’ya baktım. “Bize uyar,” dedim. “Ama güvenilir olduklarından emin olun.”

“Fulya ile konuşurum. Dikkatli oluruz. O da gelmek isteyecektir.”

“Bu iyi olur,” dedim. “Fulya Karahan’ın burada olması, Araf’ı sakinleştirebilir. Ayrıca Başkan’ın elinden bize karşı kullanabileceği bir koz daha eksilir. Yine de çok dikkatli ol.”

“Pekâlâ,” dedi Kuzey araya girerek. “Ayda ile Erva konu hakkında konuşur. Şimdi bizim gitmemiz gerek. Daha fazla dikkat çekmeyelim. Güvenilir olduklarından ne kadar emin olurlarsa olsunlar, Gölge’den gelenlere fazla yaklaşma Ervin.”

“Dikkat ederim,” dedim ve Ayda araya girip görüntüleri kapattığında iç geçirdim.

Bir süre karanlıkta sessizce oturduk. Dakikalar sonunda sessizliği bozan Ayda oldu.

“Bu gelişmeler hakkında ne düşünüyorsun.”

“Erva buraya geldiğinde beni endişelendiren şeylerden ve Cennet’in bana karşı kullanabileceği kozlardan biri eksilecek,” dedim. “Ama Kuzey konusunda endişeliyim.”

“Endişelenme. O adamı yıllardır takip ediyoruz. Başkan ve Cengiz’in ondan bu kadar korkmasının sebebi boş değil. Kuzey Hanlı’nın etrafı kalabalıktır.”

“Kalabalık derken neyi kast ediyorsun?”

Ayda sıırttı. “Kendi ekibi var,” dedi. “Güvenilir adamları var. Tek değil orada. Arkası kuvvetli yani.”

“Benim bundan haberim yoktu.”

“Tehlike olarak gördüğü insanlar bilir bunu,” diye açıkladı. “Kendisi bilmelerini ister...” Dudaklarını büktü. “İçin rahat etti mi şimdi?” diye sordu. “Kuzey ile aranız iyi görünüyor çünkü.”

Başımı çevirip ona baktım, karanlıkta hayal meyal bir silüetten ibaretti. “Aramız iyi,” dedim.

“Sanki iyiden fazlası var gibi. Aranızda bir şey mi var?”

Cevap vermedim. Ne söylemem gerektiğinden emin değildim.

“Aldım ben cevabı,” dedi Ayda. “Adamda öyle bir irade var ki kafasına koyduğunu elde ediyor. Senin kalbini bile kazanmış.”

Dalgın bir şekilde, “Ne?” diye sordum.

“Kuzey Hanlı’yı yıllardır takipte olduğumuzu sana zaten söyledim. Sana nasıl bağlı olduğunu da biliyoruz. Müdür seni askeri okula biraz da onun için gönderdi. Harika bir müttefik olacağı için.”

“Bu biraz fazla,” diye mırıldandım. “İnsanları bu kadar çok araştırmanız.”

“Yapacak bir şeyimiz yoktu ki,” dedi. “Keyiften ya da sapıklıktan insanların hayatına burnumuzu sokmuyoruz. Bir devrim söz konusu... En büyük avantajımız devletin gizli verilerinin Müdür’ün elinde olmasıydı. Bu, işimizi çok kolaylaştırdı. İşimiz ne olursa olsun Proje’yi ve seni ayakta tutmaktı. İlkinde başarısız olduk ama ikincide... Kuzey Hanlı’nın çok yardımı dokundu. Şu senin yakın arkadaşın End...”

“Yeter, yeter,” dedim. Bu konuya girmeye hiç niyetim yoktu.

Ayda hemen konuşmayı kesti.

“Hackerlar çok korkunç. Ben daha fazla senin neyi bilip neyi bilmediğini düşünüp iyice gerilmek istemiyorum.”

“Ne?” derken sesi şaşkın çıkıyordu. “Ünlü Hera bilgisayar korsanlarından mı korkuyor.”

“Korkmamı gerektirecek bir sırrım yok,” dedim. “Ama bence bu rahatsız edici. Birinin, hakkında her şeyi bilmesi hoş bir şey değil.”

“Sanırım haklısın... Son bir şey söyleyeyim ve bu konuda sonsuza kadar susayım olur mu?”

“Söyle...”

“Senin çok uzun zamandır Kuzey Hanlı’ya çok âşık olduğunu ve hislerinden korktuğunu biliyorum,” dedi sırtarak.

“Bunu attın işte,” diye söylendim. Bununla ilgili bilgisayarlar da bir kanıt bulamazdı.

“Reddetmedin. Ayrıca ben de atmadım. Gözlemledim. Çok iyi bir analizciyimdir Ervin,” dedi ve devam etti. “Fakat bunu insanlara belli etmem. Sakin ve ürkek olursan sana karşı tedbirli olmaları gerekmez. Güvenlik duvarları güçlendirilmemiş bir sisteme kolay sızarsın. Fakat eğer tamamen aşmak niyetinde değilsen, bir duvarı sarsmamalısın. O zaman karşı taraf tedbir alır. Ne demek istediğimi anlıyor musun? Benim ürkek ve dost canlısı duruşum da denin soğuk ve mesafeli duruşun gibi bir maske. O maskeye sıkı tutunmam gerekir. Çünkü maske bir kez düşerse, bir daha takılmaz. Hackerlar için durum böyledir. Kim olduğunu öğrendikleri anda, seni yakalarlar.”

“Vur kaç iyi bir teknik değildir demiştin sana.”

“Haklıydın,” dedi. “Seni seviyorum biliyor musun? Asla tam anlamıyla arkadaş olmadık ama senin kendine ait bir hayalin olmaması beni hep üzüyordu. Evet, çevrende seni seven, sana saygı duyan çok insan var. Ama aynı şey değil. Kuzey’den hâlâ şüphe ediyorsan, etme. Bu konuda bir bildiğim var... Ona karşı hislerinden korkma. Yaşamaktan hiç korkma. Yeni bir sistem inşa edeceksen, o sistemde herkese mutluluk vaat ederken kendini bunun dışında tutmamalısın. Sevgi güzel şey. İyileştirici.”

“Herkese sürekli öğüt veren ben, sevgi ve iyileşme konusunda sürekli öğüt alıyorum. Çok ilginç,” dedim şakaklarımı ovarken. Başım ağrımaya başlamıştı. Sevmediğim konularda konuşmak beni hasta ediyordu.

“Güç ve galibiyet konusunda verecek tonla tavsiyen var. Yıkılmış ruhları ayaklandırırsın. Zayıfları güçlü olduğuna inandırırırsın çünkü kendini savaşa adanmışsın, ama savaş bittiği zaman bocalayacaksın. Bu noktada roller değişecek. Adil olan bu sanırım, herkes her konuda çok bilgi sahibi olmamalı?”

“Sanırım,” diye onayladım.

Ayda gülerken uzanıp klavyeye birkaç komut girdi ve oda tekrar aydınlandı. “Erva’ya sistemlerin açık olduğu saati haber etmem lazım.”

İç geçirip yavaşça ayağa kalktım. “Benim de gidip yemek yemem lazım,” dedim. “Bugün uzun bir gün olacak.”

“Son zamanlarda tüm günler uzun,” dedi. “Ama düşe kalka bir şekilde yolun sonuna yaklaşıyoruz, bak.”

“Düşe kalka...” diye tekrar edip kapıya doğru yürümeye başladım.

Yolun sonuna yaklaşıyorduk gerçekten, ama her şey çözülmesi gerekirken daha da düğüm haline gelmiş gibi hissediyordum. Sanki uyandığım andan bu noktaya kadar geçen süreç daha planlı ve belirgindi.

Koza’yı kurtarıp Laza ile anlaşma yapmış, Uraz’dan ölümsüzlüğü yok edecek sırları alıp gerekli silahları yerin dibinden çıkarmış, yeni müttefikler ile anlaşmalar yapmıştım. Fakat bunların hiçbirini yaparken kendimi şu anki kadar kaybolmuş hissetmemiştim.

Yaklaşan savaşın ağırlığı ile birlikte daha endişeli bir hale gelmiştim. Bu yetmezmiş gibi beni yoran ve endişelendiren başka duygular vardı bir de.

Görünürde kesin bir mücadele yoktu, ama kafamın içinde art arda yüzlerce muharebe olup bitiyordu. Yıllarca bugünleri hayal etmiştim; özgürce konuşmayı, insanlara ‘uyanın artık’ diye haykıracağım zamanı beklemiştim, ancak şimdi... Hayal ettiğimden, olacağını düşlediğimden bambaşka bir noktada duruyordum.

Artık çok iyi anlıyordum ki bazı şeylerin kusursuz olan tek şekli, hayaliydi. Gerçeğe dönüştüğünde, bu muymuş, diydük. Sebebi nankör olmamız değil; gerçekçi hayaller kurmamızdı. Bunu bir türlü anlamıyorduk, sanıyorduk ki istediğimiz gerçekleşse başka derdimiz kalmayacak. Oysa her ödül bir ceza ile geliyordu ve insan bunu sadece yaşayarak fark ediyordu.

Benim şu an fark ettiğim gibi... Susmak kadar konuşabil-

menin de bir ağırlığı vardı. Harekete geçmek kadar beklemek de zordu. Hatta bazı zamanlar fırtınanın gelişini haber veren sessizlik, fırtınanın kendisinden daha korkutucu olabiliyordu.

BÖLÜM ÜÇ

İntikam istiyorum, ama masumlardan değil.

Görüşmeden sonra Araf ve Ayda ile Gölge'den gelecek olanlar hakkında ufak bir toplantı yaptık ve onlar hakkında kararlar aldık. Tüm gün uyumadığımız için sabaha karşı Sığınak'ın giriş kapısında beklerken Araf ile neredeyse ayakta uyuyacaktık.

Dakikalar süren rahatsız edici sessizliği sonunda bozarak, "Gerginsin," dedi.

Bunu nereden anladın dememe gerek yoktu. Yarım saat-tir sert bir şekilde yere vurduğum ayağımı durdurdum ve ona baktım.

"Sadece Fulya'ya yakın olanlar gelecek, ama gelenlere güvenmiyorum. Ayrıca gelmeyenlere de hiç seçim şansı vermedik. Saçma bir ikilemde kaldım. Çıkamıyorum."

"Gölge'ye seçim şansı verdik Ervin, onlar Cennet'i seçtiler."

İnatla başımı iki yana salladım. "Vermedik. Onlarla hiç konuşmadık. Bir şey anlatmadık. Bunu bizden önce Cennet yaptı ve onları seçmek zorunda kaldılar. Ben Laza ile uğraştım. Koza için savaştım ama Gölge için hiçbir şey yapmadım."

"Onlar eski asillerden Ervin. Neden bu kadar şaşırdın? Onlara her zaman bize olduklarından daha yakınlardı. Elbette Cennet'ten taraf olacaklardı."

"Böyle bir şartın var olduğunu bilmiyordum."

“Herkes kendinden olanı seçer.”

“Seçmez. Ben de onlardan biriydim ama Cennet’in tarafını seçmedim.”

“İstisnalar kaideyi bozmaz Ervin.”

“Göreceğiz,” demekle yetindim. “Ama ben bu işi burada bitirmeyeceğim. Gölge henüz elimizden tamamen gitmedi.”

“Ne diyebilirim ki? İnatçının tekisin, ben seni bu konuda hiçbir şeye ikna edemem...” Duraksayıp gözlerini kısarak kapının kenarındaki ekranı izledi. “Geldiler.”

Kolumdaki saate baktım, sabahın beşiydi. Tam zamanında gelmişlerdi ama asansörden indikleri anda dışarıdan şiddetli alarm sesleri yükseldi.

“Ayda, neler oluyor?” dedim kulaklığa doğru.

“Grubun içinde iki tane ölümsüz tespit edildi,” diye cevap verdi. “Kapıları kapatıyorum... Tuzak olabilir.”

Gözlerim kapının yanındaki küçük ekrana kaydı. Gözlerimi kısıtım ve “Bekle,” diye bağırdım kalabalığı incelerken. “Bu Deren Hanlı, onu tanıyorum.”

“Hanlı?” diye sordu Ayda. Araf bu sırada sessizliğe gömülmüştü.

“Kuzey’in annesi mi?”

“Evet öyle. Peki diğeri... Kim?” diye sorup kalabalığın arasındaki diğeri ölümsüzü görmeye çalıştım.

“Gülin Özsoy,” dedi Araf garip bir sesle. Sanki kızın kimliği onu daha da şaşırtmıştı. Deren’in arkasında duran uzun karamel saçlı kızı işaret ederek , “Bu kız,” dedi.

“Kim bu Gülin?” diye sorduğum sırada kalabalık alarm sesleri yüzünden donup kalmıştı. Ne ileri gidebiliyorlardı ne de geri dönebiliyorlardı. Sadece olanları anlayamadıkları için birbirlerine bakmakla yetiniyorlardı.

Araf biraz düşünüp “Zararsız biri,” dedi. “Yine de belli olmaz tabii. Genelde bize en büyük zararı, zararsız dediklerimiz vermez mi?”

“Hem de öyle bir verirler ki...” diye mırıldanırken kararsız bir şekilde kalabalığı incelemeye devam ettim.

En sonunda kalabalığın arasından sıyrılan Erva öne çıkıp, “Ervin,” diye seslendi. “Benim, Erva. Buradaki herkes güvenilir.”

Güvenlik ekranına tıklayıp, “Peki ya ölümsüzler?” diye sordum.

“Kuzey’in haberi var,” diye cevap verdi. Sonra bakışları Gülin’e kaydı ve “En azından birinden...” diye düzeltti. “Deren, Gülin’i yukarıda bırakmayacağını söyledi. Tek şartla geldi. Zaman yoktu, üstünde duramadım ama herkes silahsız.”

“Ölümsüzlerin tehlikeli olmak için silaha ihtiyacı yok,” dedim.

Deren araya girip, “Gülin kimseye zarar vermez,” diye seslendi dışarıdan. “Gerçekten Ervin. Yukarıdakilerden en az senin kadar nefret ediyor. Onu yukarıda tek başına bırakamazdım. Lütfen...”

Deren’in bana Ervin diye hitap etmesi dikkatimi çekmişti çünkü Cennet’te kimse bana bu isimle hitap etmezdi. Kuzey dışında...

“Gülin kendisi konuşamıyor mu?” diye sordum.

Gülin biraz bekledikten sonra, “Konuşabiliyorum,” dedi yumuşak bir sesle. “Sadece gerginim. Ne söylemem gerektiğini bilmiyorum... Ama kimseye zarar vermeyeceğime yemin ederim. Deren buradaysa... Ben de buradayım. Sizin tarafınızdayım.”

Araf ile birbirimize bakarken, “Ne diyorsun?” diye sordum. “Sen Cennet’te yaşayanları benden daha iyi tanıyorsun.”

“Doğru söylüyor olma ihtimali yüksek,” dedi usulca. “Deren Hanlı’yı Kuzey gönderdiyse, sorun yok. Oğluna çok bağlıdır, ona zarar verecek bir şey yapmaz. Deren zaten Gülin’i nedense yanından hiç ayırmaz. O ne derse yapar.”

Birkaç saniye durumu değerlendirip sonunda, “Pekâlâ,” dedim. “Ayda, kapıyı aç bakalım.”

Kısa bir sessizlik oldu. “Emin misin?” diye sordu.

“Hiçbir şeyden emin değilim,” dedim. “Ama sen yine de kapıyı aç.”

Ağır kapılar yavaş yavaş açılınca kapının tam ortasında durup gruba uzun bir süre baktım. Gerginlikle oldukları yerde kıpırdanmaya başlamışlardı. En fazla on beş kişilerdi. Fulya Karahan, Deren'den epey uzakta duruyordu, gergin bir şekilde bana gülümsedi. Deren onu görebilmem için kenara çekilince dikkatim direkt Gülin'e yöneldi. Bal rengi gözleri neredeyse saçlarıyla aynı renkteydi. Kısacık lila rengi bir elbise giymişti, ayaklarında koyu pembe topuklu ayakkabıları vardı. Boynundaki lacivert fuları ile gözlerinin çevresine çektiği kalın çizgiler aynı renkti. Son anda gelmeye karar vermiş, olanlardan tamamen habersizmiş gibi görünüyordu.

"Sen beni tanıyor musun?" diye sordum ona.

"Elbette tanıyorum," derken ellerini önünde birleştirdi.

"Ölümsüz olmanın karşısında sana bir avantaj sağlamadığını da biliyor olmalısın." Söz konusu diğer insanların hayatı olduğunda net olmakta her zaman fayda vardı.

Uysal bir ifadeyle başını salladı.

Kenara çekildim ve kapıdan geçmeleri için onlara yol verdim.

Yanımdan geçerken, "Yanlış bir şey yapma Gülin," diye uyardım. Tekrar başıyla onaylarken Deren Hanlı'nın koluna tutunup onunla birlikte içeri girdi.

Buraya geleceklerini söylediğimde, onları Koza'dan ayrı, uzakta bir bölgeye yerleştirme kararı almıştık. Bu yüzden Araf grubu korunaklı ve gözetim altındaki odaya götürürken Erva yanımda kaldı.

"Nasılsın Ervin?" diye sorarken kahverengi gözlerinde çok iyi tanıdığım o endişeli bakış vardı.

Gülümseyip omzuna dokundum. "İyiyim," diye cevap verdim ve kalabalık uzaklaşana kadar bekledikten sonra doğrudan konuya girdim. "Söylesene Gölge için ne yapabiliriz?"

Yüzünde sıkıntılı bir ifade belirdi. "Sanırım bu noktada hiçbir şey," dedi. "Cennet ile müttefik olmayı kabul ettiler."

"Peki, hiç mi kurtarılabılır insan yok aralarında? Hepsi mi Cennet'in yanında? Bu mümkün değil. Bir kitle içinde mutlaka karşıt görüşte birileri çıkar. Asla herkes aynı tarafı tutmaz."

Gözlerinin etrafı endişeyle kırıştı. Ender'in de endişelendiğinde gözleri böyle olurdu. Bunu aklıma getirmemeye çalıştım, hiç zamanı değildi. Hem de hiç.

“Bilemiyorum, bu itiraf edebilecekleri bir durum olmazdı sanırım. Senin haklı olduğunu söylemek direkt, gelin beni öldürün, demek... Kaldı ki sizinleyiz deseler bile onlara ne kadar güvenebiliriz ki? Gölge'nin neredeyse tamamı asker, onları buraya sokmak mantıklı olmaz, öyle değil mi?”

Başım la onayladım. “Bu içeriye her an patlayacak bir bombayı atmaya benzer...” Başım bir anda ağrımaya başladığı için şakağımı ovuşturmaya başladım. Son zamanlarda bu hareketi çok fazla yapıyordum. Sürekli de baş ağrısı çekiyordum.

“Koza ve Laza daha az karmaşıktı. Bizi en çok Gölge'nin köşeye sıkıştıracağı kimin aklına gelirdi?”

“Onların kaybedecek bir düzeni var... Diğerlerinin yoktu. Savaşlar karmaşık şeyler. Belli bir mantığı varmış gibi görünse de yok. Sadece çıkarlara güvenebiliyorsun.”

“Ona da güvenemiyorum,” dedim. “Ben kendi çıkarlarını, geleceğini düşünmeyen aptalar da gördüm. Sırf güçlüye yaranmak için her şeyi yapanlar var.”

Birlikte kontrol odasına doğru yürümeye başladık.

“Doğru sanırım,” diye mırıldandı. “Bazı insanlar ezilmekten zevk alıyor. Koza ve Laza bundan şikâyetçi... Gölge için durum farklı olabilir. Onlar memnun gibi.”

“Levent bana bir kez onların hep aşağıya indirilmekten korktuğunu söylemişti. Bu yüzden Koza'ya yardım edenlerin olduğunu da...”

“O halde eğer Gölge'ye dair bir şansımız varsa, o da o korkanlardır,” dedi Erva. “Korkaklar da bizim işimize yaramaz.”

“Kesinlikle,” diye onayladım. “Ama yine de onlar için mücadele etmeye devam edeceğiz. Bu burada bitmedi.”

“Bunu neden umursuyorsun?”

“Çünkü onlar için hiç çabalamadım. Sanki hepsini doğrudan Cennet'in önüne atmışım gibi hissediyorum.”

“Sen elinden geleni yaptın ve yapıyorsun. Ölümsüzlük vaa-dine karşı yapabileceğin bir şey yok.”

“Bu vaadin gerçekleşeceğine ancak aptallar inanır.”

“Ben asla aptal değiller demedim,” dedi acı acı gülümseyerek. “Başkan’ın tarafını seçen bir insanın akıllı olması zaten mümkün değil. Ölümsüz olsalar bile muhtemelen denek olacaklar. Cennet zayıf yönlerini onların üzerinde test edecek. Senin iddiaların onları çaresizliğe itti. Doğru mu değil mi bilmemek hepsini mahvediyor.”

“Korkmaları ve şüphe duymaları iyi.” Uzanıp odanın kapısını açtım ve kontrol odasına girdim. “Bu onları hata yapmaya iter.”

Erva arkamdan odaya girdiğinde herkes dönüp ona baktı. Yeni biriydi ve tüm dikkatleri kendine çekmişti. Normal şartlarda kontrol odalarına birkaç kişi dışında görevli olmayan kimse giremezdi.

“Sizi Erva Atay ile tanıştırayım,” dedim. “Kendisi eskiden Cennet’in özel hava kuvvetlerinde pilottu. Artık bizimle. Size daha sonra Cennet’in uçuş filosu hakkında bilgi verecek. Ne olur ne olmaz, neyi hacklediğinizi, hangi uçakların ne gibi özellikleri olduğunu bilmeniz iyi olur. Erva size her uçak modelinin kendine özel saldırı ve savunma sistemlerini ve o sistemleri devreye sokmaya yarayan atak kodlarını öğretecek. Bunun için gönüllülerden beş kişilik bir ekip kuracağız.”

Herkes başıyla onaylarken hevesli birkaç fısıltı duyuldu. Gruptan biri, “Erva Atay,” diye mırıldandı sanki onun kim olduğunu anımsamaya çalışır gibi. “Ha, senin şu arkadaşının kızı...”

Kaşlarımı çatıp konuşanı bulmaya çalıştım. Bu gruptakiler gerçekten de herkesin tüm hayatını, her bir detayıyla biliyordu. Bu beni aşırı rahatsız ediyordu. Ama Erva sorun etmedi.

“Merhaba,” demekle yetindi ve bana döndü. “Şu gruplardan uçuş eğitimi almak isteyen olur mu?” diye sordu.

“Olur, ama eğitimi tamamlamaya zaman yetmez,” dedim. “Buradakiler önemli detayları bilsin yeter. Böylesi daha güvenli. Zaten gökyüzünde bir savaş olacağını zannetmiyorum.”

“Tamamdır.”

Odada dolaşmaya başladım ve lila rengi saçları ile kalabalığın arasında adeta parlayan kızın arkasında durdum. “Hilal, senden istediğimi yaptın mı?” diye sordum önündeki ekranları inceleyerek.

“Ben Gökçe’yim, ama yaptım,” dedi bana bakıp gülümseyerek.

“Hilal benim,” dedi diğeri ikizinin yanına otururken. İkisinin de saçları çenesinin hemen altında bitiyordu, siyaha boyalı ela gözleri birebir aynı neşeli ifadeyle parlıyordu. Onları birbirinden ayırt etmek zordu, ancak ikisi bilgisayar üzerinde zihinleri birbirine bağlıymış gibi koordineli ve hızlı hareket ediyordu. Ayda onların bir dahi olduğunu düşünüyordu. Hızlı öğreniyorlardı. Çok ama çok hızlı...

“Gölge ile canlı bir bağlantı kuracağız.”

“Bunda hâlâ kararlı mısınız?” diye sordu Ayda ellerini belinde birleştirip ekranları izleyerek. “Bence bu hiç iyi gitmeyecek.”

“Bizce de,” dedi ikizler aynı anda. Onlara sert bir bakış attığımda hemen önlerine döndüler.

“Tabii önemli olan senin ne düşündüğün,” dedi Gökçe.

“İnandığım yolda devam edeceğim,” dedim kararlı bir şekilde. “Vicdan azabı çekmemek için mi? Kendi kararını verip karşında duran insanlar için hem de. Bu pek senin tarzın değil,” dedi Barış adındaki sarışın adam. Proje’nin eski çalışanlarından ve birlikte ortak bir iş üzerinde çalışıyorduk.

“Sadece onun için değil,” dedim. “Başka çok sebebi var. Birincisi, Cennet’i ne kadar yalnız bırakırsak o kadar iyi. İkincisi, bu bir iç savaş yani dökülecek her kan bizden gidecek. Her kayıp bizim kaybımız olacak.”

Herkes susup devam etmemi bekledi ama konuşmayı kes-tim. “Geri sayımı başlatalım,” dedim. “Benim dışımda tüm detayları karartın. Ne kadar kalabalık ve güçlü olduğumuzu görmesinler.”

“Hemen,” diye cevap veren Hilal ekranlardan birine dokundu ve odanın büyük bir kısmı karardı. Geri sayım başlar-ken Gölge’ye bağlandım.

Koza'ya ve Laza'ya bağlanmaktan daha kolaydı çünkü hepsi teknolojiye erişim imkânına sahipti. Arkamı döndüm ve duvarda yüzlerce yüz belirdi. Hepsi ekrana bakıyordu, beni fark ettikleri anda ekranlar hareketlendi.

“Bir duyum aldım,” dedim bir arkadaşımınla sohbet edermiş gibi. Bir masaya yaslanıp ekrandaki insanları inceledim. Belirli aralıklarla başkaları gelip gidiyordu, görüntüler değişiyordu. Herkesi aynı anda görebilmem zordu ama zaten pek bir önemi de yoktu. Bekledim, kimse konuşmuyordu.

“Cennet'e katılmışsınız.”

Odaya mırıldanma sesleri doldu.

“Şu ekranları sessize alın, konuşacak olanlar sesi açsın. Ne dediğinizi anlayamıyorum.”

Tüm sesler kesildi, hiç şaşırtıcı değildi; kimse konuşmayacaktı. Bunu biliyordum çünkü bu iletişimden Cennet'in de haberi olacaktı.

“Bu iş burada bitmedi, bunu söylemek istedim. Cennet'i tamamen yalnız bırakmaya niyetliyim. Bunu ya olası müttefiklerini kendi tarafıma çekerek ya da öldürerek yapacağım. Hangisi olacağını siz seçin. Çünkü başka seçenek yok.”

Yine sessizlik... İç geçirdim. Kendi kendime konuşmayı seven biri değildim. Biri ters bir şey söyleyip beni öfkeli ederse daha ikna edici olabilirdim. Şu an tek istediğim, kalabalığın arasından Cennet'i savunma hatasına düşecek birinin çıkması ve bana saldırı fırsatı sunmasıydı.

“Sizi bize katılın deyip Sığınak'a çekmeye çalışmayacağız,” dedim. “Bu yüzden saçma sapan bir planla buraya girip ortalığı karıştırmak, Sığınak'ı ele geçirmek umuduna kapılmayın. Cennet'in fedaileri olmanıza izin vermem. Bunun için fazla tehlikelisiniz.” Onları küçümsemediğimi görsünler diye son cümleyi özellikle dile getirmiştım. “Fakat sizi umursamadığımızı, kaderinize terk ettiğimizi düşünmenizi de istemem. Son ana dek, bize silah çevirmeyen hiç kimseye bizden zarar gelmeyecek.”

“Biz askeriz...”

Sustum ve sesin geldiği ekranı bulmaya çalıştım. Biri arkamda hareketlendi ve esmer, kara gözlü, iri yarı bir adamın görüntüsü büyüyüp ön plana çıktı.

“Devam et,” dedim. “Bitir sözünü.”

Adam duraksadı. “Ölümsüzlük gibi bir beklentimiz yok. Sadece kaybedeceğimiz bir tarafta savaşmayı reddediyoruz. Biz yıllarca eğitim aldık. Cennet’in tüm imkânları elimizin altında... Son teknoloji silahlar, güçlü bir ordu...”

Alaycı bir kahkaha attığımda hemen sustu. Kelimeleri yavaş kullanarak, “Sizi böyle mi kandırdılar?” diye sordum.

“Kandırılma yok. Kendi gördüklerimiz bize yetiyor. İzmir’deki akademide ikinci bir ordu daha var. Koza’dan kurtarıp eğittiğin o çömezlerin bize karşı şansı var mı? Sen tek bir kişinin Hera. İmha timi çıkacak karşına. Sen onların eski lideri olabilirsin, ama tim kendinden olana bile acımaz. Topluca saldırdığında da karşısında kimse duramaz. Bunu en iyi sen bilirsin.”

Adam, İmha Timi dediği anda odadaki herkes gerildi. Göz ucuyla Erva’ya baktığımda omuzlarının kasıldığını gördüm.

“En iyi ben bilirim, doğru.” Kollarımı göğsümde kavuşturdum. Bunu hem karşımdakilere hem de yanımdakilere söylüyordum.

“İmha Timi’nin bu savaşta hiçbir işe yaramayacağını da biliyorum o yüzden. Gidin başka birine gözdağı verin.”

Adam inanmamış bir şekilde bana bakmayı sürdürdü.

“İnan ya da inanma, sonunda göreceksin gerçeği. Koza’dan gelenleri mi küçümsüyorsunuz? O halde Laza’dan gelenlerden korkun. Kim onlar biliyor musunuz?”

Adamın yüzünde düşünceli bir ifade belirdi. Diğer ekranlarda da insanlar anlamayan gözlerle beni izliyordu.

“Harika, bilmiyorsunuz,” dedim. “Cennet’e sorun. Demek kaybedeceğiniz bir savaşa girmek istemiyorsunuz. Güzel, ama şunu bilin. Kazananı istekler belirlemez. Kozlar belirler. Ben de kendi kozlarıma güvenmediğim, kaybedeceğim bir savaşa girmem.”

Elimi havaya kaldırdım ve Ayda bağlantıyı kesti. Önümdeki görüntü karardı. Bir süre herkes sessizce birbirine baktı.

Sonunda, “Bu sohbet ne işe yaradı?” diye sordu Gökçe. “Değişen hiçbir şey olmadı.”

“Oldu,” dedim. Masadan ayrılırken. Odada ışıklar tekrar yandı. Gözlerimi kırptıştırıp ışığa alışmaya çalıştım.

“Olan şey ne?” diye sordu Hilal. “Sanırım biz kaçırdık.”

“Öncelikle, Gölge halkı son ana kadar onlara bir fırsat tanıdığımızı, direkt düşman olarak kabul etmediğimizi öğrendi. Onlardan umudu da desteği de kesmedik, düşünme fırsatı verdik.”

“Ve?” dedi Gökçe başını bilgisayardan kaldırmadan.

“Ve... Gölge’nin Cennet’e tamamen bağlı olmadığını, aralarında bize katılmayı isteyenler olduğunu öğrendik,” diyen Ayda oldu.

“Ben öyle bir cevap duymadım,” dedi odadaki çalışanlardan biri. “Hepsi sessiz kaldı.”

“O sessizlikte bir cevap vardı,” dedim. “Cennet’ten korktuğumuz için konuşamıyoruz anlamına geliyordu. Cennet bu konuşmayı direkt izlemiş olmalı. Kimse ben sizi destekliyorum diyemezdi. Ama göstermelik ortaya düşen bir kişi dışında kimse Cennet’in yanındayız da diyemedi.”

Ayda ile birbirimize bakıp gülümsedik. “Onları henüz kaybetmedik.”

“Ervin?” Odanın arka tarafında duran Barış bana seslenmişti. Müdür’ün bahsettiği video günlüklerini bulmak konusunda bana yardımcı olan kişi de o olduğu için henüz kimsenin bilmediği, Gölge ile konuşurken söylediğim kozlardan birini o yönetiyordu.

“Beklediğimiz haber mi geldi?” diye sordum.

“Evet.”

Ayda hemen dikkatleri dağıtmak için odadakilere talimatlar yağdırmaya başladığı sırada usulca arka tarafa geçtim. Barış’ın yanına oturup dikkatle ekranı inceledim. Parmakları harflerin üzerinde rüzgâr gibi gezinirken ekranda başka bir alfabede yazılar belirdi.

“Metni hemen çevir, birlikte okuyalım.”

Başıyla onayladı ve metin Türkçeye çevrildi. Barış benimle birlikte yazanları hızlıca okuyup geriye yaslandı ve kollarını göğsünde kavuşturup bekledi. Yüzü öyle bir sararmıştı ki neredeyse saçlarıyla aynı renge bürünmüştü.

“Pekâlâ,” dedim. “Bunun er ya da geç olacağını biliyorduk.”

“İşin içinde sen olunca, karşı tarafı ikna etmekte zorlanmamışlardır eminim. Burada bir gözleri olmalıydı, değil mi?”

“Bence de olmalıydı. Bu benim de işime gelir. Sürekli bir haber beklemek, her kararı, hamleyi danışmak zaman kaybı oluyor. Hem el altında ortak bir manifesto tutmanın zararı olmaz.”

“Bence de. Onlara ne cevap verelim?”

“Tamam de.”

Gözleri yüzümde dolaştı. “Emin misin? Kimi göndereceğini biliyorsun. Senden pek hoşlanmıyor.”

“Tamam de.”

“Bu riskli. Bak... O, senden hiç hoşlanmıyor.”

“Ve hislerimiz karşılıklı. Tamam de gitsin. Yaptığımız hangi şey riskli değil ki?”

Sandalyeden kalkıp ekrana son bir bakış attım. “İstedikleri tarihte hazır olacağız.”

İtiraz etmek için ağzını açtı ama ona zaman tanımadım ve bir cevap beklemeden odadan çıktım.

Gölge’den gelenlerin bulunduğu odaya girdiğimde içerideki gerginlik bana adeta bir tokat gibi çarptı. Odanın duvarları soluk bir sarıydı, oradaki görüntüler kapatılmıştı. Ama tavanı kaplayan ekran açıktı, kurumuş yapraklar tepemde hafifçe dalgalanıyordu. O kadar gerçekçiydi ki yaprakların arasından sızan güneş ışıklarının odada dans ettiğini görebiliyordum. Kalabalığı incelerken, ışık arada bir gözlerimi alıyordu.

Duvardaki panele elimi vurup tavandaki görüntüyü de kapattım ve içeridekilere baktım. Deren ve Fulya birbirinden mümkün olduğunca uzak köşelerde oturuyorlardı.

Fulya'nın etrafı kalabalıktı. Gölge'den gelenler onu tanıdıkları ve ölümsüzlerden çekindikleri için onun yanında toplanmışlardı.

Deren'in yanında ise sadece Gülin vardı.

Herkes dikkatle ayağa kalkıp bana baktığında elimle oturmalarını işaret ettim. "Rahatsız olmayın."

Sırtımı duvara yaslayıp hepsini dikkatle inceledim. Yedisi erkek altısı kadındı.

"Bunlar çalışma arkadaşlarım," diye açıkladı Fulya. "Hepsini yıllardır tanırım. Hepsi Cennet'in tutumundan şikâyetçiydi. Koza'nın Sığınak'ı ele geçirdiğini öğrendiğimizden beri aklımızda size ulaşmak vardı. Yardımcı olabildiğimiz kadar oluruz."

Başımla onaylayıp, "Alanlarınız nedir?" diye sordum gruptakilere.

"Nükleer fizik," dedi biri. "Genetik," dedi diğeri. Biyoloji, mikrobiyoloji diye devam ettikleri sırada "Kimya?" diye sordum.

Üç kişi el kaldırdı. "Bizim alanımız kimyaydı," dedi içlerindeki bir kadın. Ufak tefek ve esmerdi. Sevimli bir yüz ifadesi vardı. Ama gözlerindeki bakış hoşuma gitmedi.

"Harika," dedim. "Kimyasal silahlar hakkında bir şeyler bildiğinizi umuyorum."

Kadının solundaki adam konuştu. "Bu benim alanım."

Fulya'nın yüzünde gururlu bir tebessüm belirdi. "Sana, yardımcı olabileceğimizi söylemiştim."

Gülümsemekle yetindim, sonucu görmeden net bir şey söylemeyecektim. Ama eğer adam gerçekten alanında uzmansa savaşta işimize yarayacak bir şeyler yapabilirdi. Kalabalıkla bir süre daha sohbet edip, Deren ve Gülin'in yanına gittim ve sırtım duvara, yüzüm kalabalığa dönük şekilde yere oturdum. Göz ucuyla sürekli Gölge'den gelenleri izliyordum.

“Siz nasılsınız?” diye sordum Deren’e.

Uykulu bir şekilde gözlerini ovuşturup “İyiyiz,” dedi ve ben sormadan anlatmaya başladı. “Yani, ne kadar olabilirsek... Ben uyurken bir anda evime tıpkı bana benzeyen biri girdi. Hemen Erva ile gitmem gerektiğini söyledi. Ne kadar şaşırdığımı tahmin edersin.” Dudağını ısıırıp gergin bir şekilde kalabalığa baktı. Tekrar bana döndü. “Kabul etmedim, ne olduğunu anlayabilmek için Kuzey’i aradım. Bana senin tarafında olduğunu, Kaner’in bunu bildiğini ve beni koz olarak kullanacağını söyledi. O saniyede tüm mantığımı kaybettim. Gülin de şans eseri benim evimde kalıyordu. O benim kızım gibidir. Onu tek başına yukarıdaki delillerle bırakamazdım, bu yüzden yanımda getirdim. Gülin diğerleri gibi değil. Endişelenme.”

Başımı salladım. “Peki ya Kuzey?” diye sordum. “Kuzey’den haber alabildin mi?”

“Hayır. Erva buraya gelmeden önce hepimizin üzerini aradı. Tüm iletişim cihazlarını aldı.” Kolunu uzatıp artık orada olmayan bir izi bana göstermeye çalıştı. Ama ölümsüz olduğu için vücudunda hiçbir iz kalmamıştı. “Deri altındaki takip çipleri dâhil... Diğerlerinden silahlar da çıktı.” Göz ucuyla Gölge’den gelenlere baktı ve uzanıp elime dokundu. “Onlara dikkat etmelisin.”

“Dikkat ediyorum.”

Tüm konuşma boyunca sessiz olan Gülin’e baktım. “Sen bir ölümsüz olarak ne düşünüyorsun bu savaş hakkında?”

“Sadece Cennet’te duyduğum taraflı bilgilerden haberdarım,” diyerek benden bir puan kazandı. “Sürekli bir propaganda halindeler. Seni kötüleyen şeyler, haberler... Bütün ölümsüzleri öldürmek istiyormuşsun, böyle dediler...”

Bir şey demeden, savunma yapmadan konuşmasını bitirmesini bekledim.

Gülin bana doğru eğildi. “Umarım öyle yaparsın, umarım hepsini öldürürsün.”

İşte bunu hiç beklemiyordum. Hepsi derken kendini de dâhil ediyor muydu bilmiyordum. Eminim yerimde başka biri

olsa Gülin'in olayını merak ederdi. Ama ben, yaşadığın dünyadan, çevrendekilerden nefret etmek ne demek iyi bilirdim.

"Niyetim kimseyi öldürmek değil." İstisnalar hariç. "Sadece herkes için adil bir yaşam hakkı istiyorum," dedim. "Diğerleri de bir şansa sahip olabilsin diye savaşıyorum."

Deren büyük bir rahatlama yaşamış gibi sesli bir şekilde nefesini bıraktı. "Yani... Savaştan sonra bize ne olacak?"

"Damarlarınızdaki size ölümsüzlük sağlayan o şey boğulacak," dedim. "Kimse tamamen ölümsüz olmayacak. Ama herkes mümkün olduğunca uzun yaşayacak. Gözyaşı'nın kullanıldığı ölümsüzlük deneyleri öncesi nasılsa öyle... Yaşlanma bir süre duracak, sonra doğal bir şekilde devam edecek."

Gülin ve Deren birbirlerine baktılar.

"Bu çok güzel olur," dedi Deren. "Her dönemi güzelce yaşayabilmek, bu dünyaya mahkûm olmadığını bilmek, her şeyin bir gün bitmesi... Yukarıda bambaşka bir şeyden bahsediyorlar. İntikam istediğini söylüyorlar."

"İntikam istiyorum," dedim. Yalan söylemenin gereği yoktu. "Ama masumlardan değil. Ölümsüz olan herkesi bir şeyler için suçlamak bizim olayımız değil. Sadece kan dökenlerin kanı dökülecek."

Gülin'in biraz keyfi kaçmış gibiydi. "Bizim gibileri gerçekten öldürmek mümkün mü peki?"

Yüzü ifadesizdi. Başımı hafifçe yana eğip tek kaşımı kaldırarak ona baktım.

"Sadece merak ettim. Bu mümkün mü?"

"Evet."

Kimse bir şey demedi. Başka bir soru gelmeden önce, "Tamam o halde," deyip ayağa kalktım. "Size uygun odalar ayarlanacaktır, buranın düzenine ben de tamamen yabancıyım o yüzden bu işler nasıl yürüyor bilmiyorum. Gidip Kuzey'e ulaşmaya çalışayım."

Kuzey dediğimde Gülin'in yüzünden geçen heyecanlı bir ifade yakaladım. Deren ise endişeliydi. "Ona ulaşırsan bana da haber verebilir misin? İyi mi değil mi merak ediyorum."

“Konuştuktan sonra seni haberdar ederim,” dedim.
Çıkmadan önce Fulya’ya başımla selam gönderdim. Gü-
lümsemi. Ama ben gülümseyemedim.
Aklım Kuzey’deydi.

BÖLÜM DÖRT

Cesaret ile aptallık arasında ince bir çizgi vardır.

Kuzey'e ulaşamıyordum. Bütün çağrılar, mesajlar cevapsız kalıyordu. Yazdıklarımın hiçbirinin ona ulaşıp ulaşmadığı bile belli değildi. Endişeli bir halde ekrana bakıp beklemeyi sürdürdüğüm sırada Ayda içeri girdi.

"Hâlâ haber yok mu?" derken kapıyı arkasından kapattı ve yanıma bir sandalye çekti.

"Hiç yok," dedim. "Sanırım çağrılar ve mesajlar da ulaşmıyor. Tarayıcılardan ve uydudan da bir iz bulamadım."

Hemen ekrana yaklaştı ve önünde bir klavye belirdi. Parmakları rüzgâr gibi klavyenin üzerinde dolaşmaya başladı. Bilmediğim bir programa birkaç uzun kod yazdı. Gözleri ekranda dolaşırken dudakları düz bir çizgi halini aldı.

"Hiçbir iz yok. Bunun anlamını biliyorsun..."

"Askeri hapisane," diye mırıldanırken parmaklarımı birbirine kenetleyip dirseklerimi masaya yasladım.

"Ne yapacağız?"

"Ne mi yapacağız?" Bakışları ekrandan yüzüme kaydı. "Bana mı soruyorsun? Vay canına, seni hiç bu kadar endişeli ve gergin görmemiştim."

Çenemi ellerime yasladım. "Sakın aklından geçeni söyleme. Yorum da yapma."

Elleri klavyede dolaşmaya devam ederken kendi kendine, “Aklımdan geçen senin de aklından geçiyorsa, düşündüğüm şey doğru demektir,” diye mırıldandı.

Ters ters ona baktım. “Sesli olarak düşünme de mi demeliydim?”

Yüzü kocaman bir sırıtişla aydınlanırken “Endişelenme,” dedi. “O adamın başına savaş uçağı indirsen bile ayakta kalır.”

Güldüm. Aynı şeyi bir keresinde ben de düşünmüş ve Kuzey’e söylemiştim. “Muhtemelen oraya iş için inmiştir. Aksi halde Kuzey, Deren’in yerine başkasını geçirmekle uğraşmazdı. Ya da buna zaman bulamazdı.”

“Aynen öyle,” sandalyesini kontrol panelinden uzaklaştırdı ve bacak bacak üstüne attı. “Ben devralayım işi. Sen git biraz uyu. Dünkü toplantıdan beri hiç dinlenmedin. Kuzey Hanlı’ya senin onu deli gibi merak ettiğini söylerim.” Bilmiş bilmiş sırttı.

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. “Sen bu işten sıkıldın sanırım, ne oldu yazdığın son kodlar mı çalışmadı? Yoksa bir yere sızmaya çalışırken güvenlik duvarına falan mı çarptın da benimle uğraşıyorsun?”

Kahkaha attı. “Benim aşamayacağım güvenlik duvarı yoktur,” dedi. “Senin çevrene Kuzey konusunda ördüğün sahte duvar da dâhil.” Dudaklarını bükerken uzanıp tek eliyle klavyede bir şeyler yazmaya devam etti. “Yakaladım seni. Hem de bu ilk seferi de değildi.”

“Sen dikkat et, aşmaya çalıştığın o duvarlar kafana inmesin,” dedim.

Ellerini çırttı. “Ah Ervin, ne de düşüncelisin.”

Ayağa kalktım.

“Gidiyor musun?”

Kollarımı kaldırıp esnemeye çalıştım. Resmen her yerim tutulmuştu. “Yapacak işlerim, uğraşacak planlarım var,” dedim.

“Söylediklerime karşı çıkmayacak mısın?” diye sordu hayretle.

“Bununla neden uğraşayım?”

“Böyle söyler hep yenilenler...”

Suratım asıldı. Bir elimi Ayda'nın oturduğu sandalyenin arkasına, diğerini masaya yasladım ve Ayda'nın kulağına eğildim. "Kamikaze ne demek bilir misin?" diye sordum ama cevabı yine kendim verdim. "İkinci dünya savaşı sırasında, Japon pilotların yaptığı intihar hücumlarının adı..."

Pürdikkat beni dinliyordu.

"Hedefe doğrudan saldırır, karşı tarafı şoka uğratırsın ama sonunda ölürsün."

Ayda hemen ciddiyete büründü. "Mesaj alındı!"

Ondan uzaklaşıp göz kırptım. "Kolay gelsin."

Ben sinir olmuş bir halde kapıya doğru giderken Ayda bilmiş bilmiş gülümsüyordu.

"Laza halkının bize Koza'dan daha çok faydası olacağı kesin," dedi Araf. İki numaralı antrenman odasından çıktığı sırada yakalamıştım onu, Gölge'den gelenler hakkında konuşuyorduk. İkimiz de bir konuda hemfikir: Cennet'ten gelenler bile Gölge'den gelenlere göre daha tehlikesizdi. Gölge'den olan hiç kimse, hiçbir antrenman odasına girmemeli, kalabalığa karışmamalıydı. Aldığımız son karar buydu.

Kontrol odasında Gölge ile yaptığım konuşmayı özetledim. "Bunu iyi düşünmüşsün," dedi. "Onları direkt düşman tarafına attığımızı düşünmemeleri iyi... Son ana kadar kim kimin tarafında belli olmaz."

"Bence bizden taraf olacaklar."

"Umarım..." Elleriyle gözlerini ovaladı. Bitkin görünüyordu. O da benim gibi gece boyunca uyumamıştı.

"Uyumalısın," dedim.

"Benim işlerim vardı. Eğitimden çıktım, asıl sen uyumalısın."

"Benim de işlerim vardı," dedim ve ne işim olduğunu sormasın diye, "Eğitimler nasıl gidiyor?" diye ekledim.

Lafı bilerek değiştirdiğimi fark etti ama bozuntuya vermedi. Belki de tartışacak gücü yoktu. Ben de bazen böyle hissediyordum.

“Koza’yı aylardır eğitiyorum, fiziksel güçlerini daha ancak kazanabildiler. Silahlar konusunda birkaç istisna dışında pek de iyi sayılmazlar. Motivasyonları, Laza’dakileri gördükten sonra daha da düştü. Onlara çocuklarını kurtarma sözü verdiğimiz günkü heyecan ve öfkelerinden eser kalmadı.”

Dişlerimi sıktım. “Ben de bundan korkuyordum. Hedefleri ve hayalleri küçük olan insanlar bir şey elde ettikleri zaman çabuk uysallaşır. Bu yüzden bir isyanda hemen halka haklar, hediyeler, seçenekler sunarlar ki seslerini kessinler.” Sırtımı duvara yasladığımda Araf tam karşımda durdu. “Koza yaşadığı şartlara alıştı. Tek problem çocuklarının ellerinden alınmasıydı. Biz onlara çocukları geri verdik. Güvenliklerini sağladık. Artık onlar için bir problem, savaşıacak neden kalmadı.”

Araf’ın morali iyice bozuldu, keşke bu konuyu hiç açmasaydım diye düşünsem de bir bakımdan iyi olmuştu. Sorunu erken öğrenmek, çözüme de erken ulaşmak anlamına gelirdi.

Araf birden sinirle yumruğunu yanımdaki duvara indirip, “Anlamıyorum,” dedi.

Düşüncelere daldığım için boş bulunup olduğum yerde sıçradım. Dengesiz ve değişken ruh halleri gerçekten sinir bozucu oluyordu.

“Hala özgür değiller. Özgür olmak istediklerini söylemişlerdi. Biz onlara inandık. Tehlikeli bir göreve gittik. Senin başına gelmeyen kalmadı. Bunun için miydi?”

Omuz silktim. “Herkesin özgürlük anlayışı farklıdır. Bazıları sınırlandırılmaktan, baskı altında olmaktan haz alır.”

“Bu çok saçma.”

“Tarih okumayı sever misin?” diye sordum ama alacağım cevabın hayır olduğunu biliyordum.

Beliz gibi o da yaşananları mantığa oturtmaya çalışıyordu ama yapamazdı. İnsanların düşünebilen bir canlı olması, gerçekten düşündükleri ve doğru yolu seçtikleri anlamına gelmiyordu. Nasyonal Sosyalizm gibi bir ideoloji bile zamanında destek bulmuş, Auschwitz gibi toplama kamplarında sayısız insan işkencelere maruz kalmış ve öldürülmüştü. Dünya tarihi

böyle rezaletlerle doluydu. Bugün yaşananlara nasıl şaşırabiliyorlardı?

Araf , “Hayır,” dedi. “Tarih sevmem.”

“Ben severim. Sevdiğim kadar da nefret ederim. Öyle saçma şeyler gördüm ki, yaşananlar bana hiç garip gelmiyor. Onları anlayabildiğimi söyleyemem. Ama sana insanların artık beni şaşırtmadıklarını söyleyebilirim.”

Ofladı. “Peki, ne yapacağız?”

“Onları kışkırtacağız,” dedim. “Motive etmek için elimizde ne varsa kullanacağız: tarih, felsefe, gerekirse baskı. Çocuk değiller Araf. Biz onları daha fazla hoş göremeyiz. Bir şekilde düzene girmek zorundalar.”

“Doğru,” diyerek söylediklerimi destekledi. “Ama önce onlarla bir konuş, olur mu?”

“Beni eğitmenlerinden daha mı çok dinlerler?” diye sordum.

Mavi gözleri bir ayna gibi parladı. Dikkatli baksam orada kendi yansımamı görebilirdim.

“Sen eğitmenlerinden daha yüreklendiricisin... Bu arada sana bir şey söylemem gerek.”

“Ne?”

“Ben teşekkür etmek istiyorum.”

“Ne için?”

“Annem,” dedi. “Onu buraya getirtmişsin. Ben bunu düşünemedim. Tehlikeyi kendimiz olarak gördüm, Başkan ona zaten yeterince şey yaptı. Başka bir zarar verip bize karşı koz olarak kullanabileceği aklıma gelmedi.”

Bu benim de aklıma gelmemişti ama sonuçta Fulya benim annem değildi. Muhtemelen kendi annem de olsa Cennet’in tarafını tutacağı için endişe etmem gerekmezdi. Yine de Araf’ın bunu düşünmemiş olması garipti.

“Annemi buraya getirmek benim fikrim değildi,” dedim. “Ben... Geri döndüğümünden beri çok şeyle uğraştım. Yukarıda kim kaldı, kim aşağı indi bunları pek düşünmedim. Annemi Sığınak’a Kuzey gönderdi. Ve Erva... Sanırım teşekkürü bana

değil onlara etmen gerek.” Bunu söylediğim anda Araf’ın yüzü öfkeyle çarpıldı. Gözleri karardı.

“Ben ona asla teşekkür etmem,” dedi Kuzey’i kast ederek. Sesi ürperticiydi. “Ama Erva ile konuşurum.”

Derin bir nefes aldım ve ters bir cevap vermemek için, “Sen bilirsin,” dedim. “Seni yönlendiremem. Ama bu konuda teşekkür etmen gereken kişi de ben değilim. Sana sadece gerçekleri söyledim.”

Başıyla onayladı.

“Başkan’ı benden daha iyi tanıdığı için, annemi ve kendi annesini korumak için buraya yollaması gayet mantıklı,” dedi. “Uzun zamandır onun yanındaydı. Ne kadar ileri gidebileceğini benden daha iyi bilir.”

Yorum yapmadım. Bu konuda herkese karşı duyduğu öfke dinmeyecek gibiydi. Bir şey söyleyip o öfkeye hiç alakam yokken maruz kalmak gibi bir niyetim yoktu. Kendisi bilirdi. Gözlemlediğim kadarıyla Kuzey, ne Araf’ı ne de onun öfkesini zerre kadar kafaya takan biri değildi. Bu konu da Araf’ı deli eden bir diğer noktaydı. Belli ki Kuzey’in kayıtsızlığı da onun sinirini bozuyordu.

Gözüm koridorun ucundaki harekete takıldı. Ayda koşarak yanımıza geldi. Nefes nefese, “Kuzey’e ulaştım,” dedi.

Daha iyi bir zamanlama mümkün olabilir miydi merak ettim. Araf, Kuzey’in adını tekrar duyunca iyice gerildi.

“Ona ulaşamıyorduk da,” diye açıkladı Ayda habersiz bir şekilde. Şu duruma gülsem mi ağlasam mı bilemedim.

“Eminim iyidir,” diyen Araf sonra bana döndü. “Gidip biraz dinleneyim, sen de dinlensen iyi edersin.”

Başımı salladım ve elimi Ayda’ya uzattım. Elinde tuttuğu tableti avucuma bıraktı. Gözlerimi kısıp Kuzey’in uydudan çekilmiş görüntülerini inceledim. İyi görünüyordu.

“Mesaj yazdı mı yoksa elimizdekiler sadece bunlar mı?” diye sordum. “Bu Kuzey olmayabilir. Başkan kendi oğlunun bile kendisine ihanet ettiğini kimseye söylemez. Eğer onu ortadan kaldırırsa yerine başka birini koyar.”

“Çok zekisin değil mi?” diye sorup sorusunu kendi yanıtladı. “Cidden çok zekisin.”

“Sen soruma cevap ver.”

“Mesaj attı,” dedi. “Ve iyi bir nokta yakaladın. Bu gerçek Kuzey değil. Halletmesi gereken işler olduğunu söyledi.”

“Yani tehlikede ve saklanıyor.”

“Aynen öyle...” Yüzümü inceledi. “Canın sıkıldı.”

Sessiz kaldım. Gerginlikten kollarımın uyuştüğünü hissediyordum.

“İstersen onu buraya çağırayım? Senin istediğini söylersem hemen gelir.”

“Çok eminsin.”

“Adımın Ayda olduğundan daha eminim.” Çok ince bir espri yapmış gibi bu söylediğine kahkahalarla güldü. Boş boş ona baktığımı görünce gülmeyi kesti. “Çağırayım mı?”

Tableti ona geri uzattım. “Hayır.”

“Sen hayatımda gördüğüm en inatçı insansın.”

“Ve sen bunu söyleyen ne ilk insansın ne de sonuncusu olacaksın.”

“Ervin!”

İkimiz de sesin geldiği yöne döndük. Erva koşarak yanımıza gelirken oldukça gergin ve korkmuş gibi görünüyordu. Sırtımı dikleştirip ona doğru yürümeye başladım.

“Ne oldu?”

“Gölge’den gelenlerden biri saldırıya uğramış!”

“Bu mümkün değil,” dedi Ayda. “Koza’dan gelenler öyle şey yapmaz.”

“Ya Laza?” diye sordu Erva.

Başımı iki yana salladım. “Onları asla bir araya getirmedik. Gölge’den gelenler gözlem altındaydı. Yapmışsa içlerinden biri yapmıştır.”

“Nasıl oldu bilmiyorum, ama biri kanlar içinde yerde yatıyor. Özellikle senin gelmeni istedi. Sana vermesi gereken bir mesaj varmış.”

“Mesaj...”

Erva başıyla onayladı. Elleri kan içindeydi. Rengi sapsarıydı. "Gidelim."

Erva koşmaya başlayınca peşine takıldım. Ayda'nın arkamdan seslendiğini duydum ama onu dinlemedim. Koridorları hızla geçip Gölge'den gelenlerin olduğu ortak alana girene kadar durmadım.

Adamın biri tek başına yerde yatıyordu. Etrafındaki kalabalık yarım bir daire oluşturmuştu.

Yerde yatan iki büküm olmuş bir vaziyetteydi, tek eli karının altında duruyordu. Epeyce kan vardı. Ama etrafta bir silah göremiyordum.

Kaşlarımı çattım; adamın duruşundaki kasıntı hal dikkatimi çekti.

"Yanından uzaklaşın," dedim sakın bir şekilde. Adamın gözleri kapalıydı fakat acı içinde inliyordu.

Belimdeki silahı çıkarıp adama yaklaştım. "Bana bir mesajın varmış," dedim. Sesim hâlâ ifadesizdi.

Adam inlemeye devam ettiğinde birkaç metre uzağında durdum. Elimdeki silahı başına doğrulttuğumda herkes telaşla geri çekildi.

Fulya'nın, "Ne yapıyorsun!" diye bağırdığını duysam da duymazdan geldim.

Dikkatimi adamdan uzaklaştırmadım. Duvarı arkama alırken kalabalığa sol tarafımı işaret ettim. "Şuraya geçin ve ellerinizi havaya kaldırın."

İkiletmeden gösterdiğim yerde toplandılar, hepsinin eli havadaydı. Çevreyi güvenli hale getirdikten sonra adama doğru bakıp, "Kalk ayağa!" diye bağırdım sertçe. Adamdan ses gelmedi. "Mesajını ulaştır sana! Buradayım işte!" Yine sessiz kaldı.

Kafasının birkaç santim uzağına ateş ettiğimde odada bir çığlık koptu. Yerde yatan adam bir anda ayaklandı. "İşte mesaj bu!" diye bağırdı ve elinde tuttuğu bıçakla üzerime atladı.

Ona ateş ettim ama ölmesini istemiyordum, lazer ışını bacağını deldi. Bu onu durdurmalıydı ama durdurmadı. Belli ki

adama serum verilmişti. Hemen savunmaya geçtim. Adamın savurduğu bıçak yanağımdan boynuma kadar hafif bir çizik attı. Adamı bir tekmeyeyle yere ittiğim sırada her şey saniyeler içinde oldu ve bitti.

Gölge'den gelen kızlardan biri aramıza girdi. Adamın elindeki bıçak doğrudan kızın göğsüne girdi. Şok içindeki Erva silahını çekip adama ateş etti. Adam tekrar bacağından vuruldu ama bu sefer hızlı bir şekilde iyileşmedi. Serumun etkisi geçiyor olmalıydı. Çok fazla yara alıp iyileşmenin yan etkisi, vücudun serumu hızlı tüketmesiydi. Adam bunu bilmiyordu, yaralarını fark edince panikledi ve kapıya doğru kaçmaya başladı. Hızla dışarı çıkıp koridor boyunca koştu.

Ben de elimde silahla adamın peşinden koşmaya başladım. Erva da yetişip bana katıldı.

Bir kez daha ateş ettim, bu sefer sağ bacağına isabet etti, ama bu kez de adrenalini acıya baskın gelmiş olacak ki adam bir şekilde koşmaya devam etti.

Koridorun sonuna doğru ilerlediğimizde Lina birden adamın önüne çıktı ve yüzünde saniyelik bir şaşkınlık ifadesi belirdi. Buna rağmen hızla adama saldırdı.

Hem aniden karşısına çıkan Lina, hem de suratının üstüne yediği sert yumruk acemi suikastçıyı sendeletti. Onu kolundan yakalayan Lina zorla yüz üstü yere yatırdı ve bir dizini sırtına yaslayıp kollarını sıkıca tuttu. Sonrasında kaşlarını çatarak bana baktı.

“Bu da neydi?”

Önce saldırı sonra sor, bu en sevdiğim şeydi. Kesinlikle hayat kurtarıyordu.

Arkamda duran Erva, Ayda ve Araf'ın varlığını hissediyordum. Cevabı hepsine birden verdim. “İçeri bir böcek sızmış.”

Elimde silahla adamın başucunda dikilip, “Mesajlaşma karşılıklı olur öyle değil mi?” diye sordum.

Adam öfkeyle yüzüme baktı ve başını eğip ayaklarımın ucuna kan tükürdü. “Öldür beni,” diye bağırdı. Öfkeliydi, asıl benim öfkeli olmam gerekiyordu. “Öldür!” diye tekrar etti.

“Cesur musun yoksa salak mı?” diye sorduğum sırada Levent de alana girdi ve dehşet içinde etrafı inceledi. Yerdeki adamı zapt eden kız kardeşine şöyle bir bakıp bana döndü.

“Neler oldu burada?”

Bu sefer kimse cevap vermedi. Açıklama yapmadı.

Sadece yerdeki adam konuşmaya devam edecek kadar salaktı. “Öldür beni Hera, yoksa ben seni öldüreceğim!”

Bu sözü beni gülümsetti.

Yumuşak bir sesle, “Bu söz, benim sözüme ne kadar da çok benziyor,” dedim. “Ama sen ben olmadığın için bundan endişe etmeyeceğim. Ne sen beni öldürebileceksin ne de ben seni,” derken adamın önünde diz çöküp silahsız elimi saçlarına dola-dım ve başını yerden birkaç santim yukarı kaldırdım. Dişlerini sıkarak tısladı.

“Çünkü sen beni öldüremeyecek kadar ödleksin,” dedi.

“Ah hayır,” dedim kelimeleri uzatarak ve adamın cümlesini düzelttim. “Çünkü ben seni ölmekten beter edeceğim.”

BÖLÜM BEŞ

Herkesin kanı aynı akar.

Araf, Levent ve Erva tutsağı yaka paça Sığınak'taki korunaklı hücrelerden birine götürdü. Erva'nın Araf'la gitmesini ben istedim çünkü hiç iyi görünmüyordu. Şok olmuş gibiydi, şu an Gölge'den gelenlerin yanına dönmezse daha iyi olurdu. Biliyordum ki kendini suçlu hissediyordu.

Ayda ve Lina ile birlikte olay yerine geri dönerken herkes sessizdi. Lina'nın sarı saçlarına, eline ve beyaz tişörtüne kan bulaşmıştı. Ama bundan hiç rahatsız görünmüyordu. Benim gri tişörtümde ve ellerimde de kan vardı, ben de umursamıyordum. Kana alışkındık ama keşke olmasaydık. Bu alışkanlıklar doğal ya da kolay bir şekilde kazanılmamıştı.

"Araf'ı sen mi çağırdın?" diye sordum Ayda'ya. Çünkü o silah seslerine rağmen bizi bu kadar kolay bulamazdı.

"Evet," dedi. "Gölge'den gelenler konusunda hep endişeliydim."

"Neden?" bunu soran Lina idi.

Ayda ona bakıp bitkin bir şekilde gülümsedi ama gözlerinde saf keder vardı. "Daha acemi hackerların en sevdiği yöntemlerden biri şudur," dedi. "Hedefi gözüne kestirirsin, izlersin. Onun bulacağı yerde ilgi çekici bir çip, bellek kartı veya herhangi bir donanım aygıtı bırakırsın. Hedef onu alır, bilgisayarına, saatine,

tabletine veya öyle bir şeye takar. Ve o anda içeri bir casus yazılım sızar. Her şey senin kontrolündedir ama kurban bunu bilmez. Yavaş yavaş önce bilgisayarı sonra tüm bilgileri, şifreleri, neyin peşindeysen onu ele geçirirsin...”

“İyiymiş,” dedi Lina.

“Kesinlikle. Gölge Cennet’e en yakın bölge. Orada çok fazla casusu ve yandaşı var. Fulya’nın eninde sonunda buraya geleceğini biliyorlardı. Onun çevresine bir ya da daha fazla casus yerleştirip zamanı beklediler.” Omuz silkti. “Erva geldiğinde Ervin’e yaralı adamın bir mesaj vermek istediğini söyledi. Çok açık bir hamleydi. Hemen Araf’ın yanına gittim. Tam o sırada silah sesleri duyuldu.”

“Neden Ervin’i uyarmak yerine Araf’ın yanına gittin?”

Ayda bu sefer gerçekten güldü. “Bu Ervin’in de beklediği bir şeydi. Kuzey onu bu konuda uyardı. Kaldı ki uyarmamış olsa bile Ervin herkese düşman gözüyle bakan biri. Tedbiri asla bırakmaz. Adamı tutuklamamız gerekecekti. Araf bunu halleder diye düşündüm.”

“Pratik zekâlısın,” diye mırıldandım. Takdir edilmesi gereken bir özellikti bu.

“Ben de silah seslerini duydum,” dedi Lina. “Şans eseri karşıma çıktı.”

“Şaşırp duraksamak yerine direkt saldırman çok iyi oldu,” dedim. “Bunu beklemiyordu.”

Dudağımı ısırduğımdaya yanağım gerildi. Elimi yanağıma götürünce henüz kurumamış kanım elime yapıştı.

Lina eğilip yüzüme baktı. “Az kalsın şah damarına isabet alacakmışsın,” diye fısıldadı. “Ama kesik derin değil.”

“Öyle mi?” derken elimle yanağımı yokladım. Kesik boyunuma kadar iniyordu ve şah damarımı birkaç santim ile ısıklamıştı.

Odaya girdiğimizde herkesi şok içinde, bir köşede toplanmış beklerken bulduk. Kanlar içindeki kız yere sırt üstü yatırılmıştı. Kimse ona yaklaşamıyordu. Yanına gidip yere oturdum ve kontrol ettim. Nabız yoktu.

Fulya ağlıyordu. Gölge'den gelenler sarsılmış görünüyordu. Deren diğer herkesten daha rahattı ama yanındaki Gülin'in yüzü bembeyazdı, her an kusacak gibi görünüyordu. Gözleri yaşlarla parlarken Deren'in elini tutmuştu.

Bir adım öne çıkan Fulya, "Çok üzgünüm Ervin," dedi. "Onu yıllardır tanırım, arkadaşım... Arkadaşımdı... Bu nasıl olur?"

Ayda bir süre etrafa bakınıp odadan çıktı ve elinde yan odadan aldığı beyaz bir çarşafı geri döndü. İfadesiz bir yüzle çarşafı kızın cesedinin üzerine örtmesini izledim.

Odanın uzak bir köşesine, herkesi görebileceğim bir yere oturup, "Arkadaş..." diye mırıldandım. "Böyle sandığımız ama aslında düşmanımız olan çok insan var. Nasılını sorgulama, beni nasıl yarı yolda bıraktı, bana nasıl ihanet etti diye kafanı yorma. Karakterin onlar gibi değilse neyi neden yaptıklarını asla anlayamazsın. Kendini suçlama."

"Ama suçluyum."

"Değilsin," dedim. "Tanıdığını sandığın, iyi olduğuna inandığın insanların kötü olması senin suçun değil. Dünya böylele-riyle dolu... Beklediğimiz bir şey gerçekleşti. Beklenmeyen tek şey böyle bir kayıptı."

"Daha çok gençti," dedi Fulya üstü örtülü cesede bakarak. İçim ürperdi, beyaz ne soğuk bir renkti...

"Yirmi yaşındaydı."

Ne diyeceğimi bilmiyordum. Ne desem boştu. Sırtımı duvara yasladım, bacaklarımı karnıma çekip elimdeki kurumuş kana baktım. Ne kadarı kıza aitti, ne kadarı adama, ne kadarı bana belli olmuyordu. Kan kandı, fark yoktu. Hain, sadık, iyi, kötü, yaşayan, ölü, ne oldu, ne bitti hiçbir şey anlatmıyordu...

Başım ve gözlerim ağrımaya başlamıştı.

Araf ve Levent içeri girdiğinde kimse dönüp onlara bakmadı. Herkesin gözü yerdeki cesedin üzerindeydi. Levent ve Araf'ın bakışları da oraya kilitlendi.

"Onu götürelim," dedi Levent.

Araf başıyla onaylamakla yetindi. Nereye götüreceksiniz,

ne yapacaksınız diye sormadım. Bu Sığınak'ta ne var ne yok, neler oluyor takip etmeye asla çalışmamıştım. Ayağa kalktığımda birkaç kişinin gözleri bana çevrildi.

Bir açıklama mı bekliyorlardı yoksa bir tehdit mi bilmiyordum. Ne söylemem gerektiğini de bilmiyordum. İnsanlar tanımadıkları biri boş yere öldüğünde ne yapardı?

“Gidip üzerimdeki kandan kurtulayım,” diye mırıldandım ve odama doğru yürümeye başladım. Hiçbir şey hissetmiyordum. Hiçbir şey... Adeta buz kesmiştim.

Bir iki saat sonra da böyle mi olacaktım yoksa aşırı duygu yoğunluğundan kendimi spor odasına atıp önüme geleni yumruklayacak mıydım bilmiyordum.

Banyoda suyu dayanabildiğim kadar sığa ayarladım. Kaynar su yanağımdaki yarayı sızlatsa da bundan garip bir haz aldım, su damlaları vücudumu yaktı ama umursamadım. Bakışlarımı düz bir şekilde yere odakladım. Ellerimdeki kanın akıp gitmesini izledim. Bakır rengi su tamamen yok olup duru bir şekilde akmaya başlayana kadar kaynar suyun altında kaldım. Sonra durulanıp çıktım.

Giyinip yatağa uzandım. Uyumak niyetinde değildim, sadece olanları düşünecektim ama hiçbir şey düşünemedim uyuyakalmışım.

Kaç saattir uyuduğumu bilmiyordum. Uyandığımda her yer zifiri karanlık ve sessizdi. Hareketsiz yatmaya devam ettiğim sırada son olanlar gözümün önünden bir film şeridi gibi geçip gitti.

Tuzak kelimesi zihnimde dolaştı. Suikast girişimi ve ölüm kelimeleri ona eşlik etti. Gözümün önünde silah, kan ve beyaz bir örtü belirdi. Hızla soluk alıp vermeye başladım ve aldığım hava yeterli gelmeyince yattığım yerden doğruldum.

Işıklar kendi kendine yandığında kamaşan gözlerimi elimle kapattım ve banyoya gidip aynada yüzüme baktım. Pembe

bir kesik sol gözümün kenarından boynuma kadar iniyordu. Kalemle çizilmiş gibi düzdü, Lina doğru söylemişti. Derin değildi, birkaç güne tamamen iyileşirdi. İşaret parmağımı yarada gezdirdim, rahatsız ediciydi ama aldığım onca yaradan sonra kayda değer bir şey değildi. Saçlarımı elimde toplayıp yaranın olduğu tarafa döktüm.

Benim için problem değildi ama insanlara bana bakmaları için bir sebep vermek istemiyordum. Aynaya tekrar baktım.

Giydiğim koyu yeşil ince askılı bluzun renginin ne kadar hoş olduğu gibi alakasız şeyleri düşünmeye çalıştım ama gözümün önünde sadece kan vardı, derin bir nefes alıp tekrar odaya döndüm. Dolaptan bir kemer alıp silah kılıfını kemere geçirdim. Sonra kemeri siyah pantolona taktım. Silahımı belimdeki kılıfa, lazer bıçaklarımı da bacağıma taktığım ayrı bir kılıfa yerleştirip odadan çıktım. Nereye gideceğimi bilmiyordum... Yemek yemem gerekiyordu ama iştahım yoktu. Adamı sorgulamam gerekiyordu, bunu nasıl yapacağımı da bilmiyordum. Keşke Kuzey burada olsaydı diye düşündüm. O bu konuda ne yapılacağını bilirdi.

Başımı yerden kaldırıncaya, Kuzey'in koridorun karşısından yürüyerek bana doğru geldiğini gördüğümde şaşkınlıktan yürümeyi unuttum. Yüzünde askeri hapishanelerdeyken gördüğüm türde katı ve soğuk ifade vardı.

Baştan aşağı siyahlar içindeydi ama ceketinin altındaki gri tişörtünün bir kısmı görünüyordu. Anlaşılan Ayda olanlardan onu haberdar etmişti. Yoksa kolay kolay bu kadar öfkeli görünmez, hislerini belli etmezdi.

Öfke dolu birkaç adım daha attıktan sonra beni fark edip durdu ve yanına gitmemi bekledi. O an Kuzey'in karşısında heykel gibi durduğumu fark ettim ve Kuzey'in neden yürümeyi kestiğini anladım. Karşısında, yolun tam ortasında sanki ona engel olmak ister, geri git der gibi duruyordum.

Neredeyse koşarak yanına gittim. "Burada ne arıyorsun?"

Bakışlarını arkamdaki koridora kilitleyip, "Eş zamanlı saldırıya uğradık", dedi. "Duydum ki... Burada da bir casus varmış."

“Bilinen bir casus var evet. Ne o? Ayda artık bana değil sana mı alışıyor?”

Başını eğip bana baktı. “Senin için çalışıyor,” derken parmaklarıyla çenemi tutup başımı yana eğdi, saçlarım su gibi omzumdan sırtıma aktı, yüzüm ortaya çıkınca Kuzey eğilip dikkatle yara izine baktı.

“Neredeyse şah damarını kesecekmiş,” diye mırıldandı ama daha çok kendi kendine konuşuyor gibiydi. “şah damarına isabet etseydi, bu seni öldürebilirdi...”

“Ama etmedi.” Yüzümdeki elini tutup yavaşça aşağı indirdim ama elimi elinden çekmedim. “Gerçekleşmemiş ihtimalleri düşünüp gerilmeyelim. Ben iyiyim, sen iyi misin?”

“Hiç iyi değilim.”

“Fiziksel olarak sordum. Eş zamanlı saldırıya uğradık, burada da casus varmış dedin.”

Hâlâ elini tuttuğumu fark edip yavaşça bıraktım.

“Yerime koyduğum adamı tutukladılar. Bana bir şey olmadı, olmaz da.”

“O kadar emin olma,” diye uyardım. “İşler iki tarafta da oldukça karışmış o zaman.”

“Evet,” dedi. “Erva babamın bu kadar akıllıca davranacağını dşnememiş olmalı. Oysa sizi uyarmıştım. Kendisi nasıl?”

“ok kötü, zgn. Kendini suçluyor. Olaydan sonra hiç görmedim. Odasına kapanmış olmalı.”

“Onunla konuşmam lazım, odası nerede?”

“Biraz ileride. Beni takip et.”

Başıyla onayladı ve arkamdan yürümeye başladı. O sırada elindeki çantayı fark edince, “Bu nedir?” diye sordum.

“Birkaç gerekli malzeme,” diyerek detaylı cevap vermekten kaçındı.

antada olanlarla ilgili az çok bir tahminim vardı, bu yüzden daha fazla üstüne düşmedim.

Erva’nın odasının önünde durduğumuzda kapıyı aldım. Kısa bir sessizliğin ardından içeriden, “Gir!” sesi yükseldiğinde odaya girdim.

Erva beni görünce ayağa kalkıp karşımda durdu. “Ervin ben cidden, çok özür dilerim... Benim hatam...”

Başımı, önemi yok der gibi sallayıp kenara çekildim. Ardımdan içeri girenin kim olduğunu gördüğünde kızın beti benzi attı. Üzerindeki beyaz tişört ile aynı renge büründü. Kuzey, ceketini ve çantasını kenara bıraktığında Erva’nın bakışları çantaya kaydı.

“Kuzey... Ben bilmiyordum. Yemin ederim.”

“Olanlarla senin bir ilgin olmadığını biliyorum,” dedi Kuzey.

“Ben seni hayal kırıklığına uğrattım, dikkat edeceğime söz vermiştim.” Erva, Kuzey ile bana baktı. “Benim bu aptalca hatam yüzünden biri öldü.”

Kuzey birkaç adımda Erva’nın yanına gitti ve ona sarıldı. Onun bu şefkatli hali Erva’yı benim kadar şaşırtmadı. Anlaşılan alışkındı.

“Hatalarımız yüzünden birbirimizi yargılamıyoruz,” dedi Erva’ya. “Kural buydu, hatırladın mı?”

Gözümün önünde aynı sözleri tekrarlayan Ender’in hayali canlandı. Hatalarımız yüzünden birbirimizi yargılamıyoruz Ervin, kuralımız bu. Tamam mı?

“Ervin de ölebilirdi... Ona da bir şey olabilirdi.”

“Gerçekleşmemiş kötü olasılıkları düşünüp canımızı sıkıyoruz,” diye mırıldandım. “Olabilirdi ama olmadı.”

Kuzey, Erva’dan uzaklaştı. “Gerçekleşmemiş kötü olasılıkları düşünüp canımızı sıkamayalım,” dedi. “Olabilirdi ama olmadı.”

Güçlkle yutkunup kapının önündeki koltuğa oturdum. Ellerimi saçlarımdan geçirdim ve bakışlarımı yere odakladım. Bu savaş bittiğinde ve boşluğa düştüğümde, Ender’in yokluğunun üzerime ağır bir bina gibi çökeceğinden emindim. Tek bir sözünün dahi üzerimde nasıl yıkıcı bir gücü vardı.

Belki de Ayda haklıydı, bu yüzden ölümü göze almak konusunda bu kadar iyiydim. Ölmez de sağ kalırsam taşıyacağım vicdan azabı ve boşluğun benim için ölümünden daha beter olduğunu düşünüyor ve bunu kendime itiraf edemiyor olabilirdim.

Başımı kaldırdığımda Erva ve Kuzey'in yan yana durmuş bana baktığını görünce gülümsemedim. Başaramayacağımdan emin olduğum şeyleri yapmaktan çekinirdim.

"Seni suçlamıyorum Erva," dedim. "Bilemezdin, ben de bilemedim. Bir hata yok ortada. Keşke insanların yüzlerine bakarak niyetlerini okumak mümkün olsa, ama değil. Bakalım ekip kaç kişiymiş."

Erva kaşlarını çattı. "Ekip mi?"

"Tek başına olmama ihtimali yüksek..."

"Onları buraya getirmeden önce iyice aradın mı Erva?"

"Aradım," dedi. "Takip cihazı, çip ne varsa çıkardık. Ama bu tesis ağzına kadar silahla dolu. Neyse ki adam normal eski tür bir bıçak seçecek kadar aptalmış."

"Planladığı şekilde bir saldırı için en uygun silah bıçaktı. Asıl soru, o bıçağı nasıl aldığı."

"O da ayrı bir mesele," dedi Erva. "Her şey gün gibi ortadaydı. Direkt kafasına sıkmalıyıldım."

"İyi ki yapmadın," dedim.

"Katılıyorum. Adamı sorgulamalı, ekipte kaç kişi olduğunu ve ne planladıklarını öğrenmeliyiz. Ben olsam içeriye casus sokabiliyorsam bunu bir kişiyle ve yalnızca suikast amacıyla yapmazdım. Başka şeyler de vardır. İçeriden bilgi sızdıran, insanların aklını karıştıran, bilgisayarlardan anlayan... Bu ekibi içeri sızdırmak için en uygun kişi Fulya Karahan. Önünde sonunda onu yanınıza almak isteyecektiniz ve o da dostlarını güvende tutmak isteyecekti. Mantıklı bir hamle, değil mi?" Kuzey cümlesini tamamladığında gözleri benim üzerimdeydi.

"Ayda ile aynı şeyleri düşündük," diye doğruladım.

"O yüzden odaya direkt bir silahla girdi, herkesi elleri havada bir tarafa yığdı..." diyerek olanları anlatmaya başladı Erva.

"Böylelikle biri başka bir silaha ulaşmaya çalıştığında görebilecektim," diyerek onun yerine anlatmaya devam ettim.

"Beklemediğim şey araya birinin girmesiydi."

"Kız ölmüş, üzüldüm."

“Ben de,” dedim.

Erva başını öne eğdi.

“Anneni merak etmiyor musun?” diye sordum Kuzey’e.

“Sen öldürmeye çalışmadığın sürece kimse zarar veremez ona. Göründüğü gibi biri değildir.”

“Fark ettim. Olanlar karşısında en soğukkanlı duran oydu.”

Gülümsemekle yetindi. Bunu yaptığında çenesinde minik gamze belirdi. Bu da beni gülümsetti.

“Adamla ne zaman konuşacaksın?” Soru Erva’dan geldi ve gülümsemem soldu.

Kuzey ona bakıp, “Şimdi,” dedi.

Erva ayağa kalkarken, “O zaman diğerlerine Gölge’den gelenlerin bulunduğu odanın kapılarını sıkı tutmaları gerektiğini haber vereyim. Onlar her ne kadar tedbir amaçlı bu karantina-yı uygulasalar da casusun yakalandığına ve güvende olduğumuza inanıyorlar.” Kapıya doğru yürümeye başladı ve “Sizinle sonra tekrar konuşuruz,” dedi.

“Erva,” diye seslendim.

Kapıda durdu. “Efendim?”

“Fulya’yı kalabalıktan ayırın olur mu? Kendini kötü hissediyor ve suçluyor zaten. Bir de suçlu muamelesi gördüğünü hissetmesin. Ona ve ölümsüzlere ayrı oda verilsin. ”

“Haklısın, ben ayarlamaları yapmaları için Ayda ile konuşurum,” dedi ve odadan çıktı.

Kapı kapanır kapanmaz, “Ne düşünüyorsun?” diye sordu Kuzey.

“Bu sürecin en zoru olduğunu düşünüyorum,” dedim. “Gerginlik, endişe... Az kalsın her şey mahvoluyordu.”

“Kaybetmekten korkmuyorsun, seni endişelendiren ne?”

“Kaybetmekten korkuyorum,” diye itiraf ettim. Şaşırdı. “Tam olarak sandığın anlamda değil. Ben bu yola tek başıma başladım. Kendimle ilgili her şeyi feda etmek kolaydı. Arkadaşımı ardımda bırakma sebepim onun güvende olmasını sağlamaktı. İntihar göreviydi bu, ben de o dönemin intihar timi olarak adlandırılan ekibinde üyeydim. Hayati risk almak benim için problem değildi.”

“Ama şimdi yalnız değilsin ve yanındaki herkes adına korkuyorsun,” dedi. “Değer verdiğin insanların ölümünü atlatmak zordur. Bunu en iyi sen biliyorsun.”

Başımınla onayladım. “Arkadaş olabileceğim çoğu insanla aramın hep bozuk olma sebebi, eğer bir gün ölürsem ardımda üzülecek çok kişi kalmayacağından emin olabilmektir. Yani daima ölmesi gereken bendim planlarda. Şimdi yanımda duran herkesin yüzünde ölüm ihtimali görüyorum...” İç geçirdim. “Feda etmek kolay sanıyordum. Proje’nin o çok mühim olan mottosu, Feda... Geleceği gerçekten kurtarmak için birkaç nesli feda etmek... Önemi yok diye düşünüyordum. Sonuçta bu insanları kurtarmak zaten mümkün değildi. Deneyleri bir gün durdursak ertesi gün yeniden başlayacaktı.”

“Peki ya şimdi?”

“Geleceği kurtarmak, çocuklara daha iyi bir hayat bırakmak ve özgürlük sağlamak... Fedakârlığa değer. Yüz yıllarca askerler bunu yapmış. Halklar bu uğurda savaşmış. Tanımadığım, bilmediğim insanları feda etmek kolaydı. Feda etmeye değer olduklarını söylemek kolaydı. Ama şimdi hepsinin yüzüne bakarken bunu söylemek, artık o kadar kolay gelmiyor.”

“Mücadele ettiklerini, umut ettiklerini ve inandıklarını gördün. Onların, uğruna savaşmışları hayatı yaşamaları gerektiğine inanıyorsun.”

“Gerekıyor.”

“Gerekmiyor,” dedi Kuzey.

“Bana sorsalar seninle sonsuza kadar yaşamak isterim, ama senin istediğin ve doğru olanın bu olduğunu bildiğim için ölme fikrini de kabul ettim. Onlar da aynı durumdalar Ervin. Özgürce yaşamak istiyorlar ama özgürlük için ölmeye de razılar. Hayatın adil olmadığını kendin söylüyorsun. Ya hep ya hiç diyor bu dünya insana. Buraya kadar, senin yapabileceklerin de bu kadar. Daha gerçekleşmemiş ölümlerin yasını tutmayı bırakmalısın.”

“Kahraman kompleksi yaşamaya başladım sanırım. Oysa ben bunu hep aptalca bulurum. Bilirsin, filmlerde düşmanını

bile kurtaran aptallar olur. Çünkü ben canavar değilim, demek isterler. Sonra o düşman ilk fırsatta tekrar bir sürü insanı öldürür. Sözde kahramanın üstüne bir roket atmak istersin.”

Gözleri kısıldı ve “Roket biraz hafif oldu,” dedi.

Başımı yana eğip ona baktım.

“Sen yanındakiler için üzülüyorsun, düşmanın için değil. Merak etme, bu kahraman kompleksi değil.”

“Değilse sorun yok o zaman,” dedim.

“Kız gözünün önünde ölmüş, hissettiğin her şey çok normal. Hera olsaydı hissedeceği tek şey öfke olurdu. Sen hissetmen gerekeni hissediyorsun. Ölen genç bir kız için üzülüyorsun. Üzülebildiğin kadar...” Elini uzatıp yüzüme dökülen saçlarımı başparmağıyla yüzümden uzaklaştırdı. “Sen olsan olsan anti kahraman olursun.”

İşte bu olurdu. Gözlerim kollarındaki dövmeye takıldı.

Uzanıp işaret parmağımla tişörtünün boyun kısmını hafifçe aşağı çektim ve dövmenin göğsünde kalan kısmını görmeye çalıştım. Siyah girinti çıkıntılar, iç içe geçmiş semboller vardı ama dövmenin ne olduğu asla belli olmuyordu. Büyük kısmı tişörtün içinde ve kol kısmında kalıyordu.

Elimi geri çekerken, “Ben dövme yaptıtırırım dediğimde yaptıramayacağımı söylemiştin,” dedim.

“Sen askersin, ben değilim.”

“Ben de değilim,” diye mırıldandım. “Artık değilim.”

“Sen her şeyden vazgeçersin ama asker olmaktan vazgeçmezsin. Askerlik senin için bir meslek değil, kimlik. Bu sistemin askeri olmayabilirsin ama ne söylersen söyle, ne planlar-san planla sonunda o üniformayı yeniden giyeceksin,” dedi. “Dövme meselesine gelirsek... Bir şeyi gerçekten yapmak istediğinde kimseyi dinlemeyeceğini ikimiz de biliyoruz Ervin, yaptıramayacağını söylerken seni sinirlendirmek istemiştim. Sırf dövme yaptırdın diye seni görevden atmazlar, biliyorsun. Sen çok değerlisin.”

Dövme için beni görevden atmayacaklarını biliyordum ama ilk söylediğine cevap verdim. “Beni sinirlendirmek iyi fikir değildir genelde.”

“Öyle,” diyerek onayladı. “Ama hiçbir şey hissetmiyordun. Özellikle de bana karşı, buz gibi soğuktun. Bana duyacağın öfkeyi bile hissizliğine tercih ederim.” Gülümsedim ve ben gülümsediğimde o da gülümsedi. “Gülümsemek sana yakışıyor, bunu daha fazla yapmalısın.”

“Gülümsemek için sebepler lazım,” dedim. “Hayatım boyunca daha çok ağlayacak sebepler buldum ama gülemiyorsam ağlayamıyorum da.”

“Zor bir iş ama bunu yapabilirim, sana gülümseyecek sebepler sunabilirim. Bir silah hediye etmem yeter...”

Kahkaha attım, beni bu kadar iyi tanımasına hiç alışamıyordum.

“Bak, sana söyledim... Bu arada Ayda benim için çok endişelendiğini, burada olmamı istediğini ama bunu itiraf edemeyecek kadar inatçı olduğunu söyledi.”

“Ayda bir kamikaze pilotu olmaya karar vermiş anlaşılan, ölümüne gidiyor,” diye söylenip elimi kolundan çektim.

“Seni özledim,” dedi gözlerini gözlerimden ayırmadan. Ağzımı açtım ama bir şey diyemeden geri kapattım. “Az daha zorlarsam, itiraf edeceksin.” Oldukça keyifli görünüyordu.

“Neyi?” diye sordum bilmezden gelerek.

“Hiç,” diyerek bana yaklaştı, tam o sırada arkamdaki kapı hızla açıldı ve Araf içeri dalıp bana baktı.

İç geçirip Kuzey’den uzaklaştım.

“Sorun nedir?” diye sordum ayağa kalkarken. Ama Kuzey oturmaya devam ediyordu. Onun bakışları da benim üzerimdeydi. Araf’a öfkeleniyse bile belli etmiyordu.

Araf, “Adamı zor zapt ediyoruz, bir şeyler yapmak için sizi bekliyoruz,” dedikten sonra odayı terk etti ama kapıyı arkasından örtmedi. Arkasından bakakaldım.

Kuzey ters ters açık kapıya bakıp ayağa kalktı. “Asıl kamikaze Araf,” diye mırıldandı.

“Herkesin sinirleri aşırı gergin,” diyerek durumu yumuşatmayı denedim. “Gidip şu adamın asıl olayını öğrenelim.”

Cümlemi bitirmem ile birlikte Kuzey’in gözleri karardı. Bu

kadar hızlı değişmesi ürperticiydi. Ama yüzündeki ifade daha da ürperticiydi. Ona bakarken irkilmeme engel olamadım.

“Sorgu moduna girdin. Bu halin beni çok fazla geriyor.”

Gözlerini kapatıp başını iki yana salladı. Tekrar bana baktığında normal haline geri dönmüştü. “Üzgünüm ama bu benim işim,” dedi. “Ve böyle görünmek zorundayım. İşleri kolaylaştırmak için.”

Bakışlarımı ellerime odakladım. Ender’in işi de buydu... Onun bunu yapmasından da Kuzey’in yapması kadar nefret ediyordum. Keşke böyle bir iş hiç var olmasaydı demediğim bir gün bile olmuyordu ama bazı şartlar bazı şeyleri gerekli kılıyordu. Hayatta insanlar için yapacak harika işler vardı, bir de çok kötü olanlar. Nedense çoğunluğun payına genellikle kötü olanlar düşüyordu. Kimse şikâyet edemiyordu çünkü kötü olan bile, hiç olmayandan daha iyi görünüyordu.

Görünenler ve hissedilenler aynı olmasa da...

Adamı tuttukları odaya ilk önce ben girdim. Beni görünce yüzü aydınlandı, tam alaycı bir yorum yapacaktı ki kenara çekilip arkamdaki Kuzey’e yol verdim. Kuzey’i gördüğü anda tüm neşesi kayboldu. Ağzını kapattı ve tek kelime konuşmadı. Belli ki Kuzey Hanlı’yı tanıyor, ek iş olarak ne yaptığını herkes gibi o da çok iyi biliyordu.

Bu yüzden başlangıçta oldukça uyumlu davrandı.

İlk soru adamın adı ve yaşıydı, cevaplarken zorluk çıkarmadı. Adı Melih Bayrak’tı, kırk üç yaşındaydı. Kuzey bu cevapları aldıktan sonra ikinci aşama başladı ve o kısımda işler karıştı.

Adam bağlı bile değildi. Kuzey karşısındaki sandalyeye ters bir şekilde oturmuş, sırt kısmına kolunu koymuş avını izleyen bir timsah gibi adamı izliyor ve ona gülümsüyordu.

Gülümsemesine bakılırsa, ‘Seni kessem mi yoksa zehirlesem mi’ diye düşünüyormuş gibi görünüyordu.

“Ben yalnızım,” dedi adam, korku dolu gözlerini Kuzey’den ayırarak bana çevirdi. Sanki ona merhamet edebilirmişim gibi. Kuzey kadar acımasız, psikopat görünmüyor ya da onun yaptıklarını yapmıyor olabilirdim ama düşmanıma karşı merhametli davranan biri olduğumu kimse iddia edemezdi. Kuzey ile aramızdaki fark şuydu: o süründürdü, ben ise direkt öldürürdüm. Kuzey kendi yöntemini daha kötü bulsa da bana göre bu kötünün iyisiydi, çünkü ben ölüm dışında her ihtimalde bir parça umut görüyordum. Sonuçta hiçbir şey ölümden daha büyük bir son değildi.

“Yalan söylemeye devam edersen,” dedi Kuzey. “Seni ikiye ayırırım, bir daha yalnız olduğunu iddia edemeyecek hale gelirsin.”

“Doğru söylüyorum.”

Kısık ve ürpertici bir sesle, “Yalan söylüyorsun,” dedi Kuzey. “Ve benim sabrım her yalanınla birlikte biraz daha tükeniyor.”

“Ben...”

Her şey o kadar hızlı gerçekleşti ki takip etmekte zorlandım. Kuzey ayağa kalkıp sandalyeyi tekmeleyerek kendinden uzaklaştırdı ve adamın suratına öyle bir yumruk attı ki burnundan yükselen çatırtı duvarların arasında yankılandı. Adam hızla ellerini burnuna götürdü ve avuçlarına kan doldu. Rahatsız olmam gerekiyordu, normalde işkence gören biri bu konuda daha hassas olurdu ama ben olamıyordum. Zaten kimse benim normal olduğumu iddia edemezdi. Doktorlar ve psikologlar bile bunun aksini söylüyordu.

“Biz, demeye başla. Bundan sonra ben ile başlayan cümle kurduğun her seferde bir dişini sökeceğim senin. Cevaplaman gereken soru şu: Siz kaç kişisiniz?”

Adam ellerini burnundan çektiğinde hâlâ suratı darmadağın ve kan içindeydi.

Ayda yanıma yaklaştı, kan yüzünden bayılacak gibi görünüyordu. Yüzü sararmış, gözleri kısılmıştı. “Ben daha fazla dayanamıyorum,” dedi, başımla onay verdikten sonra arkasına bile bakmadan odayı terk etti.

Kuzey daha ısınma turlarındaydı ve odada onun dışında yalnızca Araf ve ben kalmıştık. Lina ve Levent mantıklı davranıp olaylardan doğrudan uzak durmayı seçmişti. Kesinlikle haklı ve mantıklı bir davranıştı.

Adam sessiz kaldığı için Kuzey soru şeklini değiştirdi. “Senin görevin neydi?”

“Hera’yı öldürmek,” dedi adam. En azından net bir şekilde ortada olan bir detay için dayak yemeye değmeyeceğine karar vermişti. Bu kadar da olsa aklı vardı.

“Bunu yapmanı senden kim istedi?”

Adam kan içindeki burnunu tutup “Cengiz,” diye söylendi. Zaten hepi topu iki ihtimal vardı. Emri veren Başkan, uygulayıp casusu içeri sızdıran da Cengiz’den başkası olamazdı.

“Kaç kişisiniz?”

İç geçirip, son çıkış, diye düşündüm. Cevabını bildiği iki soru ardından tekrar bilmek istediğine yönelmişti. Ara ara bunu yapmaya devam edecekti. Ta ki karşısındakinin kafası bulanıp istediği cevapları vermeye başlayana dek. Ya da onu tamamen kırana dek... Bana da hapisanede sürekli adımları sorup dururlardı ama aklımı bulandırmak için değil; aklımı kaybetmediğimden emin olmak için.

“Be...” Adam tam cevap verecekken son anda kendini tutup Kuzey’e baktı. “Yalnızım.”

Bakışlarım karşımdaki duvara sırtını yaslamış, kollarını göğsünde kavuşturmuş, Kuzey’i izleyen Araf’a kaydığında göz göze geldik ve aynı anda bir kemik çatırtısına eşlik eden çığlık sesi odada yankılandı.

Araf’ın bakışları tekrar adama döndüğünde onu izlemeye devam ettim. Bakışları kararlı ve öfkeliydi. Adamın cevap vermediği her seferde yumruklarını sıkıp başını iki yana sallayarak duruşunu değiştiriyordu.

“Bana öyle bir şey söyle ki, seni canlı canlı parçalara ayırmamayı bir an olsun düşüneyim.”

Adam güldü. Gülerken dişlerinin kandan kıpkırmızı olduğunu gördüm. “Cennet o kızı mahvedecek,” dedi başıyla beni işaret ederken. “O’na öyle şeyler yapacaklar ki...”

“Zaten yaptılar,” dedi Araf arka taraftan. “Askeri hapishane günlerce işkence gördü.”

“Kendisine    k bir adam tarafından, mümkün olduğunca merhametli bir şekilde,” dedi adam Araf’a bakmadan. “Ona da bu kadar sert davranabildin mi?” derken bak  larını Kuzey’den ayırmadı.

“Sen    anda sana sert davrand  ımı mı sanıyorsun?” diye sordu Kuzey. Sırtı ı, tekrar d    n, der gibiydi. “Ben daha sana hiçbir şey yapmadım. Ona yapt  ımın yüzde birini bile... Ve ona karşı mümkün olduğunca merhametli davrand  ım konusunda haklıydın. Konu mamaya devam edersen, sana yapacaklarım...   te bunu hayal dahi edemezsin. Ve ben senin acı e   ninin onun  eyre i kadar dahi yüksek olmadığına bahse girerim. Hera acıyı silaha çevirir, ya sen? Sen ne yaparsın?”

Adam duraksadı, gözlerinde tereddüt vardı ve Kuzey adamın pes etmeye yakın bir noktada olduğunu, sadece biraz iteklenmesi gerektiğini anladı. O noktadan sonra soru sormadı. Sadece saldırdı. Bakı larını yerdeki, a ı açık siyah çantaya odakladım.  indeki metal işkence aletleri o kadar soğuk ve korkunç görünüyordu ki... Ayaklarımı geri çekip aletlerden iyice uzakla tım.

Kuzey sonunda durduğunda gri ti  rt  kandan renk de i tirmişti, saçları terden siyaha d nm   t . “ imdi,” derken nefes nefeseydi. “Ben sana hiçbir şey sormayaca ım. Sen her şeyi kendin anlatacaksın.”

“D  t ki i is,” dedi yarım yamalak konuşarak. Galiba  enesi kırılmıştı. “He imisin  e i li g  evle i va  ama o ta  tek g  evi He a’ ı o tadan ka dı mag.”

Ne dediğini anlamam zaman aldı. Adamın sesinden, görüntüsünden, konuşmaya çalışırken kendi kanını yutmasından midem bulanmaya başladı. Rahatsız olmuştum ama ölen o genç kız dışında hiçbir şey d   nemiordum... Ve Cennet’in öldürmeyi planlad  ı diğer herkesi...

“Adamın harf da arcı ını yarıya indirmişsin,” dediğimde Kuzey omzunun üzerinden bana bakıp gülümsedi ama oldukça keyifsizdi. Suratının yarısı kandı.

Adam şaşkınlıkla Kuzey ve bana baktı. Yarım yamalak ‘Siz manyaksınız,’ diye bağırdı.

Kuzey onu duymazdan gelip bana cevap verdi. “Yarıya inen tek şey harf dağarcığı değil,” dedikten sonra dikkatini tekrar önündeki adama verdi.

“Diğer üç kişinin kim olduğunu biliyor musun?”

Yine söylediklerini toplamam birkaç saniyemi aldı. “İkisini biliyorum, dördüncü her ihtimale karşı gizli, kim olduğunu hiçbirimiz bilmiyoruz,” demişti. Mantıklı bir stratejiydi.

Kuzey başını hafifçe yana eğdi. İsteddiği cevapları aldığı anda daima keyfi yerine gelirdi.

“Şu diğer iki kişiyi bize anlat bakalım ve o bıçağı nereden bulduğunu...” derken sandalyeyi tekrar eski yerine koydu ve oturup, kan içinde kalmış adamı inceledi.

Adamın gözleri odada dolaştı ve benim üzerimde durdu. Yarım yamalak uzunca bir şey söylediğinde önce ne dediğini tam olarak anlamadım.

Kuzey öfkeyle soluyup adamın birkaç kemiğini daha kırdığı sırada bağırışların ortasında söylemeye çalıştığı şeyi kafamda ancak topladım.

“Benim yapmaya çalıştığım senin için merhametli bir son olurdu,” demişti. “Eğer onlarla dışarıda bir yerde karşılaşırsan, sonun ölüm olmayacak. Sana bundan daha fazlasını yapacaklar.”

Kelimeler kafamın içinde dönerken yavaşça ayağa kalkıp adama yaklaştım. Belirli bir mesafeye geldiğimde ayakkabıları kanlı zemine yapıştı ve Kuzey ayağa kalkıp kenara kaydı. Onun bu özelliğini seviyordum; beni sorgulamıyor, durdurmaya çalışmıyor, emir vermiyor ya da yaşanan şeyler ne kadar ağır olursa olsun kaldıramayacağımı düşünüp önüme geçmiyordu. Zaten böyle bir şeye izin vermezdim, belki de bunu bildiği için boşuna şansını zorlamıyordu.

Adama biraz daha yaklaşıp iç geçirdim ve başımı iki yana. “Öyle bir şey olsa bile, ki bu pek mümkün değil... En azından ben hepsine kendi davam ve inancım için katlanacağım... Ama

sen var ya?" diye fısıldadım. "Ölümden beter sona, sana zerre kadar değer vermeyen insanların kuklası olduğun için katlanacaksın, işte bu kadar ahmaksın. Seni amacına ulaştıran bile sağ çıkamayacağın bir yere, kim bilir ne vaadiyle gönderdiler. Sana vaatlerde bulunabiliyorlarsa, bunun sebebi senin onlara muhtaç olman. Mahrum bırak, sonra aldığını geri ver, bu senin gibi aptalları parmağında oynatabilmek için Cengiz gibi adamların kullandığı yoldur. Sen şu an o yolda sürünüyorsun ve inan bana, bu kadarla kalmayacak. Sana da bundan fazlası yapılacak."

Adamın gözlerinde Kuzey'in sebep olduklarından daha derin bir yaranın izini gördüğümde, "Yazık," diye mırıldanıp adamdan uzaklaştım ve tekrar yerime oturdum.

"Gerçeklerin idrak edildiği noktalar, daima trajik zamanlara denk geliyor."

Saatler sonra tertemiz kıyafetlerimle Kuzey'in odasında oturmuş, *Disturbed*'ın *The Night* şarkısını dinleyerek onun duştan çıkmasını bekliyordum.

Sorguladığımız adam en son, gözetim altında tutuldukları odadan tuvalete gitme bahanesiyle ayrılıp antrenman odasından bıçağı nasıl çaldığını anlatmıştı. O andan beri aklımda aynı soru vardı. Kuzey banyodan çıktığında şarkıyı kapatıp başımı tabletten kaldırmadan, "Antrenman odalarını kilitlemeliyiz," dedim.

"Kilitlemiyor muydunuz?"

"Hayır," diye mırıldandım. "Zaten silah çalmak isteyen bir şekilde çalardı. Sürekli antrenman yapıyorlar. Gölge'dekiler buraya gelene kadar hiç problem olmamıştı. Şimdi Gölge'dekilerin başına sürekli gardiyan dikemeyiz ya da antrenman odalarını gözleyemeyiz."

"N2 kanadı."

Tableti kenara bıraktım. "Anlamadım."

“N2 kanadı,” dedi. “Karantina kanadıdır. Tüm ihtiyaçlarını karşılayacak şeyler var orada. Hepsini oraya gönderip kapıları kapatırsanız güvenlik problemi kalmaz.”

“Bu çok mantıklı,” dedim. “Bu Sığınak’ta başka neler var acaba?”

“Sinema salonu, yüzme havuzu, buz pateni pisti, birkaç mağaza...”

“Mağaza mı?” diye sordum. “Sığınak değil mi burası? Mağazanın burada işi ne?”

“Alışveriş bağımlısı ölümsüzlerin depresyona girmemesi için ne gerekiyorsa yaptılar. Tesiste bir sürü kanat var. Ne aradığını bilmediğin sürece asla bulamazsın.”

“Karantina kanadı çok mantıklı. Geri kalanı için yorum yapmayacağım.”

“Aslında yaptığın yorumları duymak isterdim,” dedi dolaptan bir ceket alıp üzerine geçirirken.

“Sen benim sinirlenmemden keyif alıyorsun bence.”

“Biraz.”

Ayağa kalktım ve “Annen,” dedim. “Senden haber alınca ona söyleyecektim. Gidip bir görmelisin.”

“Sen de gel,” dedi. “Sen varken çekinip kontrolünü kaybetmez. Ama tek gidersem ağlar durur.”

“Anneler çocuklarının yanında yalnızken ve başka insanlarla birlikte farklı ruh hallerine bürünüyorlar demek ki,” dedim. Benimki de böyleydi, tabii bazen. Kuzey ile birlikte odadan çıkıp Deren’e verilen odaya doğru yürümeye başladım. “Benim annem dışarıda benden daha soğuk ve sert bir insandı. Ama benim yanımda ağlar, eve dönmemi isterdi. Hangi hali rol, hangisi gerçek hiç çözemedim.”

“Annen hakkında biraz araştırma yapmıştım...”

“Biraz?” dedim inanmayarak. Soy ağacımda kim var kim yok incelediğinden adım gibi emindim.

“Tamam, iyice araştırdım. İnci Altan. Hayatımda tanıdığım en hırslı kadınlardan biri. Birbirinize çok benziyorsunuz. Sadece karakter değil, dış görünüş olarak da öyle. Gözlerini ve saçlarını annenden almışsın.”

“Evet,” dedim. “Kendi kopyası gibi bir kızı oldu diye sevinirken hayatının hayal kırıklığını yaşaması çok yazık oldu.”

Yürümeyi bırakıp bana baktı ama ben durmadım. Deren’in odasına girdiğimde peşimden gelmek zorunda kaldı.

Deren, Kuzey’i görünce koşarak yanımıza geldi. “Gelmişsin!” Dolu dolu olan gözleri Kuzey’in üzerindeydi. Ona sarıldığında Kuzey iç geçirip onun sırtını sıvazladı ve yavaşça geri çekildi.

“Geri dönmeyeceksin, değil mi?” diye sordu kahverengi gözlerini iri iri açıp Kuzey’i seyrederken. “Lütfen dönme, aklım sende kalıyor.”

“Dönmeyeceğim,” diye cevap verdi Kuzey. “Merak etme.”

“Baban anladı değil mi?”

“Evet. Senin yerinde bir klon olduğunu da biliyordu. Senin bana rağmen hareket etmeyeceğin kesindi. Ben karşı taraftayken sen onun yanında kalmazdın.”

Deren başıyla onaylayıp geri çekildiğinde Gülin öne atıldı ve Kuzey’e sımsıkı sarıldı.

Kuzey’in elleri iki yanında kalırken kaşları çatık bir halde kıza baktı. Ben de bakakalmıştım. Kuzey eliyle kızın omzunu sıvazlayıp sonra onu kendinden uzaklaştırdı. “Senin burada ne işin var?” diye sordu.

Benim yaşadığım şaşkınlığın bir benzerini de o yaşıyordu.

“Senin... Pardon Deren için geldim,” dedi Gülin, gülümserken bal rengi gözleri ıslı ıslıdı. Karamel rengi buklelerinde elini yavaşça gezdirip saçlarını düzeltmeye çalıştı. Hayran hayran Kuzey’e baktı. Resmen ona âşıktı.

Kuzey bir saniye kadar kıza bakıp annesine döndü ve tek kaşını havaya kaldırıp kızı işaret etti. Deren utangaç bir gülümsemeyle, “Geride bırakamazdım,” diye açıkladı.

Kuzey tekrar Gülin’e döndü. “Bu tarafta olmak istediğinden emin misin?”

“Evet. Yukarıdakiler umurumda değil,” dedi Gülin. “Cennet diken üstünde, korku içindeler. Şehir korumasız... Burası daha güvenli ve haklı olan taraf da burası...” Uzanıp Kuzey’in eline dokundu.

Odadaki koltuklardan birine oturduğumuzda Gülin'in gözleri hâlâ Kuzey'in üzerindeydi.

Ortamda garip bir gerginlik vardı. Kapı çaldı ve Fulya başını uzattığında gerginlik daha da arttı.

"Merhaba Kuzey," dedi. "Burada olduğunu duydum."

"Merhaba, içeri gelsenize," dedi Kuzey.

Fulya içeri girip herkesi başıyla selamladı. "Benim sana daha önce teşekkür etme fırsatım olmadı... Her şey için..."

Deren'in bakışları oğlu ve Fulya arasında gidip geldi.

"Önemli değil," dedi Kuzey hemen Fulya'nın sözünü keserek. "Elimden geleni yaptım. Fazlasını değil."

Fulya hafifçe başını eğerken gülümsedi, bu her şey için olan teşekkürün sebebinin ne olduğunu merak ederek Kuzey'e baktım. Dalgın görünüyordu.

"Ben... Uzun zamandır yanımda olanları getirmiştim," diye devam etti Fulya usulca. "Kaner'in etrafıma casus yerleştirdiğinden habersizdim. Genç bir kız yok yere öldü. Ben gerçekten çok üzgünüm. Bilerek yapmadım. İkinizden de özür dilerim..."

"Sorun değil," dedim. "Daha önce de söyledim. Olanlar senin hatan değildi. Böyle olacağını bilemezdin."

"Keşke bilseydim... Neyse ben gideyim." Deren ve Gülin'e başıyla kısa bir selam verip odadan çıktı. Deren mi daha şaşkıındı ben mi bilmiyordum.

"Ne zamandır bu işin içindesin?" diye soran Deren'in yüzünden hiçbir duygu okunmuyordu. Bu iş derken beni işaret etmişti.

"Birkaç ay oldu," dedi Kuzey.

"Geçen ay Opal'in terasındaki organizasyondaki sen değildin değil mi?" Bir tarih söyledi, ama söylediği tarihte Kuzey, Laza'da benimleydi.

Kuzey başını hayır anlamında salladı. Deren, "Tahmin etmiştim," derken Gülin'in yüzü sarardı.

Kız şaşkınlık içinde, "Nasıl?" diye sordu.

"Sana o benim oğlum değil dedim Gülin..."

Kuzey'in soran bakışları ikisinin üzerinde dolaştı. Deren boş ver der gibi elini sallayınca Kuzey üstünde durmadı. Ben de olayı anlamıştım. Demek ki Kuzey'in kendi yerine bıraktığı adam Gülin'le biraz ilgilenmişti.

"Yapabileceğimiz bir şey var mı?" diye sordu Gülin. "Yani burada herkes çalışıyor, bir şeyler yapıyor. Belki biz de bir şey yapabiliriz."

Başımı eğip Gülin'in fırfırlı mini elbisesine, topuklu ayakkabılarına baktım. Herkes benden bir cevap bekliyor gibi görünüyordu.

"Şimdilik yok ama olursa ben size söylerim," diyerek koltuktan kalktım. "Şimdi gitmem gerek."

Kuzey de benimle ayağa kalktı. Elini belime koyduğunu hissettiğimde Deren'i gülümseyerek bana bakarken yakaladım. Gülin ise son derece mutsuz görünüyordu.

Odadan ayrıldığımızda, "Gülin'in olayı ne?" diye sordum Kuzey'e. "Sırf senin için buradaysa bu bizim için her an bir riske dönüşebilir."

Arkasını dönüp odadan yeterince uzaklaştık mı diye kontrol etti. "Bunu söylemesem daha iyi olurdu. Benim meselem değil ama ondan sürekli şüphe duyup kendini sıkmaman için anlatacağım. Bize ihanet etmez, yukarıdaki herkesten nefret ediyor. Annesi öldü, babası da ona şiddet uyguluyordu," diyerek iç geçirdi. "Annem ona ev açtı ve babasından uzaklaştırdı. Ama Cennet'te bir ölümsüz de olsan işler bazen yolunda gitmeyebiliyor. Teknoloji ileri gitse de insanlık yerinde sayıyor. Bu yeni ev çözüm olmadı."

"Tahmin edeyim, bu sefer diğer adamlar rahat bırakmadı," dedim. Cennet'te katıldığım bir partide üzerime nasıl akbaba gibi üşüşüklerini hâlâ çok net hatırlıyordum.

"Aynen öyle. Gülin'i yanımda tuttum. Diğerlerini geriletmek, kızı rahat bırakmalarını sağlamak için ama..."

"Ama o umuda kapıldı," diyerek cümlesini tamamladım.

Başıyla onayladı. "Cennet uzaktan güzel görünüyor ama içi bataklık gibi."

“Bataklık...” diye mırıldandım.

Bu benzetme içimi sızlattı. Asillerin ölümsüzlük için bataklığa çevirdikleri yollarda ölüme gönderdikleri çocuklar olmuştu. Şimdi ise içinde yaşayanlardan biri, asillerin yaşadığı hayatı bir bataklığa benzetiyordu.

Hayat garipti. Kim başkasına ne yaşatırsa, kendi yaşamında onu buluyordu.

BÖLÜM ALTI

Bak ne haldesin, her şeyini kaybettin.

Ertesi gün hiçbir şey olmamış gibi her zamanki rutinimi tekrar ettim. Sabah erkenden kalkıp iki saat spor yaptım. Barış'ın yanına gidip üzerinde çalıştığımız konuda bir gelişmenin olup olmadığını sordum. Hiçbir değişiklik olmadığını öğrenince yemekhaneye gittim ve Ayda'nın olduğu masaya oturdum.

“Sen buralara uğrar mıydın?” diye sordu Levent ağzında çatalla sırıtarak.

“Evet, ama genelde denk gelemiyoruz,” dedim. “Bazen de odamda çalışırken yiyorum.”

“Sıkıcı olmalı.”

“Aslında sıkılmaya bile vaktim olmuyor.”

Ayda, “Gerçekten çok fazla çalışıyor,” derken uzanıp benim tabağımdaki yiyeceklere bakıp “Ne o?” diye sordu.

Bakışlarımı tabağa indirip neyi işaret ettiğine baktım. “Peynirli omlet dediler.”

“Güzel görünüyor, yeni gelmiş olmalı.”

Tabağı ona uzattım. “Yarısını al istersen.”

“Yok, ben yedim. Sana afiyet olsun.”

Tabağı tekrar önüme koyup masadakileri inceledim. Hepsi iyi görünüyordu. Son olaylar hiç yaşanmamış gibi davranma kararı almıştık. N2 kanadı bize büyük fayda sağlamış, hepimizi büyük bir yükten kurtarmıştı.

“Nasıl gidiyor?” diye sordum.

“Her zamanki gibi,” dedi Araf.

“Laza’dan gelenler gerçekten can sıkıcı olabiliyor ama idare ediyoruz,” dedi Lina.

“Laza’yı en kısa sürede üstünüzden alacağım. Merak etmeyin.”

“Acele etme,” dedi. “Biz idare ediyoruz.”

“Aslında çok kafa dengi insanlar,” derken elindeki çatalla Lina ve Araf’ı gösterdi Levent. “Bu ikisi onlarla zıtllaşıp duruyor. Ondan sorun çıkıyor.”

“Başlama yine,” dedi Lina bezgin bir şekilde. “Onlarla düzgün iletişim kurmak mümkün değil. Her şeyi kavgaya dönüştürüyorlar. Her şeyin en iyisini kendilerinin bildiğini sanıyorlar.”

Levent omuz silkmekle yetinse de, “Bu bir sorun,” dedim ben.

Lina elini açıp beni gösterdi. “Bak işte,” dedi.

İki kardeşin atışmaları devam ederken sessizce yemeğimi yedim. Sonunda Araf ve Lina eğitim için erkenden masadan ayrıldı. Yemek boyunca sessiz kalan Erva, Koza’dan gelen çocuklarla tanışmak istediğini söyleyip kaçır gibi uzaklaştı. Levent de ona eşlik etmek için peşinden gitti. Sonunda masada Ayda ile ikimiz kaldık.

Bana doğru eğilip, “Şu diğer iki kişi,” dedi.

“Hangi iki kişi?”

“Suikastçının itiraf ettiği... Kuzey bu sabah o ikisini sorguya çekti. Senin bilmeni istemedi ama ben sana çalıştığım için senden sır saklayamam.”

“Bir şey öğrenebildi mi?”

“Öğrenmiştir kesin. Ben yanında çok durmadım ama odadan erken ayrıldı. Sorgu bitince adamlara ne oldu bilmiyorum. Levent’i yanına çağırdı onunla adamları bir yere kapattı. Gölge’den gelen diğerlerini de N2 kanadına yollattı. Sana haber vereyim dedim.”

Tabağı önümden ittim. İştahım kaçmıştı. “Kuzey şimdi nerede?”

“Odasında galiba.”

Tabii ki odasında olmalıydı, üstündeki kandan kurtulmak için duşa girmesi gerekiyordu. Ayağa kalktığım sırada temizlik robotları gelip masaya bıraktığım tabakları gürültüyle alarak dönüp yanımdan uzaklaştı. Gözlerimi kırıp robotlara baktım ve Ayda’ya, “Gidip Kuzey’le konuşayım,” dedim. “Bakalım neler öğrenmiş.”

Dolu ağızla, “Tamam,” diye seslendiğinde neredeyse koşarcasına Kuzey’in odasına doğru ilerledim.

Kapıyı çalarken neden gergin olduğumu bilmiyordum. İçeriden cevap bekledim, tam geri dönmeye niyetlenmişim ki kapı açıldı. Kuzey, beni görünce şaşırdı, yavaşça geri çekilip yolu açtı. Saçları ıslaktı, aceleyle giyinmiş gibi bir hali vardı. Siyah tişörtünü düzeltirken neden geldiğimi sormadı. Nedenini tahmin etmesi zor değildi.

“Adamları bensiz sorgulamışsın,” dedim.

Bir yandan da odaya göz gezdiriyordum, içeride bazı değişiklikler vardı ve benim odamdan bile daha düzenliydi. Krem rengi duvarlarda ve tavanlarda hiçbir şey yoktu. Lacivert yatak örtüleri düzgündü. Kenarda duran masanın üzerine birkaç içki şişesi ve bardak özenle yerleştirilmişti. Ben etrafı incelerken hiç yorum yapmadı. Kenarda durup bir havluyla saçlarını kuruladı.

“Neden?” diye sordum.

“Senin yanında pek rahat çalışamıyorum,” diye cevap verdi.

“Anlıyorum... Adamların durumu nasıl?”

Cinsiyetçi, erkek egemen zihniyetli Cengiz; beni öldürmek için bir kıza güvenmezdi, peşime doğal olarak benden daha güçlü olduğuna inandığı erkekleri taktığından emindim.

“Olması gerektiği gibi... Cengiz yöntemlerimize hâkim olduğu için herkesin bildiklerini sınırlı tutmuş. Gölge’den gelenleri N2 kanadına kapattırıp savaş bitene kadar orada bırakmalarını söyledim.”

“Ayda söyledi,” dedim. “Aralarında kimyasal silahlar konusunda uzman olan biri vardı, yazık oldu.”

“İstediğin şey nedir? Bir silah mı?” Havluyu banyoya götürüp geri geldi. Ben olsam bir kenara bırakırdım. “Neye ihtiyacın olduğunu söyle dışarıdan getirtirim.” Gözlerimi gözlerine diktim. “Dışarıda bana sadık adamlar var,” dedi. “İstediğin ya da lazım olan ne varsa sadece söylemen yeterli.”

“Benim de dışarıda adamlarım var.”

Bir süre düşünüyormuş gibi sessiz kaldı. “Tahmin etmiştim... Kim olduğunu sormayacağım.” Sanırım bu sen de bana sorma demektir. Zaten kim olduklarını söylese de tanımazdım.

“Neler öğrendiğini anlatacak mısın?”

Çenesini kaşırken tereddüt etmesi beni şaşırttı. “Pek iç açıcı şeyler öğrenmedim,” dedi. “Herkes ayrı bir görev ve deneme şansı verilmiş. Suikastçılardan birini yakaladık. Diğer seni zehirlemek için etrafında dolanacaktı. Şu, senin ilgin çeken kimyagerlerden biri... İlgi duyduğun şeylerin tahmin edilebilir olması sana fayda sağlamıyor.”

İçimde bir sıkıntı ve endişe belirdi. O kimyagerlerden bir ekip kurma hatasına düşseydim, kim bilir neler olurdu.

“Kimyasal silah uzmanı vardı aralarında... Bu herkesi zehirleyip uyutabilecek bir şey üretebilir, sonra grupta bilgisayardan anlayan biri varsa içeriye bir ordu sokabilirdi.”

Kuzey başıyla onayladı. “İçlerinde bir hacker vardı. Sorguladıklarımın biri oydu. Senin söylediğin gibi bir plandan bahsetti. Bir fırsatını bulursa Sığınak’a ufak bir ordu sokabilmekti amacı. Ve o plan da sana yapılacaklar...” Başını iki yana salladı. Çenesini öyle bir sıkıştı ki dişleri kırılmadığı için şanslıydı. “Amatör suikastçi haklıymış. Belki de planları kaldıramadı, seni öldürüp bu işi bitirmek istedi.”

“Cengiz hayal gücünü sonuna kadar kullanmış anlaşılan.” Boğazım kurumuştur. Kuzey’i böyle çıldırtan, düşündürürken bile bu derece zorlayan bir şeyin ne olabileceğini hayal bile edemiyordum.

Kuzey içkilerin ve bardakların olduğu masaya yöneldiğinde ona baktığımı görünce büyük ihtimalle sadece nezaketen sordu.

“İçer misin?”

“İçerim.”

Şaşırdıysa da belli etmedi, ona daha önce içkiden nefret ettiğimi söylemiştim. hâlâ da ediyordum ama şu an içimdeki sıkıntıdan beni kurtarma ihtimali olan her halata sımsıkı tutunurdum. İki bardağa içki doldurup yanıma geldi ve birini bana uzattı.

Etrafıma bakındım ve hiç sandalye veya koltuk olmadığını görünce elimde bardakla yatağa oturup sırtımı duvara yasladım, bardaktan bir yudum aldım. Yüzümü buruşturmamak için kendimi tutmam gerekti.

Bardağın içindeki sarı renkli sıvıyı incelerken, “Bu şeylerden hâlâ hoşlanmıyorum,” dedim. “Ama şu an kafam o kadar dağınık ve ben o kadar öfkeliyim ki... Belki sakinleşmeme yardımcı olur. Planların benimle ilgili kısmından bahsetmedin.”

“Bilmemen daha iyi,” dedi. “Keşke ben de bilmeseydim. Sinirlerime zar zor hâkim oluyorum.”

“Cengiz gerçek bir ruh hastası...”

Bardağı kafasına dikip tek yudumda bitirdi ve yenisini doldurmak için tekrar masaya yöneldi. Bana bakmadan, “Ervin?” dedi.

“Seni dinliyorum.” Bardaktan bir yudum daha aldım.

“Cengiz’i öldür. Onu sen öldür.”

Elimdeki bardağa bakakaldım. “Ne?”

“Cengiz’i öldür,” diye tekrar etti. “Ona asla acıma ama ölürken onun acı çektiğinden emin ol. Bu söylediğimi de unutma tamam mı?”

Gözlerine baktığımda orada adeta bir yangın gördüm. Kara gözleri öfkeden yanıyordu.

“Zaten planım bu,” dediğim sırada yanıma oturdu. “Seni endişelendirenin ne olduğunu biliyorum,” diye devam ettim. “İyi taraflarımı gördün ve kötü yanlarım etkisini kaybetti. Tereddüt edeceğimi düşünüyorsunuz ama ben tereddüt etmem. Merhamet de etmem. Cengiz’in defteri benim için kapandı. Yapacağım son şey bu olsa bile Cengiz’in ölümünü izleyeceğim.”

“Hâlâ ölen kıza üzülüyor musun?”

“Ne? Hayır,” dedim. Kızın adını öğrenmek istememiştim. Yüz hafızam çok yoktu ama isimleri unutmazdım, bu yüzden ölenlerin isimlerini öğrenmekten hep kaçınırdım. Zihnimde bir isim mezarlığı oluşmaması için...

“Ben hayatım boyunca çok fazla ölüm gördüm. Bu beni o kadar etkilemiyor. Normal bir durum değil, ama böyle.”

“Böylesi daha iyi... Üzülmemen iyi. Başında yeterince bela var senin. Bir konuya takılıp kalmamalısın.”

“O zor zaten...” Bardağımdaki içkinin kalanını tek yudumda bitirdim ve kalkıp masaya bıraktım. Kolumdaki saate bir bildirim geldiğinde durup mesajı okudum. “Kahretsın.”

“Ne oldu?”

“Bir konuya takılıp kalmamın neden zor olduğunun sebebi,” dedim. “Her dakika başka bir olay oluyor.”

“Ne oldu?”

Derin bir nefes alıp bıraktım. “Baban. İletişime geçmek istiyormuş.”

İçimden tam da zamanı diye geçirdim. Her şey üst üste gelmek zorunda mıydı? Olaysız birkaç saatim olamaz mıydı merak ediyordum...

“Ben de geliyorum.” Kuzey ayağa kalktı.

“Bu iyi bir fikir mi sence?” diye sordum.

“Zaten burada olduğumu biliyor,” dedi. “Ne fark eder ki?”

Battı balık yan gider, diye düşündüm.

“Pekâlâ,” dedim. “O halde gidelim.”

“Bak bak bak, kim gelmiş,” dedi Başkan bilişimcilerin boşalttığı kontrol odasına girdiğimi gördüğünde. Mavi renkli bir gömlek giymişti. Kıvrıkcık saçlarının arasında gözleri neşeyle parlıyordu. Ne yanıltıcı bir görüntüydü. Herkesin güvenini bu zararsız, neşeli görüntüsüyle kazanıyordu.

“Yaralanmışsın Hera,” dediğinde elimi yüzüme götürmek için yumruğumu sıktım. “Geçmiş olsun,” diye ekledi arsız bir tavırla.

“Olacak,” dedim. “Sen beni düşünme. Kendini düşün Başkan.”

İçeriye şöyle bir göz attım. Ayda ve Lina kenara yaslanmış öfkeyle Başkan’ı izliyor, Araf ise odanın ortasında bekliyordu. Yanına gittiğimde hafifçe kenara çekilip bana yer açtı.

Başımı hafifçe yana eğerek Başkan’ı izledim. Tam konuşacaktı ki Kuzey’in arkamdan odaya girdiğini gördüğünde yüzü öfkeyle gerildi. Bakışları odanın diğer köşesindeki bir yere kaydı, sonra dönüp tekrar bana baktı. Sağımda Kuzey solumda Araf duruyordu, bir baba için hoş bir mesaj olmadığı kesindi.

Başkan sonunda pis bir sırıtışla, “Gerçekten çok iyi olmalısın Hera,” dedi. “İki oğlumu da kendi yanına alıp idare edebildiğine göre. Kim bilir onlara ne vaatlerde bulundun.”

Araf bu yorum karşısında sakın kalırken Kuzey’in gerildiğini hissettim.

Gülümseyip kollarımı göğsümde kavuşturdum. “Belki de ben hiçbir vaatte bulunmamışımdır, sadece sen berbat bir babasıdır,” dedim. “İki oğlunu yanında tutamadığına göre... Bu arada hâlâ fark etmediysen Deren ve Fulya da burada. Bence sen benden ve yeterliliklerimden önce kendi yetersizliklerini, adamlığını sorgula.”

“Ben sana göstereceğim nasıl bir adam olduğumu,” derken sesi öfkeyle titredi.

“Gerek yok. Yeterince gördüm.” Dramatik bir tavırla iç geçirdim. “Bir zamanlar seni sevmiş iki kadın bile senden nefret ediyor. Çocuklarını da anlayabiliyorum, insan kendi babasını seçemiyor tabii ama ya onlar... Senin için hata diyorlar. Eminim annen hayatta olsaydı o da senin için hata tanımını yapardı... Hata... Şansa bak, seni düzeltmek de kala kala bana kaldı.” Başımı iki yana salladım. “Burada şanssız olan sen misin yoksa ben miyim emin değilim.”

Elleri iki yanında yumruk olurken, “Çenen açılmış senin,” dedi. “Amma da konuşuyorsun.”

“Yılların suskunluğu kolay bitmiyor. Hani şu parti vardı ya,” dedim. “Beni Serra olarak tanıdığın... Ama asıl bana olan

hayranlığınla sarhoşluk yaşadığın parti. Senin saçmalıklarına susmak zorunda kaldığım o geceye say bunları. Gerçi ben sana o gece vermem gereken mesajları vermiştim ama sen anlamadın.” Omuz silktim. “Yine de sen hayranlıkla benden söz ederken yüzüne karşı, onaylanma ihtiyacı duyan, güç hayranı ama asla istediği kadar güçlü olamayan bir asalak, olduğunu söyleyememek beni hasta etmişti.”

“Hatırladım, sözünü ettiğin parti... Hani şu oğlumla ortadan kaybolduğun geceki parti değil mi?” dedi.

“Evet, o gece,” dedim. “Bak hemen hatırladın.”

“Ne yaptın da ikisi de senin peşine takıldı?” diye sordu öfkeyle. Neşesi uçup gitmişti.

“Senin yapamadığın bir şey,” dedim tatlı tatlı gülümseyerek ama ardından hemen ciddileştim. “Bak. Çocukların sende kuyruk acısı olmuş anladım. Ama yaptığın hiçbir ima umurumda değil. Sen yine de rahatlayana dek konuşmaya devam et, asıl meseleye gelince ben sana katılırım.”

Odada volta atmaya başladığım sırada Başkan’ın öfkeden nasıl deliye döndüğünü tahmin edebiliyordum. Ayda ve Lina’nın gülümsediğini gördüm, odada dolanmaya devam ettim.

“Kendini çok iyi, çok akıllı, çok güçlü sanıyorsun değil mi?” diye sordu.

Yürümeyi kesip görüntüsünün tam karşısında durdum.

“Sanmak kelimesini bilmek ile değiştirirsen onaylamama gerek kalmazdı.”

Bana acır gibi bir ifadeyle baktı ama bu beni sinirlendirmek yerine eğlendirdi. Küçümsercesine, “Şu kibrin senin sonun olacak,” dedi.

“Acaba sendeki hırs senin neyin olacak?” diye sordum.

“Seni elime geçirdiğimde Hera, sana yapılan her şeyi canlı canlı tüm dünyaya izleteceğim.” Yüzünde o neşeli ve sevimli ifadeden eser yoktu. “Bunu neden yapacağım biliyor musun? Sırf tüm dünyaya, peşinden gelebilecek diğer tüm isyancılara ibret olması için.”

Korkmamı bekliyordu ama karşılık olarak bu sefer sesli

bir şekilde güldüm. “Başkan, sen tam bir şovmensin. En çok önem verdiğin şey insanlara mesaj vermek, onlara had bildirmek ama kendi haddini hiç bilmiyorsun,” dedim. “Bak ne haldesin? Her şeyini kaybettin. Hayatını da kaybetmek üzeresin ama komik bir şekilde hâlâ intikam hayalleri kuruyor, diğerlerine ibret vermekten söz ediyorsun. Seni izlerken yeterince ders aldı herkes. Fazlasına gerçekten gerek var mı?”

Çenesi kasıldı ve yüzü gerildi ama çabucak toparlandı. Damarına basıyordum ve bunu herkes görüyordu. Boş bir imaj koruma çabasının takdir edilecek yanı yoktu.

“Sürekli bana yapacaklarından bahsedip durdun,” dedim. “Uzun bir süre senin yanıdaydım, elim kolum da bağlıydı. Hiçbir şey yapamadın. Sen tam bir boş konuşma ustası. Ama ben senin aksine, ne söylediysem onu gerçekten yaptım.”

“Sana bir şey yapmadım, o hataya bir kez düştüm, evet ama bir daha olmayacak.”

“İkinci bir şansın olmayacak Başkan,” diye karşılık verdim. “Senin motivasyonunu ve hırsını görüyorum. Gerekirse kendi sonumu da kendim getiririm. Bunu sana bırakmam, inan bana.”

Ellerimi arkamda birleştirip sağ el parmaklarımdaki metal yüzüklerle oynadım. Onlar aslında birer silahtı. İki tanesinin içinden ufak birer küt bıçak çıkıyordu, birinin içinde ise acısız ölüm getiren bir zehir bulunuyordu.

Zehir benim içindi. Başkan ve Cengiz’e esir düşmektense onu içmek daha iyiydi. Çünkü o kadar da aptal ve kibirli değildim. Olasılıkları biliyordum, her şey mümkündü ve eğer ikinci bir sefer olursa benim için ikinci bir kurtuluş olmazdı.

“İtiraf etmem gerekirse oğullarım beni şaşırtmadı,” diyen Başkan dikkatini bu sefer arkamdakilere vermişti. “Onların ikisi de birer umutsuz vakaydı. Yine de neden her seferinde onlara güvendiğimi bilmiyorum. Sen hâlâ onlar sayesinde hayattasın.”

“Bunu inkâr edemem,” dedim dürüstçe. “Devrimler ekip

işidir. Hepimiz birbirimize bir şeyleri borçluyuz. Ben düşüp kalktığım her anı hatırlarım. Tekrar düşersem nasıl kalkacağımı hatırlamak için. Kimin beni ittiğini, kimin elimden tuttuğunu unutmamak, gelecekte tekrar kime güveneceğimi bilmek için.” Arkamda duran iki adama gülümseyip tekrar ekrana döndüm. “Ama senin, bu bahsettiğim şeylere karşı kör ve kayıtsız olmak gibi bir özelliğin var. Karşına geçip biri seni tehdit etse bile farkına varmazsın. Sadece bu tehdidi süslemesi yeterli... Seni iterken kulağına, en güçlü sensin, desem ve düştüğünde elimi uzatsam, o eli tutarsın. Egonun böyle zararları da oluyor. Hakaretleri bile övgü sanıyorsun. Çünkü aksi mümkün olamaz, öyle değil mi? Kimse seni yenemez. Kimse zayıf olduğunu düşünemez.”

“Diyene de bakın. Tüm çevresi tarafından kibirli, ukala, burnu yere düşse almaz biri olarak nitelendirilen kız bana kibri anlatıyor.”

“Başkan, asil olmak bana ne öğretti biliyor musun?” diye sordum. “Alçak gönüllü ve güçlü insanlar daima yeteneksiz ve aptal insanların boş ego kaynağı olurlar. Bir taraf nezaketten ağzını açmaz, diğer taraf boş kibri gözünü kör ettiği için dipte olduğunu anlamaz. Kendini üstün sanmaya devam eder. Ben işte bundan kaçınıyorum. Meydanı sizin gibilere bırakacağıma ortamdaki en burnu havada kişi ben olurum. Aslında bendeki kibir, senin gibi eziklere duyulan öfkedir,” diyerek konuşmaya devam ettim. “Alt tabakadan olup sırf para sahibi oldu diye herkese hükmetme hakkı gören, insan hayatına dahi saygı duymayan, kendini güçlü sanan zavallılara saldırırım sadece. Senin ve senin gibilerin sahip olduğu gücü küçümserim. Çünkü çevremde bunu benden başka yapabilen kimse yok. Adil davranıp senin gibilere hak ettiği şeyi veriyorum: gerçekleri. Siz zayıfsınız. Sen zayıfsın. Seni benden koruyan her şeyi, askerlerini bile sen paranla satın aldın.”

Bu konuşma gittikçe gereksizleşiyordu ama Başkan konuşmak istiyorsa ben de onunla konuşurdum. Beni bu yolla alt edemezdi, çünkü ben kelimeleri de silahlar kadar iyi kullanabilirdim.

“Kendine çok güveniyorsun, akıllı olduğunu sanıyorsun ama bir çocuksun.” Soluklanıp uzakta bir noktaya baktı. İşte olayı o zaman anladım. Başkan birini bekliyordu ve bu esnada beni oyalıyordu. “Sen gizli bir yerde yüz yıl boyunca uyurken ben buralara hükmettim. Sen hayatın boyunca ne yaptın? Gönderildiğin ölüm görevleri karşılığında verilen madalyalar...” Alaycı bir şekilde güldü. “Her şey gibi onları da kaybettin. Onların hepsini senden geri aldım. Bir vatan hainisin ve hep öyle anılacaksın.”

“Yaşam yılı olarak benden büyük olsan da ben senin aksine masa başında değil askeri okullarda, savaş meydanlarında geçirdim o yılları,” dedim. “Her mücadele insana kaç yıl katar bilemezsin. Ne başardığımı soruyorsun, ne başarmak üzere olduğumun farkında değilsin. Ben uyurken sen tırnaklarınla kazıyarak başa geldin. Ben uyandım, senin o yıllarca inşa etmekle övündüğün sistemi birkaç ayda temelinden sarstım. Ve onu tamamen yıkacağım. Buna engel olamayacaksın.”

Yüzünde bir anda heyecan dolu bir sırıtiş belirdi. Bakışları başka bir noktaya kilitlendi ama benimle konuşmaya devam etti.

“Ben seni durduramayabilirim ama durdurabilecek birine sahibim. O küçümsediğin para ve güç bana senden daha güçlü bir silah verdi... Seni tanıştırmak istediğim biri var...” Eliyle bir işaret verip, “Nemesis?” diye seslendi.

Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum.

“Orijinal olmakta hep mi güçlük çekersin?” diye sordum. “Cennet’i kutsal kitaplardaki gibi inşa etmek, buzdan ve ateşten sahte bir cehennem yapmak yetmedi. Şimdi karşıma rakip olarak tanrıça adı verdiğin başka bir insanı mı çıkarıyorsun?”

Başkan, “İnsan mı?” diye sorduğu sırada tek kaşı havaya kalktı ve odaya sarışın bir kadın girince konuşmayı bıraktı. Kadın, başı önünde ağır ve sert adımlarla kameranın karşısına geçti. Başkan kadının etrafında dolaştı.

“Nemesis...” dedi dikkatli bir şekilde. “Yunan mitolojisindeki intikam tanrıçasının adıdır. İnsanlar onu çok farklı

şekillerde anar... Hayatın dengeleyicisi. Kara yüzlü tanrıça. Adaletin kızı... Kaynaklar ondan böyle bahseder. Ama daha fazlası var.”

Kadının önünde dururken doğrudan yüzüme baktı. Yüzünde hırslı bir ifade vardı. “Nemesis, ölümlülerin abartı ve düşüncesiz saygısızlıklarını dizginleyen, onları dize getiren tanrıçadır. Ölümsüzleri ve düzeni korur... Yani insan değildir...”

Yana çekildiği sırada Nemesis başını kaldırdı ve sapsarı gözleri yüzüme kilitlendi. Sağ üst dudağına kadar bir insan yüzüne sahipti... Ama çenesi ve boynu dâhil geri kalanı metaldendi. Sarı saçlarının sol tarafı kısacık kesilmiş, sağ tarafı çenesine kadar iniyordu. Vücudunun yarısı metal yarısı gerçek insan derisiyle kaplıydı. Nemesis insan değildi, yapay zekâ, öldürmeye programlanmış bir makineydi.

Başkan tüm odada yankılanan gür bir kahkaha attı. “İAS Projesi’nin hatalı eseri, küçük bir insan asker Hera...” Sesinde net bir acıma ve alay vardı. “GİA Programı’nın kusursuz ve yenilmez ölüm makineleriyle savaşıp kazanacağını zannediyor ve bana meydan okuyor ha... Senin daha akıllı olduğunu zannederdim...” Kaşlarını kaldırarak yanındaki makineye baktı. “Nemesis?” derken beni işaret etti, “Seni öldürmeni istediğim kişiyle tanıştırayım; Hera.”

“Sen iyice kafayı yedin,” dedi Kuzey arkamdan.

“Asıl sen kafayı yedin,” dedi Başkan. “Bir kız için vazgeçtiğin şeylere bak.”

“Hiç kendini suçlamaz hatayı kendinde aramazsın,” dedi Kuzey öfkeyle. “Hep sebep başkalarıdır senin için. Bir kez otur, ben ne yaptım, diye sorgula!”

“Bunu neden yapayım?” dedi Başkan. “Ben hep kazanıyorum. Sorgulamak kaybeden tarafın işidir!”

Kuzey yumruklarını sıkıp arkasını döndü ve öfkeyle duvara yumruk attı. Yükselen çatırtıdan sonra parmaklarının kırıldığından emindim ama dönüp ona bakmadım.

Kuzey tekrar yanıma gelip babasının karşısına geçti. İşaret parmağını ona doğrulttu. “Benim sana düşman olma sebebim

o değil!” dedi. “Sensin! Senin hırsın, senin manyaklığın. Psikopatın tekisin! Senin yüzünden göz yumduğum şeyler. Bırak başkasında hata aramayı.”

Başkan’ın gözlerinde en ufak bir yumuşama olmadı. Başını hafifçe iki yana salladığında bukleleri sağa sola sallandı. Yirmili yaşlarda genç bir adam gibi görünüyordu ve bu beni hep afallatıyordu. İnsanda saçlarını okşayıp eline çikolata verme isteği uyandırıyordu ama konuşmaya başladığında işler korkutucu bir hal alıyordu.

“Zayıf olan tarafı seçtin.”

Kuzey elini ensesine götürüp başını iki yana salladı. “Hâlâ zayıf taraf diyor,” derken elini aşağı indirdi. “Kime konuşuyorum ki? Sen laftan anlamazsın. Anladığın dilden konuşayım. O Cennet’i senin başına öyle bir geçireceğim ki olmayan dengeni iyice şaşıracaksın.”

Kuzey’e dönüp bakmamak için kendimi tutarak Başkan’ı izlemeye devam ettim. Gözleri benim üzerimdeydi ama ben de tamamen sakindim.

Başkan hiçbir şey olmamış gibi, “Nemesis?” dedi tekrar.

Nemesis başını hafifçe yana eğerek bekledi.

“Hera hakkında ne düşünüyorsun?”

Gözleri üzerimde dolaşırken, “Etten ve kemikten, zayıf bir düşman,” dedi Nemesis. “Dengim değil.”

Metal olmayan kaşını kaldırdı, bana meydan okur gibi baktı.

Kuzey sessizleşmişti, ya sakinleşmeye çalışıyor ya da çoktan sakinleşmiş nelere olacağını görmek için bekliyordu. Araf yanımda kaskatı kesilmişti. Nefes almayı unutmuş olduğundan bile şüphe ediyordum, o kadar hareketsizdi...

“Burada benim de mi bir şey söylemem gerekiyor?” diye sorduğum sırada gerginlik neredeyse elle tutulacak bir hale geldi.

Başkan dişlerini göstererek gülümsedi, beni bir dansa davet eder gibi elini uzattı ve “Lütfen çekinme,” dedi.

Tek kaşımı kaldırarak Nemesis’e baktım. Yüzü ve gözleri

hareketsizdi. Ürpertici ve insanlık dışı bir görünüme sahipti. Ölümcul olduğu tartışmasız bir gerçektir.

“Ben senin gibilerin var olması ihtimaline karşı, senin gibilerle savaşmak için eğitildim,” dediğimde gözlerinin irisleri dönmeye başladı. Sözlerimi analiz etmek için hazırlanıyor, her hareketimi izliyor ve değerlendiriyordu.

“Beni tanrı yarattı. Seni benim gibi bir insan... Senden korkmuyorum. Hangimizin galip geleceğini göreceğiz. Hazırlan.”

El işareti vermemle birlikte bağlantı koptu ve oda karanlığa gömülünce rahat bir nefes aldım. Kimse konuşmadı. Ben de konuşmadım. Kimsenin söyleyecek tek bir sözü yoktu.

İşler gittikçe sarpa sarıyordu.

BÖLÜM YEDİ

Şansa inanmasan da bazen ona
sahip olmayı dilersin.

“Zaten delinin tekiydi, iyice delirmiş. Böyle bir şey nasıl mümkün olabilir?” Saatler sürmüş gibi gelen sessizliği sonunda bozan Ayda oldu.

Kontrol odasında herkes bir sandalyeye oturmuş bekliyor, patlamaya hazır birer bomba gibi görünüyordu. Arkamdaki ekranlara her açıdan yansıyan Nemesis’in görüntüleri, odada herkesi ürperten kocaman bir buzdan duvar etkisi yaratıyordu.

Sandalyede arkama yaslandım. “Gördüğünüz gibi mümkünmüş.” Ellerimi iki yana açıp Kuzey’e baktım. “Anlaşılan haklı çıktım. Askeri sistemi bu derece yıkıp boşaltan bir sistemin güvendiği başka bir ordu vardır demiştim.”

“Bu program başarısız olmuştu. Eksikleri vardı,” diye cevap verdi. Sarsılmış görünüyordu. “Görünen o ki yeni müttefikleri o eksikleri tamamlamış.”

“Çin,” diye söylendim sinirden gülerek. “Robotik konusunda uzmandır. Bunu bildiğimiz için orduya bu kadar önem verirdik. Ama sen de aynı teknolojiye sahipsen insanları eğitmenin ne önemi kalır ki? Böyle düşünmüşler. O yüzden askeri eğitimi bu kadar. Yozlaştırmışlar.”

“Bu hiç iyi olmadı,” dedi Lina oturduğu yerden Nemesis’in görüntüsünü incelerken. “Laza ile kazandığımız avantajı resmen kaybettik. Tüm o eğitimler de riske girdi. Bu şeylerle nasıl savaşılr ki?”

“Pilotlar var,” dedi Araf. “Hava saldırısı falan yapamaz mısınız?”

“Arada insanlar da zarar görür, çok kayıp veririz,” dedi Erva. “Ben savaşı gökyüzüne taşıma taraftarı değilim.”

“Ben de,” diyerek Erva’yı destekledim. “Zaten bir hava saldırısının mantığı yok şu noktada. Sadece gözdağı vermeye, ortamı germeye yarar. Ölümsüzlere de hiçbir şey olmaz... Kuzey?” Dikkatini tekrar kendime çektiğimde yorgun bakışları gözlerime kilitlendi. “Nemesis gibi kaç tane var? Bu konuda bir şey biliyor musun?”

“Hiç bilmiyorum,” dedi. “Proje’nin başındaki ismin sen olduğunu öğrendiği anda babam beni kara listeye almış... Benim bildiğim tesis İstanbul’daydı. Orada bırakmazlar onları.”

Ayda, “Uydudan kontrol ederim,” diye araya girdi. “Tüm şehirlere bakarım, karantinada olup kapatılanlar da dâhil. Mümkün olan her şekilde tarama yaparım.”

“Yeraltındaki sığınak ve tesisler bu taramalarda çıkar mı?” diye sordu Kuzey. “Tesis yeraltındadır. Yukarıdan bir şey göremezsin.”

Ayda’nın suratı asıldı. “Hayır. Yeraltındaki tesisleri bulamam. Kamera sistemi varsa onları tarar ve erişebilirim. Ya da bölgelerde veri akışı var mı yok mu diye kontrol edebilirim. Bölge ile İstanbul arasında bir ağ bağlantısı, akış olmalı. Değil mi?”

“Bunu düşünüp tedbir almış olabilirler ama sen yine de şansını dene.”

“Bir plan olması hiç olmamasından iyidir,” diye mırıldandım, bakışlarım ağır ağır odada dolaşırken. “Barış nerede?”

Ayda saatine baktı. “Çağırdım geliyor şimdi.”

“Müttefiklerin bu durumdan haberdar edilmesi gerekir,”

dedim. “Onlar bize bilmediğimiz bir şeyler söyleyebilir.” Kimse bu gizli müttefiklerin kim olduğunu sormadı. Daha önce sorduklarında, onlara bunu neden anlatamayacağımızı açıklamıştım. “Barış bu konuyla ilgilenir.”

Araf dakikalardır ilk defa konuşup, “Çin ile ittifak kurmuş olmaları bizim açımızdan çok kötü bir şey,” dedi.

Aslında beklenen bir şeydi. Ölümsüzleri hedef almış, zayıf noktaları olduğunu söylemiştik. Çin elbette bizi tehdit olarak görüp Cennet’ten taraf olacaktı. Burada oluşacak bir devrimin Çin’deki halkı uyandırması kaçınılmazdı. “Her şey iyi güzel, planlardan söz ediyoruz bir ordu eğitiyoruz ama Çin’den bir koca alay ya da filo gelirse ne yapacağız?”

Ayda ile birbirimize baktık. “O konu üzerinde çalışıyoruz.”

Araf gülüp parmaklarıyla bacağında ritim tutmaya başladı. “Hep çalışıyoruz ama sürekli işler karışıyor, bizim aleyhimize dönüyor.”

“Bu kadar umutsuz olma,” dedim. “Bilmediğin şeyler var.”

“O zaman açıkla.”

Gerginliğinin sebebi Kuzey’in de odada bulunmasıydı. Bu yüzden üzerine gitmedim ama bana çatıp durması yüzünden Kuzey her an Araf’ın suratına bir yumruk geçirecekmiş gibi görünüyordu.

“Her şeyin bir zamanı var,” dedim sakın bir şekilde.

“Zaman onların lehine işliyormuş gibi görünüyor Ervin,” dedi Lina gerginlikle. “Keşke beklemek yerine direkt saldırıydık. Koza ve Laza eğitim almış almamış şu andan sonra ne fark eder? Cennet her geçen gün kozlarına yeni bir koz eklerken bizim eğittiğimiz insanların önemi iyice yitip gidiyor.”

Haklıydı ama bilmediği şeyler vardı.

Ayda usulca, “Beklemek zorundayız,” dedi. “Proje ile ilgili bir durum var. Onu beklemek zorundayız. Yoksa savaşı kazan-sak bile bir anlamı olmayacak.”

Araf güldü. “Bu kulağa sanki sizin de bildiğiniz bir şey yokmuş da bizi oyalıyormuşsunuz gibi geliyor. Ya da umut vermek gibi...”

“Sen bir kes sesini,” dedi Kuzey sinirle. “Bu kadar güvenin yoksa çık Cennet’e ben geldim de. Daha çok faydan dokunur bize. Moral bozup durmandan iyidir. Zaten herkes yeterince gergin...”

Stresten bir yumruğumu elime vurup durduğumu fark ettiğimde bu hareketi hemen kestim. Araf, Kuzey’e bir cevap vermeden, “Araf, Lina,” diyerek araya girdim. “Savaşta dengeler sürekli değişir. Buna alışmalısınız. Her olumsuzlukta böyle ‘Vakit varken saldıralım, koz bizdeyken onları gafil avlayalım’ deyip atağa geçerseniz mahvolursunuz. Başkan’ın istediği bu zaten, her şey hazır olmadan buradan çıkmamız, zaman onların yararına sanmamız. Ama öyle bir şey olmayacak. Bekleyeceğiz.”

“Neyi?” diye sordu Erva.

“Dengelerin bizim lehimize dönmesini ve öyle kalmasını. Savaşlar insanı her açıdan yıpratır. Bunu bazıları kullanmaya çalışır. Gövde gösterileriyle, göz korkutmalarla karşı tarafın motivasyonunu yitirmesine, hata yapmasına sebep olur. Başkan’ın Nemesis’i şimdi ortaya çıkarma sebebi bu. Acele etmemizi, hata yapmamızı, korkmamızı istiyor.”

“Korkmuyor musun?” dedi Araf. “Yani sen o şeyden korkmadın mı?”

Doğrudan gözlerine baktım ve dürüst bir şekilde itiraf ettim. “Hayır, korkmadım. Çünkü aptallık yapıp kozunu açık etti ve biz onu alt etmenin bir yolunu bulacağız.”

“O şeyden ciddi korkmadım mı diyorsun yani? Sen deli misin?”

Gülümsedim. “Doktorlar öyle olduğumu söylüyor,” dedim. “Ama yüzüme karşı değil.”

Herkes şaşkın şaşkın bana bakınca neredeyse kahkaha atacaktım o sırada Barış içeri girdi. “Tam zamanında,” deyip ayağa kalktım ve Barış’a, “Sen benimle gel,” dedim. Sorgulmadan beni takip etti.

Arka tarafta uzak bir köşede durup elindeki tableti çekip aldım hızlıca bir mesaj yazdım. “Bunu karşı tarafa ulaştır,”

derken de geri verdim. “Çok acil, cevap gelir gelmez bana haber gönder. Hemen gelirim. Saat kaç olursa olsun.”

Tablette yazanları okudu. Başını kaldırıp hayretle bana baktı. “Bu yazılanlar doğru mu?” diye sorarken ela gözleri kocaman olmuştu.

“Ne yazık ki doğru...” Ekranların şifrelerini tek tek açıp yeniden Barış’a dönünce onu olması gerekenden daha huzursuz gördüm.

“Ne var?”

“Kuzey Hanlı bana kötü kötü bakıyor.”

Başımı çevirip odanın diğer tarafına baktım. Araf, Erva ve Lina bir şeyler konuşuyordu. Ayda bilgisayara gömülmüş, odayla bağlantısını koparmıştı. Kuzey’in gözleri ise Barış’ın üzerindeydi. Sonra bakışlarını bana çevirdi.

Başımı hafifçe yana eğdim, soran gözlerle ona baktım. Ne var?

Cevap vermek yerine dikkatini bizden uzaklaştırdı. Erva’nın söylediği bir şeye odaklandı ve ona cevap verdi. Barış rahat bir nefes alıp omuzları çökmüş bir halde sandalyesine oturdu.

“Vay be,” derken ekranları inceledi. “Kuzey Hanlı’yı tek bakışıyla püskürtebilen tek insan olabilirsin şu dünyada.”

Muhtemelen o da bende aynı etkiyi yaratan tek kişiydi ama bu konuya değinmedim.

Barış’ın neden gerildiğini çok iyi anlayabiliyordum. Kuzey’in öfkeli ve sert tarafının insanı nasıl çarptığını ne yazık ki ilk elden tecrübe etmiştim. Yüz ifadesi öfkeliyken gerçekten korkunç oluyordu. Eli de çok ağır, diye düşündüm. Gözlerimi kırıştıtarak, yakalandığımda suratıma yediğim tokadın anısından kurtulmaya çalıştım ama işe yaramadı. Gidip Kuzey’in suratına bir yumruk geçirme isteğinden kurtulmak için bu sefer başımı iki yana salladım. Ben de onu silahla vurmuştum, ödeşdik sayıyordum.

“Sen mesajı göndermeye odaklan Barış.”

“Hoş olmayan anıları canlandırdım galiba,” diye mırıldandı.

“İşine baksana.”

Güldü, onun güldüğünü duyan Kuzey’in bakışları tekrar bize döndü.

“Onun bundan haberi var mı?” diye sordu Barış ekranı göstererek. Kuzey’in keskin bakışları tekrar üzerindeydi ama haberi yoktu.

“Hayır,” dedim. “Kesinleşene dek kimseye bir şey söylemeyeceğiz. Kimseye güven verip sonra hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum.” Aslında sebeplerden yalnızca biri buydu.

“Başarısız olma ihtimali olduğunu düşünüyor musun?”

“Hayır.”

“E o zaman sorun ne?”

“Başarısız olma ihtimali olduğunu düşünmüyorum. Yine de kesinleşene kadar kimseye söylemeyeceğim. Tamam mı? Gerisini sorma.”

“İnanılmaz derecede mükemmeliyetçisin, biliyor musun?”

“Maalesef,” dedim ekrana bakarken.

Zamanında bu huyum için obsesif kompulsif karakter özelliği gibi bir şeyler demişti İAS içindeki psikologlardan biri. “Bir şeyleri ya hep ya hiç diye düşünme, hayat siyah veya beyazdan ibaret değil grileri de sevmeyi bil,” diye tavsiye vermişti. Peki, demiştim ben de. Ama bu söylediğini hiç tam olarak kabullenemedim. Grilerden nefret ederdim. Net olmayan her şeyden, tarafsız olan herkesten nefret ettiğim gibi.

“Sence cevap ne zaman gelir?” diye sordum.

“Bence biraz araştırma yapmaları gerekecek.” Başını uzatıp tarihe ve saate baktı. “Yani bir iki gün sürebilir.”

“Bu uzun bir süre.”

“Bir iki gün mü?”

“Evet, bir savaştayız. Saatler bile her şeyi değiştirebilir. Bu Nemesis...” İsmi ağızımda acı bir tad bıraksa da konuşmaya devam ettim. “Tüm korumaları aşip üzerimize gelebilir, kapıya dayanabilir, herhangi başka bir şey yapabilir.”

“Zayıf noktasını bilmiyor olabilirler... Bu tarz robotik bilimlerle uğraşanlar genelde özel şirketlerdir.”

Gözlerimi kısıp ela gözlerini inceledim. Belli etmemeye çalışsa da endişeliydi. “Umarım öyledir...”

“Neden böyle söyledin?”

“Özel şirketlerin sırları satın alınabilir.”

Sinsi sinsi sırıttı. “Olaylara bakış açın, nokta atışı saptamaların bende hayranlık uyandırıyor.”

“Ortada olan bir gerçek bu,” dedim. “Özel şirketlerin tüm amacı paradır. İnsanlık, idealler ya da doğruluk değil asla... Onlar hastalık çıkarır ilaç satarlar, savaş çıkarır silah satarlar. Olayları budur. Yeterince para verirken şirketin direkt kendisini de satarlar.”

“Ama şirketlerin sahibi muhtemelen ölümsüzdür ve bize dünyanın tüm parasını versek bile yardımcı olmazlar.”

“Evet, bu da çözülmesi gereken başka bir sorun olur.”

Boğazımı temizledim. “Söyle, beklediğimiz kişi daha erken gelsin,” dedim. “Hatta mümkünse bu hafta... Yüz yüze konuşmaya ihtiyacımız var. Durumlar değişti. Kaynak taramalarını doğru düzgün yapabilecek, doğrudan karar alma yetkisi olan biri lazım. Her şeyi yazıp cevap beklemekten bıktım. Elim kolum bağılıymış gibi hissediyorum.”

“Ben de,” dedi. “Karşı taraf çok yavaş, belki işler orada da karmaşıktır.”

“Detay vermiyorlar mı?”

“Çok fazla detaya girmiyorlar, tıpkı bizim gibi.”

Bir süre birlikte ekranı inceledik, Barış başka bir sayfa açıp yeni bir mesaj yazmaya girişti. Gönderdiğinde arkasına yaslanıp nefesini dışarı üfledi. “Şansımız açık olsun. Çünkü aksi takdirde, mahvolduk.”

“Siz ne de kolay mahvoluyorsunuz,” diye söylendim. “Mahvolmaktan sanki yorulmaktan söz eder gibi bahsediyorsun. Mahvolmak; yok olmak, işe yaramaz hale gelmek demektir. Öyle bir durum söz konusu değil.”

“Yine de şansa ihtiyacımız var, aksini iddia edemezsin.”

Cevap vermedim. Bu kez, şansa inanmam ya da ihtiyacımız yok demedim. Hayatımda ilk defa ben de şansa ihtiyacımız olduğunu görebiliyordum ve bundan hiç hoşlanmıyordum.

BÖLÜM SEKİZ

Masallar her zaman mutlu sonla bitmez.

“Çin hava kuvvetleri, I. Ordu, İzmir’deki II. Ordu, Sayborglardan, robotlardan ya da her neyse onlardan oluşan bir birlik...” Duraksadım ve masanın etrafında toplanmış, oldukça canı sıkılmış görünen ekip arkadaşlarıma baktım.

“Bir de imha timi var,” diye ekledi Lina oturduğu yerden.

Yutkundum. “Söylemem gerekir ki Cennet’in bu kadar koz sahibi olabileceğine hiç ihtimal vermemiştim.”

Ortaya atılan bir yemdi bu söylediğim. Elbette bu ihtimali hep düşünmüş, kendimi en kötüsüne hazırlamıştım. Yine de aleyhimize işliyormuş gibi görünen bir süreçte diğerlerinin tepkisini merak ediyor, en son ana dek kimin bırakıp kimin devam edeceğini gözlemlemeye çalışıyordum.

“Resmen şans onlardan tarafa dönüyor,” diye mırıldandı Araf.

“Bizde...” Barış konuşmaya başladığı anda gözlerim onu buldu. Başımı yavaşça iki yana salladım. Herkes devam etmesini bekledi ama o, “Biz de avantaj kazanmak için çalışıyoruz,” demekle yetindi.

“Cephane ve silah yönünden biz onlardan çok daha üstünüz,” dedi Kuzey. Araf dışında herkes ona döndü. “Cennet’in

sahip olduğu silahlar Sığınak'taki ile kıyaslanamaz. Bu çok büyük bir avantaj...”

“İmha Timi'ni ne yapacağız?”

“İmha timi mi? Bu sizi neden bu kadar çok korkutuyor? Endişelenmenizin nedenini anlamıyorum.” dedim. “Şehri manyetik kalkanla kaplarız. Tüm teknolojik şeyleri bir Erebus frekansı ile devre dışı bırakırız. Savaştan önce filoyu bombalarız. Bir sürü seçenek var. Bir uçak bile kalkamaz.”

“Kaynak Savaşı'nda manyetik kalkanlar bir işe yaramıyordu,” dedi Barış. “Çin'i o bariyerler koruyamadı.”

Bıkkın bir şekilde “Sen de mi?” dediğimde Barış başını öne eğdi. Bu saçmalığı sormayacak kadar akıllı biriydi. “Biz o bölgenin dışında gerekirse günlerce bekliyorduk. Kalkanların birkaç dakika inmesi bizim için yeterliydi,” diyerek açıklamaya çalıştım. “Bilişimciler bunu hallederdi ve saldırıya geçerdik. Timin amacı yıkım yaratmak, büyük hasar bırakmaktır. Bir dakika bile bize yeterdi. Burada öyle bir amaç yok yok. İmha Timi Cennet'te, burada bir operasyon yürütmez. Size problem olmayacaklar diyorum.”

Herkes rahat bir nefes aldı. Daha fazla detaya girmek istemiyordum. Kimseye İmha Timi'nin sırlarını, stratejisini açıklamak gibi bir arzum yoktu.

“Aksini düşünenler olsa da Koza ve Laza'nın alacağı eğitim ile geleceği seviye çok önemli bir etken olacak. Araf?” Ona döndüm.

Yorgun bakışlarını yüzüme çevirdi. “Koza'nın biraz sarsılmaya, kendine getirilmeye ihtiyacı var. Laza'nın ise disipline... Laf dinlemiyorlar.”

Kuzey güldü ve herkes dönüp ona baktı. “Laza saygı duymadığı insandan emir almaz,” dedi Kuzey. Onun da gözleri benim üzerimdeydi. “Ve sen onların saygısını kazanmak için ne gerektiğini biliyorsun.”

“Dövüşmek,” dedim.

“Dövüşmek mi?” Araf resmen gürledi. “Sırf sözümü dinle-sinler diye tarih öncesi barbarlar gibi dövüşmeyeceğim kimsey-le! Ben onların komutanıyım!”

“Asya Hun İmparatoru Mete Han bile olsan seni dinlemeyebilirler,” dedim. Gerçi Mete Han olsa kendisini dinletirdi... Türk silahlı kuvvetlerinin kurucusu kabul edilen bu hükümdarın orduyu disipline sokma sistemi benim hep çok ilgimi çekmişti. O olsa Laza’yı da disipline sokabilirdi. Belki.

“Cennet’i dinliyorlardı,” dedi Araf.

“Cennet’i de tam olarak dinlemiyorlardı. Onların arasında yaşadım. Kendi halinde özerktiler. Kendi liderlerini seçiyorlardı, kendi düzenleri vardı... Her neyse. Onlarla konuşalım.”

“Durumun ciddiyetini kavramaları şart... Konuşmak sadece kısa bir süre işe yarıyor, sonra tekrar bu hale geliyorlar. Kafalarına bombalar yağmıyor diye savaşta olduğumuzu idrak edemiyorlar,” diyen Erva bir aydınlanma yaşamamı sağladı.

Kuzey’le göz göze geldik.

“Başka bir şey söylemek isteyen var mı?” diye sordum.

Herkes başını iki yana salladı.

“Söyleyecek ne var ki?” dedi Araf. Çok gergindi ve bu gözümünden kaçmıyordu. Onu yakın takibe almaya karar verdim.

“İnsanlar çok gergin,” dedim dikkatle. “Bir moral gecesine ihtiyaçları var.”

Şok içindeki yüzlerin bana döndüğünü gördüğümde gülümsedim. Evet, parti. Harika bir fikirdi.

“Parti gibi bir şey mi?” Konuşan Lina idi. “Savaş arasında?”

Başımınla onayladım. “Yaşamaktan keyif almayı öğrenirler biraz dinlenirlerse, belki savaşmaya daha istekli olurlar.”

“Ya da iyice disiplinden çıkarlar,” diye mırıldandı Erva.

“Bence de,” diyerek ona arka çıktı Araf. Mavi gözleri alev alevdi. Yorgunluğu bir anda dağılıp gitmiş, tartışma moduna geçmişti. “Sen aklını mı kaçırdın? Yoksa şaka mı yapıyorsun?”

Kuzey, yanı başımda öfkeyle soluduğunda masanın altından eline dokundum. “Gayet ciddiyim. Bir parti herkese iyi gelecektir.”

“Ben parti fikrini mantıklı buldum,” diyen Ayda beni ilk destekleyen kişi oldu. “Ervin haklı, onların kafalarının biraz

dağılması gerekiyor. Sürekli çalışmak da insanı hedeften uzaklaştırabiliyor. İnsanın küçük molalara ihtiyacı var.”

Kuzey parmaklarıyla masada hafif bir ritim tutmuştu. Bir şey söylemiyordu. Dikkatle her konuşanı gözlemliyor ve tepkilerini inceliyordu.

Ayda ısrarla odadaki herkesle göz göze gelmeye çalıştı. “Hadi ama biraz eğlence herkese iyi gelecektir.”

“Karar sizin,” dedi Lina. “Ervin böylesinin daha iyi olacağını düşünüyorsa bir bildiği vardır.”

Araf dışında herkes ona katıldı. O hâlâ bu partinin kötü bir fikir olduğunu düşünüyordu. Normal şartlarda haklı olurdu ama şu durumda...

“Ayarlamaları yapması için birkaç kişi görevlendiririm,” dedi Ayda. Sırıtiyordu ama bu sırıtışta neşe yoktu.

“Harika,” dedim. “O halde, bir sonraki toplantıda görüşmek üzere.”

Herkes ayaklanıp odadan çıkarken Kuzey ayağa kalkmadı. Ayda ise bilinçli olarak biraz fazla oyalandı. Odada sadece üçümüz kaldığımızda Ayda sordu. “Parti ne zaman olsun?”

“Bugün günlerden ne?” diye sordum masadaki ekrana bakarak.

“Çarşamba,” dedi Kuzey.

“Haftaya cuma olsun.”

“Ne kadar erken o kadar iyi.” Tabletleri toplayıp kolunun altına sıkıştırdı. “Detayları mesaj olarak atarım,” dedikten sonra odadan çıktı.

Kuzey sandalyesini bana doğru döndürdü.

“Cennet avantajlı görünüyor, haklısın,” dedi. “Ama sen onlardan çok daha akıllısın. Ve ben henüz kimseyi hayal kırıklığına uğratmamak için söylemediğin planların olduğunu biliyorum.” Güldü. Vurguladığı kısma o da pek inanmamıştı.

“Duydun değil mi?”

“Duydum.”

“Peki, planın ne olduğunu biliyor musun? Bir tahminin var mı?”

Başını iki yana salladı.

“Sana anlatacağım,” dedim. “Ama önce Koza ve Laza’dan emin olmalıyım.”

“O konuyu halledeceğiz.”

“Neden şimdi gidip eğitimleri sen devralmıyorsun?”

“Bunu kendileri istemek zorundalar, aksi halde onlara şikâyet etme, vazgeçme hakkı vermiş oluruz. Uygun bir zamanda onlar bunu isteyecek ve ben sonraki süreçte hepsinin canını okuyacağım. Geri dönme ya da başka bir şey talep etme şansları olmayacak.” Dudaklarında kötü bir gülümseme vardı. Fena idi, çok fena...

“Her şeyin önüne gelmesine alışmışsın, aklındaki her plan tıkr tıkr işleyecek, istediğin şey önüne düşecek sanıyorsun,” dedim.

“Ben olacakları söylüyorum.”

“Yok öyle bir şey.”

Gülümsemesi değişti garip bir hal aldı. “Göreceğiz Ervin. Onlar bana gelecekler.”

Ofladım. “Her şey ayağına gelmez. Hayat bu kadar kolay değildir Kuzey,” dedim. Zaman kaybediyorduk, Laza bir an önce eğitilmeliydi.

Kuzey kahkaha atmaya başlayınca suratım asıldı. “Neden gülüyorsun?”

“Ah, Ervin. Çok haklısın, hayat kolay değil.” Hafifçe gülümsemeye devam ediyordu. “Evet, her şeyin ayağıma gelmesine alışkınım. Çünkü ben istersem her şey gelir, biri hariç.” Eliyle beni işaret etti. “Sen... İnan bana, ben senin peşinden hepsine denk gelecek kadar koştum. Bunu hiç saymıyorsun.”

Yatağımın üzerinde oturmuş silahımı temizlerken odamın kapısı çalındı. Kapı yavaşça açıldı ve içeri Deren Hanlı girdi. Anlık bir şaşkınlıkla gözlerimi kırptım. Halüsinasyon falan mı görüyordum acaba? Bu da nereden çıkmıştı şimdi?

Yumuşacık bir sesle, “Girebilir miyim?” diye sordu.

Çabucak toparlanıp “Tabii,” derken kaşlarımı çatmamak için kendimi tutmak zorunda kaldım. Silahı hemen yastığın altına saklayıp ayağa kalktım.

Deren kapıyı arkasından yavaşça kapatıp içeriye girdi ve göz ucuyla odayı inceledi. Masanın üzerinde dağınık halde duran silahlara birkaç saniye kadar bakıp gözlerini hemen yüzüme çevirdi. Kuzey’in odası aşırı düzgündü. Benim odamın ise her köşesinden silah fırlıyordu. Ufak bir cephanelik gibiydi.

Gülümsemesi biraz solarken ellerini önünde birleştirdi. Ne yapacağını bilemiyor gibiydi. Deren Hanlı çok güzel ve zarif bir kadındı. Silahlardan pek hoşlandığını zannetmiyordum. Oda şu an üstüne üstüne geliyor olmalıydı.

Odamda bir tekli koltuk vardı, onun da üstü eğitimlerde bozulan, tamir edilecek silah parçalarıyla doluydu.

“Otursanıza,” diyerek yatağı işaret ettiğimde çekimser bir şekilde yatağın ucuna oturdu. Düzgünce toplanmış olan lacivert örtü kırışınca eliyle onu düzeltmeye çalıştı ve sonra uzun uzun bana baktı.

Benden birkaç yaş daha büyük görünüyordu, dalga dalga uzun kumral saçları sırtına kadar iniyor, Kuzey’inkiler ile aynı renk olan gözleri ışık saçıyordu. Üzerinde kıpkırmızı uzun bir elbise vardı, topuklu ayakkabılar giydiği için boyu daha uzun görünüyordu. Çok güzeldi. Bu yüzden beni şaşırtan bir şey yapıp, “Çok güzelsin,” dediğinde bu büyük bir iltifat oldu.

İç geçirip başını yana eğdi ve bakışlarını kaçırmadan uzun bir süre beni izledi. Bu biraz rahatsız ediciydi. Özellikle de üzerimde siyah bir şort, gri bir askılı tişört ve spor ayakkabı olduğu düşünülünce bu söylediği gerilmeme sebep olmuştu.

Elini uzattı ve geri çekilmediğimi görünce siyah saçlarıma dokundu.

“Biliyor musun uzun yıllar senin fotoğraflarına baktım,” dedi düşünceli bir ifadeyle. “Her yerde vardın. Kaner’in odasında bile... Trajik bir hikâyen vardı. İnsanlara ilham veren bir kızdın. İdealler, tüm derecelerden büyüktür diyen. Bir amaç uğruna yaşayabilen ve gerekirse o amaç uğruna ölebi-

len... Kaybolduğunda ne kadar üzüldüğümü hatırlıyorum.” Ağlamamaya çalışır gibi dudağını ısırıldı. “Kaner’le otururken söylediklerini dinlemek zorunda kalmamak için senin fotoğraflarını incelerdim. Soğuk bakışlar, duygusuz bir yüz, sert bir duruş... Olduğundan çok daha yaşlı olduğunu düşünürdüm bazen. Şimdi ise karşımda bambaşka bir kız görüyorum. Çok genç, çok duru, küçücük... Sende değil problem, senin fotoğraflarını izlemeyi bıraktığımdan beri ben yaşılanmışım. Farkına bile varmamışım. Ne garip. Bunun anlamı ne biliyor musun?”

Başımı iki yana sallamak dışında bir şey yapamadım. Söylediklerini takip etmekte güçlük çekiyordum.

“Ben senden çok küçük bir yaşta Kaner’in peşini bırakmışım. Bu hale gelme sebebimiz benmişim. O gücü Kaner’e ben vermişim... Yönetim hakkı benimdi. Yıllarımı kaçış içinde geçirmeye çalışırken, yıllardan vazgeçen sana ve ülkeye ne yükler yüklemişim... Her şeyi başlamadan bitirebilirdim. Ama aşk... İnsanı sersemletiyor. Belki sen bilmezsin. Oğlum beni anlıyor...” Yüzüme bakıp güldü. “Neden bahsettiğimi anlamıyorsun.”

“Anlamıyorum,” diye itiraf ettim.

“Anlatmak isterim, zamanın var mı?”

Yutkunup, “Var,” dedim. “Anlatmak isterseniz dinlerim.”

“Ah Ervin. Seninle aynı dünyada büyüdüm ben. Seninle aynı yollardan geçtim. Genel Bölgeler’e gittim. Orada mavi gözlü, kıvrıkcık saçlı genç bir çocuğu sevdim. Hiç benzemiyordu Cennet’tekilere. İçinde ateş olduğunu söylüyordu. Onu bizden farklı kılan buymuş...”

Başkan’ın hapishanede söyledikleri aklıma geldiğinde yutkunup devam etmesi için Deren’i bekledim. Gözleri dolmuştu, geçmişini düşünürken başını iki yana salladı. Ama ben aklına gelen görüntülerden kurtulmaya çalıştığını biliyordum.

“Biliyorsun asalet dereceleri aileden geçer. Başkanlık aslında monarşinin ve oligarşinin yumuşatılmış halidir. Ailem öldüğünde... Koltuk bana geçti. Tabii meclisin de onayıyla. Onların çıkarlarını koruduğun sürece önüne geçmezler.” Konudan

saptığını fark edip duraksadı. “Her neyse. Ben Kaner’i Genel Bölgeler’den Asil bölgeye getirdim. Evli olduğunu, bir çocuğu olduğunu bilmiyordum. Söylemedi. Sandım ki asillerden daha adil olur çünkü o da çok acı çekti. Herkes için iyisi olacak diye düşündüm ama o her şeyi mahvetti. Uzun bir süre göremedim ben bu gerçeği... Şimdi olanlara bak. Bu hatanın bedeli çok ağır oldu... Daha güçlü olabilirdim. Yaşananlara, dünyaya yaptıklarımıza dikkat edebilirdim.”

Yaptıklarına değil yaptıklarımıza demesi dikkatimi çekmişti. Suçu kendisi de üstleniyordu.

“Bir şey değişmezdi. Siz daha çok küçükken, ben planları görmüştüm. Babanızın planlarını... O ölümsüzlük bulunur bulunmaz bir katliam yapacaktı, Başkan en azından Koza’yı inşa etti,” dedim.

“Böyle yaşamak mı daha iyi yoksa ölmek mi emin değilim.”

“Yaşamak çünkü şartların değişme ihtimali var... Hepimiz hatalar yaptık.”

“Herkesin hatası bir sürü insanın ölümüne sebep olmaz.”

Sessiz kalmayı seçtim. Bu konuda konuşmamam gerektiğini düşünüyordum çünkü benim hatalarımın bedelini canıyla ödeyen insanlar da olmuştu. Bu konuya girmeyi hiç istemiyordum.

“Benim... Oğlum iyi bir çocuktu,” dedi. “Çok uzun bir zaman önce... Şiir severdi. Bana da okurdu, mutlu olurdu. Onunla birlikte çiçek büyütürdük. Ufacık elleriyle toprağa güller dikerdi. Bir köpeği de vardı. Hayatın değerini bilirdi. Öyle yetiştirdim. Bunları öğrettim. Ama o adam... O adam oğlumu da mahvetti. On beş yaşında her ne yaptıysa ona... Oğlum bir daha eskisi gibi olmadı. Önce şiir okumayı bıraktı, sonra bahçeyi. Sonra da hayata saygı duymayı... Bir canavara dönüştü. Sessizleşti, nefret doldu. Öfkesi ise tüm bunlardan daha korkunçtu.” Gözlerinden birkaç damla yaş döküldü, elinin tersiyle yaşları sildi. “Kaner köpeğini öldürmüş, biliyor musun? Onun gözleri önünde. O daha çocukken. Yeni öğrendim. Çok geç anlattı her şeyi. Güçlüdür Kuzey, derdini anlatmaz. Şikâyet etmez. Kimseyi de suçlamaz, kendi içinde yaşar. Bu yüzden

bana bir şey söylemedi. Tek başına mücadele etmiş o adamlar... O ruh öldürme saçmalığını da yeni öğrendim. 'Nasıl bir ruh hastasıyla birliktesin, farkında mısın' dedi. Cevap veremedim çünkü farkında değildim... Sahip olduğu güçle korkunç şeyler yapmış, bu gücü de o adama ben verdim. Aynı şeyleri sana da yapmış sistem. İAS seni de mahvetmiş. Bunda da babamın parmağı varmış. Ama sen farkındaymışsın her şeyin... Keşke ben de senin gibi erkenden anlasaydım olanları. Bugün her şey bu noktada olmazdı."

"Biz de daha en başından durdurabilirdik her şeyi..." dedim. "Tüm bu deneyleri, ölümleri ancak hayatta yürümek zorunda olduğumuz bazı yollar var. Ders almak için, herkese neler olduğunu anlatabilmek için. Bir daha kimsenin aynı yolda yürümemesi için yürümemiz gereken yollarda yürüdük, geçmiş için yapabileceğimiz bir şey yok. Ama gelecekte her şey farklı olacak. Bir daha bu yollar açılmayacak. Onları tamamen kapatacağız."

Gözlerinden yaşlar akmaya devam ederken güldü. "Ervin," dedi. "Kuzey haklı. Sen iyileştiricisin."

"İyileşmek isteyen hep bir sebep bulur," dedim. "Bulduğu şeyin gerçekten iyileştirici olup olmaması önemli bile değil."

"Sen bir sebepten fazlasısın," dedi. "Oğlum seni çok seviyor, bizzat söylemese de gözlerinde görüyorum. Seni gördüğünde, senin adı geçtiğinde bambaşka biri oluyor. Bunları söylediğimi duyarsa beni mahveder ama bilmeni istedim..."

"Oğlun hâlâ iyi biri, bu dünyada olabileceği kadar iyi."

Deren gözlerini sildi. "Bunu bilen birinin daha olması iyi," dedi. "Ben de öyle olduğunu düşünüyorum. Senin de başını ağrıttım. Sadece birine içimi dökmek istemiştım... Burada gördüklerim... Bu insanların yaşadıkları, vicdan azabı çekmeme neden oluyor. İçim çok dolmuştu, en çok da oğlumun yaşadığı ama benim görmediğim şeyler canımı yakıyor. Onunla konuşamıyorum, ketum biri. Hemen sertleşip konuyu kapatıyor."

"Bazen konuşmak dertleri döküp rahatlamaya değil yaraların daha fazla kanamasına sebep oluyor," dedim.

“Doğrudur. Sana yaşatılanlar da var... Askeri hapishanelerde olanları duydum. Kaner ve Cengiz'den duydum. Çok özür dilerim. Bilseydim onları durdurmanın bir yolunu bulurdum.”

Omuz silktim. Ben unutmaya çalıştıkça yaşananlar önüme çıkıp duruyordu.

“Güzel bir aşk hikâyem var sanıyordum. Bu sefer prenses prensi kurtarır... Meğer prenses krallığı canavara teslim etmiş. Bir kulede esirmiş. Olan biteni görememiş... Romantizm hayattaki en büyük saçmalık!”

Romantizmin saçmalık olduğu konusuna tamamen katılıyordum, yine de, “Bence yanlış adama denk geldin,” dedim.

“Hem de dünya üzerindeki en yanlış adama,” diye onayladı gözlerini yüzüme dikerken. “Sen dikkatli ol. Seçeceğin adam kim olursa olsun... Ama haberin olsun, aşk gözü kör ediyor. Gözünün önündekini göremiyorsun.”

İç geçirdim. “Sanırım bu tavsiyeler için erken,” dedim.

“Geç olmasından iyidir,” dedi ayağa kalkarken. Ellerini iki yana açıp kendini gösterdi. “Bak halime, aşk masalım olsun derken nerelere geldim?” Sanırım masallar bu yüzden bir düğünle sonlanıyordu, sonrasında işler hiç de mutlu gitmediği için. “Bir savaşın ortasındayım. Bir tarafta oğlum, diğer tarafta... Her neyse. Cehennemin dibine gitsin.”

“Onu oraya bizzat göndereceğim,” derken kapı çalındı ve hızla açıldı. Kuzey içeri girmek üzereyken annesini görüp duraksadı. Bir annesine bir bana baktı.

Deren Kuzey'i görünce panikleyip elini kalbine götürdü. “Burada ne arıyorsun?”

“Tam da bu soruyu ben sana soracaktım,” dedi Kuzey dik dik annesine bakarken.

“Kötü kötü bakma bana,” dedi Deren gergin bir şekilde. “Konuşuyorduk.”

“Ne hakkında?”

Deren huzursuz bir şekilde kıpırdanırken annesine yaklaşıp saçlarından öptü Kuzey. Kadın anında rahatlayıp gülerek oğlunun beline sarıldı ve bana bakarak, “Bizim aramızda,” dedi.

“Ayrıca şu halinden nefret ediyorum, çok korkunç oluyorsun,” dedikten sonra Kuzey’in yanından ayrılıp kapıya doğru yürümeye başladı. “Böyle bakma, kızı da korkutacaksın!”

Kuzey, omzunun üzerinden kapıya bakmaya devam etti ve Deren tam kapıdan çıkarken Kuzey’e beni işaret etti. “Müthiş bir kız,” deyip oğluna göz kırptı ve odayı terk etti. Arkasından ağzım açık bir şekilde kapıya baktığımı fark edince hemen toparlandım.

“Korkutacaksın dediğı kızın öfkeliyken nasıl baktığını görse bir de...” diye mırıldandı Kuzey başını iki yana sallayarak.

Sonra buz gibi bakışlarla önüne döndüğünde yüzündeki ifadeye güldüm, ama o keyifsizdi. Yatağı oturduğumda asabi bir şekilde yanıma oturdu ve sırtını duvara yaslayıp bana baktı. “Ne anlattı?” diye sordu.

“Bilmek ister misin emin değilim.”

Soran bakışlarını gözlerime diktiğinde başımı iki yana salladım.

“Ben olsam bilmek istemezdim.”

“Anlaşıldı,” dedi ve üstelemedi.

Annesinin söylediklerini düşünürken Kuzey’in yüzüne bakıyordum. “Sen neden geldin?” diye sordum.

“Seni görmek istedim, toplantıdan sonra hiç ortada görünmedin.”

“Yemeğimi odamda yedim, silahlarımı temizliyordum. Dalmışım.”

Elini yüzüme uzatıp oradaki bıçak izine dokundu. “Bunu gördükçe öfkeleniyorum. İyileştirelim. Revirde işe yarar şeyler vardır eminim.”

Uzanıp elini yanağımdan çektim ve kucağıma indirirken elini tutmaya devam ettim. Bunu ikinci kez yapıyordum, şimdiden alışkanlık olmuş gibi geliyordu. “Kendi kendine iyileşsin,” dedim. “Yaraları dert eden biri değilim... Hem neden böyle diyorsun. Çok mu korkunç görünüyorum?”

“Çok güzel görünüyorsun, daha vahşi ve tehlikeli. İze kafayı takma sebebim ona yol açanın hayatta olması.”

“Anladım meseleyi,” dedim.

“Şiddet problemi olan psikopatın teki miyim?”

Elindeki elime bakıp başımı iki yana salladım. “Sen iyi bir adamsın,” dedim. “Bu dünyada, yaşadığımız hayat şartlarında ne kadar iyi olunabilirse, o kadar iyisin. Psikopatlık kısmına gelince... Sadece yanlış kişi tarafından yanlış amaçla yetiştirilmişsin. Benim gibi. Annen iyi biri, senin şansın oymuş. Benimki de Ender’di.”

“Ender ikimizin de şanslıydı. Annem sana ne anlattı?” diye sordu.

“Bilmediğim bir şey anlatmadı,” dedim. “Şiir sevdiğini söyledi. Ama artık sevmiyormuşsun.”

Şaşırmıştı. “Öyle mi?” diye sordu. “Bunu nereden çıkar-mış?”

“Artık şiir okumuyormuşsun.”

“Nadiren de olsa okuyorum ama sen bunu zaten biliyorsun.”

“Hayır, bilmiyorum.”

“Sana Laza’da şiir okudum.”

“O şiir hakaret amaçlıydı...”

“Hera’ya karşı.”

Ters ters ona baktım. “İnternete Hera yazınca benim fotoğraflarım çıkıyor. Senin için şaşırtıcı olabilir ama o kız da benim. Ve ben o lafın altında kalmam. ”

“O an pes etmiş gibi bir halin vardı,” derken sesinden eğlendiği belli oluyordu.

“Kan kaybından ölmek üzereydim. Sözleri sıraladın gittin, ne anlama geldiklerini algılamam biraz zaman aldı. Şiirler bu amaçla kullanılmaz.”

“Aslında kullanan var. Hatta böyle bir sanat var.”

“Ben bunu kabul edemem. Kabul etmiyorum. Şiirler güzel duygu uyandırmalı. Bu dünyada zaten kötü duygu uyandıran yüzlerce şey var. Senden bunun intikamını alacağım. Hem de bana yaptığın şekilde, hiç beklemediğin bir anda.”

Gözlerinde bir hareketlilik oldu. Boştaki elini uzatıp yanağıma dokundu ve başparmağını gözüme yaklaştırdığında

refleks olarak gözlerimi kırptırdım. Kirpiklerim kelebek gibi parmağında çırpındı.

“Gözler ki birer parçasıdır sende İlahın,
Gözler ki senin en katı zulmün ve silahın,
Vur şanlı silahınla gönül mülkü düzelsin;
Sen öldürüyorken de vururken de güzelsin.”

Bir an nefes almayı unuttum ve kendime geldiğimde Kuzey’in güldüğünü duydum. “Özür olarak kabul et.”

“Kabul değil,” dedim. “Ama bu güzelmiş, nasıl başlıyor bu şiir?”

“Ruhun mu ateş, yoksa o gözler mi alevden?” dedi gözlerime bakarak. Dudaklarında gururlu bir tebessüm vardı. “Ben senin şiir sevdiğini Ender’den duymuştum. Buna şaşırdığını söylüyordu hep.”

“Ben epik şiirleri tercih ediyorum,” dedim. “Ender şiirden anlamayan biri, herkes gibi şiirler sadece aşkı, dramı anlatır sanıyor. Ona kan ve ölüm dolu bir şiir okusan bile bunun romantik olduğunu düşünür, edebiyatı alaya almak huyudur.” Bir an onun o korkunç masalları aklıma geldi ve kendimi gülümserken buldum. Ona kalsa Pamuk Prenses kötü, Cadı iyiydi. Uyuyan Güzel Aurora bir kahraman değildi, olamazdı, çünkü hiç savaşmamıştı. Sadece uyuyarak kahraman olunmazdı. Aslında bir bakıma haklıydı.

“Ben gerçeği biliyorum,” diye konuşmaya devam ettim. “Sanatla ışık bulamayanı, baskıyla karanlığa mahkûm eder bu dünya. Çünkü yalnızca sanatın olduğu yerde suskundur silahlar.”

“Ben de aynı düşüncedeydim,” dedi. “Ta ki bilimin mahvettiği ve sanatın işleri düzeltmeyeceği bir dünyada yaşadığının farkına varana dek.”

“Dediğim nokta tam da burası. Sanatın kurtaramadığını silahlar kurtarıyor. Benim başıma bela oluyorlar.” Hâlâ Kuzey’in elini tuttuğumu fark ettim. Yavaşça çekmeye çalıştım elimi ama bırakmadı.

Gözlerini kısarak parmaklarımdaki üç gümüş yüzüğe baktı. İşaret parmağımdaki yüzüğü hafifçe okşadığında yüzüğün

üst kısmından ince bir bıçak çıktı. Diğerlerinde neler olduğunu kontrol edemedi hem de önce elimi geri çektim ve bıçağı tekrar yüzüğün içine indirdim.

Kuzey, yüzükler hakkında bir şey söylemedi. Bunun yerine, "Seni bu düştüğün karanlıktan ne kurtarır Ervin?" diye sordu.

Bakışlarım yüzüne dönse de çoktan düşüncelere dalmıştım. "Sence ben karanlıkta mıyım?"

"Karanlıktasın," diye doğruladı.

"Diğerlerini izlerken kendime bakmayı unutuyorum," diye mırıldandım yüzüklerle oynayarak.

"Garip, çünkü ben hep sana bakıyorum ve kaybolmuş olduğumu görüyorum."

"Her şey bittiğinde kendi yolumu bulurum."

"Umarım bulursun, bulamazsan yardımcı olma görevi bana düşecek."

"Kuzey yıldızı gibi mi?" dudaklarım kıvrıldı. Yüzümü yüzüne yaklaştırdım. "Bu ne özgüven böyle?" diye sordum. "Beyaz atlı Prens'ler kulelerdeki prensesleri kurtarır. Gökyüzündeki savaş pilotlarını değil. Oraya çıkmak öyle kolay değil."

"Eğer problem buysa, ben de yanına bir savaş uçağıyla gelirim," dediği sırada odamın kapısı iki kez tıklandı pat diye açıldı.

Geri çekilip dikkatle kapıya baktım. Odam herkesin elini kolunu sallayarak girdiği bir toplanma salonuna dönmüştü. Yine Araf gelmiş, Kuzey'i yine yanımda görünce şaşırmıştı. Sorgulayan bakışları ikimizin arasında dolaştığı sırada dizlerimi karnıma çekip çenemi elime yasladım.

"Ne oldu?" diye sordum rahat bir şekilde.

"Şu Laza'dan gelen insanlar," dedi. "Onlarla anlaşamıyoruz. Eğitimler verimli geçmiyor, her şeyi sorgulayıp burun kıvrıyorlar."

Kuzey'e baktım, dudakları dümdüz bir halde ayağa kalktı.

"Gidip bakalım," dediğimde başıyla onayladı.

Geniş antrenman odasına arkamda Araf ve Kuzey ile girdiğimde karşılaştığım manzara tam da beklediğim gibiydi. Rasin

önderliğindeki Laza, salonun ortasında mücadeleye hazır bir şekilde duruyordu. Koza halkı duvar kenarında yere oturmuş olanları izliyordu. Hepsinde antrenman üniformaları vardı ve silahlıydılar. Bu ufak çatışma eğitimi bölmüştü, işte bu, öfke seviyemi normale döndürdü.

Buz gibi bakışlarımı Rasin'e çevirdim. "Ne oluyor?"

Kollarını göğsünde kavuşturup çenesiyle diğer tarafta duran silahları işaret etti. "Savaş dediğin yüz yüze, yumruk yumruğa olur," dedi.

"Haklısın," dedim, "beş bin yıl falan önce öyleydi."

"Korkaklık bu! Eşitlik falan yok! Böyle savaşmam. Bu onuruma leke sürer."

Sinirden boğazım kuruduğu için odanın uzak bir köşesindeki dolaptan su aldım ve küçük adımlarla tekrar yerime döndüm. Şişenin kapağını açıp suyu kafama diktim, tamamen bitince çenemdeki birkaç damlayı elime sildim. Tüm bu süreç boyunca mümkün olduğunca yavaş hareket ettim, bana boş boş bakan Rasin hâlâ bir cevap bekliyordu. Onu ciddiye almadığımı iyice anlasın diye elimdeki şişeyi uzaktaki bir kutuya doğru attım. Şişe tam kutunun içine düştü. "Onurunun lekele-nip lekelenmemesi çok da umurundaydı diğerlerinin," dedim. "Bak senin silah becerilerin, kol gücün benim şu şişeyi nişan alıp kovaya atmamla eşit öneme sahip. Yani son derece değersiz... Yüz yıl önce de bu dünyadaydım, onuruyla savaşan herkes onursuzca öldürüldü. Kimse de arkalarından erdem sahibiymiş diye övmedi, arkasından salağın tekiydi deyip, unuttular."

"Onların ne düşündükleri umurumda değil."

"Öldükten sonra senin düşüncelerinin de önemi olmayacak," dedim. "Tabii ölmeden önce bir filozof, yazar falan olmazsan... Eğer amacın buysa şimdiden çalışmaya başlasan iyi olacak. Ama önce şu sıkı sıkı tuttuğun silahı bırak, bir yerlerden bir kalem kap. Muhtemelen tablete falan da karşısındır ondan kalem diyorum... Yazdıklarını da gel bana oku, severim sanatsal şeyleri."

“Benimle dalga geçme Hera,” dedi Rasin.

“Başka türlü mü mümkün değil ki,” dedim. “Ben gittikten sonra beyniniz mi yıkandı sizin? Dostu ölse dönüp bakmayan, hile üstüne hile yapan siz değil miydiniz? Birden nereden çıktı bunca erdem?”

“Biz onların bize dayattığı, inandırdığı her şeyi reddetme kararı aldık,” dedi Rasin gururla.

Kaşlarımı çatıp kalabalığa göz attım, diğerleri hiç de aynı fi- kirde görünmüyordu ama kimse reddetmedi. Anlaşılan hiçbiri Rasin ile uğraşmak istemiyordu ama ben uğraşırdım.

“Harika bir karar,” dedim dikkatimi tekrar ona vererek, “Ama bence bunu bir süreliğine sınırlandırın. En azından sa- vaş bitene kadar.”

“O zaman ne anlamı kalır?”

Ellerimi iki yana açtım. “Bir şeylerin anlamını savaşta mı arıyorsun?” diye sordum. “Benden sana bir tavsiye, boşuna arama çünkü bulamazsın. Yapabileceğiniz en iyi şey hayatta kalmaya çalışmaktır. Siz Cennet’ten intikam almak istemiyor muydunuz?”

Hep bir ağızdan, “İstiyoruz,” dediler.

“O halde bugüne kadar nasılsanız bu savaşta da öyle olun. Bırakın sizi bu hale getirmelerinin bedelini ödesinler. Cennet, sizinle adil savaşmayacak. Size acımayacak! O halde siz de en iyi yaptığınız şeyi yapın; adil oynamayın. Kaldı ki oyunlar ada- let için oynanmaz, kazanmak için oynanır! Doğru yolu gör- menize ve inançlarınızı, ideallerinizi yeniden şekillendirmenize hayranlıkla bakarım... Ama bugün değil, bu savaş için değil.”

“Kız haklı,” dedi kalabalıktaki adamlardan biri. “Ben sa- lak değilim. Ne gerekiyorsa onu yaparım.”

Sonra yere düşen bir bıçak sesi duyuldu.

“Bence de,” dedi başka bir kadın. “Her şey başladığı gibi bitsin.”

Tüm dikkatimi Rasin’e verdim. “Oyunun kurallarına uy- mak, yanlış oynamak sayılmaz,” dedim. “Kaybettiğin bir şey olmayacak.”

“Nasıl başladıysak öyle bitireceğiz,” dedi kalabalıktan biri hevesle.

“Peki,” dedi Rasin, ama sesinden akan memnuniyetsizlik netti.

“Ah,” dedim. Başını kaldırıp bana baktı. “Yoksa yeni silahlardan korktunuz mu?” Yüzümde akademideki öğrencileri sinir etmek için kullandığım, ukala sırıtış belirdi. Başımı hafifçe aşağı eğip Rasin’in gözlerine baktım. “Bunlarla diğerlerinde olduğun kadar başarılı olamamaktan endişeleniyor olabilir misin Rasin?”

Kıpkırmızı kesildi. “Asla...”

“Asla?” diye sordum.

“Ben asla silahlardan korkmam! Ayrıca ne yapmaya çalıştığını anlamadım sanma. Beni gaza getiremezsin. Çocuk değilim.”

Tek kaşımı havaya kaldırdım. “Öyle mi dersin? Bence çoktan getirdim.”

Bakışlarım, arkasındaki makineli lazer atıcı tüfeklere, sniperlere, tank ve savaş uçağı maketlerine kaydı hepsi gerçek boyutlardaydı ve oldukça ürpertici görünüyorlardı.

“Ben her silahı en iyi şekilde kullanırım.”

Ona bir adım yaklaştım. “Kanıtla,” diye fısıldadım.

“Neyi kanıtlayayım?”

“Bir silah seç ve bana meydan oku...”

“Sen bu işlerde uzmansındır.”

“Bir şeyi gerçekten istiyorsan, bunun önemi yoktur. Yıllarca eğitim alıp da bu silahları doğru düzgün kullanamayan onlarca insan gördüm. Sen hazır olduğunda bunu hallederiz.”

Rasin başını eğip gerideki silahlara baktı. “Şu üstteki ince uzun namlulu silah,” dedi.

“Sniper,” dedim. “Onu mu istiyorsun?”

Başıyla onayladı. “Bana uyar,” derken elimi uzattım. Uzanıp elimi tuttu ve güçlü bir şekilde sıktı.

“Seni bu sefer yeneceğim Hera,” dedi.

“Sadece deneyeceksin,” derken elimi geri çektim.

Koza gergin bir şekilde olanları izlerken, keyiflenen Laza’dan kahkaha sesleri yükseldi. “Bu kıza hastayım,” dedi içlerinden biri. “Hem zeki, hem yetenekli... Biraz da deli...”

“Biraz fazla deli,” dedi bir diğeri. Diğerlerinden de onaylayan mırıltılar yükseldi. Koza da rahatlamış gibiydi.

“Belki de dünya üzerindeki delilik, günümüzde akıldan daha güçlüdür,” dedim ve işaret parmağımı havaya kaldırdım. “Stefan Zweig’in güzel bir sözüdür... Evet, şimdi son durum nedir?”

“Biz varız,” dedi Rasin. Kalabalık da peşi sıra onayladı. “Ama bizi o eğitsin.”

Bakışlarını takip ettiğimde Kuzey’e baktığını gördüm. Dişlerimi sıktım. Kuzey haklı çıkmıştı.

Cidden her istediğin ayağına geliyor değil mi? Bakışlarımdan anlamıştı aklımdan ne geçtiğini. Alaycı bir şekilde gülümsedi. Sanki, biri hariç, demişti.

Diğerlerine döndüğünde ifadesi ciddi ve sertti. “Bana uyar,” dedi. “Ama uyarayım, ben eğitim konusunda kimseye zerre kadar acımam.”

Onlara, şikâyet etme hakkı tanımayacağım, demişti. Baştan kuralları belirliyordu. Kendi düşen ağlamaz, diye geçirdim içimden. Bu an resmi olarak mahvolduklarının resmiydi.

Kuzey’in yüzündeki ifadeyi incelediğimde Laza’dakilere onun yerine ben acıdım.

Rasin, “Biliyorum,” dedi. “O yüzden eğitimi senin vermeni istedim.”

Senin bir halt bildiğin yok, demek istesem de dilimi tuttum. Kuzey başıyla onayladı. “Tamamdır.”

“Ne zaman başlıyoruz?” Soruyu soran Beliz’di. Kızıl saçlarını yandan örmüş, elinde bir bıçakla Kuzey’i izliyordu.

“Sabah saat dörtte burada olun.”

“Saat dört mü?” Kalabalıktaki kızlardan biri öne çıktı. “O saatte eğitim mi olur? Önceki eğitimler saat yedideydi.”

Kuzey ona öyle bir bakış attı ki kız anında susup yerine geri

gitti. “Eğitimde merhamet, vatana ihanet” düsturunu ondan daha ciddiye alan başkasını bulamazlardı. Adam yıllarca akademide yöneticilik yapmıştı ve savaş deneylerinden biliyordum ki, Kuzey zerre acımam yok derken bile yeterince dürüst davranmamıştı

BÖLÜM DOKUZ

Bize bir kartal cesareti gerekli.

Kolumun altında iki tabletle bu sefer ben Kuzey'in odasının kapısına dayandım. Kapıyı çaldım ve bekledim.

“Gel Ervin.”

İçeri girip kapıyı kapatırken, “Ben olduğumu nereden bildin diye sormayacağım,” dedim.

“Bu saatte senden başka kim uyanık olur ve benim odama gelir ki?”

“O yüzden sormayacağım demiştim.”

Gülümsedim ama Kuzey'i görünce gülümsemem yüzümde dondu kaldı. Üzerinde tişört yoktu ve dövmesinin tamamı görünüyordu. Göğsünden sol koluna uzanan kanatları iki yana açılmış bir kartal vardı. Ama kartal olduğu ancak çok dikkatle bakınca anlaşıyordu.

“Bu ne?” diye sordum. Canlı bir kartal görüntüsünden çok iç içe geçmiş şekillerle dolu, eski ve mitolojik bir sembole benzeyen şeyi inceleyerek.

“Maya totem kartalı.”

Ona yaklaştım. “Anlamı nedir?” Elimi uzatıp göğsündeki şekle dokundum. Siyaha yakın bir lacivert mürekkep ile yapılmış, semboller çok güzeldi.

“Güç, öngörü, vahşet...”

“Gerçekten vahşi görünüyor,” diye mırıldandım. “Ama çok beğendim. Senin için özel bir anlamı var mı?”

Gözlerime baktı. “Var,” derken uzanıp boynumu öptü. “Neden geldin?”

“Sana planları ve şu müttefikleri anlatmak için. Anlatacağımı söylemiştim... Yere oturalım.”

“Neden yere oturuyoruz?” diye sordu.

“Yansıtmayı zemine ayarlayacağım, o yüzden.”

Ondan önce davranıp yere oturdum. Tabletleri karşılıklı olarak yere bıraktım, ayarlamaları yaparken Kuzey’in odada dolaştığını duydum. Sonunda üstüne lacivert bir tişört giyip karşıma oturdu. Bu renk ona çok yakışıyordu.

“Rahatsız olmuyordum,” diye mırıldandım ayarlamaları yaparken.

“İstersen tişörtü tekrar çıkarayım?”

“Kalsın. Dikkatim dağılır... Dövme yüzünden.”

“Eminim dövme yüzündendir.”

Gülümserken dosyalara şifreleri girmeye başladım. “Sen...” Başımı kaldırdığımda çatık kaşlarla bana baktığını gördüm.

“Ne oldu?”

“O saçını topladığın şey... Bir bıçak mı?”

Elimi saçıma götürüp kontrol ettim.

“Kılçık çakı. Evet.”

Sakin kalmaya çalışıyormuş gibi nefesini bıraktı.

“Bunu yapmaktan vazgeçmelisin, çok tehlikeli.” Uzanıp saçımdaki çakıyı çekti. “Unutup bir yerlerde uyuyakalırsan, o bıçak beynini deler. Neden sürekli tehlikeli işler yapıyorsun?”

Çakıyı sert bir şekilde kenara bıraktı saçlarım tüm ağırlığıyla omzumdan aşağı döküldü. Başımı eğince yere değiyordu. Sanırım eski bilim kurgu filmlerinde kadın kahramanların neden hep kısa saç tercih ettiğini anlamaya başlıyordum.

Tabletten açılan bilgileri ortamıdaki zemine yansıtırken çakıya uzandım ama Kuzey bileğime yapıştı. “Hayır.”

“Ne?” Elim kurtarmaya çalıştım ama bırakmadı.

“Hayır,” dedi tekrar.

“Elimde tutacağım sadece.”

Bunu söyleyince elini yavaşça geri çekti. Çakıyı alıp parmaklarımın arasında döndürmeye başladım. Şimdi de elime saplanacağından endişeliymiş gibi bakıyordu.

“Dikkatini bana ver, elime değil,” dedim Kuzey’e ortadaki iki listeyi işaret ederek. “ Sağ taraftaki görüntüde Cennet’in elindeki kozlar var. Solda bizim... Koza, Gölge’deki I. Ordu’ya karşı. Laza, Güney’deki II. Ordu...”

“II. Ordu bize katılabilir. Bunun için bir haber gönderdim, ama henüz cevap gelmedi.”

“Öyleyse daha da iyi...” dedim ve II. orduyu çizdim.

“Robotların bulunduğu tesis her neredeyse onu bulup yok edersek bir numaralı problem ortadan kalkacak. Ayda tesisi aramaya devam ediyor. Bu kısım problem olmaktan çıkarsa...” Robotları da çizdim.

“İki problem kalacak. Biri İmha Timi...”

“Tim problem değil,” derken onu da çizdim.

Bıçağı parmaklarımda çevirirken Kuzey Cennet’in son kozunu okudu. “Çin ittifakı.”

Tablonun son haline baktı.

CENNET	PROJE
I. ORDU	KOZA
II. ORDU	LAZA
ROBOTLAR	
İMHA TIMİ	
ÇİN- CENNET İTTİFAKI	*****

Planlar işler, her şey sorunsuz giderse şartlar bu haliyle bile bizim lehimize görünüyordu, sadece Çin karşısındaki kozumuz merak konusuydu. Şifreli olduğu için yıldızlardan oluşuyordu.

Parmağımı üç kez yıldızla tıkladım. Şifre açıldı ve Çin karşısındaki kozumuz ortaya çıktı. Kuzey dikkatle yazıyı okudu ve dondu kaldı.

“Bu gerçek mi?” derken heyecandan sesi titredi.

“Gerçek,” dedim.

“Müdür  lmeden önce başkalarının da olduğunu söylemişti, ANKA adında bir şifre verdi. Laza’dan dönünce Barış’ı buldum. Proje’deki görevlilerden biriydi. Bu alanda çalışmaları yürüten kişi... Çin karşısındaki gücümüz...”

“Bu... Muhteşem.”

“O kadar muhteşem ki, hayal gibi... İnsanlara anlatmaya korkuyorum. Sanki birine söylersem da ılacak her şey.”

Kuzey kahkaha attı. Öyle bir kahkahaydı ki ne esi bana da bula tı. Elini ba ımın arkasına koydu ve beni dudaklarımdan hızlıca öptükten sonra ayağa kalktı.

“Silahlar yönünden de biz avantajlıyız,” dedi. Yerinde duramıyor gibiydi. “Her şey bizim lehimize görünüyor. Bu durumda...”

“Bu oyun çoktan bitti,” dedim. “Sadece ta ları oynataca ız.”

“Proje gerçekten bu kadar güçlü m yd ?”

“ yleydi,” dedim tabletleri toplayıp  ifrelerken. “Hani filmlerde, kitaplarda her şey çabucak gelişir ya. Kalabalı ın içinden zayıf bir karakter çıkar, çok acı çekmiştir. Bir anda canına tak eder, liderliğe yükselir. İsyân çıkar, sava ılır, kazanılır...” Güldüm. “Gerçek hayatta, öyle bir hikâyeye ancak g l n r. Sistem bu güçteki bir Proje’yi d   rd . Aksi kim bilir nasıl olurdu.”

Kuzey, odada bir ileri bir geri yürürken, “O tesisi ne yapıp ne edip bulmak zorundayız,” dedi.

“Bulaca ız,” dedim. “Hiç   phem yok. Gördün her şey bizden yana. Zaman da. Gerekirse bekleriz. M ttef klerden yardım isteriz. G AP’ın destek aldığı  irketi satın alırız.”

“Satın mı alırız?”

“Yapma,” dedim. “Patron  l ms z olsa bile çalışanlar değildir. Yanımızda bir oda dolusu hacker var. Kırk saniyede ölümsüzlere ait ne kadar hesap varsa bo altırlar.”

“Resmen bir gangster oldun,” diye bir fısıltı duydum.

“Ne?”

Alaycı bakışlarını yüzümde dolaştırdı.

Başımı elime yaslayıp bıkkınlıkla ona baktım. “Ben seninle ne yapıyorum ki?” diye sordum. “Ne kadar kuralcı bir adamsın. Burada bir devrim yapıyoruz. Onca şeyin içinde ölümsüzlerin kasalarını soymamıza mı takılıyorsun? Koskoca tesislerini çaldık. Şehrin yarısını başlarına yıktık. Sen parayı mı sorun ediyorsun?”

“Ben sıkıcı bir adam mıyım? O zaman bence ne yapalım biz biliyor musun güzelim? Savaş bitince ekibi dağıtmayalım. Hayatımız hiç sıkıcı olmasın. Sen bir şekilde eğlenecek illegal yollar bulursun.”

“Sen bana sataşmaya yer arıyorsun,” dedim. “Neden hoşuna gidiyor bu?”

Tepeden bana baktı. “Biri seni sinir edecek bir şey söylediğinde yüzünde oluşan ifade ile ben sana sataştığımda beliren ifade aynı değil,” dedi. “En azından artık değil.”

“Neden bahsettiğin hakkında en ufak fikrim yok,” dedim.

İç geçirdi. “Başka biri sana ters bir şey söylediğinde yüzün geriliyor, dudakların düz bir çizgi haline geliyor ve gözlerin kararıyor, dik ve delici bakışlar atıyorsun. Ama ben sana aynısını yaptığımda garip bir şekilde, çok sevimli oluyorsun. Suratın asılıyor, dudakların büzülüyor ve yan yan bakıyorsun. Sana sarılasım geliyor.”

“Of,” dedim. “Ender de bunu yapardı. Ama nedenini hiç anlatmamıştı.”

Kahkaha attı. “Keşke kendini o an görsen. O kadar sevimli oluyorsun ki.”

Ters ters ona baktım. “İmajımı zedeler bu.”

“hakkımda bildiğin birçok şey de benim imajımı zedeliyor.”

“Sanki çok iyi bir imajın var da...”

“Sanki senin çok iyi bir imajın var,” diye karşılık verdi.

“Sırrımı saklarsan ben de seninkini saklarım,” dedi.

“Anlaştık.”

Hâlâ şifreleme işlemine devam ediyordum. Kuzey dolabının kapağını açıp duraksadı ve bir dolaba bir bana baktı.

“Tişörtlerin kaybolduysa sorumlusu ben değilim,” dedim başımı tabletlerden kaldırmadan. “Laza’da giyiyordum ama burada ihtiyacım yok.”

“Hayır,” dedi. “Tişörtler yerinde duruyor.”

“O halde sorun ne?” diye mırıldandım. Tabletleri alıp ayağa kalktım.

“Sana bir şey vermem gerek, ama şu an zamanı mı emin değilim.”

“Ne?” derken yanına doğru yürüyüp arkasında durdum. “Bir silah falan mı?” diye sordum. Omzunun üzerinden dolabın içine bakmaya çalıştım. Siyah ağırlıklı giysilerin arasında hiçbir şey yokmuş gibi görünüyordu. Omzunun üzerinden bana baktı. Ben de ona baktım ve yarım bir gülümseme gönderdim. “Neden tereddüt ediyorsun? Kötü bir şey mi?”

“Hayır,” deyip eğildi ve tişörtlerin arasından kırmızı kadi-feyle kaplı ufak bir kutu çıkardı. İşte bu beni endişelendirdi. O kutuya bir silah sığmazdı.

Dolabın kapağını kapatıp yatağına yöneldi, yavaşça oturdu ve kutunun kapağını açıp içindekini bana gösterdi.

Nefes almayı unuttum. Tabletleri masanın üstüne atıp hızla yanına gittim ve kutuyu elinden çekip aldım.

Yutkundum. “Bunu nereden buldun?”

“Askerler Proje düştüğü sırada gizli tesiste buldular,” dedi. “Proje tüm belgeleri metal dolaplarda kâğıtlara yazılı halde tutuyormuş. Kaçarken belgelerin hepsini ateşe vermişler. Bunu metal bir dolapta, senin adının yazılı olduğu bir kasada bulmuşlar. Kasadaki tek şey buymuş.”

Gözlerimi kapattım. “O hayatta, değer verdiğim tek eşyam buydu,” diye mırıldandım. Kutunun içindeki zinciri elime alıp bir parmağımı kuşların üzerinde gezdirirken, “Ender’in veda hediyesiydi... Ondan bana kalan son şey. Nerede olduğunu merak ediyordum... Uzun zamandır sendeymiş. Neden daha önce vermedin?”

“Yaranı deşmek istemedim. Hapishanede, Ender’in üzerinden çok yüklendiler sana. Zihinsel zorlamalardan sonra-

dan haberdar oldum. Bunu yapmalarına asla izin vermezdim. Asla... Onu hatırlatacak bir şeye hazır olup olmadığını bilmiyordum.”

“Ender ile ilgili herhangi bir şeye hiçbir zaman tamamen hazır olmayacağım,” derken kutuyu kapattım ve avucumun içinde tuttum. Onu bir nehirde tutunabileceğim tek dal parçasıymış, hayatım ona bağlıymış gibi sıktım. Durgunlaşmıştım. Elimle alnımı ovaladım.

“Üzdüm seni,” diyen Kuzey ayağa kalkıp içkilerin olduğu masaya yöneldi.

“Hayır, mutlu oldum,” dedim. “Asıl kaybolduğu için üzülüyordum... Bir bardak da ben alabilir miyim?”

Cümlemi bitirdiğimde çoktan iki bardakla yanıma gelmişti.

“Bir an evlenme teklifi falan edeceksin sanıp korktum.”

“Kabul edeceğini bilsem ederdim,” dediğinde bardağı elinden aldım ve kafama diktim. Yüzümü buruşturup iç geçirdim.

“Bu şeyi tadı için içen var mıdır?” derken bardağı ona geri uzattım.

Yanındaki şişeye uzandığı sırada sorumu yanıtladı ama daha çok kendi kendine konuşuyor gibiydi.

“Varsa bile ben hiç görmedim.” Dolu bardağı tekrar elime bıraktı.

Bardağı tekrar başıma diktim. Boş bardağı ona geri uzattım.

Elinde tuttuğu kendi dolu bardağıyla şaşkın bir şekilde bana baktı ve “Yavaşla,” diye uyardı.

Omuz silktim.

Bardağı yeniden doldururken, “Sevmiyorum diyenden korkacaksın,” diye söylendi. “Sana o kolyeyi daha sonra vermiydim.”

Boş versene der gibi elimi salladım. “Benim bir acıyı çekerken başa çıkamama sürem maksimum bir gündür,” diye itiraf ettim. “Sonrasını kontrol edebilirim.” Bardaktan bir yudum aldım tadı gittikçe daha az berbat oluyor gibiydi. “Bir şey onu alevlendirmedigi sürece...” diye ekledim elimdeki kutuya bakarak. Bir anda

uyuşmaya başlamıştım sanki. İçimde hafif ama hoş bir ürperti vardı.

İçindeki bitirip bardağımlı tekrar ona uzattım. Elimden alıp kenara bıraktı. “Başka yok, bitti.” Çenesiyle boş şişeyi işaret etti.

“Orada başkaları var...” Masaya baktım, dolu şişeler vardı.

“Bitti dedim...”

Gözlerine baktım.

“Hayır,” diye kestirip attı ve kendi boş bardağını benimkinin yanına bıraktı.

İç geçirip dizlerimin üzerinde karşısına oturdum. Böylece konuşurken yüz yüze olacaktık.

“Sana bir şey anlatacağım.”

“Anlatma Ervin,” dedi. “Sarhoşsun.”

“Aklım yerinde,” dedim. “Sadece biraz uyuşukluk var üstümde.”

“Her ne anlatacaksan, yarın pişman olursun. O yüzden anlatma.”

“Pişman olmam,” dedim. “Zaten senden ilk bardağı istemedenden önce anlatmaya karar vermiştim.”

“Cesaret için mi içtin?”

“Anlatırken daha az acı çekmek için içtim,” diye düzelttim. “Cesaret için içkiye ihtiyacım yok. Anlatmak istiyordum zaten. Ben bunu hayatım boyunca kimseye anlatmadım. Bu yüzden kimse de dinlemedi. Ama sen dinle, olur mu?”

Cevap vermedi.

“Kuzey...”

“Mantıklı düşünebiliyor musun anlamaya çalışıyorum.”

“Düşünebiliyorum.”

“Nedense pek emin olamıyorum.”

“Abartıyorsun.”

Yüzümü dikkatle inceledi.

“Ya şimdi ya hiç,” dedim. “Şimdi dinlersin ya da ölene dek susarım. Sonrasında... Zaten konuşamıyorsun.”

Bir süre yüzümü inceledi. “O halde tamam, seni dinliyorum.”

Önüme dökülen saçları toplayıp arkama attım ve etrafa baktım. “Bir bardak daha olsa daha iyi olurdu...”

Alaycı bir şekilde bana baktı. Sen kimi kandırıyorsun der gibiydi.

“Hayır cevabı almaktan nefret ediyorum,” dedim.

“Ben de, ama sen sürekli hayır diyorsun.”

Derin bir nefes aldım ve yavaşça bıraktım. Beyaz pantolonum yatağın üzerindeki siyah örtülerle tezat oluşturuyordu. Bunun dikkatimi dağıtmasına şaşırıp tekrar asıl meseleye döndüm. “Karşılıklı taviz diyorsun,” diye mırıldandım. “Yine anlaştık. Asıl meseleye geleyim... İAS’ın bana yaptıkları.”

Yüzündeki neşeli ifade kayboldu. Çok ciddi bir şekilde beni izlemeye başladı. Yüzünde ne anlatırsam anlatayım bozulmayacak profesyonel bir maske vardı.

“İAS’ın ne istediğini biliyorsun. Bir ölüm makinesi, silah, ruhsuz ve duygusuz bir asker istiyorlardı. Kimseyi gerçekten sevemeyen, iletişim problemleri olan. Âşık olmayan, evlenmeyen, çocuklardan haz etmeyen... Tüm odağı savaş olan, bunun için yaşayan...”

Pürdikkat beni dinliyordu. “Ailemle aram zaten bozuktu. Asalet derecemden feragat ettiğim, bir asker olmayı seçtiğim için çıldırıyorlardı. Sürekli kavga dövüş... Bir tek Ender vardı. Bir tek onu bıraktılar. Sadece benim daha fazla delirmemem için de değil, bunu o kadar umursadıklarını sanmıyorum.”

Benim yerime neden böyle yaptıklarını o söyledi. “Ender’i seni kontrol etmek için yanında bıraktılar.”

Acı acı güldüm. “Beni tehdit edebilecek bir kozları olsun diye...” diyerek sözlerini doğruladım. “Sonuçta aileme güçleri yetmezdi. Yine de işe yarıyordu bence. Zaten onların farkına vardığımda sevdiğim, sevme ihtimalim olduğunu hissettiğim herkesin onlar için güçlü bir silah olduğunu fark ettim. Ve gelecek planlarım düşünülürse, onları geride bırakma zorluğu çekeceğimi anladım. Sandılar ki... İnsanlara karşı bu kadar öfke dolu olmamın, onlardan uzak durmamın tek sebebi benim problemlili biri olmam...” Derin bir of çektim. “Herkes,

dünyaya karşı bir öfkem varmış, tek bağlılığım görevimmiş falan.” Gözlerimi kapattım üç farklı dilde ona kadar saydım. Kafamı toplamak için genelde bunu yapardım. “Nasıl başarılı oldularsa, hâlâ gece odama gittiğimde ve yatağa uzandığımda düşünebildiğim tek şey savaş oluyor. Silahlar, kazanmak, aralıksız çalışmak, yok etmek, ölmek, öldürmek... Başka bir şey yok. Başka bir arzu yok. Savaşız bir dünya istiyorum ama aynı zamanda istemiyorum. Öyle bir dünyada nasıl yaşarım, ne yaparım? Bilmiyorum. Hiç öğrenme fırsatı bulamadım.”

Gözlerimi açıp ona baktım. Anlayış dolu bir ifadeyle beni izliyordu.

“Barış hiçbir zaman sonsuza dek sürmedi ve sürmez,” dedi.

“Öyle bir dünya zaten mümkün olmayacak mı diyorsun?”

“Bu ülkeyi, kuracağın düzeni korumak için yaşamaya devam edeceksin ve bu şekilde mücadele etmeyi sürdüreceksin. Öğrenmen gereken savaşız bir dünyada yaşamak olmayacak, her şekilde yaşayabilmek olacak. Keyif almak, kendini düşünebilmek, her koşulda, her şeye rağmen korkmadan sevebilmek...”

“Kulağa zor geliyor.”

“Zor olmalı ki kazanmaya değsin öyle değil mi?”

“Bu söylediğin şeyi sen yapabiliyor musun? Yani... Her şekilde yaşamayı biliyor musun? Sen de benim kadar sıkıntı yaşıyormuşsun gibi görünüyor.”

“Evet, sıkıntı yaşıyorum. Ama öğrenmeye kararlıyım.”

“Senin dediğin şekilde olaksa birlikte öğreneceğiz o halde. Ama seni yoracağım. Çünkü ben kimi sevmek istesem, önüme İAS’ın zihnime yerleştirdiği bariyerler çıkıyor. Ne yapacağımı bilmiyorum. Çevremdeki insanlara bakıyorum, sadece acı görüyorum.” Ender’i düşündüm. “Acı hissediyorum.”

Elimi tutup sıktı. “Sistemin inşa ettiği her şeyi yıktığın gibi, o içindeki engelleri de yıkacaksın,” dedi.

“O gün çevremde beni hâlâ seven birini bırakmış olursam... Baksana daha en başından Ender’i kaybettim.”

“Engelleri yıktığın o gün geldiğinde, yanında İAS’ın silahını

değil gerçek seni gören koskoca bir dünya bulacaksın,” diye söz verdi. “Ve ben, seni her koşulda severek, yanında olacağım.”

Bir süre yüzüne baktım. Gözleri iki derin kuyu gibiydi. Yüz hatları sertti ama bakışları tüm o karanlığa rağmen güven veriyordu. Ona yaklaştım ve boynuna sımsıkı sarıldım.

“Bu uyandığımdan beri yaptığım, fiziksel olarak rahatlatıcı tek şeydi,” diye mırıldanıp çenemi omzuna yasladım. Ona sarılmak Ender’e sarılmaktan farklıydı... Kalp atışlarını göğsümde hissediyordum. Ne kadar güçlü olduğunu hissediyordum. Deniz kokuyordu. Ayrılmak istemiyordum... O kadar rahatlamıştım ki, ağlayabilseydim ağlardım. Ben galiba çoğu şeye içimden ağlıyordum.

“Biraz böyle kalabilir miyiz?” diye sordum.

Kuzey kaskatı kesildi ama gevşeyip bir kolunu belime doladı. “Sonsuza kadar...” derken diğer eliyle sırtımı sıvazladı

Gözlerimi sımsıkı kapattım. Şimdi konuşma sırası ona geçmişti.

“Beni dinliyor musun?”

“Evet.” Sesim boğuk çıktı.

“Seni anlıyorum Ervin. Sistem sana ne yaptıysa benzerlerini bana da yaptı. Bu yüzden sadece anlamakla kalmıyor, ne hissediyorsan hissediyorum. Sana saygı duyuyorum. Gücüne, inancına, hırsına...” Güldüğünü hissettim. “Sana hayranım, biliyorsun.”

“Bana herkes hayran,” diye mırıldandım. “En çok da düşmanlarım... İtiraf etmiyorlar ama ben bunu biliyorum.”

Omzumu öptü ve daha sıkı sarıldı.

“Kafan tam olarak yerinde olmasa da kibrin yerinde en azından...”

“Kafam yerinde. Sadece sürekli üzerimde varlığını hissettiğim gerginlikten kurtuldum.”

“İtiraf etmeyi planladığın başka bir şey var mı?”

“Seni seviyorum,” dedim. “Sevebildiğim kadarıyla. Gösteremiyorum ama...”

“Biliyorum.”

“Biliyor musun?” Şaşırmıştım.

“Evet,” dedi. “Sen kimseye bir şeyin gerçekleşme ihtimali üzerinden söz vermezsin. Laza’dan ayrılırken sen bana söz verdin.”

Verdiğim sözü, ne söylediğimi tam hatırlamıyordum. Aklım hâlâ söylediğim şeydeydi.

“Seni seviyorum,” dedim tekrar. İçimden bir yük daha ekilmiş gibiydi. “Ama bu söylediğimi yarın unut tamam mı?”

Cevap vermeden önce güldüğünü hissettim. “Tamam.”

Ondan uzaklaştım ve karşısına oturdum ama gülümsüyordum.

“Sarhoşken ne kadar da tatlı bir kızsın,” derken elinin tersiyle yanağımı okşadı. “Gözlerin parlıyor. Diğer zamanlar kara bulutlarla kaplı bir gökyüzüne benziyor.”

“Ben sarhoş değilim,” dedim.

“Hep öyle derler ama yüz ifadeleri belli eder.”

“Tatlı hiç değilim...” diye ekledim.

“Sen bela bir şeysin,” dedi. “Sistemin onca çabasına rağmen içinde hâlâ böyle bir tarafın bulunması nasıl bir mucize, sen asıl içinde nasıl bir savaşı kazandın farkında değilsin.”

“Paramparça olarak kazandım.”

“Tamamen yok olmasından iyidir. Parçalar birleşir.”

“Ama eskisi gibi olmaz.”

“Daha değerli olur.”

“Bunu kim söylüyor?”

“Japonlar söylüyor. Wabi-Sabi. Hiç duydun mu?”

Kelimeyi düşündüm. Çince biliyordum ama Japonca bilmiyordum. Bu yüzden kelimenin anlamından mantıklı bir açıklama çıkaramıyordum. “Duymadım. Ne demek?”

“Kusurlu güzellik anlamına gelen Japon felsefesi... Felsefeye göre, hasara uğramış bir insan ya da nesne, parçalanmışsa bu onun acı çektiği ve ders aldığı anlamına gelir. Bir hatıraya sahip olur. Böylece eski halinden daha güzel ve değerli olur. Bu yüzden kırılan eşyalarını altınla birleştirirler.”

Düşünceli bir şekilde ona baktım. O kadar uzun baktım ki sonunda cevap beklemeyi bıraktı.

“Ne oldu?”

“Bu çağ hiç bizlik değilmiş.” Aklımdan geçenleri sesli bir şekilde söylüyordum. “Kitaplarla, kalemle kurtulmanın mümkün olduğu bir çağda doğmalıymışız. Ellerimize kan değil mürekkep bulaşsa daha güzel olmaz mıydı diye düşünüyorum.”

“Öyle bir dünyada doğsaydın, bu dünyayı kim kurtaracaktı?”

Sessiz kaldım. Üzerime bir ağırlık çökmüştü. Gözlerimin kapandığını hissediyordum. “Uyumam gerek,” dedim. Ama ayağa kalkıp odama gidecek halim yoktu. Yığılıp kalmamak için bile kendimi tutmam gerekiyordu.

“Bestla,” diye mırıldandı. “İçtiğin içkinin adı; önce bir şey yapmaz, sonra birden çarpar,” dedi. “Öyle bir çarpar ki adını unutursun. O yüzden sana yavaş ol dedim. Ama itiraf etmeliyim, sen çok iyi dayandın.”

Uzanıp belimdeki silahı ve bıçağı aldığını hissettim, elleri üzerimde dolaştı ve aldığı silahları içki masasının üzerine bıraktı.

“Silahlarımı aldın bu hiç hoşuma gitmedi,” diye mırıldandım.

“Silahlarla mı uyuyacaksın?”

Gözlerimi kırparak ona baktım. “Burada mı uyuyacağım?”

“Şu anki halin düşünülürse daha güvenli olur.” Beni elimden tutup ayağa kaldırdı. Oda etrafımda döndü. Üzerimdeki hırkayı çıkardığını hissettim. Yatak örtüsünü kaldırdı. Ama yatmayı reddettim.

“Sen otur,” dedim. Dediğimi yaptı.

“Şu anki halimin nesi var?” derken yatağa uzanıp başımı dizine yasladım ve gözlerimi kapattım.

“Sarhoşsun.”

Gözlerim kapalı bir halde “Bu beni engeller mi sanıyorsun?” diye sordum. “Şu an nasıl görüldüğümü tahmin edebiliyorum.

Ama İAS doktorları tarafından uyuşturulup deney simülasyonlarına sokuluyordum ben.” Sesim güçsüz çıkıyordu. “Şu an üzerimdeki hafif sersemlik ne ki onların yanında? Tamamen normale dönmem için gereken tek şey biraz adrenalin.”

“Yine de gitme bir yere, risk almaya değmez,” derken yüzüme dökülen saçları geriye itti. Eli yanağımda dolaştı.

Uykuya kapılıp gitmeme neredeyse saniyeler kalmıştı yine de son anda, “Neden kartal dövmesi?” diye sordum.

Hemen cevap vermedi. Sonrasında güçlü bir sesle konuştu.

“Cesaretiniz var mı, ey kardeşlerim? Yürekli misiniz?” dedi. Bu sözleri biliyordum. Devam ederken sessiz kaldım. “Tanıklar önündeki cesaret değil, hiçbir tanrının tanıklık etmediği bir münzevi cesareti, bir kartal cesareti gerekli. Soğuk ruhlulara, katırlara, körlere, sarhoşlara yürekli demem ben. Korkuyu bilen, ama korkuyu yenendir, uçurumu gören, ama ona gururla bakandır yürekli kişi. Uçurumu gören, ama uçuruma kartal gözleriyle bakandır, uçurumu kartal pençeleriyle kavrayandır: cesaretli kişi.”

“Nietzsche,” dedim. “Bu bölümünü çok severim.”

“Ben de... Ve bana seni hatırlatıyor.”

“Kartal cesareti mi? Kartalın kendisi mi?”

“Her ikisi.”

“Kartal dövmesi, kartal cesareti... Sert ve dengesiz olsan da çok derin düşünen, iyi kalpli bir adamsın. Bu çok hoşuma gidiyor.”

“Sert ve dengesiz biri olsan da çok derin düşünen, güçlü ve kararlı, kalbi eşsiz bir kızsın. Bu çok hoşuma gidiyor,” dedikten sonra eğilip saçlarımı öptüğünü hissettim. “İyi uykular Ervin.”

İyi geceler diyecektim ama diyemedim, başım dizinde, elim bana verdiği kolye kutusuna sarılı bir halde uykunun ağırlığına kapılıp gittim.

Her zamanki gibi zifiri karanlıkta, tek başıma uyandım ama bu sefer bir şeyler farklıydı. Yastığımı kokladım, deniz

kokuyordu. Elimi havaya kaldırıp sensörlerin devreye girmesini bekledim. Gözlerimi ışığa alışabilmesi için usul usul açtım. Evet, burası benim odam değildi. Kuzey'in odasındaydım hatta daha garibi onun yatağındaydım.

Üzerimdeki siyah örtüyü kaldırıp yavaşça yataktan çıktım. Başım o kadar ağrıyordu ki etrafıma odaklanmakta güçlük çekiyordum.

Dün gece neler söylediğimi hatırlamaya çalıştım. Baş ağrısından adımı bile zor hatırlayacak durumdaydım. Ayakkabılarımı giyip yatağa baktım. Oflayıp düzeltmeye başladım. Kendi yatağım olsa bu kadar uğraşmazdım ama düzen ve disiplini hayat felsefesi edinmiş olan Kuzey'in yatağıyla epeyce uğraştım ve sonunda buna sinirlenip yastığı biraz fazla yumrukladım. "Ne var bu kadar takıntılı ve düzenli olacak," diye söylenerek yataktan uzaklaştım.

Masanın üzerinde duran beyaz hırkayı görüp üzerime geçirdim. Bıraktığım tabletleri de koltuğumun altına alıp odadan çıktığım sırada Ayda'yı gördüm. Önce nereden çıktığıma sonra da halime baktı. Elimi cebime attığımda kadife kolye kutusu çıktı.

"Kuzey nerede?" diye sordum. Kutuyu ben uyuyunca elimden alıp hırkanın cebine o atmış olmalıydı.

"Laza'yı eğitiyordu en son," dedi. "Ben buna eğitim değil işkence derdim tabii. Saat sekize kadar da sürecekmış. Araf'ı mumla arıyorlar."

"Çok yazık. Çünkü o şansı kaybettiler. Araf ölse kabul etmez bu saatten sonra."

"Kesinlikle." Kolumun altındaki tabletlere baktı, sonra elimdeki kadife kutuya gördü. "Bu kolye Proje'nin kasasındaydı..."

"Öyleymiş."

Ayda başka bir şey söylememi bekledi ama sessiz kalınca üstelemedi. "Tamam," dedi. "Sonra görüşürüz o halde."

"Görüşürüz," dedim.

Odama gidip tabletleri masanın üzerine bırakarak banyoya

girdim. Hızlı bir duş alıp aynanın karşısına geçtim ve kendi yansımadından korktum. Resmen perişan olmuşum. Simsiyah saçlarım, etrafı kıpkırmızı olan mavi gözlerim ve iyice solmuş beyaz tenimle korku kitaplarındaki vampirlere benziyordum.

“Şu hale bak,” diyerek kendi kendime söylenirken saçlarımı kuruttum. Uç kısımlarını askeri hapishanede yandığı için kesmiştim ama Laza’ya giderken olduğum iğne sonrası çok hızlı uzamıştı. Bazen kessem mi diye düşünüyordum ama bir türlü zaman bulamıyordum.

Üzerime kamuflaj bir takım giyip odadan çıkarken dalgın bir şekilde saçımı ördüm ve enseme bir topuz yaptım.

Ortak yemekhaneye girdiğimde kalabalığı görünce bir an geri gitmeyi düşündüm ama kahve kokusunu alınca bundan da vazgeçtim. Yiyecek ve içeceklerin olduğu masadan kendime bir bardak kahve alıp boş masalardan birine oturdum. Gözlerimi zar zor açık tutuyor ve kahvenin ayılmama yardım edeceğini umuyordum. Çok fena çarpılmışım, bu hiç iyi değildi.

Masama biri tabağını pat diye bırakınca bakışlarımı kaldırıp karşıya baktım. Sonra masada tabağın yanında beliren iki minik yumruk gördüm. Bir küçük kız zorlanarak masaya tırmandı ve tam karşıma oturdu. Eline çatalını aldıktan sonra sırtarak bana baktı. Öndeki dişlerinden ikisi düşmüştü. Yemyeşil gözleri parlıyordu. Saçları benimkiler kadar siyahtı.

“Merhaba,” dedi.

“Merhaba,” deyip elimdeki fincanı masaya bıraktım.

“Nil senden bahsetmişti,” dedi çocuk hevesle.

“Nil...” Düşündüm ama kim olduğunu hatırlamam uzun sürmedi. “Barınak’taki küçük kız.”

“Evet!” dedi. “Sen de Hera’sın. Onu kurtardın!”

“Evet,” dedim. Cevap sorunun ilk kısmınaydı. “Ve sen?”

“Adım İpek,” dedi incecik sesiyle.

“Tanıştığımıza memnun oldum İpek.”

“Ben de! Bizi sen kurtarmışsın.”

“Tek değildim. Yanımda arkadaşlarım da vardı,” dedim. Çoğu Proje ifşa olduktan sonra yapılan baskın sırasında ölmüş-

tü. Bunu hatırlamak canımı sıktı. Bakışlarım İpek'in önündeki tabağa kaydı. Tabağında yumurta, peynir ve minik domatesler vardı. "Bunları çok seviyorum," dedi domatesleri göstererek. "Daha önce bunlardan hiç yememiştim. Sen yemiş miydin?"

Kahvemden bir yudum aldım. "Ben yemiştim," dedim.

Bakışlarım karşı tarafa kaydı. Bir grup çocuk ellerinde tabaklarla durmuş bize bakıyordu. İpek onlara el sallayıp, "Gel-senize!" diye bağırdı. Çocukların bakışı bana kaydı.

Zar zor onlara gülümsedim, bekledikleri davet buymuş gibi koşarak geldiler ve tabaklarını bırakıp masaya tırmandılar.

Hepsi gözlerini iri iri açmış bana bakıyordu. İçlerinde Nil'i de gördüm. Bardağı dudaklarıma götürüp büyük bir yudum aldım ve ne yapacağımı düşündüm. Zaten kafam iyi değildi. Hem çocuklarla ne konuşulurdu ki?

"Siz neler yapıyorsunuz burada?" diye sordum en sonunda. "Günleriniz nasıl geçiyor."

Harika bir giriş oldu Ervin, aferin.

"Oyun oynuyoruz," dedi çocuklardan biri. Kıvırcık, sarı saçlı bir oğlan çocuğuydu. Gözleri o kadar koyu bir kahve-rengiydi ki Kuzey'in gözleri gibi neredeyse siyah görünüyordu. "Resim yapıyoruz, okuma yazma öğreniyoruz. Karate öğreniyoruz."

Şaşkınlıktan öksürünce bardağı tekrar bırakıp kollarımı masaya yasladım. "Karate?" diye sordum. İşte buna şaşırmış-tım.

"Savunma sporuymuş," dedi kızlardan biri. "Lina ve Erva, sırayla gelip nasıl olduğunu öğretiyor."

"Bazen ikisi birden geliyor, öyle daha eğlenceli oluyor," dedi bir başka oğlan.

"Kendimizi korumayı öğrenmemiz gerektiğini söyledi. Ben-ce çok eğlenceli..." Bu sefer konuşan Nil'di.

"Erva, Araf ve Lina gibi güçlü olmak istiyoruz," dedi İpek.

"Ve senin gibi," dedi hepsi bir ağızdan.

"Spor yapanlar disiplinli ve güçlü olurmuş," dedi kıvırcık saçlı oğlan çocuğu.

“Bu doğru,” diye onayladım.

“Bir gün derslere sen de katılır mısın?” Soruyu kimin sorduğunu göremesem de gözlerimi masada dolaştırdım. Hepsi beklentiyle bana bakıyordu.

“Lütfen katıl!” dedi İpek.

Akşamki içki yüzünden başım ağrıyordu. “Tamam,” diye geçiştirdim.

“Kızlar güçsüz oluyor,” dedi kızıl saçlı çilli bir çocuk.

“Hiç de değil Kerem,” dedi İpek. “Hera da kız, ama herkes ondan emir alıyor. Lider oymuş. En güçlüleri o dediler.”

Parmaklarımla masada ritim tutup alevlenen tartışmayı izledim. Neredeyse kızlar ve erkekler birbirine girecekti.

“Sakinleşin,” diyerek araya girdim. “Fiziksel güç o kadar da önemli değildir. Çünkü akıllı insanlar bunu birbirine karşı kullanmaz.”

“Ama kötüler kullanır.”

“Kötüler de genelde sporla uğraşacak kadar akıllı ve sabırlı olmaz,” dedim.

Bunu düşündüler.

“Yani kötüler karate bilmez mi?”

“Genellikle bilmez,” dedim. Var olan tüm enerjilerini sinsiliğe ve kötülüğe harcadıkları için böyleydi muhtemelen.

“Sen derse gelecek misin Hera?”

“Bir sonraki dersiniz ne zaman?”

“Bu akşam,” dedi Kerem.

Bu akşamki planlarımı ve işlerimi düşündüm. Sanırım buna zaman ayırabilirdim. “Bu akşam derste görüşürüz o halde çocuklar,” dedim ve kahvemi bitirip ayağa kalktım. “Şimdi gitmem lazım.”

Koro halinde, “Güle güle Hera,” diye bağırıldılar arkamdan. Bakışlarımı onlardan ayırıp odanın kalanında gezdirdiğimde herkesin bize baktığını gördüm. Masalara oturmuş çocuklarla sohbet etmemi seyrediyorlardı. Sanki böyle bir şey mümkün değilmiş gibi. Çoğu çocukların aileleriydi, bana bakarlarken gözlerinde ilk defa korku ve endişe değil sıcaklık ve saygı

gördüm. Ve duvara yaslanmış, yüzünde kocaman bir sırıtışla olanları izleyen Ayda'yı. Beni başını hafifçe eğerek selamladı. Bardağı yanımdan geçen temizlik robotlarından birinin üstüne bırakıp odadan çıktım.

Antrenman salonlarının önünden geçerken gürültüyü duyup saate baktım. Sekize geliyordu ve Laza'nın eğitimi devam ediyordu.

"Sen buna dövüşmek mi diyorsun?" Kuzey bağırınca karşındaki adam birkaç adım geri attı. Odanın içindeki merdivenlerden yukarı çıkıp korkuluklara yaslandım ve alanı izlemeye başladım.

"Bu ne zayıflık? Apaçık gelen bir hamleyi nasıl savuşturamazsın?"

Adam, "Göremedim," dedi.

Kuzey adamın üstüne gitmeyi sürdürdü. "Eğer rakibinin elindeki silah gerçek olsaydı, şu an ölmüştün," dedi. "İşi ciddiye almanız için size gerçek silahlar mı vermek gerek?"

Kızlar gergin bir şekilde izlerken başını iki yana salladı. Ama erkekler eğleniyor gibiydi. Gerçek silah fikri onların hoşuna gitmişti. Laza'dakilerin iyi dövüştüğünü biliyordum. Güçlü olduklarını biliyordum ama anlaşılan bu bile Kuzey için yeterli değildi. Bakışlarımı tavana dikip Kuzey gibi bir eğitmen ile sınanmadığım için şükrettim. Yoksa çok kötü şeyler olabilirdi.

Bir bağırma sesi daha gelince başımı tekrar aşağı eğdim.

"Bu nasıl bir savunmaydı?" dedi Kuzey.

Kızın sesi o kadar kısık çıktı ki ne dediğini duyamadım.

Saat sekize geldiğinde odada bir uyarı sesi yankılandı. Kuzey Sakin bir şekilde, "Dışarı çıkın," dedi. Elindeki bıçağı kenardaki masaya attı ve bakışları odada dolaştı. Gözleri benim üzerimde kaldı. Herkes dışarı çıkana kadar bekledi ve sordu.

"Ne zamandır buradasın?"

"Çok olmadı."

Anladım, der gibi başını salladı. "Uyuyorsundur diye düşündüm."

“Uyanalı da çok olmadı.”

Gergin bir şekilde ensesini kaşıdı, ne yapacağını bilemiyor-muş gibi bir hali vardı.

“Üzerlerine çok gittiğini düşünmüyor musun?” dedim başımla kapıyı işaret ederek.

“Eminim beni öldürebilecek olsalar öldürürlerdi,” dedi dalgın dalgın.

“Öldürmek mi?” dedim. “Ondan önce epey bir işkence ederlerdi bence. Bunun için onları suçlayabilir misin? Ben suçlayamam.”

“Hayır, ama onların iyiliği için tüm bu sıkıntı... Ve bizim.”

Askeri okulda komutanların ve hocaların sürekli tekrarladığı sözü hatırladım. “Eğitimde merhamet, vatana ihanet, derler evet de seninkisi biraz fazla merhametsizlik,” dedim. “Bu insanlar zaten harika dövüşüyorlar. Kendi stilleri var. Onların silah kullanmayı öğrenmesi gerekiyordu. Bunu değil.”

“Evet, ama bunu kendileri istedi.”

Şaşırmıştım. “Senden dövüşmeyi öğretmeni mi istediler?”

“Profesyonel dövüş ile sokak dövüşü çok başkadır, bilirsin.”

“Bilirim,” dedim. “Ama bana garip geldi. Bu onlardan beklemediğim bir şeydi.”

Arkasını dönüp yerdeki bir bıçağı aldı ve masaya fırlatırken omuz silkti. Sırtındaki tüm kaslar gerildi. “Benim de. Ama biri bir şey öğrenmek istiyorsa ona yardımcı olmak gerek diye düşünürüm hep.”

“Kendileri istediye ve sen zaman ayırabiliyorsan bana laf düşmez.”

Merdivenlerden inip odada ilerledim. “Ben senden bir şey istemek için gelmişim.”

“Nedir?” derken silahları yerleştirmeye başladı.

“Erva ve Lina çocukları eğitiyormuş.”

Gözlerini yüzüme dikti. Yerden aldığı bir başka bıçağı elinde çevirirken, “Barınak’tan kurtardıklarınızı mı?” diye sordu. Bakışlarım eline kaydı. Bıçağı çok rahat kullanıyordu. Ben,

çoğu kızın aksine erkeklerin silah ve bıçak kullanmasından etkileniyordum. Büyülenmiş gibi onu izlediğimi fark ettiren, sorusunu tekrarlaması oldu. “Barınak’tan kurtardıklarınızı mı?” Hemen kendimi toparladım.

Kaşlarım çatıldı. “Başkaları da mı vardı?”

Kuzey yanlış bir şey söylemiş gibi, “Kahretsin,” dedi. Bakışlarımı üzerinden ayırmadım ve konuşması için bekledim ama konuşmadı.

Üstüne basa basa, “Başkaları da mı vardı?” diye tekrar ettim.

Onu yakaladığımı ve işin peşini bırakmayacağımı anlayan Kuzey sonunda, “Laza için yetiştirilenler var,” demek zorunda kaldı.

Soru sormama fırsat vermeden hemen açıklamaya koyuldu. “Ama onlar güvende. O tesis de Sığınak gibi güçlü korumalara sahip. Aylardır her ihtimale karşı kapalı tutuluyor.”

Bu sefer ben, “Kahretsin,” dedim. Bunu nasıl es geçmiştim? Böyle bir şey hakkında konuştuğumuzu anımsıyordum. Nasıl unutturdum? “Cennet’in elinde küçük yaşta çocuklar mı var?”

“Cennet’te değil,” diye düzeltti. “Bizde. Tesis güvende, başındakiler bizden, benim adamlarım... Çocuklar başka bir Barınak’talar. Ayda her ihtimale karşı orayı kontrol altında tutuyor.”

“Ayda da mı işin içinde?” diye sordum hayretle. “Benim neden haberim yok?”

“Endişelenmemen için söylemedik. Dediğim gibi tamamen bizde orası. Problem yok.”

“Diğer Barınak kadar iyi korunuyor mu peki?” diye sordum farkında olmadan karnımı tutarak. Koza halkının çocuklarının tutulduğu Barınak resmen üst düzey korumalara sahip katil bir binaydı, oradan çocukları kurtarmaya çalışırken neredeyse paramparça oluyordum. Karnımın boydan boya kesildiğini, nasıl kesildiğini çok iyi hatırlıyordum. Eğer bu da diğeri kadar güvenliyse ve hem içten hem dıştan korunuyorsa içim rahat edebilirdi.

“Daha da güvenli,” dedi. “Endişelenme. Savaş bitince onları diğerlerinin arasına getireceğiz. Hiçbir şeyden haberleri yok.”

Başımla onayladım, daha sonra konu hakkında Ayda’dan teyit alır, Barınak’ın kamera görüntülerini araştırırdım.

“Şimdi sıra benim sorumda.”

Sorusunun ne olduğunu hatırlamaya çalışıp sonunda, “Evet,” dedim. “Koza’dan gelen çocuklar bir derslerine katılmamı istedi. Kesinlikle bir gösteri isteyeceklerinden eminim.”

“Ve sen benim sana eşlik etmemi istiyorsun. Neden? Erva ve Lina da bu konuda iyidir.”

“Çocuklardan biri, kızların erkeklerle dövüşemeyeceğine inanıyor.”

“Anladım, onlara aksini göstermek istiyorsun.”

Başımla onayladım. “Birine yanıldığını anlatmanın en iyi yolu doğrusunu bizzat görmesini sağlamaktır.”

“Böyle bir şeyi nasıl kabul ettin? Yani çocukların dersine katılmayı...”

“O kocaman gözlerini yüzüme dikip heyecan içinde derse katılmamı istediler ve lütfen dediler.”

Gözleri kısıldı. “Sen de dayanamadın ve tamam mı dedin?”

“Tam olarak böyle oldu.”

Güldü. “Beni hep şaşırtıyorsun. Ders ne zaman ve saat kaçta?”

“Bu akşam ama saati bilmiyorum. Lina’ya soracağım.”

“Tamam, bana haber verirsin ve orada görüşürüz.”

Kapıya doğru yürümeye başlamıştım ki duraksadım. “Sen burada mı kalacaksın?”

“Evet!” diye seslendi. “Akşam katılmam gereken büyük ve önemli bir düello var.”

“Çok komik,” dedim. “Sanki sana sorsalar sen onlara hayır diyebilirdin.”

“En azından denerdim. Ne yapacaksın şimdi?”

“Nereden bileyim?” diye söylendim. “Bir şeyler düşüneceğim.”

Gerçekten de düşünmem lazımdı. Çocuklar bunca işin arasında başıma bir iş daha çıkarmıştı.

Kontrol odasına girdiğimde herkesin arı gibi çalıştığını gördüm.

“Günaydın Patron!” Gökçe elinde bir sandviçle yanımdan geçip gitti.

“Günaydın,” dedim. “Bir değişiklik var mı?”

“Hayır,” dedi.

Barış’ın olduğu uzaktaki gizli alana yöneldim. “Sende haber var mı?”

Başını kaldırıp bana baktığı sırada odaya Kuzey, Ayda ve Lina odaya girince duraksadı. “Var, ama...”

“Bekle,” dedim ve arkamı dönüp odada göz gezdirdim. “Kuzey! Bir bakar mısınız?”

Yanına gittiğimde, “Artık biliyor değil mi?” diye sordu Barış.

“Evet,” dedim.

Kuzey yanıma geldi ve soran gözlerle bana baktı.

“Şu bahsettiğim müttefikler, Nemesis hakkında soru sorduk. Bir bilginiz var mı diye...”

“Ne cevap geldi?”

Barış’a baktım. Boğazını temizleyip, “Olumsuz,” dedi. “Araştırmışlar, bir tesis de bulamamışlar bununla ilgilenen resmi herhangi bir program da.”

Hiçbirimizin bu duruma şaşırdığını zannetmiyordum. Yine de bir umuttu işte.

“Ayda!” Odada bir sessizlik oldu. Ayda yanında durduğu Hilal’e, “Sen devam et,” dedikten sona yanımıza doğru yürümeye başladı.

Yarı yolda, odadakilerin bizi izleme koyulduğunu gördü. “İşinize devam edin!” diye bağırdı. Herkes tekrar kendi işine odaklandı.

“Haber olumsuz değil mi?” dedi Barış’ın yanına bir sandalye çekip otururken.

“Olumsuz,” dedi Barış ve sandalyesini geri çekip Ayda’ya yer açtı. “Resmi bir program ya da tesis yok.”

“Bu, gayri resmi ya da özel bir program veya tesis olmadığı anlamına gelmez,” dedi Ayda elleri klavyede rüzgâr gibi dolaşıyordu.

“Sizin ikinizin zihinleri bir mi?” diye sordu Barış. “Ervin seni bu söylediğin ihtimalleri araştırman için çağırmış ama daha tek kelime bile söylememişti.”

Ayda gözlerini ekrandan ayırmadan konuştu. “Direkt söylemesi gerekmez, aklın yolu birdir.”

“Siz ikiniz bir arada çok tehlikelisiniz,” diye söylendi Barış. “Sizden korkuyorum.”

“Akıllıca davranıyorsun,” dedi Ayda. “Ben gerekli araştırmaları yaparım Ervin.”

“Harika,” dedim. “Şimdi şu Barınak ile ilgili görüntüleri açın da inceleyeyim.”

Ayda ile Kuzey göz göze geldi. Buz gibi bakışlarımı yüzüne dikip, “İyi iş Ayda,” dedim. “Kuzey ile benden bir şeyler gizliyorsun. Anlaşılan iki patrona birden çalışıyorsun.”

Suratını buruşturup dikkatini tekrar işine verdiğinde, “Özür dilerim,” dedi. Yapacak bir savunması yoktu bu yüzden özür dilemekle yetiniyordu.

Bazen özür dilemek insanlar için en kestirme kaçış yolu oluyordu. Çünkü kimse pişmanlık duyan bir insana bağırıp çağıramazdı. Ayda akıllı bir kızdı; o geri adım atınca ben de geri adım atmak zorunda kaldım.

Kuzey hiç uzatmadan yandaki ekrana geçip bir görüntü açtı ve diğer Barınak’ın bir benzeri karşıma çıktı. “Al,” dedi. “Yalan söylemedim.”

“Ben yine de kendi gözlerimle göreyim,” deyip ekrana yaklaştım. Önce tarihi sonra tesisin içini kontrol ettim. İçeride her şey yolunda görünüyordu, bir çeşit askeri okula benziyordu.

“Bana bunu daha önce söylemeliydiniz.”

Kuzey, "Hayır," dedi. "Sana söyleseydik, sırf işini garantiye almak için onları da buraya getirmek isteyecek; başına bir görev daha çıkaracaktın. Seni çok iyi tanıyorum."

"Zamanımız olsa bunu yapardım," diye kabul ettim.

Al işte, der gibi bana baktı.

"Doğru olan bu olurdu," diye ısrar ettim ama itiraf etmem de bunun gereksiz olduğu konusunda haklı olan oydu. Boshuna hem kendimizi, hem çocukları riske atmaya gerek yoktu.

Ayda'ya dönüp, "Bu yaptığını da yazdım bir kenara," diyerek ona da rahatsızlığımı bildirdim.

Gözlerini ekrandan ayırmadan, "Seni seviyorum Ervin," diye seslendi.

"Gözlerime bile bakamıyorsun," dedim.

"Bakarsam yanarım diye korkuyorum." Şimdi de utancını alaycılıkla bastırmaya çalışıyordu. "Şimdi oradan ateş çıkıyor dur eminim."

Kuzey neredeyse bu söylediğine gülecekti, ters ters ona baktım.

Birlikte odadan ayrılırken, "Ayda'daki değişimi fark ediyormusun?" diye sordu.

"Değişim yok," dedim. "Rol yapmayı bıraktı."

Soran gözlerle bana baktı.

"Senin baban gibi," diye fısıldadım. "Tatlı, sevecen insanı oynuyor. Böylece karşısındakiler riski görmüyor. Ama kafasının içinde sürekli dönen çarklar var, çok belli. Hikâyesi ne hâlâ bilmiyorum ama ona güveniyorum. Proje'nin en iyi uzmanlarından biri..."

Erva ve Lina bir koridorda önümüze çıktığında durup onlara baktık. "Ne var?" diye sordum. Yüzlerinde endişe ve merak görüyordum.

"Çocuklara derse katılacağını söylemişsin," dedi Erva.

"Katılmamı istediler ben de kabul ettim."

"Peki, onlara başka bir söz verdin mi?" diye sordu Lina.

"Hayır."

"Emin misin?"

“Eminim. Neden?”

Erva ve Lina birbirine baktı. “Çocuklar herkese senin bu akşamki derse katılacağını ve bir düello yapacağını söylemiş.”

“Ufak birkaç taktik göstermek için böyle bir planım vardı ama onlara söylemedim. Düello hiç demedim. Sadece derse katılırım dedim.”

“Çocuklar böyle anlatmadı,” dedi Erva.

“Olay biraz büyüdü,” diye onayladı Lina.

Onlara bakakaldım. “Büyüdü derken?”

“Bu akşam bir hım, ne demişlerdi?”

Lina’nın sözünü Erva tamamladı. “Düello...”

“Hah düello, büyük bir düello olacak dediler. Herkes bunu bekliyor.”

“Ben onlara böyle bir söz vermedim. Kafam biraz iyiydi ama o kadar da değil. Ne söylediğimi çok iyi hatırlıyorum.”

“Çocuklar, anlamak istediğini anlar.”

“Sadece on dakika derse katılacaktık,” dedim Kuzey’e bakarak. “Bir düello? Bu çok saçma. Özellikle de böyle bir zamanda.”

“İstersen herkese böyle bir şeyin olmayacağını söyleriz.”

“Bunun anlamı kendine güvenemedi veya korktu demektir.”

“Çocukların yanlış anladığını söyleriz.”

“Yine bir şey değişmez.”

“Ne yapacaksın o zaman?”

“Düello yapacağız?” dedim. “Ve bunun onları heveslendirmesini umacağım. Ne fark eder ki? Zaten antrenman yapıp duruyorum. Seyircinin zararı olmaz.”

Kızlar tekrar birbirlerine baktılar. “Kiminle dövüşeceksin?”

Kızlara, “Gönüllü olan var mı?” diye sordum.

İkisi de donup kalınca yanımdaki Kuzey güldü. Bu onları gaza getirdi. “Ben yaparım,” dedi Lina.

“Ben de,” dedi Erva. “Karşında kimi istiyorsun?”

“Hiçbirinizi,” dedim. “Kuzey ile anlaşmıştık.”

Şimdi şaşırma sırası Kuzey’de idi. “Ne?”

“Anlaşmamış mıydık?”

“Çocuklara bir iki hareket göstermek için. Herkesi etrafa toplayıp gladyatör gibi dövüşmek için değil.”

Başımı yana eğip ona baktım. “Korktun mu?”

“Asıl soruyu ben sorayım, sen delirdin mi?”

“Çoktan,” diye cevap verdim.

“Nereden çıktı bu?”

Biz tartışırken kızlar bir bana bir Kuzey’e bakıyordu.

“Çocuklar olacak, kanlı bir dövüş olmayacak,” dedim.

Bir süre bu durumu kafasında tarttı. “Kan olmayacaksa tamam.”

“Bir makine gibi iyileşiyorsun. Kan akarsa bir tek benimki akar. Adil olmaz bu,” dediğimde yüzünden anlayışlı bir ifade geçti. “Eskrim tarzı bir şey daha uygun olur,” dedim.

“Gerçek silah olmayacak?”

“Tabii ki olmayacak!” dedim.

“O halde tamam,” diye kabul etti.

“Çocukların yaptığına bak,” diye mırıldandı Erva. “Resmen ortalığı birbirine kattılar.”

“Tehlikeli küçük şeytanlar,” diye söylendim. “Beni oyuna getirdiler. Birkaç ay içinde aynı numarayı kaçınıcı kez yedim sayısını bilmiyorum. Neyse gidip bir şeyler yemem lazım. Yoksa açlıktan bayılacağım.”

“Ben de seninle geleyim,” dedi Kuzey. “Daha kahvaltı yapmadım.”

Kızları başımla selamlayıp yanlarından uzaklaştığım sırada Kuzey peşimdeydi. Yemekhaneye gidene kadar konuşmadı. Yemek sırasında önüme geçmesine izin verdim. Neler alacağını görmeliydim. Tavuk ve salata aldığını gördüm. Bir de kırmızı elma.

Ben de tavuk ve salata aldım ama meyve yerine tepsiye kakaolu yulaf ezmesi koydum. Pudinge benziyordu, üzerinde ufak muz dilimleri vardı. Koza’dan ve Laza’dan gelenler mutfakta dönüşümlü olarak çalışıyorlardı ve görünüşe göre bu hafta sıra Laza grubundaydı. Tüm yiyecekler sporcular için hazırlanmıştı.

Boş bir masaya oturdum, Kuzey de karşıma oturup yemeğine odaklandı. Dönüp bana bakana kadar ona baktım. Hâlâ sesi çıkmıyordu.

“Ne var?” diye sordum.

“Rakibimle konuşmam,” dedi ve dikkatini tekrar önündeki yemeğe verdi.

“Sen ciddi misin?”

Çatalı tepsinin kenarına bıraktı. “Seninle dalga geçiyorum Ervin. Keşke şu an yüzündeki ifadeyi görebilsen.”

“Sana güvenebilir miyim?”

Gözleri yüzümde dolaştı. “Ne konuda?”

“Konunun önemi var mı? Bu genel bir soru, cevap net bir evet ya da hayır olmalı.”

“Konunun önemi var. Cevap ona göre evet ya da hayır olabilir.”

“Bu senin güvenilmez biri olduğun anlamına gelir.”

“Öyle de denilebilir. Güveni ne için harcadığın önemli, ben senin iyiliğini düşünüyorum.”

Ofladım. “Düelloda adil olacak mısın? Bu konuda sana güvenebilir miyim?”

“Hayır.”

Böyle olacağını biliyordum.

“Gerekçen ne?”

“Ben ölümsüzüm, sen değilsin. Ayrıca çocuklar olacak. Onların önünde kanlı bir dövüş mü yapmak istersin?”

“O konuyu halledeceğiz dedim ya. Sen gerçekten sert ol yeter.”

Bekledim ama cevap gelmeyince tuttuğumu fark etmediğim nefesimi bıraktım. “Mutlu olurum,” dedim.

Soran gözlerini bana çevirdiğinde, “Beni gerçek bir rakip gibi görmem,” dedim. “Hoşuma giderdi. İtiraf edeyim, ölümüne olmayan ama gerçek bir düelloyu özledim. Ama senin motivasyonun sıfır.” Yulaf ezmesini önüme çekip bir kaşık alırken düşündüm. “Reddedemiyorsun...”

“Seninle dövüşmekten hoşlanmıyorum. Çünkü canını yakmaktan hoşlanmıyorum.”

“Canım o kadar çok yanmıyor ki.”

“O zaman senin yerine benimki yanıyor.”

“Ne bu ego Kuzey?”

“Egoyla alakası yok Ervin. Adil bir dövüş istiyorsun ama adil olamaz. Ben sana vurduğumda bu acıyı dakikalarca hissedersin öyle dövüşmeye devam edersin. Ama sen beni bıçaklasan bile bunun acısı saniyeler içinde silinir gider. Bundan bahsetmeye çalışıyorum.”

“Ben bunu bilerek kabul ediyorum.”

“İyi, ama ben etmiyorum.”

“Birinin beni, benim yerine düşünmesinden daha fazla nefret ettiğim bir şey yok. Sen bunu çok yapıyorsun.”

“Bunu bir başkası senin yerine yapsın istemiyorsan, sen kendin yaparak sorunu çöz o zaman.”

Asla ikna olmayacaktı. “Sana biraz motivasyon lazım,” diye mırıldandım düşünceli bir şekilde. Cevap vermeden yemeğini yemeyi sürdürdü.

“Bu düelloyu kazanırsan...”

Dişlerini göstererek sırtıttı. “Bana teklif edebileceğin bir şey olduğunu sanmıyorum.”

“Senin edemediğin bir teklif var. Ben onu kabul ederim,” dedim.

Elinde çatalla bana baktı. Anlayamamıştı. Kabul edeceğimi bilse bana sunacağı bir teklif vardı. “Ne?”

“Seninle evlenirim,” dedim. “Eğer kazanırsan.”

Kahkaha atıp başlangıçta bana söylediği şeyi ben ona söyledim. “Keşke şu an yüzündeki ifadeyi görebilsen.”

“Sen... Ciddi misin?”

“Ciddiyim.”

“Yani anlamıyorum Ervin, bu senin için bu kadar mı önemli? Asla yapmayacağın bir şeyi yapar mısın?”

“Asla yapmayacağım bir şey değil,” dedim. “Yakın bir zamanda yapmayacağım bir şey. Ayrıca senin derdin ne?”

“Ben aynı şeyi sana sormak istiyorum.” Gözleri kısıldı. “Kaybetmek mi istiyorsun?”

Elimden kaşığı yavaşça bıraktım. Ellerimi masaya yasladım ve ona doğru eğildim. “Kaybedeceğimi mi sanıyorsun? Ben kaybedeceğim bir oyuna girer miyim?”

O kadar ciddileşti ki gözlerindeki soğuk bakış yüzünden adeta odanın derecesi eksilere indi. “Sen istedin. Ne olursa olsun ben kaybetmeyeceğim. Motivasyonum sağlam.”

“Uzun bir süre evlilik düşünmüyorum,” dedim. “Yani anlayacağın, benimki de çok sağlam.”

Başını önüne eğdi ve sessizce yemeğini bitirdi. Sonra su içti, çaktırmadan her hareketini izledim. Ben iddiayı ortaya atarken bu kadar önemseyeceğini hiç düşünmemiştim. Dakikalar sonra tek kelime etmeden ayağa kalktı.

Elimde kaşıkla ona bakakaldım. “Nereye?”

“Biraz çalışacağım,” dedi ve gözlerime baktı. Yüzündeki bakışı tanıyordum.

“Beni korkutup sindirmeye çalışıyorsun...” diye mırıldandım. Düellolardan önce rakibi gerip onun motivasyonunu düşürmek en işe yarar yöntemlerden biriydi.

“Düelloda görüşürüz Ervin,” demekle yetindi.

O hızlı adımlarla salondan çıkarken arkasından o hiç araya girmemiş gibi, “Ama işe yaramaz,” diyerek kendi kendime sözümü tamamladım.

Yemeğimi bitirip ben de başka bir antrenman odasına yöneldim.

Arkamda durmuş, saçlarımı sımsıkı bir şekilde balıksırtı ören Lina sonunda uzun süren sessizliğini bozdu ve usulca, “Gergin misin?” diye sordu.

Sorusu beni şaşırtmamıştı. Garipti, çünkü benim dışımda herkes gergindi. “Neden gergin olayım ki?” diyerek sorusuna soruyla karşılık verdim.

“Kuzey’i antrenman odasında gördüm. Sıkı çalışıyordu. Çok sıkı...”

“Beni geren tek şey, savaş zamanı böyle şeylerin beni meşgul etmesi.”

“Bu normal değil mi?” dedi. “Yani savaş zamanları eğlenceler olur, izinler olur motivasyon için. Sen odağını hiç kaybetmiyor olabilirsin ama insanlar genelde böyle değildir. Arada dinlenmeye, eğlenmeye ihtiyaçları vardır. Yoksa hepsi daha meydanı görmeden psikolojik olarak tükenir. Aralıksız savaş ve onun getirdiği stresten öyle bir yorulur ki, ölsem de kurtulsam demeye başlar. İlk fırsatta mücadeleyi bırakır.”

Sağ elime bakıp ne zaman olduğunu fark etmediğim bir kesigi incelerken söylediklerini düşündüm. Haklıydı. Ama ne yazık ki insanın mantığı ve hisleri bazen çatışıyordu. Aklım başka duygularım başka konuşuyordu. “Sanki çalışmadığım her an Cennet’e avantaj veriyormuşum gibi hissediyorum,” diye itiraf ettim.

“Onlara hiçbir şey vermiyoruz. Aksine bizden aldıkları şeyleri onlardan geri alıyoruz. Heyecanı, neşeyi, inancı, yaşamı... Ve bunları yaparken savaşa da hazırlanıyoruz.”

Ben senin söylediğin şeyleri savaş dışında çok nadir hissediyorum, demedim. En son savaşla ya da kazanmakla ilgili olmayan bir şeye ne zaman sevindiğimi hatırlamıyordum. Ya da ne zaman yaşadım? Böyle düşününce ne kadar acınası geliyordu hayatım.

Galibiyetlerle dolu bir mağlubiyet gibiydi benimle ilgili olan her şey. Çevrem insanlarla doldukça ve onlarla konuştukça hayatımda ne çok şeyin eksik olduğunu fark ediyordum. İAS benden çok şey almıştı, ben bunları ne zaman geri alacağımı merak ediyordum.

Lina saçımı bırakıp önüme geçti. “Sessizleştin.” Sarı kaşları aşağı inmişti, yüzü endişe doluydu.

“Düşünüyorum.”

“Düello ile mi ilgili?”

Başımı iki yana salladım. Olmayan hayatımla ilgiliydi. Kendime dair hiçbir hayalimin olmaması bir problemdi ve fedakârlık aptalca bir şey derken tüm hayatımın fedakârlıktan

ve adanmışlıktan ibaret olduğunu görüyor, buna üzülüyordum. Bencil olduğumu sanıyordum, alakam yoktu.

“Bu akşam ben senin tarafını tutuyorum.” Lina dikkatimi tekrar bugünün asıl olayına çektiğinde örgümü biraz gevşetmeye çalıştım. Çok sıkı olduğu için başımı ağrıttırdı.

“Bahislere izin verilmedi değil mi?” diye sordum endişeyle.

“Hayır, verilmedi,” dedi. “Bu bir ders, bir gösteri ve diğerlerini heyecanlandırıp azim kazandıracak bir şey olacak. Bunu hissedebiliyorum.”

“Ben de öyle olmasını umut ediyorum. Boşa gitmesin.”

“Boşa gideceğini sanmıyorum. Ama Kuzey bu düelloyu çok önemsiyor gibi görünüyordu. Ona bir şey mi yaptın?”

“Bir şey mi yaptın derken, yumruk atıp kaçmak gibi bir şeyden mi söz ediyorsun?” Dudaklarım kıvrıldı. Yapmış olsam bile bunu ben yaptığımda umursamaz güler geçerdi.

“Bilemiyorum,” dedi. “Bir adamı bu derece ne motive eder ki? Özellikle de Kuzey Hanlı gibi birini.”

“İddia,” dedim.

“Onun için büyük bir iddia olmalı diye düşünüyorum. Sen onun kadar gergin görünmüyorsun.”

Omuz silktim. “Öyleymiş anlaşılan.”

“Ya kazanırsa? Sen ne kaybedeceksin?”

Düşündüm. “Zaman,” dedim.

Kendime bir şeyler için tanıdığım zamanı kaybedecektim. Açıkçası evlilik fikri benim hiç hoşuma gitmiyordu. Asiller buna çok önem verir, bunu o kadar büyütürdü ki resmen tiksiniyordum. Kendi hayalleri ve hedefleri bu kadar olduğu için, herkesin tek eksiği ve hedefi evlilikmiş gibi davranırlar, hep bunları anlatırdı. Başka hayalleri olan insanları anlamazlardı. Sanki hayatımda tek eksiğim aşkım gibi davranırlardı.

Ama ben onlara baktığımda kısıtlamadan başka bir şey görmezdim. Resmi davetlerde eşleriyle konuştuğum kadınların huzursuzluğu, sürekli onları sahiplenme ve sınır çizme gayretleri korkunçtu. Çoğunun birbirine güveni ve saygısı yoktu, sürekli kontrol altında tutma, kontrol etme çabası vardı. Bunlar bana uzak olaylardı.

Kuzey ile durumlar farklı olabilirdi ama bir insan zihnine bir konuyla ilgili bir çizgi attığında, o çizgiyi oradan kolay kolay kaldıramazdı. Düşüncelerim beni öyle ürpertti ki düelloyu kaybetmem gibi bir seçenek var olmamalıydı. Yumruklarımı sıkıp ayağa kalktım ve dikkatle saate baktım.

“Hadi gidip şu gösteriyi yapalım. Ve tabii kazanalım.”

En büyük antrenman odasının üç tarafını çevreleyen seyir merdivenleri insanlarla doluydu. Kalabalığın ön sırasını çocuklar oluşturuyordu. Hepsi heyecanlı görünüyordu. Şiddet ve sporu ayırt etmeyi öğrendikleri, bunun bir oyun olduğunu bildikleri için izlemelerinin zararı olmaz diye tahmin ediyordum. Zaten bütün bunları başıma açan da bu yeni ortaya çıkan savunma sporları aşkları olmuştu.

Kuzey salona siyah giysiler içinde girdiğinde ben de beyazlar içindeydim. Rahat görünüyordu. Gözlerimi uzun süre üzerinde tuttum ama dönüp bana bakmadı.

“Bu numaralar bana işler mi?” diye mırıldandım kendi kendime. Beni germek için her şeyi yapıyordu. Hem de her şeyi.

Rasin kalabalıktan sıyrılıp yanıma geldiğinde Kuzey de geldi ama gözleri Rasin’in üzerindeydi. İnatla ona bakıp gülümse dim, göz ucuyla beni gördüğünden emindim.

Bana bakıp, “Beni istemişsin?” diye sordu Rasin.

Dikkatimi ona verip, “Evet. Hakem olabilir misin?” diye sordum.

Kollarını göğsünde kavuşturup sırtıttı. “Elbette. Kurallar ne?”

İki beyaz uzun sopayı işaret ettim. Ortalama bir metre uzunluğundalardı ama bölünebiliyorlardı. Mantıklı kullanılırsa işe yarar bir özellikti bu.

“Boyun ve kalp, dedim. İkisinden birine alınan ölümcül görünecek her hamle bir raundu bitirecek. Sen ölümcül hamleleri bilirsin...”

Başıyla bir kez onayladı.

“Toplam üç raunt olacak. Tek veya çift ölümcül hamle ile iki raundu alan kazanır.”

Rasin ısıklık çaldı. “Eğlenceli görünüyor. Peki, o boyalar ne?”

“Sopaları boyayacağız,” diye açıkladım. Kimin ne kadar darbe aldığını daha net görebilmek için.”

İz bırakacaklardı, böylece kimin daha iyi savunma ve saldırı yaptığı da anlaşılacaktı. Çocukların izlemesi için en uygun ve oyun gibi görünen düello bu olur diye düşünmüştük.

“Kuralları diğerlerine anlatabilir misin?”

“Bunu hallederim,” dedikten sonra yanımdan ayrıldı ve kalabalığın arasına karıştı. Onlara kuralları anlatırken herkes pürdikkat dinliyordu.

Birkaç dakika sonra alana tekrar baktım. Çocukların arkasında Araf, Lina, Erva, Levent, Ayda yan yana durmuş sohbet ediyordu. Rasin tekrar alana dönüp bizi yanına çağırında gittik. Sopalar bordoya boyanmıştı.

Kuzey karşımdaki yerini aldı. Yüzündeki ifade beni korkutmak için bir maske miydi yoksa gerçekten bu kadar korkutucu bir şekilde hırslanmış mıydı emin olamadım ama umursamadım da. Oyunu böyle oynamak istiyorsa bana uyardı.

Yüzümde bir gülümseme dolaştı. “Kazanmak istediğini bu kadar belli etme,” dedim. “Kaybettiğinde senin zararına olur.” Kaybedersen değil, kaybettiğinde... Kelime seçimleri önemliydi.

Sırtını dikleştirip bana yukardan baktı. Onunla göz göze gelmek için başımı kaldırmak zorunda kaldım; bunu da zayıf görünmeden yapmanın bir yolu vardı. Çenemi öne çıkarıp alayla gülümsedim ama gözlerimi ifadesiz tutmaya dikkat ettim.

Dudakları hafifçe yukarı kıvrıldığı sırada Rasin başlama talimatı verdi. Kuzey birkaç adım bana yaklaşıp bekledi. “Merak ediyorum, acaba gelinlik de giyecek misin?” dedi.

Beni sinirlendirip hata yapmam için üstüme gelecekti. Öfkeyle elimdeki sopayı hızla döndürüp, “İşte bu, asla olmaz,” dedim ve ona saldırdım. Akıcı üç hamleyi rahat bir şekilde savuşturdu. Gerileyip alanı açtım.

Savurduğu sopadan eğilerek kurtuldum ve kenara çekil-

dim. Tekrar saldırıya geçti. Sağa döndüm ve arkamda kalınca sertçe sırtına vurdum. Normalde bu darbe nefesini kesmeliydi ama hiç fayda etmedi. Acıyı hissetmeyen bir heykel gibiydi. İleri doğru gidip uzaklaşacakmış gibi yaptı, amacını anladım ama ben gardımı tam alamadan son anda geri dönüp üzerime hücum etti.

Bir daha da saldırıya geçemedim. Üzerime art arda hamlelerle gelmeye devam etti. Bir kılıç dövüşüne dönmüştü, artık ben hareketleri takip etmiyordum. Tamamen reflekslerin konuştuğu bir dansa benziyordu. Sürekli saldırıda olan o olduğu için daha az güç harcıyordu. Boyu benden uzun, kilosuz fazlaydı. Her hamleyi savuşturduğumda elimi yeniden kaldırmak daha da zor oluyordu.

Bir darbeyi sopayla aşağıdan yakaladım. Bir hataydı. Tüm gücünü bana karşı kullanacaktı. Çarpışma öyle güçlüydü ki nefesim kesildi. Kuzey tahmin ettiğim gibi baskıyı hiç zorlanmadan arttırdı, ağzımdan nefes alıp vererek sopayı iki elimle kavradım. Tüm gücümle sağa eğdim ve kendimi kıl payı kurtardım.

Sopayı elinde çevirip bana döndü ve ayaklarıma doğru savurdu, üzerinden atladım.

“Hep böyle kaçacak mısın?” diye sordu. “Ne zamana kadar?”

Sen sıkılmaya başlayıp bir hata yapana kadar... Ne yazık ki bunu sesli söyleyecek gücüm yoktu. Nefes nefese kalmıştım.

Tekrar saldırdı, sopa koluma çarptı ve kolumda boydan boya bordo renkli bir çizik oluştu. Elimdeki sopayı hızla indirdim ve onun da yüzünde uzun bir iz oluştu. Normal şartlarda bu ölümcül bir darbe olabilirdi ama kalp ya da boyun demiştik... Kahretsin.

“Agresifleştin,” dedi alayla. “Kaybedeceğini anladığın için mi?”

Cevap vermedim. Dişlerimi sıkıp tekrar saldırdım ama beni itince dengemi kaybedip yere düştüm. Üstüme tekrar gelmeye başladı, yerde yuvarlanıp sırtüstü döndüm. Ayağa kalktım ve tekrar saldırdım. Şaşırmış gibiydi.

Savurduğum sopa göğsünü sıyırıp geçti. Kuzey'in öfkeyle soluduğunu duydum. Ardından saldırıya geçtiğini... Ne olduğunu anlamadan kendimi bir anda dizlerimin üzerinde, boynumda bir sopayla nefesim kesilmiş halde buldum. Kuzey eğilip kulağıma "Bir," diye fısıldadı.

Öksürdüm, nefes alamadığımı fark edince boynumdaki sopayı hemen çekip geriledi. Yutkunup ayağa kalktım. Çok istediğim halde boğazıma asla dokunmadım. Rasin ortaya çıktı. Bakışlarım kalabalığa ve ekibime kaydı. Kuzey'de yorulduğunu gösteren bir belirti yoktu. Bu beni sinir etse de bozuntuya vermedim.

"Bir daha olmayacak," dedim.

Rasin konuşurken Kuzey beni duyup omzunun üzerinden bana baktı. "Ne?"

"Bir daha kazanamayacaksın," dedim.

"Neden bu kadar korkuyorsun?" Neyi kast ettiğini bildiğim için öfkeyle ona baktım.

"Bu işin ucunda bir iddia olmasaydı da aynı olurdu. Ben kaybetmem. Bu oyun en kötü ihtimalle berabere bitecek. Fazlası olmayacak."

İnanamıyormuş gibi bana baktı. Sanki beni ilk defa görüyordu.

"Konuşma Ervin, gerçekten dediğini yap."

"Yapacağım."

Yeni raunt başlarken Kuzey tekrar karşıma geldi. "İlk hamle fırsatı senin olsun," dedi.

"Senden fırsat isteyen oldu mu?" Sopayı hızla savurdum. Dizlerimin üzerine inip yerde döndüm ve sopayla Kuzey'in bacaklarını süpürdüm. Tahmin ettiğim şeyi yapıp üstünden atlamaya kalktı. Yarım bir dönüşle sopayı bu sefer üstten savurdum. Dengesini kaybetti. Bacağını bacağımla kısıp alıp ikimizi yerde yuvarladım. Sırtüstü yere düştü, ben de üzerine düştüm. Elimdeki sopayı havada ikiye ayırıp birini kalbine diğerini boynuna dayadım. Yüzüne iyice yaklaştım. "Bu da bir," diye fısıldadım. "Ve ben senin kadar uğraşmadım." Sopaları iki yanımda tutarak ayağa kalktım.

Kalabalıkta alkışlar yükseldi. Ayda ve Lina'yı ayakta gördüm.

Rasin tekrar alana geldi. "İşte bu!" dedi. "Hamleleri gördünüz mü? İşte buydu! Tam bir fırtına... Nasıl hızlı ve planlıydı gördünüz mü?" Kalabalıktan alkış sesleri yükseldi.

Kuzey, "Taraflı davranıyorsun," dedi.

Rasin ona bakmadan omuz silkti. "Umurumda değil."

Kuzey ona kafasını parçalayacakmış gibi bakıp sonrasında dikkatini bana verdi. Bakışları çok acımasız ve sertti.

Ürpertici bir sesle, "Seni hafife aldım," fısıldadı. "Bir daha yapmayacağım."

Ona doğru eğilip aynı şekilde fısıldadım. "Bu saatten sonra istesen de yapamazsın."

Sopalarımı tekrar birleştirdiğim sırada "Son raundu alan kazanır!" diyerek konuşmasını bitiren Rasin hızlı adımlarla alandan ayrıldı.

Kuzey bu sefer beklemedi, konuşmadı doğrudan saldırdı. Darbeyi savuşturdum. Bu sefer arkadan saldırdı. Sopa, sırtıma çok sert bir şekilde çarptı. Nefesim kesildi, neredeyse yüzüstü yere kapaklanıyordum. Hızla arkamı döndüm. Bir darbe de omzuma geldi. "Hadi bırak," dedi Kuzey. "Canını yakmak, benimkini daha çok acıtıyor."

"O zaman sen bırak!" Sopyı bacağına öyle bir hızla vurdum ki kırılmış olma ihtimali yüksekti ama kırıldıysa bile kesinlikle çoktan iyileşmişti. Nefes nefese, "Madem bu kadar üzülüyorsun," derken tekrar saldırıya geçtim.

"Gerçek bir düello istediğini söyledin."

Savurduğu sopanın altından eğildim. Bir darbe yüzüme geldi. Resmen bir anlığına yıldızları görür gibi oldum. Hızla geriledim.

"Evet söyledim. Şikâyet eden sensin. Ben değilim."

Saldırıya geçtim. Savunma yapma sırası ondaydı. Zayıf bir anımı kolluyordu. Peş peşe gelen darbeleri ustalıkla savuşturdu. Ama artık sıkılmıştı ve bu yüzden hızını arttırdı, dönerek savurduğu bir sopa darbesinden son anda kurtuldum. Hareketlerimiz

öyle uyumluydu ki sanki haftalarca bu düelloya çalışmış gibiydik. Saldır, savun, saldır, savun... Art arda karşılıklı hamlelerle oyunu sürdürdük. Adrenalinden hiçbir şey hissetmiyordum ama çok sert darbeler aldığımı biliyordum. Savuşturamadığım çok hamle olmuştu, Kuzey avantajlıydı. Anında iyileşiyordu ama zaman benim aleyhime işliyordu. Sonunda ikimiz de bıkmış olacağız ki ikimiz aynı anda harekete geçtik ve çarpışmanın etkisiyle yere düştük. Kuzey benim üstüme inerken tek eliyle yerden destek almak zorunda kaldı ve oyun çok garip bitti. İkimizin elinde de bölünmüş sopalar kalmıştı. Benim elimdeki Kuzey'in boynunda, onunkisi benim kalbimdeydi. İki bitirici hamle, aynı anda...

Bir süre birbirimize baktık sonunda iç geçirip ayağa kalktı ve beni de elimden tutarak kaldırdı.

"Berabere," dedi. Daha çok bir soru gibiydi.

Başımla onayladım. "Berabere," dedim nefes nefese. Aksi takdirde bir yerim kırılacaktı.

Rasin ortaya çıkıp asık bir suratla "Berabere diye bir sonuç olmaz," dedi. İnatla ellerini iki yana sallıyordu. "Beraberlik diye bir şey yoktur. Olmaz."

Ona cevap veren Kuzey oldu. "Birbirine denk rakipler arasında olur," dedi gözlerini yüzümden ayırmadan.

Kalabalık ayağa kalkıp alkışladı. Bu gösteri çocuklar için uygun muydu emin değildim ama içinde yaşadığımız dünya düşünülürse... Yaşadıkları hiçbir şey onlara uygun değildi. En azından eşit şartlarda yapılmış bir düello izlemişlerdi. Elimdeki sopayı bırakıp kendime baktım. Üstüm başım bordo renkli boyayla kaplanmıştı. Kuzey de aynı durumdaydı.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu.

"Kimse kazanmadı, kimse kaybetmedi," dedim. "İleride bir gün... Ama kesinlikle yakın bir zamanda değil."

Elini boynuna atıp gülerken bana baktı. "Bu da benim için yeterli."

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. Rasin tekrar yanımıza gelip karşımda dikildi. "Silah iddiasından geri çekiliyorum," dedi.

Silah iddiası diyerek neden söz ettiğini hatırlamam birkaç saniyemi aldı. “Neden?” diye sordum.

“Beni bir kez yendin, hem de kendi alanımda. Teke tek bir düelloda... Bu silahlar ise senin uzmanlık alanın.”

“Tam olarak değil,” dedim. “Ben bir pilotum.”

“O daha beter, koca uçağı kullanan sniperda zorlanır mı?”

Kaşlarım havaya kalktı, ağzımı açsam gülerdim o yüzden ciddiyetimi korumak için bir şey söylemedim.

“Bana iyi bir lider halkı dinler demiştin, haklıymışsın. Dinlemeyene ne oluyor görüyoruz ama liderlik konusunda benim de bir görüşüm var. Aynı hatayı iki kez yapmayacaksın, kaybedeceğin savaşlara dalmayacaksın. Gereksiz gurur ahmaklıktır.”

Söylediklerinde haklıydı o yüzden ona elimi uzattım. Boş boş elime baktı. “Haklısın,” dedim.

“Alçak gönüllülük yapıp şansımı denememi söylemiyor bile kazanacağından o kadar emin,” derken sırtıp uzandı ve elimi sıktı.

Geri çekilirken omzunun üzerinden Kuzey’e baktı. “Sen bu dünyadaki en şanslı adamsın,” dedi ve gitti.

Rasin duymasa da Kuzey’in cevabı, “Şans değildi,” oldu. “Yaklaşık yüz yıl bekledim.” Onunla göz göze geldiğimde düşünceliydi.

Tam da bu sırada çocuklar alana girip bana baktı. “Bu hangi spordu?” diye soran İpek oldu.

“Daha çok serbest bir çalışma diyebiliriz,” dedim.

“Erva karatede hepimize kuşak denen bir kemer dağıttı. Hepimizinki beyazdı ama bazıları sarı almaya hak kazandı. Onlardan bir sürü varmış. Ama unuttum. Sarı kuşak almak için çalışıyoruz.”

“Bu çok güzel,” dedim. Erva ve Lina’nın çocukları bırakmamış olması, onlara da yardımcı olması çok iyi bir fikirdi. Çocukları savaşa sokacak değildik tabii ama en azından büyükler sürekli antrenman yapıp silah kullanırken onlar bunun bir spor, kendini savunmak için öğrenilen bir şey olduğunu

kavrayabilirdi. Büyürken yeterince gereksiz şiddete ve acıya maruz kalmışlardı. Fazlasına gerek yoktu. “Bir hedefinizin olması, onun için çalışmanız harika bir şey. Hep böyle devam edin. Hayalleriniz olsun. Hiç vazgeçmeyin.”

Hepsi kafalarını sallayıp söylediklerimi düşündü.

“Hayal kurmak güzel,” dedi içlerinden biri. Diğerleri mırıldanarak ona katıldı.

“Sende de o kuşaklardan var mıydı Hera?” diye sordu bir diğeri.

“Vardı,” dedim.

“Ne renkti?” diye sordu Kerem.

“Siyahtı.”

Hepsinin gözleri kocaman açıldı. “Lina siyah almak için çok çalışmamız gerektiğini söyledi. Sen çok mu çalıştın Hera?”

“Çok çalıştım,” dedim. “Siz de çalışın. Bakın Erva kapıda sizi bekliyor. Ama önce gidin sarı kuşak kazanmak için çalışın.”

Hepsi dönüp Erva’ya baktı. Bana el sallayıp yanımdan uzaklaştılar. Ama Kerem, Nil ve ufak başka bir çocuk yanımda kaldı. Ufak tefek, sarışın bir kız çocuğuydu. Parmağını uzatıp koluma dokundu. Eline bulaşan koyu kırmızı boyaya iri iri açtığı gözlerle baktı. “Ben resim yapmayı daha çok seviyorum,” dedi. “Ama bu güç vermezmiş, Kerem öyle dedi.”

Eğilip elimdeki boyayı yanağına bulaştırdım. Başını geri atıp güçlü bir kahkaha attı. Kulağına, “Onu dinleme, sen de bir kenarda oturup resim yap,” diye fısıldadım. “Diğerlerine uymak zorunda değilsin, farklı olmak da bir güçtür. Aynı olanlar bunu anlamaz.”

Gülümsedi ve parmaklarının ucunda yükselip yanağımı öptükten sonra koşarak diğerlerinin peşinden gitti. Şaşkınlıkla ona baktım ve daha da şaşırarak içimin ısındığını fark ettim.

Geriye bir tek Nil ve Kerem kalmıştı. Kız, oğlan çocuğuna gururla baktı. “Gördün mü?” dedi. “Kızlar da erkekler kadar güçlüdür!”

Kerem ona cevap veremedi. Ama tüm bu süre boyunca ya-

nımda durup çocuklarla sohbetimi izleyen Kuzey önce bana baktı, sonra çocuğa, “Bazıları daha da güçlüdür,” dedi.

Herkes çıkmış sadece Kuzey ve ben kalmıştık.

“Çocuklarla iyi anlaşıyorsun,” dedi yerdeki aletleri toplayıp kenara koyarken.

“Bilmem,” dedim. “Onlarla çok fazla bir arada bulunmadığım için kesin bir şey diyemem. Ama heyecanları ve neşeleri hoşuma gidiyor.”

Başımı eğip ellerimin ve üstümün boya içinde olduğunu gördüm. Kuzey’e baktım o da aynı durumdaydı. Yüzünün bir tarafı boydan boya lekelenmişti.

“Bu gösteri çocuklarda, büyüklerden daha çok işe yaramış gibiydi,” dedim. “Bu hevesle siyah kuşağa kadar giderler.” Gü-lüp başımı iki yana salladım. “Ama ya diğerleri?”

“Onlardaki gelişmeyi yarın eğitimde görürüz.”

“Umarım, ama bir şey söyleyeyim mi?”

Bekledi. “İşe yaramasa da umurumda değil, inanılmaz stres attım...”

“Bir de bana sor,” diye söylendi Kuzey. “Ama ben de bir şey itiraf edeyim, gerçekten kazanmak için oynamıştım. Sen çok dezavantaja sahiptin. Adil bir dövüş değildi. Çok yerin incindi.”

“Hayat adil değil, gerçekler böyleyken oyunlardan hiç adalet beklemiyorum ben. Sadece kazanmaya bakıyorum.”

Sırtıma dokundum, çok acıyordu ama omuz silktim. Bazı insanlar o kadar çok adaletsizliğe maruz kalıyordu ki, sonunda şikâyet etmeyi bırakıyordu. Sadece yoluna bakıyordu. Çevresinde yaşananları görmemeye alışıyor. Ya da görmezden gelmeye alışıyor diyelim.

“Kuzey?”

Sopaları duvardaki yerlerine koyarken soran gözleri yüzüme çevrildi. Aklım düellodaydı.

“Seninle düşman olmak istemezdim,” dedim.

Bunu bir iltifat olarak kabul eder gibi hafifçe öne eğdi. “Asıl ben seninle düşman olmak istemezdim Ervin.”

Başımı hafifçe eğip onun gibi iltifatını kabul ettim.

Odadan ayrılıp kendi odalarımıza giderken yol boyunca düello hakkında sohbet ettik. “Hayatımda ilk defa gerçek bir düelloda yenildim,” dedi sesi sanki bu olana hâlâ inanamıyormuş gibiydi.

“Beraberlik yenilgi değildir,” dedim.

“Haklısın. Dolu avantaja sahip olduğun oyunda beraberlik yenilgiden beterdir.”

“Sen bu avantajı kullanmadın,” dedim. İstese o sopayla her yerimi kırabilirdi. Yeterli güç uygulaması yeterdi.

“Ama adil olmazdı, zaten oyun bununla ilgili değildi.”

“Doğru, değildi,” diyerek kabul ettim.

Hedef kalp veya boyundu ama bu gerçek bir dövüş olsaydı, ikimiz ciddi bir şekilde karşı karşıya kalsaydık asla beraberlik olmazdı. Bu düşünce beni rahatsız etti.

Aklımdan geçeni okumuş gibi, “Asla,” dedi. “Karşı karşıya kalmayacağız. Asla düşmanın olmayacağım, anladın mı? Söz konusu ikimiz olduğumuzda, ya birlikte kazanacağız ya da birlikte kaybedeceğiz. Her iki şekilde de beraberlik olacak.”

Başımınla onayladığımda eğilip alnıma bir öpücük kondurdu ve kendi odasına doğru uzaklaştı. Arkasından bakıp iç geçirdim.

Banyoya girdiğimde aynada yansımamı görünce yüzümü buruşturdum. Biri ayaklarımdan tutmuş beni boya kovalasına daldırmış gibi görünüyordum. Ofladım ve boyanın kolay çıkacağını umarak duşa girdim. Ve banyo suyuna karışıp yere dökülen şey, uzun zamandır ilk defa kan değil bir oyundan kalan boya odu.

BÖLÜM ON

Acı, acıyla dengelenmez.

“Dünkü gösteriden sonra herkes çalışmaya daha istekli hale geldi,” dedi Araf eğitim salonunu boydan boya geçip yanıma gelirken. “Çocukların ufak numarasının işimize yarayacağı kimin aklına gelirdi?”

“Umudumuz en azından bütün bu olayın bir işe yaraması yönündeydi,” dedim.

Belime yediğim sopa yüzünden sabaha kadar ağrı çekmiş, uyuyamamıştım. Her yerim tutulmuştu. Rahatlama yerini acıya bırakmıştı. En azından karşılığını almış olduğuma seviniyordum.

“Bu arada itiraf etmeliyim, dün düelloda çok iyiydin. Ortada olan bir kas gücü vardı. Ve karşında bir ölümsüz...”

Gerinmeye çalıştım her tarafım o kadar ağrıyordu ki aslında sorduğum sorunun cevabı çok belliydi. “Bunun ne önemi var ki?”

Önemi şuydu, Kuzey tek bir çizik bile almazken ben üzerimden tank geçmiş gibiydim.

“Tam da senden beklenecek bir soru,” dedi onaylamaz bir ses tonuyla. “Ne önemi olduğunu sen benden daha çok hissediyor olmalısın aslında. Her hareket ettiğinde irkiliyorsun. Neden revire gitmedin?”

“Gideceğim,” diye yalan söyledim ve asıl konuya geldim. “Dünkü düellonun Laza’daki eğitimlere pek bir etkisi olmamış. Kuzey öyle söyledi. Şaşırmadım çünkü onlar kanlı dövüşlere alışkın. Ama Koza’da bir etkiye sahip olmamıza sevindim.”

“Uzun süre etki eder mi? Asıl soru bu.”

“Son bir kozumuz daha var. Zaten gittikçe sona yaklaşıyoruz, isteseler de istemeseler de bırakma şansları olmadığını anlayacaklar.”

“Diğer koz ne bilmesem de diğer kısım doğru.”

Yine çok yorgun görünüyordu. “Sen hiç dinlenmeden mi çalışıyorsun?” diye sordum.

“Yani tıpkı senin gibi mi diyorsun?”

Başımla onaylarken onu izledim. Mavi gözlerinin etrafı, yorgunluktan daha da şişmişti. Uzanıp elini tuttum. “Başından beri yaptığın her şey...” dedim. “O kadar değerli ki. Hep destek oldun. Bugün buradaysak, bu kadar insan hâlâ hayattaysa senin bunda çok büyük payın var.”

Yavaşça elimi sıktı ve bıraktı. “Bunu senden duyunca çok büyük bir onur oluyor. Senin feda ettiğin, yaşadığın şeyler... Lina’nın ve Levent’in yaşadıkları. Bütün bunları düşünürsek ben çok şanslıyım.”

“Herkes kendine dağıtılan kartları oynadı,” dedim. “Seçim şans sorulmadı. Fikrimiz alınmadı. Bazılarımızın eli daha kötüydü. Ama şanslıydık. Kaldırabilecek gücümüz vardı. Bu ekipteki herkes çok değerli ve güçlü... Çok şey yapıldı. Herkese bunu söylemeye fırsat bulamasam da neler yaptığını, ne kadar çalıştığınızı görüyorum.”

Gözleri boş duvara odaklandı. Orada bir şey görüyor gibiydi. “Sadece birkaç ay geçti ama sanki yüz yıl geçmiş gibi,” dedi. “Sana da öyle geliyor mu? Barınak operasyonu, Cennet’teki parti, Gölge ve Koza’ya yapılan ziyaretler...”

“Koray ve Lara,” dedim. “Ne kadar basit olaylarmış. Nelerle uğraşmışız.”

Uzun zaman sonra onu ilk kez kahkaha atarken gördüm. “Acaba şimdi ne yapıyorlardır?” diye sordu.

“Ben asıl onların Serra’nın ben olduğumu duyduktan sonra nasıl tepki verdiklerini merak ediyorum.”

Bu sefer öyle bir kahkaha attı ki elimde olmadan ben de güldüm. “Kesinlikle mosmor olmuştur,” derken gülmekten nemlenen gözlerini sildi. “Yeni yüzyılın Hera’sı benim!” diyerek Lara’yı taklit etti.

Başımı iki yana salladım.

“Ne oldu?”

“Çok saçma ama o günleri bile arıyorum.”

“Ben de,” dedi ama sonra bir anda gülümsemesi soldu. “Bak gölgen gelmiş.”

“Kim?” Arkamı döndüm Kuzey’i kapıda gördüm.

“Git hadi,” dedi saate bakarak. “Zaten Lina gelecek şimdi, onun antrenman saati geldi... Ve kendisi de geldi.”

Lina baştan aşağı siyahlar içinde içeri girdiğinde bizi gördü ve bir an bekleyip gelse mi gitse mi karar vermeye çalıştı.

“Gelsene!” diye seslendi Araf. “Saat geldi geçiyor bile.”

Lina rahatlayıp içeri girdi. “Selam Ervin.”

“Selam,” dedim. “Sen hâlâ sıkı antrenman mı yapıyorsun?”

Aslında sormam gereksizdi, kollarında oluşmaya başlayan kaslar yeterli bir cevaptı. Çenesine kadar gelen sarı saçları yüzüne dökülmüştü, güçlü ve sert görünüyordu. “Stres atmama yardımcı oluyor.”

Ne demek istediğini anlıyordum, onu açık bir şekilde inceledim. “Belli.”

Eliyle beni işaret etti. “Sen neden sıkı antrenman yapıyorsun?”

“Kafamı dağıtmama yardımcı oluyor,” diye cevapladım.

Sırıtıp “Belli,” dedi, tıpkı benim ona söylediğim gibi.

Gülüp başımı iki yana salladım. “İyi çalışmalar,” derken Kuzey’e doğru yürümeye başladım.

Arkamdan “Sana da,” diye seslendi. Artık neredeyse kimse bana ne yapıyorsun diye sormuyordu. Çünkü zamandır bu soruya aldıkları tek cevap çalışıyorum oluyordu.

Silahları yığıdığım masayı boşaltıp ortaya çekmiştik. Benim odamda, Kuzey ile karşılıklı durmuş, beş boyutlu Türkiye haritasını inceliyorduk. Ama aradığımız şeye dair hiçbir ipucu bulamıyorduk.

“Sen olsan çok önemli, yapay zekâya sahip askerlerle dolu bir tesisi nereye kurardın?” diye sordum.

“Aklıma hiçbir yer gelmiyor,” dedi.

Ellerimi masaya yasladım ve haritaya iyice eğildim.

“Mersin. Cennet ve Cehennem Mağaraları?” diye sordum.

“Ben olsam buraya kurardım. Bence çok uygun bir alan...”

“Çok açık olmaz mı ve riskli?”

“Hım.”

Haritayı çevirdim ve bir bölgeye yaklaştım. “Beldibi Mağarası?”

“Bence doğal yerlere bakma. Mağaralar riskli alanlardır, o tarz hareketleri ve aktiviteleri kaldıramaz,” dedi.

“Buralar doğal değil. Yani eskiden öyleymiş, gözyaşı yüzünden çökünce sahteleri kurulmuş ama bölge tahliye edilince sahteleri inşa edilmiş.”

“Gerçek dokusuna uygun olarak... Fark yok.”

Ofladım. “Aklıma hiçbir yer gelmiyor, her yer olabilir.”

“Böyle tesisler için güçlü üsler yapılır genelde. Bir baskına, saldırıya dayanıklı olması önemlidir.”

“Ama bu çok açık olur ve program çok yeni. Bir tesis yapımı dikkatimizi çekerdi. En azından senin çekerdi.”

Çok fazla düşünüp stres yapınca birden sıcak basmıştı. Masadan uzaklaşıp üzerimdeki hırkayı çıkardım ve kenara baktım.

“O zaman eski bir üs olmalı,” dedi başını haritadan kaldırmadan.

“Eski üsleri araştırttım. Dolu tesis var, hangi birine bakacağız? Çoğu yeraltında.”

“Olasılıkları göz ardı edemeyiz, yine de bir listesini çıkarıp Ayda’ya teslim edelim. Araştırmayı oralarda yoğunlaştırsın.”

Başımla onayladım. “Tamam, hiç yoktan iyidir. Ben olsam tesisi İstanbul’a yakın bir yere kurardım. Bu sayede acil bir durumda robotların nakledilmesi daha kolay olmaz mı?”

Başımı kaldırıp ona baktım ama sorumu cevapsız bıraktı. İfadesiz bir yüzle elini uzatıp kolumu tuttu. “Hep morarmış,” dedi.

“Dövüşürken oldular,” diye geçiştirdim. “Önemsiz.”

“Önemsiz mi? Mosmor olmuş. Çok var mı?”

“Sadece birkaç tane...”

“Bunları geçirecek merhemler vardı revirde.”

Başımı iki yana salladım ve kolumu elinden çekip haritayı incelemeye devam ettim. “Uğraşamam, zamanım yok.”

Nefesini sertçe bırakıp odadan ayrıldı. Nereye gittiğini sormama gerek yoktu. Birkaç dakika sonra, beklediğim gibi, elinde metal kutuda bir merhemle döndü.

“Bu kadar zamanın yok muydu yani?” dediğinde cevap vermedim.

Merhemin kapağını açıp parmağına döküp koluma yaklaştı. “Sen ve senin inadın,” diye söylenerek koluma soğuk merhemi yavaşça sürmeye başladığında ürperdim.

“Bak.”

Başımı eğip koluma baktım. Morluk gitmişti. Dokundum, acı da yoktu.

“Yıl 2417 farkında mısın?” dedi.

“Benim zamanımda da bunlar vardı. Taş devrinden gelmedim.”

“O zaman neden o zamandan gelmiş gibi kendini bundan mahrum bırakıyorsun?”

“Sadece uğraşmak istemedim,” derken merhemden kendi elime döküp diğer koluma sürdüm.

Pat diye, “Sen acıdan zevk alıyorsun,” dediğinde dondum kaldım.

“Ne?” diye sordum hayretle.

Buz gibi bakışları gözlerime kilitlenmişti. “Yalan söyleyip duruyorsun. Ama acı senin hoşuna gidiyor.”

“Nereden çıktı bu şimdi?” diye sordum. “Alt tarafı birkaç çürük...”

“Tabii,” dedi benimle tartışmak istemiyor gibiydi. Adeta tartışsak ve sen aksini iddia etsen bile her şey ortada diyordu.

“Sen ciddi misin?”

Parmakları masanın üstünde ritim tutuyordu, bana bakmıyordu.

“Nereden çıktı şimdi bu?” diye üsteledim.

“Yarı ölümsüz olduğunda acı hissini kaybedince şüphelenmiştim,” dedi. “Çok aşırı değil sendeki. Farkında değilsin. Kendi kendine zarar vermiyorsun. Saçma bir şey olduğunu biliyor, kabullenemediğin için inkâr ediyorsun. Ama yaralandığında da tedaviyi mümkün olduğunca geciktiriyorsun. Bana sorarsan dikkatini dağıttığı, seni düşüncelerinden uzaklaştırdığı için bunu yapıyorsun. Sağlıklı değil. Acı, acı ile dengelenmez.”

Nefesimi tuttum ve düşündüm. Söyledikleri doğru görünüyordu.

“Eğer öyleyse gerçekten sağlıklı değil,” diye onayladım.

“En azından bunu biliyorsun.”

Dudağımı ısırdım, hiç hoş bir durum değildi. Ama mantıklıydı da... “Sırtımda da var,” diye mırıldandım.

“Ne var?”

“Düellodan kalma izler...”

Yavaşça arkama geçip bordo renkli tişörtümü yukarı kaldırdı. Araf’ın hep siyah giymemle ilgili yorumundan sonra arada bir renkli giyinmeye dikkat ediyordum.

Çürüğü gören Kuzey nefesini tuttuğunu hissettim. “Bu gerçekten kötüymüş,” derken uzanıp merhemi aldı ve parmağıyla hafif dokunuşlarla sırtıma sürdü. Ben görmemiştim, nasıl olduğunu bilmiyor sadece acısını hissediyordum. Kuzey ikinci kez merhem sürdüğüne göre gerçekten kötüydü. Masaya yaslanıp tişörtü bir süre havada tuttu. “Düzeliyor,” diyerek tişörtü geri indirdi. Uzanıp merhemin kutusunu kapattı. Onu yatağımın üzerine bıraktı. “Daha çok lazım olacak gibi görünüyor.”

“Bacaklarımda da hafif çürükler oluştu. Onları kendim hal-

lederim,” derken kremi aldım ve gardırobumdaki çekmeceye attım. Kuzey banyoya ellerini yıkamaya girdi.

İkimiz de masaya geri döndüğümüzde tekrar haritaya odaklanmaya çalıştım. Mazoşist olma ihtimalim üzerine asla yorum yapmadım ama aslında, bir o sorunum eksikti zaten, diye düşünüyordum. Bazen kendimi paramparça hissediyordum. Hiç toplanamayacakmışım gibi geliyordu. Çok fazla üstünde durmamaya çalıştım..

Kuzey çoktan dikkatini haritaya vermişti. Belli ki o da bu konuya girmek istemiyordu.

“İkinci yüksek ihtimali soruyorum,” dedim konu hiç bölünmemiş gibi. “Tesis İzmir’de olabilir mi?”

“Umarım değildir. Orası bir garnizon şehri... Tesis yok etmemiz zor olur...”

“Ama bulmamız kolay olur.”

“Bu yüzden de oraya koymazlar.”

“Ne yapacağız?” diye mırıldandım. “Tüm Türkiye’yi karış karış dolaşamayız ya.”

Bir şey demeden gözlerini haritada dolaştırmaya devam etti ve sonunda pes etti.

“Hayır, böylesi çok zaman alır,” dedi. “Biz direkt bu programla ilgilenen kim bulup onu konuşturacağız. Yukarıyı araştıracağım.”

“İyi fikir,” dedim ve yarım saat daha teoriler üretip durduk ancak hiçbir şekilde kesin bir sonuca varamadık.

Kuzey gittikten sonra odanın kapısını kapattım ve çekmecedен merhemi aldım. Pantolonumu çıkardığımda bacaklarımdaki çürükleri görünce iç geçirdim, hafifçe lekelerle dokunduğumda sızladığını hissettim. Yavaşça bacaklarıma sürüp lekelerin kayboluşunu izlerken acıdan hoşlanma kısmını tekrar düşündüm.

Kuzey’in haklı olduğunu görebiliyordum. Son zamanlarda yaralandığım zaman mümkün olduğunca tedaviden kaçınıyordum, bunu da acı düşüncelerimi dağıttığı için yapıyordum.

Ama ne yazık ki geçici çözümler, hiçbir zaman çare değildi.

Hepsi sadece bir kandırmaca ve zaman kaybıydı. Yanılgılarla kendimi avutmayı bırakmalı, düşüncelerimin üzerinde daha kontrol sahibi olmayı öğrenmeliydim. Böylesi tam bir çözüm olurdu.

Üzerimi tekrar giyinip ellerimi yıkarken programımı düşündüm. Müttefikler ile görüşme yapmam, uydu görüntülerini taramam ve sonrasında antrenmana gitmem gerekiyordu. Çok yoğun bir gün beni bekliyordu.

BÖLÜM ON BİR

Kusursuzluk arayan sistemler,
kusurun kendisi haline gelirler.

Ertesi gün, kolumdaki saatin titremesiyle uyandım ama ne olduğunu, nerede olduğumu kavramam biraz zaman aldı. Yoğun geçen günler, yerin altında bir merkezde kapalı kalmak zaman ve mekân algımı sürekli dağıtıyordu.

Başımı eğip kısık gözlerle saatime baktığımda daha sabahın biri olduğunu gördüm. Kontrol merkezinden her zamanki günlük raporlardan biri gelmiştir diye üstünde durmadım. Yastığı başımın üstüne çekip gözlerimi tekrar kapattım. O kadar yorgundum ki, bıraksalar bir yüz yıl daha uyanmam diye düşünerek tekrar uykuya daldım.

Ne kadar uyuduğumu bilmiyordum ama odanın kapısının hızla açıldığını duydum, ardından da Ayda'nın sesini.

Tiz bir sesle, "Ervin!" diye fısıldadı. "Ervin! Kalk, işler karıştı. Durum çok fena..."

Hemen kafamın üstündeki yastığı fırlatıp attım ve yattığım yerde doğruldum. "Ne?"

Ellerimi gözlerime siper edip Ayda'yı görmeye çalıştım. Koyu sarı saçları darmadağındı. Mor renkli ince pijama takımıyla karşımda duruyordu.

“Ne oldu?” diye sordum. Bir anda kafamdan aşağı buzlu su dökülmüş gibi ayılmıştım.

“Barış’a bir mesaj geldi. Müttefik gelmiş...”

Rahat bir nefes aldım. “Bu kadar erken mi? Eee?”

Alt dudağını ısırıp, “Ama Gölge’de askerlere yakalanmış,” diye fısıldadı.

Gerginlikten boğazımda oluşan düğümden kurtulmaya çalışarak öksürmeye başladım. Ayda koşar adımlarla odada dolaştı. Masanın üzerinden bir bardak su alıp bana uzattı.

Suyu içerken, devam et, der gibi elimi salladım.

“Haber iki saat önce geldi. Barış, daha önce konuştuğumuz gibi bütün gece hedefimizin her hareketini kontrol edecekti. Her şey ayarlanmıştı, asansörler açıldı. Ama Gölge’de bir grup asker hedefin farkına vardı.”

Ayağa kalkıp bardağı kenara bıraktım. “O kadarını anladım. Önemli olan nokta onu tanıdılar mı?” diye sorarken üstümdekileri çıkardım. Siyah bir pantolon ve uzun kollu, ince, siyah bir kazak giydim. Ayaklarıma postallarımı geçirirken Ayda’yı dinliyordum.

“Emin değiliz, tam zamanında müdahale edip merkezle arasındaki bağlantıya parazit yapmış, bağlantıyı bize yönlendirmiş,” diye açıkladı. “Barış akıllıca davranıp askerlere hedefi alt kattaki bir hücreye kapatma emri vermiş.”

“Çok iyi. Peki, hâlâ nöbetteler mi?”

“Evet. Senden ne yapacağımıza dair bir emir bekliyor.”

Ofladım. “Bağlantıya çok dikkat etsin. En ufak bir kopma olmasın. Cennet’in bundan haberi olmasın.”

Tabletinden Barış’a mesaj gönderdi. “Peki, başka ne yapacağız?”

“Ufak bir kurtarma operasyonu yapacağız.”

“Ekipte kimler olacak? Gidip uyandırayım?”

Düşündüm. “Sana iki emir vereceğim. Birincisi Kuzey’e haber vermek yok.”

Ayda tereddüt etti.

“Hayır!” diye kestirip attım. “Bu bir emirdir. Kuzey’in haberi olmayacak. Kimin lider olduğunu unutma.”

“Yardıma dokunurdu...”

Silah askılarını bacaklarıma geçirirken “Yardıma ihtiyacım yok,” dedim. “Duydun mu?”

Başıyla onayladı. “İkinci emir ne?”

Silahları askılara yerleştirdim. “Beliz, şu Laza’dan gelen kızıl saçlı kız.”

Hatırlamaya çalışmış gibi gözlerini kıstı. “Benim boylarımda, uzun turuncu saçları var.”

“Hatırladım.”

“Onu I. Depo’ya gönder.”

Ayda tereddüt etti.

“Hemen!”

Cevap beklemeden odadan koşar adım çıktım ve I. Depo’nun şifresini girip odaya daldım.

Burada her türlü askeri ekipman vardı. İnce zırhlardan birini üstümdeki kazağın üzerine geçirdim. Onun üzerine bir omuz askısı astım, kayışları iyice sıkıp silahları ve bıçakları üzerine yerleştirmeye başladım.

Beliz iki dakika sonra odaya daldı. “Beni istemişsin?”

Omzumun üzerinden ona baktım. Üstü giyinikti, oldukça düzgün görünüyordu. Saçlarımı ensemde bir topuz yaparken, “Üzerine bir zırh giy,” dedim.

Hemen yüzü aydınlandı. “Göreve mi gidiyoruz?”

Başımınla onayladım. “Bizim için önemli bir hedef askerler tarafından yakalandı. Onu ellerinden geri alacağız.”

Başka soru sormadı. Hızla oradan oraya koşturdu ve koruyucu zırhı giyip odayı inceledi. “İstediğim silahı alabilir miyim?”

“İstediğin, taşıyabileceğin kadar silah alabilirsin.”

“Harika!” diye bağırdı ve odada rüzgâr gibi dolanmaya başladı.

Ayda nefes nefese odaya girip bize baktığında çoktan zırhını giymiş, silahlarını seçmişti.

Ayda ellerini dizlerine yaslayıp nefes almaya çalıştı. Sonra sırtını dikleştirip, “Bu kız, çok hızlı,” derken bir elini duvara dayadı ve hayretle Beliz’e baktı.

Gülümsedim. “Bu yüzden onu seçtim.”

Dakikalar sonra yanımda Beliz ile birlikte asansörle yukarı çıkıyorduk. Gözüme yerleştirdiğim lense alışmaya çalışıyordum. Kırık aynaya yaklaşırken Beliz kenara kayıp bana yer açtı. Eğilip dikkatle gözlerime baktım. Tam mavi iris ile gözbebeğimin arasında duran kıpkırmızı bir halka vardı. Bu halka bir kameraydı ve benim gördüğüm her şeyi Sığınak'taki kontrol odasına aktarıyordu.

“Görüntü net mi?” diye sordum kulaklığa doğru.

“Çok net,” dedi Barış. “Ne güzel gözlerin var Ervin. Kırmızı da çok yakışmış.”

Konuşmalar onun da kulaklığına gittiği için yanımdaki Beliz gözlerini yuvarladı. “Erkeklerin dikkati ne kadar kolay dağılıyor,” diye söylendi.

“Benim dikkatim dağılmadı,” diye cevap verdi Barış. Sesinden Beliz’e bozulduğu belli oluyordu.

Beliz suratını buruşturdu. “Hı hı, tabii... Ama sana bir şey söyleyeyim mi? Biraz yavaş ol. Yemin ederim Kuzey Hanlı denen herif senin ağzını yüzünü dağıtır, hiçbir teknoloji de toparlayamaz.”

Ortada dolaşan böyle bir algı varsa o halde Kuzey’le konuşmam gereken bazı meseleler de vardı.

Barış pes bir ses çıkardı. “Sadece rahatlasın diye ortaya attığım bir sözdü o. Bu arada gerçekten güzel olduğunu düşünüyorum tabii ama amacım başka bir şey değildi.”

İkisine de sesini kesmesi için ağzımı açtım ama Beliz benden önce davrandı.

“Yani Hera’nın, sırf gözlerine övgü yağdırdın diye rahatlayacağını mı sandın?” diye sordu alayla. “Bu daha da saçma işte. Biz onu bu yüzden lider kabul ettik zaten. Güzel mavi gözleri ve iltifatlar karşısında eriyip giden biri olduğundan.”

Gözlerimi tavana dikip içimden birkaç kez ona kadar saydım ve o zamana kadar bu tartışmanın biteceğini umut ettim. Ama bitmedi.

“Sen de bu göreve böyle agresif ve kavgacı olduğun için seçildin eminim.”

“Yok, ben de çok güzel kızıl saçlarım var diye seçildim.”

“Yeter,” dedi Ayda. “Amma abarttınız ya. Çocuk musunuz siz? İşinize odaklanın!”

“Ben de dakikalardır bunu bekliyorum zaten. Evet, şimdi ne yapacağız?” dedi Beliz ve bana döndü.

“Kat boş,” dedim. “Sadece hücredeki esiri koruyan bir grup... Ayda grup kaç kişi?”

“Hücre önünde iki, koridorlarda dört, kapıda bir toplam yedi kişi var.”

“Kolaymış,” dedi Beliz. Başımınla onayladım.

“İstersen hepsini ben alırım. Zaten genelde ne olduğunu şaşıyorlar, beni fark edene kadar da ölüyorlar.”

Sırtımı aynaya yaslayıp, “Ne yapabiliyorsan yap,” dedim. Gözlerini kırptı. “Sahi mi?”

“Evet, ama hedefi canlı istiyorum. Ateş edeceksen, buna dikkat et. En ufak bir zarar gelmemeli aksi takdirde başka bir savaş çıkar.”

Kaşları çatılsa da sorgulamadı. “Peki,” demekle yetindi.

“Bir çizik dahi olmayacak,” dedim üstüne basa basa.

Dudaklarını büküp düşündü ve omuz silkti. “Peki.”

Uzanıp belinden bıçaklarını çekti. “O zaman bunları kullansam daha iyi olur. Değil mi?”

“Bunlarla daha temiz iş çıkarırım diyorsan...”

Herkes sessizdi. Kata geldiğimizde asansörün kapısı yavaşça açıldı. Beliz önden atladı, onu durdurmam. Belimden silahı alıp atışa hazır hale getirdim ve koridorda yan yana ilerlemeye başladık.

Ayda, “İlk asker ileride,” dedi kulaklıktan.

Beliz anında harekete geçti ve saniyeler sonra ayaklarının dibindeki bir adamla bana dönüp gülümsedi. “Bunu öyle çok özlemişim ki...”

“Şştt,” deyip arkasına ateş ettim. İki asker sessizce yere düştü. Sessiz silahlar, en sevdiğim şeylerdi.

Beliz şaşkınlıkla dönüp arkasına baktı. “İki bir öne geçtin,” derken ters ters bana baktı ve hızla yürümeye başladı. Hedefleri aynı anda gördük. Ben birine ateş ederken Beliz diğerine saldırdı.

“Son iki,” diye mırıldandım geriye kaç kişi kaldığını Beliz’e de bildirerek.

Beliz ise, “Üçe iki,” dedi. Kendi halinde operasyonu bir oyuna dönüştürmüş, benimle yarışıyordu. Eğlenceli bir tipti ama ben hiç eğlenecek havada değildim.

Koridordan dümdüz ilerlemeye devam ettik. “Yakınlarda başka tehdit yok, sadece hücrenin önündekiler kaldı,” dedi Ayda kulaklıktan. “Biraz ilerledikten sonra sola döneceksiniz.”

Beliz koşup gitmek ister gibiydi. “Çok yavaşsın Hera,” dedi ayağını yere vurarak.

“Bu uyarımı unutma,” diye uyardım onu. “Burada uzun menzilli silahlar kullanılıyor. Bir yaylım ateşinin arasında kalırsan hızın senin sonun olur. Delik deşik olursun. Yavaş olmayı öğren. Beklemeyi ve sabretmeyi de...”

Sakince yürümeye devam ettim. “Şu an düşman gardını indirmiş durumda, her zaman böyle olmaz. Bir pusuyla karşılaşabilirsin ve sen onların yanına koşana kadar bedeninde yüz delik açarlar.”

Söylediklerimi düşündü. “Doğru,” dedi. “Bu hiç aklıma gelmemişti.”

Laza gibi bir yerde tabii ki gelmezdi ama normal şartlarda gelmesi gerekirdi. Her gücün, her yeteneğin avantajı olduğu kadar dezavantajı da olurdu.

Başımı eğip soldaki koridora baktım. Ayda güvenli olduğunu söylemişti ama alışkanlıklar insanı kolay kolay bırakmazdı. Elimi havaya kaldırıp Beliz’e durmasını işaret ettim. Güvenli olduğuna karar verince elimi indirip yürümeye devam ettim. Silahı yere doğru tutuyordum.

“Sağdaki koridora döndüğünüz anda karşınızda,” dedi Ayda.

Silahı havaya kaldırdım. Beliz hızla hareket edip benden önce davandı. Birbirine çok yakın durmuş, sohbet eden iki adamı da hakladı. Silahı indirsem de bırakmadım.

“Bu kız çok fevri,” diye yorumda bulundu Ayda kulaklığıma doğru. “Ama gerçekten iyi...”

“Çok iyi,” dedim.

Bir dövüşte beni neredeyse yenecek kadar iyi...

Etrafta başka bir tehdit kalmadığından emin olunca yere eğilip askerlerden birini yakaladım ve elini havaya kaldırıp hücrenin kapısındaki kilide yaklaştırdım. Kilit bir kez ötüp devre dışı kaldı ve kapı açıldı. Hücrede oturan kişiye bakıp parmağımı dudağıma götürdüm ve sus işareti yaptım. Kafasındaki kapüşonu iyice yüzüne indirip hücreden çıktı. Başıyla beni selamladı.

“Kim bu?” diye sordu Beliz merakla.

“Soru sorma. Adamı al asansöre götür. Onunla sakın ha konuşma, kim olduğunu anlamaya çalışma. Anladın mı?”

Gözlerini kıstı. “Sen gelmiyor musun?”

“Adamları kontrol edeceğim,” dedim. “Eğer hayatta kalan biri varsa ve adamdan haberdarsa, Cennet’e haber ulaştırdığında ortalık karışır. Sürpriz şansımızı kaybederiz.”

Beliz başını eğip etrafa baktı, ayağıyla yerdeki adamı dürttü. “Ama hepsi öldü.”

“Serum verilmişse hayatta kalmış olma ihtimalleri var,” dedim. “Emin olmam gerek. Hata yapma lüksümüz yok.”

Karşı çıkmadı. Adamı kolundan tutup yürümeye başladı. Önce hücrenin önündekileri kontrol ettim. Boyunlarından ve bileklerinden nabızlarına baktım, serum gözbebeklerini irileştirdiği için gözlerini kontrol ettim. Hepsinin bakışları donuktu, nabızları yoktu.

Son adamı da kontrol ettiğim sırada bir ses duyuldu. Koridordaki ışıklar tek tek açıldı ve ben ne olduğunu anlamaya çalışırken tekrar karardı. Sonra uzaklarda hâlâ açık olan tek bir ışık kalmış, loş bir ortam olmuştu.

“Ervin?” Ayda’nın sesi tedirgindi.

“Buradayım,” diye fısıldadım. “Neler olduğunu söyler misin?”

“Bir şey geliyor,” dedi ama sesi o kadar zayıf çıkmıştı ki söylediğini zar zor duydum.

“Kim?”

“Kimden çok ne... Bir şey geliyor ancak vücut ısisına sahip değil. Sistem onu canlı olarak algılamıyor... Çünkü insan de...”

Cümlesini tamamlayamadan ses ve bağlantı tamamen gitti. Silahıma sıkı sıkı sarılıp bekledim. Bu koridorun çıkışı tek bir yöndeydi ve gelen şey her neyse oradan geliyordu. Ben de köşeye sıkışmıştım. Gidecek bir yer yoktu.

Silahı karşıya doğru çevirdim ve beklemeye başladım. Bir gıcırtı sesi duyuldu. Sonra şiddetli bir çarpma sesi. Ayaklarımı iki yana açıp bekledim, silahı havada tutmaktan kollarım ağrımaya başlamıştı.

Tam silahı aşağıya indirecekken uzaktaki soluk ışığın altında sarışın bir kadın belirdi. Oldukça iriydi.

Mekanik sesiyle, “Hera,” dedi. “Seninle bu kadar erken karşılaşmayı beklemiyordum.”

Evet, bunu ben de beklemiyordum. Çünkü gelen Nemesis idi.

Silahla art arda ateş etmeye başladım. Lazer ışınlarının hepsi tam isabetle göğsüne ve kafasına ulaştı ama hiçbirisi işe yaramadı. En yüksek derecedeki, taşı ve çeliği eritecek güçteki bir ısının bile Nemesis’e zararı dokunmuyordu. Metal gövdesinde tek bir çizik dahi oluşmamıştı. Ne yazık ki beni gafil avlamıştı.

Birkaç adım geri atıp cebimden lazer bıçak çıkardım. İşe yaramayacağını biliyordum ama bir zayıf noktasını bulabileceğimi umuyordum. Sol elimde bıçak sağ elimde silah ile ona baktım ve çelik bedeninde bir zayıflık aradım.

“Geri gidiyorsun,” dedi cızırtılı sesiyle. Adeta kulaklarım tırmalandı, tüylerim diken diken oldu. “Hera? Yoksa sen kaçıyor musun?”

“Benim burada olduğumu nereden öğrendin?” diye sordum.

Başını yana eğdi. "Sana bağılıyım," diye fısıldadı. "Sana koşullandırıldım. Tek odağım sensin. Nereye gidersen git, seni bulurum."

"Psikopat bir âşık gibi konuşuyorsun," diye mırıldandım.

"Öyle de denebilir," dedi. "Nefret aşktan çok uzakta değildir."

Gözlerimi kısıtım. Zekiydi ve bu hoşuma gitmedi.

"Sana beni nasıl bulduğunu sordum. Bana gerçek bir cevap vermekten korkuyor musun?"

Nemesis gülümsediğinde yüzündeki metal kısım hariç her taraf hareketlendi. Yüzünün yarısı normal insan derisiydi. Bu zayıf noktası olabilirdi. Orayı hedef almam gerekiyordu ama bu, ona çok fazla yaklaşmam gerektiği anlamına geliyordu.

"Sığınak'tan bu kata bir giriş açıldığını gördüm." Bana bir adım daha yaklaştı. "Sen olduğunu biliyordum."

Derin bir nefes aldı ve yavaşça bıraktı. Makinelerin nefes alıp vermesi olanaksızdı. Nemesis bir sayborg olmalıydı. Çok az da olsa o bir insandı. "Kan kokusu alıyorum Hera ve sen de ölüm kokuyorsun."

Az önce ölümlere dokunmuştum. Böyle bir şeyi gerçekten algılayıp algılayamadığını, kokudan anlayıp anlamadığını merak ettim. Gerçek anlamda mı yoksa mecazi olarak mı konuştuğunu anlayamıyordum. İfadesi hiçbir şeyi ele vermiyordu.

Bana bir adım daha yaklaştı. Elinden kocaman, lazer bir kılıç çıktı. "Sana," derken kılıcı bana savurdu. Eğilip hamleden kaçtım ve kılıç duvara çarptı. Üzerime taş yağdı. "Bir soru." Kılıcı tekrar savurdu, eğilip elimdeki bıçakla kendimi savunmaya aldım, çok ezik bir savunmaydı. Elindekine karşı benim elimdekinin hiç şansı yoktu.

Nemesis'in yanından dönüp arkasına geçtim. "Sordum!" derken geriye dönüp tekrar kılıcı savurdu. Soruyu kaçırmış olmalıydım. Çünkü bir soru sorduğunu hatırlamıyordum.

Tekrar duvara çarpan kılıç orayı parçaladı. Taş parçalarının altında kalmamak için kendimi son anda diğer tarafa attım. Keşke bir tane lazer kılıç almış olsaydım diye geçirdim içimden, ama keşkeler bu dünyada en anlamsız şeylerdi.

Yanımda bir lazer kılıç yoktu. Tek avantajım dar koridorun Nemesis'in saldırıları karşısında bana kalkan vazifesi görmesiydi.

"Dilini mi yuttun!" Nemesis'in sesi koridorda yankılandı. O an anladım ki bu şey benden de deliydi. Neye nasıl bir cevap beklediğini bilsem, dikkatini dağıtmak ve onu oyalamak için konuşacaktım ama ortada bir soru yoktu.

Bir darbe daha indirdiğinde metal kolunu yakaladım. Kılıç duvara sürtündü başımdan aşağı daha ince parçalar döküldü. Gözlerimi kırıp tozlardan kurtulmaya çalıştım. Tüm gücümle Nemesis'in kolunu tutmaya devam ettim ama metaldi ve benim için fazla ağırdı. Diğer eliyle bana öyle sert vurdu ki savrulup yere düştüm. Ağzımdan kan aktı, ellerim parçalanmıştı.

Nemesis'in diğer elinden de bir kılıç fırladı. Hızla soluk alıp verdim.

"Adaletsiz bir dövüş bu," dedi arkadan bir ses.

Nemesis sesi duyunca odağını kaybetti ve bu saniyelik avantajdan faydalanıp elimdeki bıçağı yüzünün insan olan kısmına fırlattım. Çığlık attı, elindeki kılıçların ışığı söndü.

Bakışlarım dizlerine kaydı. Eklemleri hareketliydi. Zayıflığı olup olmadığını merak ettim. Tüm gücümle dizini tekmeledim. Dizindeki metallere bir şey olmasa da dengesini kaybetmesine sebep oldu. Bir kez daha vurdum, sırt üstü yere düşerken Beliz hemen kenara çekildi. Harekete geçip Nemesis'in üstüne doğru hamle yaptım. Bıçağı yüzünden çekip aldım. Sağ elindeki lazer kılıç geri çekildi ve yerinde bir silah belirdi. Silahın namlusu yanmaya başladığında Beliz hızlı davranıp tüm gücüyle metal kolu diğer tarafa döndürdü. Lazer atışı duvara sekince duvarlar bu sefer ikimizin de üstüne döküldü. Elimdeki bıçağı tüm gücümle Nemesis'in yüzüne tekrar indirdim. Gözleri yanıp söndü. Derinin altından kablolar çıktı. Bıçağı çekip tekrar tekrar suratına indirdim, tüm kabloları parçalayana kadar durmadım. Sonunda gözleri kapandı ve sessizleşti. Ölmüş gibiydi.

Elimde bıçakla nefes nefese ayağa kalktım. Beliz de ayağa kalkıp bana baktı.

“Malzemeden kaçmamışlar,” diye fısıldadım nefes nefese.

Beliz’in gözleri bir an için neşeyle parladı ama sonra ciddileşip, “İyi misin?” diye sordu.

Karnımı tutup, “İyiyim,” diye fısıldadım. “Tam zamanında geldin.”

Başını eğip Nemesis’e bir tekme savurdu. “Geç bile kaldım. Tüm eğlenceyi kaçırmışım, sonuna yetiştim... Onun hakkından tek başına geldin. Bu sana beş kişilik puan kazandırdı.”

Karnımı tutup güldüm. “Tam olarak tek başıma sayılmazdım. Beş puanın üçü senin olsun.”

Sırıttı. “İstemem, bir dahakine kendim kazanırım.”

Hiç tartışacak havamda değildim. “Öyle olsun.”

Eğilip Nemesis’i inceledi. “Sence ölmüş müdür?”

“Hayır, ölmedi. O bir makine ve bu tamir edilebileceği anlamına gelir. Çoktan Cennet’e sinyal gitmiştir. Buradan hemen gitmeliyiz,” Nemesis’i işaret ettim. “O geldiyse diğerleri de gelecektir.”

“Doğru, acele etsek iyi olur.”

Arkasını dönüp geldiğimiz yolu tekrar yürümeye başladığında Nemesis’in üzerinden atladım. Sonra bir saniye kadar duraksayıp ayağımı yüzüne indirdim ve Beliz’in arkasından koşmaya başladım.

Asansöre vardığımızda hedefin hâlâ orada olduğunu gördüm. Başını kaldırıp kapüşonun altından bana baktı ama hiç konuşmadı. Kara gözleri yüzümde, kan içindeki ellerimde do-laştı. Hemen başını aşağı eğdi ve bana bir daha bakmadı.

“Yüzün kanıyor,” dedi Beliz.

Elimle yüzüme dokundum, avucum kan içinde kaldı. “Son altı aydır rutinlerimden biri de bu oldu,” diye söylendim.

Beliz asansörün duvarına yaslandı. Beni işaret edip, “İşte lider böyle olunur,” dedi yanındaki adama. “Ne kazandıysa kanıyla kazandı. Bu yüzden saygı duyuyor ona Laza. Güveniyorlar ona, çünkü kenara çekilip izlemiyor. Savaşa önde gidiyor.”

Adam başını daha da eğdi ve hiçbir şey söylemedi.

Beliz kafasıyla adamı işaret ederek, “Konuşamıyor mu?” diye sordu.

“Konuşabiliyor ama daha zamanı gelmedi, o yüzden susuyor.”

Beliz’in gözleri bir adamın bir de benim üzerimde durdu.

“Garip,” demekle yetindi.

Bu kızıdan gerçekten hoşlanıyordum. Deli dolu ama uyumlu biriydi. Söz dinliyordu ayrıca yetenekliydi. Laza’daki en iyi askerdi ama orada kimse bunun farkında değildi.

Bazı sistemlerin kör ve akılsız olduğunu biliyordum. Saçma sapan sınavlar ve beklentiler ile çok büyük potansiyellerin, yeteneklerin harcandığına çok kez şahit olmuşum. Laza’daki sistem bunlardan biriydi. Tamamen kas gücü odaklı, sabit bir güç anlayışları vardı. Herkesten aynı şeyi bekliyorlardı ama güç denilen kavram tek bir yönde toplanmazdı. Zekâ gibi, farklı alanlarda kendini gösterebilirdi. Her insan bir alanda zayıfken başka bir alanda çok güçlü olabilirdi. Bunu göz ardı edip kusursuzluk arayan sistemler, kusurun kendisi oluverirdi.

Asansörden indiğimizde Sığınak ile bağlantı da geri geldi.

“Ervin?” diye bağırdı Ayda. “Çok korktum! Sana bir şey oldu sandım!”

Sığınak’ın kapısına geldiğimizde, “Detaylar sonra Ayda,” dedim. “Kapıyı aç şimdi.”

Ama Ayda kapıyı açmadı.

“Ayda kapıyı aç,” diyerek tekrarladım.

“Ervin sana bir güvenlik sorusu soracağım.”

Sığınak’ın kapısında durdum ve kameraya baktım. Bağlantı uzun süre kopmuştu ve gelenin ben olduğumdan emin olmak istiyordu. “Sor.”

“Dondurulmadan önce, Doktor Dehan’ın seninle konuşmasını istediği küçük kız... Onun adı neydi?”

Gözlerimi kapatıp iç geçirdim ve “Serra,” dedim. “Adı Serra’ydı.”

Sonrasında Ayda konuşmadı, soru da sormadı ama Sığınak’ın kapıları ardına kadar açıldı.

Bizi kapıda Barış karşıladı. Hedefi hemen alıp yanımızdan uzaklaştırırken, “Onu bir odaya yerleştireyim,” dedi. “Dinlen-sin, sabah konuşursunuz.”

“Dikkatli ol!” diye seslendim.

“Elbette.”

Ayda koşarak karşı koridordan çıktı, yanında Kuzey’de vardı. Gözlerimi dikip Ayda’nın yüzüne baktım.

“Antrenmanda bir kişinin olmadığını görmüş, odayı pay-laştığı kişi de Beliz’i gecenin bir vakti benim götürdüğümü söy-lemiş, o da direkt kontrol odasına gelmiş,” diye açıkladı. “Ben haber etmedim.”

Ayda’nın söylediklerini duymazdan gelip gözlerimi Ku-zey’den ayırmadan “Beliz, sen git dinlen,” dedim. “Bence bu-gün tatili hak ettin.”

Kuzey’den çekindiği ve yanında durmaktan zerre haz etme-diği için koşarak yanımızdan ayrıldı.

“Ne oldu?” diye sordu Ayda. “Bir anda bağlantı koptu. Kuzey neredeyse yanınıza geliyordu.”

“Sana bunu yapmamasını söyledim,” dedim. “Planlardan haberi olan biri kalmalıydı geride, Laza’ya sözünü dinleten biri kalmalıydı.”

Kuzey, “Sen gittikten sonra tüm bunlar umurunda olur mu sanıyorsun?” diye bağırdı. Ayda korkup olduğu yerde sıçradı. Ben ise dümdüz bakmaya devam ettim.

“Söylediğin gibi beni gerçekten seviyorsan umurunda olur diye düşündüm. Yanıldım mı?”

Gözlerini kapattı ve sakinleşmek ister gibi derin bir nefes aldı. Ayda, “Sonra konuşuruz,” deyip koşarak yanımdan ay-rıldı.

“Söyle bana, yanıldım mı?” diye sordum tekrar. “Ben birine çok nadiren güvenirim. Ve sana güvendim. Bana bir şey olma ihtimaline karşı, tüm hayatımı adadığım bir planı gerçekleşt-irmen için seni geride bıraktım. Söylesene yanıldım mı? Ama gerçeği söyle. Benim olmadığım noktada sırf artık yokum diye bu kadar insanı, tüm bu olanları yarı yolda bırakır mıydın?”

Gözlerime baktı. Oldukça dürüst görünüyordu. “Bırakmazdım,” dedi. “Ama Cennet’e dönüp babamın ve Cengiz’in kalbine sığsaydım, her şey daha kısa yoldan biterdi.”

“Aynı şeyi yarın başkasının sana yapmayacağını nereden bilebilirsin ki?” dedim. “Bu bizim aklımıza gelmedi mi sanıyorsun? Kolay kazanılan, kolay kaybedilir Kuzey. Unutma bunu. Bir anda gelen bir anda gider. Bir iki kişiyi doğrudan öldürerek ancak kısa süre sonra yıkılacak başka bir tiranlık kurarsın. Eğer bu savaşın bu şekilde biteceğini bilseydim, söylediğini kendim yapardım.”

Üstelemedi. “Beni takip et de revire gidip şu yaralarını saralım,” demekle yetindi.

Bu, haklılığını kabul ettim demekti sanırım. Ya da ben öyle saydım.

“Ne olduğunu anlatsana,” dedi yürürken. “Kim dağıttı seni böyle?” Uzanıp elimi tuttu ve avucumdaki yaraları gördü. “Kaç kişilerdi?” diye sordu.

“Bir...”

İnanamıyormuş gibiydi. “Bir kişi mi seni bu hale getirdi?”

İç geçirdim. Sadece “Nemesis,” demekle yetindim. Bu yeterli bir cevaptı.

Bir adım atarken durdu. “Nemesis ile mi karşılaştın? Ve onu atlattın?”

“Arkamda bozuk bir makine bıraktım.”

“Nasıl?”

“Duvarlar engel oldu,” diyerek olanları anlatmaya başladım. “Silahı sürekli oraya buraya çarpıp durdu. Beni neredeyse alt ediyordu, Beliz dikkatini dağıttı ve o kısacık süreyi kullandım.”

Yumruklarını sıktı. “Tek başına gitmemeliydin.”

“Tek başıma gitmedim. Kuzey, seni anlıyorum destek olmak istiyorsun. Beni korumak istemeni de anlıyorum. Ben de sevdiklerimi korumak istiyorum, buna ihtiyaçları olmasa bile. Ama desteğe ihtiyacım yoktu. Her şey planlıydı. Nemesis asansörden aşağı nasıl indi bilmiyoruz, bunu araştıracağız. O detay

dışında her şey olması gerektiği gibi gitti.”

İçi içini yiyormuş gibi görünüyordu ama kendine hâkim oldu. “Onu nasıl durdurdun?” diye sordu.

“Yüzünde deriden bir kısım vardı. Oraya saldırdım.”

“Şimdi orayı tamamen kapatacaklar, tek zayıf noktası da kaybolacak.”

“Geride bir yer daima kalır.”

“Daha görünmez ve zor bir yer olacaktır.”

Omuz silktim. “En azından artık nasıl dövüştüğünü biliyorum,” dedim.

Revirin önünde durdu ve kapıyı açıp içeri girmem için tuttu. “Artık o da senin nasıl dövüştüğünü biliyor,” dedi.

BÖLÜM ON İKİ

Ve eski düşmanlar, müttefik olur.

Revirde kullandığım ilaçlar ağır gelmişti ve günler süren yoğun tempodan dolayı yorgun düşmüştüm. Bu yüzden bütün gün uyudum. İlaçlar iyi etki etmiş olsa gerek ki ertesi gün dinç, sapasağlam uyandım.

Müttefikimiz ile konuşmak için hem heyecanlı hem de son derece gergindim.

İlk izlenim önemliydi. Bizim taraftaki düşmüş olsa da program gereği resmi olmam gerekiyordu.

Proje'nin askerleri için ürettiği üniforma siyahtı. Göğsünde altın rengi bir octagramın çevirdiği gümüş rengi hilal ve tam ortasında simsiyah bir gülden oluşan, metal bir arma vardı. Omuzlarındaki apoletlerde kola doğru inen, gümüşü mavi renkte püsküller bulunuyordu. Geriye kalan her bir detayı, kemeri ve pantolonu dâhil siyahtı.

Ceketin kollarındaki düğmeyi iliklerken gözlerim aynadaki yansımamdaydı. Üniforma giymeyeli bin yıl olmuş gibi hissediyor, yansımamı yadırgıyordum. Oysa ben hayatım boyunca normal giysiden çok üniforma giymiş, böyle giysilerle dolaşmıştım.

“Müttefiklerin üniformaları da benzer mi?” diye sordum.

“Onlarıki bordo,” dedi Ayda.

Uzanıp saçlarımı tepemde toplayıp sımsıkı topuz yaptım ve aynadaki yansımama kaşlarımı çattım.

Yüz yıl önce nasılsam bugün de aynıydım. Bir tek üniformam farklıydı. Yüzümde tek çizgi dahi yoktu. Kenara yüz yıl önceki üniformalı fotoğraflarımdan biri koyulsaydı farkı kimse anlamazdı. Gözlerimi kapatıp dişlerimi sıktım. Un, deux, trois, quatre...

İçimden Fransızca olarak ona kadar saydım ve gözlerimi açtım.

Sırtını banyonun kapısına yaslamış beni izleyen Ayda'ya dönüp baktım.

"Resmen kimlik değiştirdin..." Dişlerini göstererek sırıttı. "Merhaba Hera," dedi kelimeleri yaya yaya.

"Resmiyet daha iyi," derken üzerimdeki silahları kontrol ettim. Doğru düzgün bir üniforma giymeyeli o kadar çok zaman olmuştu ki bir şey unuttum mu diye kafamdan rutini tekrar ettim.

"Bir şeyi merak ediyorum..."

Kemerimi sıkılaştırırken, "Ne?" dedim.

"Birkaç kez sinirlenince ya da gerginken içinden bir şeyler mırıldandığını duydum. Ama ne dediğini tam anlayamadım."

"Ne zamandan bahsettiğini biliyorum ama kesin sayı sayıyorumdur," dedim üniformanın yakasını tekrar düzeltirken.

"Sayı mı sayıyorsun?" diye sordu onunla dalga geçip geçmediğimi merak ediyordu.

"Sinirliyen ya da gerginken kafam dağılsın diye sayı sayarım," dedim. "Bildiğim tüm dillerde. Fransızca ve Rusça genelde ilk tercihimdir."

"Yabancı dil bilmek çok önemsenmiyor artık," dedi. "Ama senin hoşuna gidiyor değil mi?"

"Evet," dedim. "Hoşuma gidiyor. Bu benim bir şeyi öğrenmem için yeterli bir neden."

"Ben de Çince biliyorum," dedi. "Akademide seçmeli dersi."

"Zorunlu olmalıydı," dedim. "En büyük rakibin ile ilgili

ne kadar çok şey bilersen o kadar iyi. Şifreli mesajları çeviri yazılımları çeviremez. Dili bilmezsen nasıl şifrelendiğini de çözemezsin. Yapay zekâların daima açık noktası olur.”

“Çok doğru,” dedi. “Barış’ın Çincesi de çok iyi.”

“Evet, iyi. Bu arada müttefik Barış’a bir şey söylemiş mi?”

“Hiç konuşmamış, dinleneceğini söylemiş ve yatmış.”

“Harika, yorgunken çok uyuz ve uyumsuz biridir çünkü.”

Gözleri benim üzerimde dolaştı. “Ben de tanıyorum böyle birini,” diye mırıldandı. “Gerçi yorgun değilken de huysuz kendisi.”

Tek kaşımı havaya kaldırdım. “Kamikaze Ayda,” diye hatırlattım ona. “Kamikazeleri sakın unutma.”

“Mesajı aldım. Tekrar.”

“Gidip şu huysuz adamı biraz zorlayayım, sen de Cennet’i izle. Bir şey anlamışlar mı kontrol et. Veri ve bilgi akışları şu an çok önemli.”

“Biliyorum biliyorum, aklın burada kalmasın. Asıl mesele-ye odaklan.”

“Asıl mesele...” Tuttuğumu fark etmediğim nefesimi bıraktım. “Gidip bakayım asıl meseleye.”

Uzun zamandır üniforma giymediğim için yolda beni görenler dönüp biraz fazla bakıyorlardı bana. Normalde dar pantolonlar ve düz tişörtler, kamuflaj giysiler ve postal ya da spor ayakkabılar giyiyordum. Herkese garip ve anormal geliyordu şu anki durumum.

Koridorlarda tek başıma ilerlerken bir yandan da etrafımı kontrol ediyor, birinin beni takip edip etmediğini görmeye çalışıyordum.

Her yer tamamen sessizleştğinde dikkat çekmemek için yavaş attığım adımlarımı hızlandırdım.

Oldukça uzak bir kanada saptım, Ayda’nın söylediği odanın önüne gelince durup kapıyı çaldım.

Cevap geldiğinde içeri girip masada beni bekleyen adama baktım. Başını kaldırıp ufak gözleriyle beni izledi.

Başımla onu selamladım. “*Ni hao, Jiangjün.*” dedim. “Merhaba, General. Uzun zaman oldu... Yüz yıldan fazla.”

Kulağındaki entegre çeviri cihazı bir iki saniyelik gecikmeye sebep olsa da Çinli General Tao Yuang konuştu.

“Merhaba, Hera.” Başını hafifçe eğip selamımı taklit etti. “Kim tahmin edebilirdi?” derken yüzünde buruk bir gülümseme belirdi. “Eski düşmanlar müttefik oldu.”

“Söz konusu insanlık olunca General,” dedim. “İrklar, dinler ve tüm diğer sebepler değer kaybeder. Sadece barış ve sevgi kazanır. Biz bunun hep farkındaydık, sadece konuşacak fırsatı bulamadık.”

“Ya da biraz geç bulduk.”

Masaya yaklaştım ve sandalyelerden birini çektim. General’in tam karşısına oturup gözlerimi yüzüne diktim. Bordo üniforması benimkiyle neredeyse aynıydı. Sadece omuzlarındaki detaylar altın sarısıydı. Proje arması farklıydı. Bir üçgenin tam ortasında altın bir ejderha vardı.

Doğrudan konuya girdi. “Çok fazla insan öldü. Ölümsüzlük uğruna, daha fazla kaynak uğruna çok fazla kayıp verdik.” Kahverengi gözleri kederliydi. Yüz yıldır hiç yaşlanmamış gibiydi. Onu en son nasıl gördüysem öyleydi.

“İnsanlığın her zamanki hali,” dedim. “Böyle gelmiş böyle gidiyor, ne liderler gördü tarih. Ne çok düzen kuruldu, bir o kadar da yıkıldı. Kendini sorumlu hissetme. Ben de hissetmemeye çalışıyorum. Arkama bakarak yürümeye devam edemem. Sadece değiştirebileceğimiz geleceğe odaklanarak bunu yapabilirim.”

“Haklısın,” derken elindeki bardaktan bir yudum su içti. “Üç gündür İstanbul’dayım. Güvenli olduğundan emin olduğum zamanlar ortalıkta dolaştım. Söylemem gerekir İstanbul’da durum Pekin’den daha kötü. Ayrım daha net, imkânlar daha kısıtlı.”

Ellerimi birleştirip masaya yasladım. “Tàiyáng birleşik kenti inşa edilirken canice bir planla halkın yüzde doksan ikisini yok etmenin bunda etkisi olmalı,” dedim. “Neredeyse hiç eziyet edecek insan bile bırakmamışsınız ki. Sizde Proje’nin bir uzantısı olmasına bile şaşırdım.”

“Sert başladın Hera. Dersine iyi çalışmışsın.”

“Her zaman çalışırım,” dedim. “Bence hangi sistemin daha rezil olduğundan daha önemli şeyler var. Bir aydır her detayı araştırdım, her iki ülke de birbirinden beter. Hangi tarafın daha canı olduğuyla vakit kaybetmeyelim.” Ona ortaya yine başka bir düşünce atma fırsatı tanımadan asıl meseleye geldim. “Proje müdürünün günlüklerinde yüz yıldan uzun bir süredir sizinle ölümsüzlük deneyleri karşısında müttefik olduğumuzu öğrendim. Aslında mantıklıydı. Sonuçta ölümsüzlüğün yalnızca bir ülkede yok olması bizi daha da kötü bir duruma sokardı. Peki, sizi kim uyandırdı?”

“Biz de bir şeylerin farkındaydık ancak çekincelerimiz vardı...”

“Ölümsüzlük diye bir gerçek var olduğunda, herkes buna sahipken reddetmen, seni diğerlerine yem yapar,” diyerek ona yardımcı oldum. “Bizim de Proje’yi bu zamana dek bekletme sebeplerimizden biri buydu.”

Başıyla onayladı. “Hiç kimsede olmazsa, yem olan da olmaz. Şartlar eşit olacaksa biz de bu... Hastalığı, yeryüzünden silmek için elimizden geleni yaparız.”

“Peki, şartların eşit olacağını nereden anladınız?”

Elindeki bardağı sanki çok ilginç bir şeymiş gibi inceleyip zayıf bir sesle, “Bir Türk askeri,” diye mırıldandı.

Kaşlarını çatıldı. “Ne?”

“Bilmiyor muydun?” diye sorup başını iki yana salladı. “Gerçekten mi? Proje sana ondan bahsetmedi mi?”

“Hayır.”

“Demek ki her ihtimale karşı son ana bıraktı bizim varlığımızı açıklamayı. Seni yakaladıklarını öğrendiğimiz zaman bundan çok korktuk. Bizi de ifşa edeceğinden. Biz de seni oradan çıkarmanın yollarını aradık ama gerek kalmadı.”

“Teşekkürler. Diğer asker kimdi? Proje’nin yanınıza gönderdiği?”

Yüzünü astı. “Sen odağını hiç kaybetmez misin?”

Beni kurtarma çalışmalarını bir teşekkür ile geçiştirmeme içerlemişti. “Kaybetmem.”

Başını hafifçe yana eğdi. “Onun adı Sedna’ydı,” dedi. “Ölüm-süzlük Deneyleri’nin iki tarafta da eşit şartlarda yürütüldüğünden emin olmak için Çin’deki laboratuvara gönderilen bir doktoru korumakla görevli bir askerdi. Uzun bir süre orada kaldı.”

“Sedna...” diye mırıldandım. Hayal meyal hatırladığım bir kızdı. Ortadan bir anda kaybolduğunda İAS’ın başarısızlıkla sonuçlanan deneklerinden biri olduğuna dair söylentilerini hatırlar gibiydim. Bunu daha sonra daha dikkatli düşünecektim. Kaşlarımı çattım. “Daha önce duymuştum... Peki, ona ne oldu?” diye sordum.

“İnfaz edildi,” dedi.

Duraksadım. “Sizin ülkenizde mi?”

“Evet,” derken gergindi.

“Ve bizimkiler buna ses etmedi mi? Bu söylediğin resmen bir diplomatik kriz sebebi. Ülkenizde, bir başka ülkenin askerini infaz edemezsiniz. Sonu savaşıla biter.”

“Bilmiyorum Hera,” dedi General. “Bence Sedna’nın infaz edilmesinde sizinkilerin de etkili olma ihtimali yüksekti.”

“Anlattıklarından anladığım tek şey, Sedna’nın Proje’ye dâhil olduğu,” diye mırıldandım düşünceli bir şekilde. “Ancak tam olarak neye dâhil olduğunu bildiğinden şüpheliyim. Mareşal Karaer tüm sırlara hâkim birini kendinden bu kadar uzağa göndermezdi. Muhtemelen Sedna sadece mesajları ulaştıran kişiydi... Bu söylediklerin kaç yılında oldu?”

“2301.”

“Ben dondurulmadan bir yıl önce,” dedim.

Başıyla onayladı. “Sedna konusu sadece General Howın Yang’ın bildiği ve onunla mezara gidecek bir sır,” dedi. “O yüzden bu konuda ben de senin gibi karanlıktayım Hera.”

Yorum yapmadım. Düşünceliydim ama çabucak toparlandım. Sedna konusunu sonra, vakit bulabilirsem araştıracağım. Bunun yerine asıl önemli meseleye odaklandım. “Howın Yang mı Proje’nizin lideri?”

“General Howın Yang. Evet.”

Gözlerimi kısıtım. “Rütbesiyle ilgilenmiyorum,” dedim.

“Ne yaptığı benim için önemli. O adam ölümsüzlük deneylerinin en büyük savunucusuydu.”

“Görünüşte sen de öyleydin.”

“Aynı şey değildi. Howın Yang, Deney karşıtı eylemlere katıldığı için öz kardeşini infaz ettirdi.”

“General’in sebepleri kendini ilgilendirir.”

“Bu noktada o sebep hepimizi ilgilendiriyor,” dedim. “Kendi öz kardeşine acımayan bir adamın nasıl olup da bu noktaya geldiğini bilmek istiyorum.”

“Çok zor bir insansın Hera,” diye söylendi. “Sistem onu buna mecbur bıraktı,” dedi. “Birinin kardeşi, eşi, herhangi bir şeyi olman önemsizdir. Tolerans yoktur.”

Ellerimi iki yana açtım, “Tolerans her zaman olur,” dedim. “İnan bana, bu işin sistemi düzeni yoktur. En yumuşak veya en katı olanlarda dahi, güçlü güçlünün pisliğini örter. Asla yukarıda bağlantıları olan biri aşağıdaki ile aynı muameleyi görmez. Güçlü zayıfla aynı seviyede tutulmaz.”

“Çok emin konuşuyorsun.”

“Kendimden biliyorum,” derken dirseklerimi masaya yaslayıp ona biraz daha yaklaştım. “Doğduğumdan beri tolerans gösterilen taraftayım. Ben ihanetten yargılandım, o anda bile taraf değiştirmem için ellerinden geleni yaptılar. Neden biliyor musun? Çünkü benim bağlantılarım var, çünkü bende onların istediği şeyler var... Eğer General, sizin başkanınızı kardeşinin hayatını kurtarması için ikna edemediyse, bu işin içinde başka bir iş var.”

General dik dik bana baktı. “Sedna ile bir bağlantısı olduğunu düşünüyorum,” dedi. “Ama bu konuda benim de bildiğim net bir şey yok. General’den şüphe ediyorsun.... Onun hakkında sana söyleyebileceğim tek şey, bu Proje için gerçekten çok çalıştığı. Tereddüt etme nedenini anlıyorum, inan biz de ettik. Fakat o tamamen bizim tarafımızda.”

“Söz konusu sizin halkınızın hayatı,” diye mırıldandım. “Bu konuda benim inanıp inanmamam pek mühim değil. Mühim olan planlar ve onları doğru şekilde uygulamak...”

“Her şey olması gerektiği gibi yapılacak. Merak etmeyin. Biz de sizden aynı güvenceyi talep ediyoruz.”

“Yapılması gereken yapılacak,” dedim. “Burada olmanız işleri daha kolaylaştıracak. Sürekli bilgisayar üzerinden konuşmak büyük zaman kaybıydı.”

“Sizin Proje’nin çökmesi çok üzücüydü. Geri toparlayamayacağınızı düşünüyorduk. Bu tesisi bulmanız gerçekten büyük şans...”

“Tesis bulmamız şanstı evet, ama ele geçirmenin şansla bir alakası yoktu. Çok kan döküldü.”

“Takipteydik, kaybınız için üzgünüz.”

“Üzülecek bir durum yok,” dedim. “Her şey yoluna girdi. Kaybettiklerimize bir zafer borçluyuz. Sadece bunu düşünelim. İsterseniz küçük devletlerin geleceği, Çin’deki Proje ve bizim elimizdeki kuvvetler hakkında konuşalım?”

Benim gibi o da ellerini birleştirip masaya yasladı. “Konuşalım bakalım. Seninle ortak bir hedefte buluşmak, birlikte savaşmak çok ilginç olacak. Bu sefer aynı uçaktayız Hera. Zamanında sebep olduğun yıkımlardan daha büyüğünü bekliyoruz senden. Bu sefer yıkılacak şey binalar değil. Dünyayı kuşatmış, iğrenç bir sistem.”

BÖLÜM ON ÜÇ

Hayat insana garanti sunmaz.

Saatler süren toplantıda, en son, General ile birlikte Çin için bir bildiri videosu çektik. Tüm bu resmi kıyafetlerin amacı bu bildiriydi. Zamanı gelince Tüm Çin'de bu video yayınlanacak, orada da eş zamanlı bir Devrim yapılacaktı. Çin'deki Proje bir şekilde gizli kalmayı başarmıştı, bu bize büyük bir şaşırtma avantajı sağlayacak; iki hükümetin de gafil avlanmasına, bir anda kozlarını kaybetmeye başlamasına sebep olacaktı.

General'in buradaki varlığı ve kimliği şimdilik Sığınak'taki herkes için bir sır olarak kalacaktı. Eğer ben Başkan'ı tanıyor-sam, bana bu kozumu en iyi zamanda açık etmem ve ortalığı karıştırmam için bir fırsat sunacaktı. Ve bu fırsatı sunduğunda Cennet'te yer yerinden oynayacak, Başkan'a duyulan güven azalacaktı. Tam da o anda Cennet'teki ölümsüzlere bir seçim şansı sunacaktım.

Şimdilik tüm planlarım tıkr tıkr işliyordu. Ve taşlar planladığım şekilde hareket edip şahın etrafını yavaş yavaş kuşatmaya devam ettikçe odamda dans edesim geliyordu. Zafer sarhoşluğu yaşamamak biraz zordu ve ara sıra kendimi kaybettığimi fark ettiğimde çabucak toparlanmaya çalışıyordum.

Odama gidip üzerimi değiştirirken bir şarkı açtım. Krem rengi bir tişört ve kahverengi bir pantolon giyip postalları spor

ayakkabılar ile değiştirdim. Bakışlarım son anda kadife kutuya kayınca ona uzanıp kapağını açtım. Parmaklarım, metal kır-
langıçların, ince zincirin üzerinde dolaştı. Sonunda dayanama-
yıp kolyeyi kutudan çıkarıp boynuma taktım. Kolyenin duy-
gusal ağırlığı fiziksel ağırlığından binlerce kat daha fazlaydı.
Ender keşke burada olsaydı diye düşündüm.

Kolyeyi bırakıp en sonunda başımı ağrıtan saçlarımı da çöz-
düm. Gerçekten çok ama çok fazla uzamıştı. Yakın zamanda
onları kesmeyi aklımın bir köşesine not edip odadan ayrıldım.

Saat daha sabahın altısı olduğu için etraf sessizdi. Yemek-
hanenin kapısı açıktı fakat içerisi bomboştu. Kahvaltı yapma-
yı düşündüm ama son anda vazgeçip kontrol odasına geçtim.
Nöbet değişimi başlamıştı. Hilal ve Gökçe bilgisayarların ba-
şındaydı ama odanın kalanı boştu. İçeri girdiğimi gördüklerin-
de gülümseyip selam verdiler.

“Günaydın,” dedim. “Bir değişiklik var mı?”

“Hayır,” dedi Gökçe. “Ama Cennet’te son iki gündür bir
karmaşa var. Şifreli bir mesajlaşma yakaladık. Ankara ve İs-
tambul arasında... Çok garip çünkü Ankara boş bir şehir, ola-
ğan dışı bir hareketlilik olması normal değil.”

Yutkunup Gökçe’nin arkasında durdum. Bunun aradığımız
tesisle ilgili olduğunu düşünüyordum. “Ayda biliyor mu?”

“Henüz söylemedik,” dedi. “Dün gece fark ettik. Daha
önce yoktu.”

Derin bir nefes aldım ve yavaşça bıraktım. Dün gece Neme-
sis yaralanmıştı. Bu yüzden tesis ile bağlantı kurmaları, neler
yapacaklarını sormaları mümkündü.

“Uydu taraması yaptın mı?” diye sordum. “Görünürde bir
hareket ya da tesis mevcut mu?”

“Ben baktım,” diye seslendi Hilal diğer taraftan. “Baksa-
na.”

Gökçe’nin yanında ayrılıp onun yanına gittim. Ekranda
uydudan çekilmiş bir görüntü vardı. “Görüntüyü biraz daha
yakınlaştırır mısın?”

“Elbette.”

Elimi masaya yaslayıp ekrana doğru eğildim ve bozkırın arasında ufak bir baraka gördüm. Baraka'nın yanında da bir adam ve kadın... Yanlarında da eski model siyah bir kamyonet duruyordu.

Oflamamak için kendimi tutup geri çekildim. Bu bir köprüydü. Tesise, Cennet'ten doğrudan bir veri akışı yoktu. Teknolojik bir bağlantı yoktu. Ankara'da geçici bir yerleşke kurulmuştu. Bağlantı buradan eski usul posta teşkilatları gibi aktarmalı olarak sağlanıyordu.

"Bu kamyonu takibe al," dedim Hilal'e. İçerisinde daha az dikkat çekecek taşıtlar olabilir, onlara da dikkat edin. Bir tesis arıyoruz..."

"Nemesis ile ilgili değil mi?" diye sordu. "Ayda bize anlattı. Biz de iz üzerindeyiz."

"Evet," diye onayladım.

Gökçe, "Bunun bir köprü olduğunu düşünüyorsun," dedi omzunun üzerinden bana bakarak.

"Öyle olduğuna inanıyorum," dedim.

"O halde buraya yakın bir şehir seçmiş olmalılar değil mi? Aramaları Ankara çevresinde yoğunlaştıralım."

"Çok iyi olur."

İkisi aynı anda işine odaklandı, parmakları klavyelerin üzerinde hızla dolaşıyordu. Boş olan ekranlardan birindeki hareketlilik dikkatimi çektiğinde oraya yaklaştım. Cennet'ten gelen bir bağlantı talebi vardı.

"O bağlantıyı açacak mısın?" diye sordu Hilal. "Yoksa ortadan kaldıralım mı?"

"Güvenli mi?"

Hilal bir süre sessiz kalarak birkaç güvenlik programını çalıştırdı. "Güvenli."

Ekrana dokunup bağlantıyı açtım ve Başkan karşıma çıktı.

"Yukarıdan ne aldın?" diye sordu hemen. Korkudan paniğe kapılmış gibiydi. Bu yüzden hata yapıyordu.

"Sen şimdi sordun ya, ben hemen söylerim," dedim alayla. "Başkan sen korkudan iyice saçmalamaya başladın... Ama görüyorum ki hediyemi almışsın."

“Hediyen...”

“Nemesis,” diye açıkladım. “Son gördüğümde perişan vaziyetteydi. Bakımlarını aksatmayın.”

Başkan bir şey demedi. Bağlantıyı neden kurduğunu unutmuş gibiydi. Bakışları boynumdaki kolyeye kaydı.

“Başkan sürekli böyle bakacak mısın?”

Başını yavaşça iki yana salladı. “Aldığın nefesten bile şüphe et Hera,” dedi. “Attığın her adımdan, hatta en güvendiğin insandan... Ve oğlumdan. Şüphe et. Senin sonunu bunlardan biri getirecek.”

İfadesiz bir şekilde ona baktım. Ne diyeceğimi bilemedim, beni korkutmaya ve sindirmeye mi çalışıyordu? Şüphe insanın içini, korkudan daha çok kemiren bir şeydi. Amacı bu muydu? Beni yalnızlaştırıp paranoyak olmamı mı istiyordu?

Konuşmadım ama Başkan konuşmayı sürdürdü. “Senin cesedini göreceğim,” dedi usulca. “Ölmeden hemen önce aklına bu sözüm gelsin.”

Bağlantı birden koptu. Omzumun üzerinden kızlara baktım.

“Siz mi yaptınız?”

İkisi de başlarını iki yana salladı. Gökçe, “Başkan kopardı,” diye fısıldadı. Dehşete düşmüş gibi görünüyordu.

Hilal, “Bu da neydi şimdi?” dedi. “Tehditleri savurdu savurdu gitti.”

“Anlamadım,” diye mırıldandım. “Galiba tamamen delirdi.”

Ayda kapıdan içeri girip, “Günaydın!” diye seslendi ama kimseden cevap alamadı.

Gözleri üçümüzün üzerinde dolaştı. “Ne?” diye sordu. “Ne oldu?”

“Başkan,” dedi ve tüm olanları Ayda’ya raporladı Hilal.

Ayda’nın gülümsemesi soldu. “Bu olanlar bizim aramızda kalsın, kimseye anlatmayın.”

Kızlar başıyla onayladığı sırada Ayda bana döndü ve “Blöf yapıyor,” dedi. “Oğlumdan bile şüphe et ne demek? Böyle bir şey mümkün olsa sana bunu söyler miydi?”

Başımı iki yana salladım.

“E, daha ne?”

“Belki bir şey biliyordur, oğlunun bile bilmediği...”

Ayda bir şey demedi.

“Neyse,” dedim. “Benim Kuzey’i bulmam lazım. Tesis ile ilgili bir köprü bulduk. Hilal sana detayları anlatır.”

“Peki.” Bakışları tavandaki saate kaydı. “Kuzey antrenman odasındadır,” dedi.

Başımın onaylayıp bir şey demeden odayı terk ettim ama düşünceliydim. Başkan çok emin görünüyordu, kesinlikle yakında ortaya çıkacak bir numarası vardı. Antrenman odasına yaklaşımadan önce sesler geldi, kapının önünde durup içeriye göz attım.

Laza halkı sıra sıra atış poligonlarının önüne dizilmiş, atış çalışıyorlardı.

“Nişan alın!” diye bağırdı Kuzey, hepsi makine gibi aynı anda nişan aldı. “Ateş!” dediği anda silahlar aynı saniyede ateş aldı. Müthiş organize bir şekilde hareket ediyorlardı.

Odaya girdiğimde bir kişi bile dönüp bana bakmadı. “Tekrar!”

Aynı işlem tekrarlandı. Odanın ortasında durmuş hipnotize olmuş gibi olanları izliyordum. Laza halkının zaten savaşçı bir kimliğe sahip olması işini kolaylaştırmış olsa da Kuzey harika bir iş çıkarmıştı. Profesyonel bir birliği seyretmek gibiydi bu, nasıl olup da bu kadar heyecanlandığımı anlayamıyordum ama sanki gerçek olmuş hayallerimi izliyordum.

“Tekrar!”

Silahlar aynı anda patladı. Çoğu hedefi tam on ikiden vurdu.

“O nasıl silah tutmak öyle!”

Kuzey’in sert sesi beni daldığım rüyadan uyandırınca sitem içinde ona baktım ama işine odaklandığı için bunu görmedi. Sarışın bir kızın arkasında durmuş kıza bakıyordu. Kız adeta donup kalmıştı. “Omzunda tuttuğun şey bir silah! Onu doğru düzgün kullanacaksın. Neden öyle duruyorsun?”

Kız yorum yapamadı.

“Son bir atış,” dedi Kuzey. “Bu sefer doğru yapacaksın, anladın mı?”

Kız başıyla onayladı ve nişan alıp atış yaptı. Hedefi kenarından yakaladı. Kuzey başını iki yana sallayıp odada dolaşmaya devam etti. Kız tekrar atış yaptı bu sefer hedefi vurdu.

Duvardaki saat sinyal verdiğinde, “Yeter!” diye seslendi ve herkes silahları indirdi.

Sırayla gidip silahlarını yerlerine bıraktılar ve kısık sesle konuşarak dağıldılar. Saatler süren çalışma onları yormamış, adeta dağıtmıştı. Kalabalık dağılınca Kuzey arkasını dönüp bana baktı.

“Özel keskin nişancı birliği yetiştirdiğinden haberim yoktu,” dedim. “Onlara sadece silah kullanmayı öğrettiğini sanıyordum.”

“Disipline ihtiyaçları vardı,” derken yanıma doğru yürümeye başladı. “Hedefe kilitlenen, odaklı mermilerden kullanacak olsalar bu kadar zorlamazdım. Ama şimdilik üzerimizde işe yarayanlar sadece gözyaşı siyanürlü klasik kurşunlar.”

Bakışlarım, siyah antrenman pantolonunun üzerine giydiği gri tişörtlü kaydı. Tişört o kadar dar geliyordu ki her an sökülecek gibi duruyordu. “Sen ne kadar yoğun antrenman yapıyorsun?” diye sordum iyice şişen kaslarına bakarak. “Her gördüğümde daha bir irileşiyorsun. Takviye mi kullanıyorsun?” Kesinlikle rahatsız edici değildi hatta daha da yakışıklı görünüyordu.

Oda tamamen boşaldığı sırada, “Proteinli yiyecekleri arttırmış olabilirim,” dedi. “Laza’dan gelenlerin hazırladıkları tamamen vücut geliştirmeye yönelik. Antrenman da var tabii. Sen burada ne arıyorsun?”

“Söyleyeceğim,” dedim. “Ama ondan önce başka bir şeyi merak ettim. Ben de düzenli antrenman yapıyorum ve seninle hiç karşılaşmadık. Nasıl oluyor bu?”

“Saat dörtte kalkıp yapıyordum,” dedi. “Bu sıralar eğitimler olduğu için daha erken bir saate çektim.”

“Her gün yapıyor musun?”

“Her gün,” diye onayladı.

“Sendeki disiplin bambaşka bir seviye,” dedim.

“Alışkanlık bu.”

“Alışkanlıklar uzun süre tekrarlanan davranışlardan oluşur. Bir şeyi alışkanlığa dönüştürmek zordur.”

Gülümsedi. “Bana iltifat etmeye mi geldin?” diye sorarken gözleri boynumdaki kolyeye kaydılar ama yorum yapmadılar.

“Neredeyse unutuyordum. Sen benim dikkatimi dağıtıyorsun.”

Gülümsemesi genişledi. “Ben mi senin dikkatini dağıtıyorum?” diye sorarken parmakları yanağımda dolaştılar.

Yutkunup dikkatimi toplamaya çalıştım ama şimdi bu iyice zorlaşmıştı. “Az önce Ankara’da bir köprü keşfettik,” dedim. Elini hemen yüzümden çekip dikkatini konuya verdi.

Elimi kaldırıp parmaklarımla tek tek sayarak konuştum. “Bir baraka, iki insan, bir koca kamyonet.” Üç parmağım havadaydı.

“Tesis ile İstanbul arasında bir köprü,” diye mırıldandı.

Başımın altına onaylayıp elimi indirdim. “Araba ile gidip gelinecek bir mesafede.”

“Bu, çemberi iyice daraltır,” dedi.

“Kesinlikle. Araştırmaları o çevrede yoğunlaştıracaklar. Gittikçe yaklaşıyoruz. Tabii bu bir dikkat dağıtma yöntemi de olabilir.”

Çenesini sıvazladı. “Olabilir. Ben de araştırayım...”

“Bu arada unutmadan sorayım, bir şey merak ediyorum... Hiç Sedna diye birini duydun mu?” diye sordum.

Sorumu düşündü. “Hayır,” dedi. “Hiç duymadım.”

“General bu ittifakta Sedna adında bir askerin aracılık yaptığını söyledi. Ben İAS’ta... Eğitilirken, o kızı birkaç kez gördüğümü hatırlıyorum. Ama sonra bir anda yok oldu. Ben dondurulmadan bir yıl önce Çin’e göreve gönderilmiş ve asla geri dönmemiş. İnfaz edilmiş.”

“Ayda’ya bunu araştırmasını söyledin mi?”

“Hayır. Çünkü senin daha iyi yardımcı olabileceğini düşündüm.”

“Neden?”

“İAS meselesi...” dedim. “Benim için biraz özel. Ayda detayların ne kadarını biliyor bilmiyorum ve bunu onun aklına sokmak istemiyorum. Ayrıca o zaten çok yoğun. Sen daha hassas bir araştırma yönetebilirsin diye düşündüm. Cennet’teki arşivleri daha iyi biliyorsun. Gerçi sen de yoğunsun. Senden bir şey daha istemem haksızlık olur.”

Son söylediğimi duymazdan geldi. “Eğer istediğin buysa, senin için bir araştırma yaparım. Ulaştığım tüm kaynakları tararım.”

“İşe yarayacağını düşündüğün herhangi bir kaynak var mı?”

“İAS’a dair çoğu şey yok edildi çünkü yasadışı bir programdı. Ama Cennet’te bir arşivde birkaç şey mevcut,” dedi. “Onları senin için getirtirim. Bir şey bulabilirsek orada buluruz.”

“O kadar rahatladım ki şu an...” diye mırıldandım. “Bu infaz olayı benim canımı sıktı. İşin aslını öğrenmek istiyorum. Çok mantıksız. Proje çalışanı olduğu kesin ama yerine oturmayan bir şeyler var. Ölümü neden saklandı? Hem de Çin’de bir infaz söz konusuyken?”

“Ben de merak ettim,” dedi. “Bu işin içinde bir iş var. Kız feda edildi belki de.”

Feda kelimesini duyunca irkildim. Böyle bir fedanın bize faydası neydi ki?

Sonra birden nefes alıp vermekte sıkıntı çektiğimi hissedip elimi boğazıma götürdüm ve yutkunmaya çalıştım ama boğazımda bir şey vardı. Kuzey bir süre beni izledikten sonra “Sen iyi misin?” diye sordu.

“İyiyim, neden sordun?”

“Birden solgunlaştın, bembeyaz oldun.”

Yutkundum. “Aslında biraz garip hissediyorum,” diye itiraf ettim. “Nefes almakta zorlanıyorum.” Bir kez öksürdüm.

Bana iyice yaklaşıp eğildi ve dikkatle gözlerime ve yüzüme baktı.

“Ne oldu?” derken birkaç adım geri adım atmayı denedim ama çenemi tutup gitmemi engelledi. Bu hareketi beni şaşırt-

mıştı. Ne yaptığını soracaktım ama gözlerindeki bakış donup kalmama sebep oldu.

“Bu da ne?” dedi. “Sen bir şey mi kullandın?”

“Ne?” diye sordum.

“Metilfenidat?” diye sordu. “Ya da başka bir şey?”

“Uyarıcı kullandığımı mı düşünüyorsun?” diye sordum şaşkınlıkla.

“Odaklanmak ya da uyanık kalmak için kullanıyor olabilirsin...”

“Hayır!” diye bağırdım ve elinden kurtuldum. Geri adım atıp ona baktım. Hızlı tepki veriyordum ve kendimi hiç iyi hissetmiyordum. Birden karnıma bir kramp girdi, gözümünden bir damla yaş süzüldüğünü hissettim. Elimizi uzatıp ıslaklığı sildim ve parmaklarıma baktım, akan şey gözyaşı değil kandı.

“Bu başka bir şey... Bir şey yiyip içtin mi?” diye sordu Kuzey. “Kimse sana bir şey verdi mi?”

“Hayır,” dedim. “Hiçbir şey yemedim...”

Burnumdan da kan akmaya başladığını hissettiğimde ne yapacağımı şaşırdım. Başımı yere eğdiğimde burnumdan beyaz zemine kan damlamaya başladı. Ayakkabılarımin ucunda oluşan minik noktaları sersemlemiş bir halde seyrettim.

Kuzey bana uzanmaya çalıştığında elini ittim ve geri çekildim. Başım dönüyordu.

Sonra boğazımdaki ağırlık arttı. Ondan kurtulmak için sert bir şekilde öksürmeye başlayınca bu sefer ağzımdan kan boşaldı. Yere dizlerimin üzerinde düştüğümde ellerimle beyaz zeminden destek alarak bekledim, adeta bir kan gölünün ortasında duruyordum.

Başımı kaldırıp dehşete düşmüş bir vaziyette donup kalmış olan Kuzey’e baktım. “Bu olanlar...” diye fısıldadım. “Çok tanıdık.”

Bakışlarında bir şeyler anladığını belirten bir ifade dolaştı ve ben tamamen yere düşmeden, başım zemine çarpmadan önce beni tuttu. Sonrasında ne olduğunu bilmiyorum çünkü birden her yer kapkaranlık olmuştu.

“Serum işe yarıyor,” dedi bir ses, ardından da boynumda gezinen parmakları hissettim. “Nabzın da hızlandı,” diye konuşmaya devam etti. Parmakları yüzümde dolaştı ve tekrar boynumda, nabzımın üzerinde durdu.

“Ervin?”

Derin bir nefes alıp gözlerimi açmaya çalıştım. Ama başaramadım.

“Ervin, beni duyuyor musun?” Ses ekolu geliyordu, her kelime çekiç gibi kafama vuruyordu. Onu duyuyordum ama ne gözümü açabiliyor ne de konuşabiliyordum. Parmakları yüzümde dolaştı sonra yanağımdaki dudakları hissettim. Yanağıma minik bir öpücük bıraktı sonra kulağıma doğru, “Uyan,” diye fısıldadı.

Ben cevap vermeyince hızla üzerimdeki battaniyeleri çekip aldı. Üşüdüğüm için titredim ve gözlerimi açmayı denedim. Birkaç kez denemem gerekti. Sonunda göz kapaklarım aralandığında kirpiklerimin arasından tepemdeki beyaz ışığı görüp rahatsız olarak başımı yana çevirdim. Kuzey ile yüz yüze geldim. Yatağın yanında tek dizinin üstüne çökmüş bir eli saçlarımda bana bakıyordu. Gergin ve endişeli görünüyordu. Doğrulamaya çalıştığımda boştaki eliyle omzuma bastırıp kalkmama engel oldu.

“Böyle kal. Panzehirler seni zehirlerden daha fena çarpıyor. Üste bir doz da serum verdim. Ani hareketler iyi olmaz.”

“Cengiz’le birlikte eğitimdeyken verdikleri zehir...”

“Evet, o zehirdendi.”

“Yine mi?” diyerek iç geçirip yatağa daha fazla gömüldüm. “Sana bu sahne tanıdık demiştim.”

Elini saçlarımdan çekmedi. “Evet, zaten olanları anlamamı sağlayan şey de bu söz oldu. Benim de hoşuma gitmiyor bu durum. Panzehri bulmak bu sefer daha zor oldu.” Anlayabilmem için yavaş yavaş konuşuyordu.

“Nasıl buldun peki?”

“Yukarıda adamlarım var, sana söylemiştim. Panzehirlerin nerede saklandığını biliyorsan onları buraya getirtmek kolay...”

“Bu nasıl oldu?” diye sordum. “Bir şey yiyip içmemiştim. Anlamıyorum.”

“Benim yüzümden,” diye cevap verdi.

Gözlerimi kırıp odaklanmaya çalışarak yüzüne baktım.

“Zehir kolyedeydi. Tenden etki etme hızı biraz daha yavaş olduğu için hemen etki etmedi. Babam o kolyenin bir gün mutlaka sana döneceğini biliyordu.”

Elim boynuma gittiğinde parmaklarımı bir boşluk karşıladı. “Kolye nerede şimdi?”

“Temizleteceğim,” dedi. “Söz veriyorum. Onu adamlarımdan birine teslim ettim.”

Başım la onayladım. “Onun anılarını zehirledikleri yetmedi, bunu da yaptılar,” dedim. “Hiç durmuyorlar.”

“Gerçekten çok üzgünüm, düşünmem gerekirdi.”

“Nereden bilecektin ki? Böyle bir şey şeytanın aklına gelmez.”

“Ama babamın aklına gelir. Bilmem gerekirdi. Bu tam da onun tarzı.”

“Beni uyarmıştı. Aldığın nefesten de şüphe et, oğlumdan da senin sonunu onlardan biri getirecek demişti.”

“O kadar öfkeliyim ki,” dedi ama oldukça sakindi.

Dikkatle onu süzdüm. “Öfkeli gibi görünmüyorsun.”

“Maskeler konusunda senin kadar iyiyim. Kendimi tutuyorum Ervin. Ama ne kadar zorlandığımı tahmin bile edemezsin.”

“Her şeyde işimin rast gittiğini düşünenler var, her olaydan bir şekilde sıyrılıyorum. Ama arka planda yaşadıklarım hesaba katılmıyor,” dedim sinirle. “Sürekli bu hale düştüğümü, neler feda ettiğimi bilen yok. Güvenli bir tesiste savaşa hazırlanıyorum, görünen bu... Peki, burayı ele geçirmem nelere mal oldu? Son birkaç ayda benden akan kan bir denizi doldururdu. Başka yollar vardı, her şey daha kolay ve güvenli olurdu...” Soluklanıp bir süre bekledim. “Ama güvenli olmaması gerekiyor.

Acı verici ve tehlikeli olmalı ki değeri de olsun. Her şeyin üstesinden gelebilirim. Yemin ederim, her şeyin. Ama bunları... Ender ile ilgili olanları aşamıyorum. Bir tek bu canımı yakıyor. Belden aşağı vurup duruyorlar.” Nefesimi bıraktım. Çok fazla konuşmuştum, öfkemi şu haldeyken dışarıya başka türlü nasıl vurabilirim bilmiyordum.

Kuzey, “Biliyorum,” dedi. “Nasıl hissediyorsun?”

“Kalbim kırık, kalanım iyi.”

Dudakları kıvrıldı sonra ciddi bir ifadeyle bana baktı. “Seni çok seviyorum, biliyorsun değil mi?”

Başım la onayladım.

“Sana asla isteyerek zarar vermem. Gerçekten düşünemedim.”

“Biliyorum,” dedim. “Seni suçlamıyorum. Zehirleyen sen olsaydın panzehir bulmak için uğraşmazdın. Neden hâlâ olanları senden bilmemden korkuyorsun.”

“Mantıklı düşünemiyorum. Saniyeler içinde oldu her şey, kanlar içinde önümde yığıldın kaldın. Aklımı kaybediyordum.”

“Bu beni o şekilde ilk görüşün değildi,” dedim. “Bu gidişle son da olmayacak.” Ben kanlar içinde görmek isteyen çok fazla düşmanım vardı.

“Öncekiler benim kontrolümdeydi,” dedi. “Bir şekilde hayatta kalmanı garantiledim. Ama bunun garantisi yoktu.”

“Hayatın garantisi hiçbir zaman yoktur,” diye mırıldandım. “Senin, kontrol sende sandığın zamanlarda bile her şey mümkündü. Bunu unutma olur mu? İnsan kendinden ne kadar emin olursa tanrı o kadar sert vurup, kendine gel, diyor.”

Düşüncelere daldı sonra, “Çok korktum,” dedi. “Hayatta hiçbir şeyin beni bu kadar korkuttuğunu hatırlamıyorum.”

Uzanıp elini tuttum ve sıktım. Bakışları ellerimize kaydı.

“Sorun yok, artık rutin oldu bunlar,” deyip ekledim. “Çok uykum var.”

“Hemen uyuma.”

“Riskli mi?”

Kolumu kaldırıp saatime göz attı. “Şu an için evet. En azından birkaç saat uyanık kal. Rengin yerine gelsin, bembeyazsın.”

“Tamam.” Gözlerimi tekrar kapattım.

“Uyanık kal dedim,” diye tekrarladı. “Uyu demedim.”

Gözlerimi istemeyerek de olsa açtım. Nefes alıp vermekte zorlanıyordum. Elimi göğsüme bastırdım, sanki bu daha rahat nefes alıp vermemi sağlıyordu.

“Askerliği bırakacağını söylemiştin, bırakınca ne yapmak istersin?”

Kuzey’in soruyu beni uyanık tutmak için sorduğunu biliyordum. O yüzden dürüstçe cevap verdim.

“Askerliği bırakacağımı söyledim ama asla tamamen bırakamam. Ben... her şey bittikten sonra akademide kalıp pilot yetiştirmek istiyorum.”

“En iyilerini yetiştirirsin, biliyorum. Peki başka?”

Sustum. Başka ne yapacağımı bilmiyordum. Bunu hiç tam anlamıyla düşünmemiştim. Daha doğrusu düşünmüş fakat bir cevap bulamamıştım.

“Öğrenciler evine döndüğünde, akademi tatile girdiğinde, bayram tatillerinde ne yapacağım bilmiyorum,” diye itiraf ettim. “Ben... Savaş bittiğinde ne yapacağımı bilmiyorum. Hiç hayalim yok. Çok acınası.”

Kuzey yorum yapmadı. Cidden acınası bir yaşamdı. Kendimle ilgili hiçbir hayalimin olmaması, hiçbir hedef ve plana sahip olmamak... Bomboş yaşamak demekti bu.

“Senin bir planın var mı?” diye sordum. Belki bana bir fikir olurdu.

“Benim bir sürü planım var,” dedi. “Tabii hiçbirini tek başına eğlenceli olmaz. Ama sen de bana katılırsan güzel olur.”

“Bana planlarından bahset,” diye fısıldadım. “Hoşuma giderse kabul ederim.”

Yüzünden neşeli bir ifade geçti. “Dünyadaki tüm dağların zirvesine çıkmak istiyorum,” dedi. “Bir uçakla değil, zirveye giden yolları görmem lazım. Hem de farklı mevsimlerde.”

Söylediğini düşünüp, “Tüm teknolojilerden ve insanlardan

uzak,” dedim. “Bir dağın zirvesinde oturup gökyüzünü izlemek... Çok güzel plan, ben varım.” Bunun düşüncesiyle bir anda heyecanlanmışım. Gün batımını bir uçağın içinde olmadan bulutların üzerinde izleme fırsatı... Ve yıldızları...

“O zaman ben de...” Biraz düşündüm ve “Yıkılmış medeniyetleri görmek isterim,” dedim. “Doğanın geri aldığı şehirleri...”

Sadece fotoğraflarda ve uydu görüntülerinde gördüğüm yüzlerce terk edilmiş şehir vardı. Tüm binaları sarmaşıkların kapladığı, sokaklarda hayvanların dolaştığı kimsesiz şehirler... Onları hep görmek istemiştım ama gitmeye bir türlü fırsatım olmamıştı.

“Ben de buna varım. Gözyaşı’nın etkisi azaldı. Serum alıp gidersek tamamen güvenli bir hale gelir bu gezi. İstedğin ülkedeki istediğin terk edilmiş şehre gideriz. Hayvanlar vahşi olabilir ama neyse ki benim yanımdaki kız onlardan korkacak biri değil.”

“Kimsenin uzaktan seyretmek zorunda kalmadığı bayramlar,” dedim. “Saçma sapan rakamların insanlara değer biçmediği bir düzen, seçim şansının daha geniş olduğu, herkesin bir şansa sahip olduğu bir hayat. Hep bunu istedim. Ama bu isteğim daha çok diğerleri içindi. O çok yakında gerçek olacak.”

“Evet, olacak.”

“Şehirden uzak bir ev alacağım.” Ama bunu söylerken neyle alacağımı düşündüm. Hiç param yoktu. Aslında hiçbir şeyim yoktu. Üzerimdeki kıyafetler bile benim değildi.

Sessizlikle geçen bir süre sonrasında Kuzey, “Benim öyle bir evim var,” dedi. “Bölgenin dışında, deniz görüyor, etrafı ağaçlarla çevrili, arkasında bir uçuş pisti var. Belki orada benimle yaşarsın.”

Gözlerine baktığımda orada beklenti gördüm. Bunu öylesine bir teklif gibi sunmuştu ama gerçekten istiyordu.

“Olur.” Ne yapacağımı, nereye gideceğimi bilmediğim bir gelecekte bana gidecek bir yer sunmuştu. Bu ihtimale sarılabilirdim. Deniz kenarında bir evin hayali hiçliği düşünmekten iyiydi.

Bu cevabı beklemiyor olacak ki gerçekten şaşırdı. Kendini bir itiraza hazırlamıştı muhtemelen. Kafamın yerinde olup olmadığını anlamaya çalışır gibi bana baktı.

“Aklım başımda,” dedim. “Nezaketen bana evini paylaşma teklifinde bulunup sonra da pişman olduysan bir şey diyemem tabii.”

“Teklifim geçerli,” dedi. “İstersen ev tamamen senin olsun.”

“Tek başıma o evi ne yapacağım?” diye sordum. “Ben sen de orada olacaksın diye kabul ettim. Benim hayaller kurmama sebep oluyorsun. Bu yüzden yanında kalmak istiyorum.”

Doğruyu söylüyordum. Hayatımda ilk defa geleceğe dair, kendim için girdiğim bir beklentiyle heyecanlandım, içim içime sığmaz olmuştu. Bir dağın zirvesinde gün doğumunu izlemek, terk edilmiş şehirleri gezmek istiyordum. Ve onun yanında kalmak... Samimiyetine inanıyordum.

Kuzey yüzümdeki ifadeyi inceledi. “Ölümden dönmek seni daha mı duygusal yaptı?”

“Ben asla duygusal olmam,” dedim ama sonra kendi söylediğime güldüm. “Yalan,” diye itiraf ettim. “Olurum da dışarıya yansıtmam. İçimde yanar orada söner her şey.”

“Bunu da biliyorum. Bilmediğim bir şey söyle. Hayal kurmaktan söz ediyordun.”

“Evet...” diye mırıldandım. “Hayal diyordum. Daha çok plan tabii bunlar. Söylediğin gibi olsun. Savaş bittikten ve düzen sağlandıktan sonra... Seninle dünyayı dolaşalım. Hayattan beklentin ne bilmiyorum. Sen bana uyarsan ben de sana uymaya çalışırım. Benim aşk anlayışında çiçek bahçesi ve çocuklar yok, adrenalini damarlarımda hissetmek için bir uçaktan atlamak, yüksek bir dağın zirvesine tırmanmak var. Sen beni az önce kalbimden vurdun.”

Gözleri irileşti. “Kalbine giden yok adrenalinden mi geçiyor? Bu bana da uyar. İstersen uçaktan aşağıya seni ben iterim. Sonra peşinden atlarım. Dağın zirvesine kadar da seninle yarışırım.”

“Kulağa güzel geliyor. Sanki bunları gerçekten planlamışsın gibi.”

“Sen hapishanedeyken de aklımda bunlar vardı. Dünyanın sonuna dek seninle bir hayat planlamıştım. Cengiz’i ve babamı ortadan kaldırıp başa geçmem zor olmazdı. İstedğim her şeyi yapardım. Senin isteyeceğin her şeyi de yapardım. Seni ikna etmeye çalıştım. Ölümsüzlük fikrine alışman için uğraştım. Ama ben sana adalet sözü versem bile sen ölümsüzlük düşüncesine yanaşmadın.”

“İnsanların tanrıyı oynamasına karşıyım,” diyerek düşüncesini doğruladım. “Sonsuz yaşam kimi ne hale getirir bilinmez, ben güç ve iktidar konusunda kendime bile güvenmem. Zaten İAS beni diktatör olmaya meyilli olarak etiketledi. İşleri garantiye almak en iyisi... Her sır bir gün açığa çıkar ve bizi yok edip yerimize geçmek isteyecekler olur. Sonrasında onların merhametine kalır tüm dünya. Ben bu riski göze alamam... Bu arada...” Lafı kesip odaya göz attım. “Diğerlerinin bana olanlardan haberi var mı? Yoksa kimseye duyurmayalım.”

“Ben seni buraya taşıırken yolda Ayda ve...” Sanki ismi ağzında kötü bir tat bırakıyormuş gibi “Araf ile karşılaştım,” dedi. “Bir tek onların haberi var. Ben Ayda ile yukarıya mesaj gönderirken başında diğeri bekledi. Sonra uyandığında başının kalabalık olmaması gerektiğini söyleyip onları gönderdim.”

Yutkunmaya çalıştım, boğazım feci halde kurumuştı. Dalgın bir şekilde odaya göz attım ve masanın üzerinde duran suya baktım. “Su verir misin?” diye fısıldadım. Konuşmakta güçlük çekiyordum.

Gözlerini üzerimden ayırmadan yanımdan ayrıldı ve bunu fırsat bilip tek elimle destek alarak doğrulmaya çalıştım. Başım dönüyor, midem bulanıyordu. Kuzey yardım etmeye yeltendiğinde “Hayır,” dedim. “Ben hallediyorum.”

Elinde suyla başımda dikilip, “Çok merak ediyorum, benden başka, kendine eziyet etmekten ve acı çekmekten zevk aldığı söyleyen oldu mu sana?” diye sordu.

“Araf söylemişti,” dedim elindeki suyu alırken. “Lara düelloda bileğimi kırdığında...”

Birkaç yudum su içtim. Midemdeki bulantı yüzünden bu bile rahatsız etti. Kendimi zorlayıp tamamını bitirdim. Panzehrin tadı hâlâ ağızımdaydı ve su ile birbirine karıştı. Kuzey boş bardağı elimden alıp kenara bıraktı.

“Hatırladım,” dedi. “Hile yapıp bileğini kırmıştı, onu bir odaya tıkıp dövmek istemiştin.”

Kaşlarımı çattım. “Peki ya sana hiç şiddete meyilli olduğunu söyleyen oldu mu?” diye sordum.

“Söylemelerine gerek yok. Öyle olduğumu biliyorum ama ben hep kendimi kontrol etmeyi başardım. Askeri hapishanelerde yapmak zorunda olduklarım dâhil, şiddet yanlısı bir insan değilimdir Ervin. Ama bazen seçim şansımız olmuyor.”

Ona inandım çünkü Ender’in de seçim şansı olmamıştı. Onu da mecbur bırakmışlardı.

“Onu ben de dövmek istemiştin,” dedim yaşananları düşünerek. Lara beni gerçekten zihinsel olarak çok zorlamıştı. Ben Serra rolündeyken beni zorla düelloya çıkarmış, kazanamayınca da hile yapıp bileğimi kırmıştı; ben de karşılık olarak onun dizini yerinden çıkarmıştım.

Kuzey aklımdan geçenleri bilir gibi, “Kadınlar, kadına şiddete karşılar,” dedi. “Keşke bunu kendi aralarında da problem yapsalar, çünkü ben Cennet’te kadınların birbirine uyguladıkları şiddetin hiçbir şeyle yarışamayacağını gördüm. Neden söz ettiğimi anlıyorsundur.”

Başım la onayladım. Her dönem aynı meseleydi. “Birbirlerinin sahip oldukları ve olmadıkları her şeye saldıran kadınlar var,” dedim. “Çok fazla acımasızlar. Oysa hepsi bir kadın olarak saygı duyulmayı talep eden, eleştiri kabul edemeyen insanlardır ama karşısındaki kadından dakikalar içinde ruhsal bir enkaz yaratır... Onlarla çok fazla mücadele ettim.” Kuzey’in yüzünde şaşkınlık dolu bir ifade belirince Omuz silktim. “Kendi sahip olmadıkları mükemmelliği karşılarında görmek istemeyen insanlar her yerde var. Küçümseyici gözlerle inceler, eleştirir, rezil eder ya da görmezden gelirler. Neden şaşıırıyorsun? Ben artık o kadar alışmıştım ki inadına her partiye

üniforma ile gittim,” derken gülümsedim. “Beni rahatsız edemediklerini anladıklarında kendileri rahatsız olup gerilediler. Taviz vermeyeceksin, onlara uyum sağlama zorunluluğu hissetmeyeceksin. Kendi özgürlüğünü şekillendirme gücünü kimseye vermeyeceksin. Yoksa insanların, özellikle de kadınların şiddeti hiçbir şeyle boy ölçülemez. O konuda doğru dedin.”

“Seni kıskandıklarına bahse girerim,” derken bakışları kendi elindeki kan lekelerine odaklandı. Onu silmeye çalıştı ama kan kuruduğu için çıkmadı.

“Beni neden kıskansınlar?” diye sordum.

“Çünkü onlar tüm zamanlarını mükemmel görünmeye harcarken sen sıradan asker üniformasının içinde hepsinden güzelsin. Ama asıl sorun ne biliyor musun? Güzelliğini onlara karşı kullanmıyorsun. Sergilediğin güç gösterisi daha yıkıcı oluyor. Hayali ve uğraşacak bir işi olmayan, herkesi aşağılamaya kalkan kadınlar, kocalarını yıkılmaz bir duvar gibi görürler. Onların gölgesinde yaşarlar... Sahip oldukları güç bundan ibarettir. Ama sen onlarla aynı ortama girdiğinde o sarsılmaz duvarları geriletecek güce sahiptin. Hiç farkında değildin, Erva ile ben o videolarda senin bulunduğun ortamda erkeklerin nasıl geri çekildiğini fark ettik. Seninle konuşmaya nasıl çekindiklerini de...”

“Fark etmedim,” diye mırıldandım. “Belki de hayranlık uyandırmadan önce onları görmezden gelmeyi öğrenmiştim. Her zaman hayran değillerdi... Başlangıçta gözlerindeki yerim asalet derecesinden vazgeçmiş şımarık bir zengin kızdı. Annem bilerek o ortamlara zorla götürürdü beni. Belki aşağılandığımı hissedince ne kaybettiğimi fark etmemi, geri adım atmam gerektiğini düşünmemi beklemişti. Yapmadım. Onlar üstüme geldikçe ben karşılarında daha sağlam durmaya başladım. Demek ki bir noktadan sonra sindiremediklerinin önünde eğilmeyi öğrendiler. Ama ben artık onların ne düşündüğünü umursayacak halde değildim.”

“Başlangıçta kalbin kırılmış olmalı.”

“Elbette kırıldı,” dedim. “On iki yaşındaki kızını, sırf ka-

rarından vazgeçmesini istediği için zorla götürdüğü bir partide herkesin ortasında alaya alan bir anne... Bu kalp kırıyor! Bir insan umursamaz olarak doğmuyor. Olanları umursamamaya zamanla alışıyor. Başlangıçta acı verir bu tür şeyler. Şiddeti yalnızca fiziksel bir şey sananlar var. Oysa en kolay iyileşen şey fiziksel olan yaralar. Kimse içe vurulan darbeleri umursamıyor. Birileri sırf kendi canı sıkılıyor, kendine uğraş arıyor diye başka birilerini içeriden yaralıyor.” Oflayıp başımı iki yana salladım. “Nereden geldik bu konuya biz?”

“Hatırlamıyorum,” dedi. “Ama içinde kapanmayan yaralar olduğunu gördüm. Bu beni üzdü Ervin.”

“Senin içinde de kapanmayan yaralar var Kuzey,” dedim. “Herkeste var. Kalp ve zihin olur olmaz şeyleri kendine yara yapan ve durmadan bu yaraya bıçak saplayan bir şey. Sanırım onlara sahip olmanın bedeli de bu.”

“Sahip olduğumuz her şeyin bir bedeli var,” dedi sıkıntıyla. “Bazılarının ki çok ağır... Bugünün bedeli mesela... Geçmişine baktığında büyük acılar ve fedakârlıklar barındırır.”

Başımda bir ağrı hissedince gözlerimi kapatıp dişlerimi sık-tım, tekrar açtığımda ağrı daha şiddetli geldi. Belli etmemek için çabaladım. “Ama acıyla gelen zafer daha güzeldir. Geçmişimiz bizi böyle güçlü insanlar haline getirdi. Dışarıdan kusursuz görünüyor her şey. Basit, doğuştan gelmiş, şans eseri bizi bulmuş gibi... Ama değil. Güçlü olmanın bedeli çok ağır...”

Başıyla onaylarken alnıma dokundu. “Vücut ısın düzelmiş,” diye fısıldadı. “Duygular harekete geçince serumun etkisi de artıyor.”

“Bu sayede itiraflar geçidi yaşadım,” dedim dikkatli bir şekilde sırtımı yatak başlığına dayamaya çalışırken.

“Bana Ender anlatmamıştı,” dedi usulca.

“Neyi?” diye sordum.

“Ailenin sana yaptıklarını. Sen onlarla anlaşılamadığını söylemiştin ama her ailede anlaşmazlıklar olur. Az önce anlattığın şey bambaşka bir olay. Ender bana seni sevdiklerini söylemişti. İyi insanlardı demişti.”

Yutkunup Kuzey'in gözlerine baktım. "Değillerdi," dedim. "Güçlü olmayı öğrenmek zorundaydım ben çünkü benim arkamda duran kimse yoktu. Beni severlerdi evet ama yüzlerine her baktığımda düşmemi istediklerini bilirdim. İAS'tan haberdar olduklarında... Babam yaşadıklarımı hak ettiğimi söyledi. Ben daha on altı yaşındaydım, baskı ve işkencelerle ruhumu parçalıyorlardı ve ailemin bu konu hakkında düşündüğü tek şey, yaşadığım her şeyi hak ettiğimdi. 'Ağlayarak bize geri döneceksin' dediler." Canımı yaksa da anlatmaya devam ettim. Belki de içimde tutmanın faydasız olduğunu sonunda fark etmiştim. Keşke ne düşündüğümü, ne hissettiğimi zamanında onlara da söyleseydim. "Asla ağlamadım, geri dönmeyi düşünmedim. Onlara inat savaşmaya devam ettim. Çünkü bu benim seçimimdi. Özgürdüm ve beni onların şekillendirmesine izin veremezdim. Sistemin şekillendirmesine izin vermediğim gibi... Ne olmak istiyorsam o oldum. Ne yaşamak istiyorsam onu yaşadım. Pişman mıyım?" Başımı iki yana salladım.

Kuzey söylediklerimi düşünürken o kadar uzun bir süre gözlerime baktı ki neredeyse ne dediğimi unutacaktım.

"Birbirimize çok benziyoruz," diye fısıldadı. "Bu iyi bir şey mi emin değilim."

"Yüzümüzde taşıdığımız o sertlik, o mesafe kimse bizi tekrar kıramasın diye," dedim. "Böyle böyle güçleniyor insan. Kırıla kırıla sağlamlaşıyor, diğer her şeyin aksine."

Başımı çevirip duvara baktım ve birden gözlerim karardı, Kuzey uzanıp beni geri yatırmaya çalışsa da başımı iki yana salladım.

"İyiym. Sen git Ayda ve Araf'a haber ver. Ölüp ölmediğimden emin olmak için birazdan buraya düşerler. Başım o kadar ağrıyor ki bir 'İyi misin?' sorusu daha çekemem." Kararsız bir şekilde bana bakmaya devam ettiğinde iç geçirdim. "Hadi..."

Amacım onu buradan gönderip acilen duşa girmektir çünkü üzerimdeki kurumuş kan sanki on kiloluk bir ağırlığa sahipmiş gibi hissediyordum.

Ayağa kalkıp istemeyerek de olsa odadan çıktı. Bir süre

bekledim ve gittiğinden emin olduktan sonra zar zor yataktan kalkıp banyoya girdim ve aynaya baktım. Kuzey yüzümdeki ve üstümdeki kanı büyük oranda temizlese de krem rengi tişörtüm tamamen kan içindeydi. Tırnaklarımın arasına da kan birikmişti. Ellerimi yıkadıktan sonra sersem bir şekilde odaya geri gidip dolaptan temiz kıyafetler aldım ve onları kenara bırakıp duşa girdim. Yere baktığımda benden akan su bu kez bakır rengi değil direkt kırmızıydı. Ne kadar kan kaybettiysem bacaklarımda hatta dizlerimde bile kan vardı... Saçlarım da kan yüzünden kuruyup katılaşmıştı. Tüm kandan kurtulmam zaman aldı, duştan çıkıp dişlerimi de fırçaladıktan sonra ayakta durmaya gücüm kalmamıştı. O yüzden banyodan saçlarımı tamamen kurutamadan çıktım. Kuzey'i, yatağımın kenarına çektiği koltukta oturmuş beni beklerken buldum. Kana bulanmış çarşafı değiştirmişti. Benim dakikalarca uğraşsam yapamayacağım kadar düzgün olan yatağa baktım. Kalıp gibi duruyordu, neredeyse bozulmasın diye yere kıvrılıp yatasım geldi.

Banyodan çıktığımı görünce asık suratla bana baktı.

"Garip. Bayılıp kalmadan çıkabildin," diye homurdandı. "Ben tüm enerjini tüketmeden dönmezsin diye düşünmüştüm."

"Kuru kandan kurtulmak kolay olmadı," derken kapıyı arkamdan kapattım. Sırf dikkati dağılsın da beni tekrar dikkatsiz ve inatçı olmakla suçlamasın diye saçma bir soru sordum.

"Bu yatağı nasıl bu şekilde toplayabiliyorsun?"

Ne var ki, der gibi yatağa baktı. Düzene o kadar alışkındı ki onun için çok normal bir şeydi.

"Boş ver sadece saçmalıyorum," diye mırıldandım. "Ne yapıyorsun orada?" Elindeki tableti işaret ettim.

"Birinci dönem yılsonu oyunları kayıtlarını buldum."

Yarım bir gülümsemeyle bana baktı. O da üzerini değiştirmiş, kanlı kıyafetlerinin yerine temiz olanları giymişti.

Yatağa oturup kaşlarımı çattım. "Hangisi o?" diye sordum. Yılsonu oyunları genelde ders niteliğinde, bir mesaj içeren oyunlar olurdu. En alakasız, geçmişe dönük yöntemler kullanıldığı için normal savaş deneyleri tarzı oyunlardan daha eğ-

lendiriciydi. Doğrudan fiziksel ve zihinsel gücü ortaya koyman istendiği için akademinin çoğu, bu oyunları saçma ve gereksiz buluyordu. Sonuçta teknolojik bir çağda yaşıyorduk. Ama ben Laza'dayken o oyunların faydasını çok görmüştüm.

"Gece vakti ormanda olan," dedi Kuzey.

Hatırlamam birkaç saniye aldı. "Ah," dedim koltuğun kol-çağına oturup, tablete bakarken saçımı yüzümden çektim. "En saçmalarından biriydi," diye mırıldandım. Elimdeki silahla karanlıkta bir başıma ormanda yürüdüğüm görüntülere bakarak. "Tek tek öğrenci odaklı kayıtlar mı varmış?"

"Evet."

"İlginç," dedim. Görüntü hiç de karanlık değildi. Videolar aydınlatılmıştı. Yine de kolumdaki mavi bant çok net bir şekilde parlıyordu. Kolumu Kuzey'in omzuna yaslayıp diğer elimle tabletteki bir noktayı işaret ettim. "Orada biri pusu kurmuş bekliyor," dedim. "Bunu fark ettiğim için yön değiştiriyorum..." Güldüm. "Ama bu bir yem, birazdan yakalanacağım."

Sessizce söylediklerimin gerçekleşmesini izledi. "Kaybettiğim tek oyun buydu," dedim. "İlk oyundu, karşımıza üst sınıfları koymuşlardı. Bizden kazanan olmadı. Karşı taraf gerçekten deneyimliydi. Birinci sınıftık. Sonraki yıl rövanş yapıldı. Birkaçımız kazandık, ama yine de üstünlük onlardaydı."

"Sonra ne oldu?" diye sordu. Sonraki oyun resmi kayıtlarda yoktu o yüzden ona ulaşamazdı. "Siz kazanana kadar devam mı ettiniz?"

"Hayır," dedim. "Birine çok fazla şans verersen mutlaka bir kez olsun kazanır. Bu tam olarak onun iyiye gittiği, güçlendiği anlamına gelmez. Sonunda şansının yaver gittiği anlamına da gelebilir. Ben aynı oyunu kaybeden tarafta üç kez oynamam. Taraf değiştirdim."

Kuzey bana bakakaldığı sırada ayağa kalkıp omuz silktim. "Söz konusu bir oyunu kazanmak olduğunda sadakatim sorgulanmalı," dedim. "Ben kurunun yanında yanan yaş olmam. Eğlenmek için oynuyoruz sonuçta, yenilirsem ne eğlencesi olur?"

Başını kaldırıp yüzüme baktı. Koltuğun kenarında durduğum için ondan yüksekte kalmıştım.

Uzanıp kirpiklerine düşen bir tutam saç sürekli onun bana yaptığı gibi kenara çektim. Saçlarının rengi çok hoşuma gidiyordu. Açık bir kumraldı, çok fazla güneşte kalınca sararıyordu ve gözlerinin kara rengi daha da ortaya çıkıyordu. Yüz hatları da çok sertti ama güldüğü zaman çenesinde bir gamze beliriyordu ve bu sertliği yumuşatıyordu. Onu öpmek istediğimi fark ettiğimde buna şaşırıp gözlerimi kırptım.

“Bazen seni gerçekten anlamıyorum,” dedi.

“Ender de böyle söylüyordu,” dedim. “Anlaşılmayı arzulamak gibi bir problemimin olmaması iyi bir şey sanırım.”

Kuzey tableti kenara bırakırken, “Anlamayı isterdim,” dedi.

“Başın çok ağrır...” Gözlerim saatime kaydı.

“Aynı günün akşamında mıyız?” diye sordum endişeyle. Kulak kabarttım ama dışarıda hiç ses yoktu.

“Hayır, sabah oldu.”

Gözlerimin irileştiğini hissettim, neredeyse bir gündür uyuyordum, saat üç olmuştu... “Peki, yokluğumu diğerlerine nasıl açıkladınız?”

“Çok çalıştığını söyledik,” derken masama yöneldi ve oradan aldığı bir sandviç ile bir bardak meyve suyunu bana uzattı.

“Bir şeyler yemelisin.”

Elinden tabağı aldım ama hiç iştahım yoktu. Zaten midem de bulanıyordu.

“Sen bir şey yedin mi?” diye sordum.

“İştahım yok,” dedi. “Uyanmanı beklerken çok fazla kahve içtim.”

Dudağımı yalayıp sandviçe baktım. “Bunu bitiremem,” dedim. “Bölüşelim.”

“Aç değilim,” dedi tekrar. “Olsaydım kendime de alırdım. Sen onun tamamını bitir.”

Başımı iki yana sallayıp sandviçi ortadan böldüm ve yarısını ona uzattım. Bana sadece bakmakla yetindi. Başımı hafifçe

yana eğip gülümsedim. Dayanamadı ve elimdeki yarımı aldı. Birkaç lokmada bitirip bana baktı. “Mutlu oldun mu?”

“Evet,” derken kendiminkini yemeye başladım. Her lokma ağzımda büyüyordu. Meyve suyundan bir yudum aldım, “Şeftali,” diye mırıldandım.

“Onu seviyorsun, biliyorum.”

Elimde bardakla donup kaldım sonra dikkatle ona baktım. Kendimi ilk defa âşık olan ergenler gibi hissediyordum. Ergen kısmı uymasa da diğer kısmı hızla gerçek oluyordu. Tabii çoktan olmadıysa.

“Senin hangi tarafın gerçek?” diye sordum meyve suyundan bir yudum daha aldığım sırada. “Diğerlerinin anlattığı adam mısın benim gördüğüm adam mı?”

Kollarını göğsünde kavuşturup geriye yaslandı. “İkisi de. İnsanına göre.” Cevabını düşündüğüm sırada, “Sen Hera mısın Ervin mi?” diye sordu.

Bu verdiği cevabı daha iyi anlamama yardımcı oldu. “İkisi de,” dedim. “Yerine ve yanımdakine göre.”

“Aynen öyle.”

Sessiz kalıp yemeğimi bitirdim ve boş tabak ve bardağı masaya bırakmak için ayağa kalktım. Üstümü başımı düzelterip bir bardak su içtim ve banyoda dişlerimi fırçaladıktan sonra içeri dönüp Kuzey’in karşısına oturdum.

“Artık uyuyabilir miyim? Güvenli mi?”

“Tamamen güvenli değil. Bir gün daha geçmeden emin olmayız.”

Yatağa girip örtüyü üzerime çektim ve başımı yastığa koydum. “O kadar uyumama rağmen hâlâ çok uykumun olması normal mi?”

“Normal. Çok kan kaybettin.”

“Umarım öyledir,” dedim ve hâlâ koltukta oturan Kuzey’e dikkat kesildim.

“Sen gitmeyecek misin?”

Bana bakmadan tekrar eline aldığı tableti incelemeye başladı. “Panzehri, olması gerekenden geç verdik,” dedi. “Yan etki

yapar mı zehir tamamen gitti mi emin değilim. Bir anda ikinci bir etki gösterirse haberimiz olmaz.”

“Sen dünden beri hiç uyudun mu?”

Başını hayır anlamında salladı.

“Ve orada bir gün daha öylece oturacak mısın?”

“Rahatsız mı olursun?”

“Olurum.”

Sonunda başını tableten kaldırdı. “Görmezden gelemez misin?”

Sorusuna cevap vermedim. “Uykun hafif midir?”

Neden sorduğumu anlamasa da başıyla onayladı.

Yatakta kenara kaydım. “Gel yanımda yat. Bir şey olursa farkına varırsın.”

Başını iki yana salladı. “Uykum yok.”

“Gözlerin kanlanmış... Saatlerdir uyumamışsın. O zaman git kendi odanda yat. Böyle tepemde cehennem zebanisi gibi dikilirsen ben uyuyamam. Tabletini ışığı da rahatsız eder.”

Elindeki tableti kapatıp kenara bıraktıktan sonra ayağa kalktı ve dikkatlice yatağa oturdu.

“Bazen çok sinir bozucu bir insan oluyorsun.”

“Bazen mi?”

Başını hafifçe eğdi. “Genellikle diyelim.”

“Sen de sürekli beni kontrol etmeye çalışıyorsun.”

Yanıma yatıp örtüyü ikimizin üstüne örttü. “Böyle bir şey mümkün mü sanki?”

“O yüzden çalıştığını söyledim.”

“Sen iyileş, şu olayları bir atlatalım ben sana bu asiliklerin hesabını soracağım,” diye söylendi ama ciddi değildi.

“Ne yapacaksın ki?”

“Senin yaptığını. Sana sürekli muhalefet nasıl olunurmuş göreceksin.”

Farkında değildi belki ama zaten bana en çok muhalefet olan kişi kendisiydi. Gerçi normalde bana, başka birine tanıyacağından çok daha fazla tolerans gösterdiğini de biliyordum.

“Ama bu aramızı bozar,” dedim.

“Her istediğine tamam mı diyeyim?” diye sordu, bu sırada saçlarımla oynadığını hissediyordum. Nedense bu beni rahatlatıyordu. “Çok beklersin.”

“Beklemem, öylesi çok sıkıcı olur.” Ben onunla ara sıra zıtlaşmayı bana, karşı çıkıp durmasını seviyordum.

“Ervin.”

“Efendim?”

“Uyu.”

Gözlerimi hafifçe kapattım, uzun süre hareketsiz kaldığımızda odanın ışığı söndü. Etraf karanlığa gömüldüğünde benim gözlerim tekrar açıldı. Kuzey’e baktım, yanımda tıpkı bir heykel gibi hareketsiz duruyordu. Birkaç saniye öyle kaldı ve sonunda rahatladı. Gözlerimin üzerinde olduğunu hissedince başını eğip bana baktı.

“Karanlıkta iyi görebiliyor musun?” diye sordum. O uyu dediği için bir anda uykum kaçmıştı. Ters psikoloji, benim belamdı... Simsiyah iki kuyuyu andıran gözleri bana odaklandı. Benimkilerin de karanlıkta öyle görünüp görünmediğini merak ettim.

Şaşırmış gibiydi. “Ne?”

“Ölümsüzlük, onun ne gibi faydaları var? Karanlıkta ne kadar iyi görüyorsun?”

“Uyumayacak mıydın sen?”

“Merak ettim.”

“Hım...” Soruların cevabını görebilirmiş gibi gözlerini tavana dikti. “Bana normal geliyor. Fark var mı yok mu anlamıyorum. Daha doğrusu hatırlamıyorum. Uzun süredir böyleyim.”

“Peki, hızlı iyileşirken bir şey hissediyor musun?”

İç geçirdi. “Kaşıntı gibi bir şey oluyor ama hemen geçiyor.”

“Ne kadar güçlüsün hiç kontrol ettin mi?”

“Ervin bana saldırmayı mı düşünüyorsun? Bunun için de önceden bilgi mi topluyorsun?”

“Yok, hayır.”

Güldü. “Şaka yapıyorum. Bunları neden şimdi merak ettin?”

“Bilmiyorum,” dedim. “Neyse uyuyacağım.”

Yatakta yan dönerek etrafa bakıp elimi koyacak bir yer bulamadığım için karnına bıraktım. Parmaklarımı hafifçe karnında dolaştırdım, karın kasları o kadar sertti ki yumruk atsam elimin kırılma ihtimali çok yüksekmış gibi görünüyordu. Galiba başka bir şey düşünmemek için bu düşünceye tutunuyordum, söz konusu Kuzey olunca -ya da yanımda o olunca- düşüncelerimi mantıklı bir düzlemde tutmak benim için neden zorlaşıyordu? Bunu hiç anlamıyordum. Bu kesinlikle yeni bir şeydi.

Başımı kaldırıp yüzüne baktığımda beni izlediğini gördüm.

“Rahatsız oldun mu?” diye sordum.

“Hayır.”

“Tamam o zaman,” diye mırıldanıp başımı omzuna yasladım. Karşılık olarak o da bana sarıldığı sırada “İyi uykular,” diye mırıldandım ve aylardır ilk defa gözlerimi kapatır kapatmaz uykuya daldım.

Uyandığımda yanımda kimse yoktu ama içimde garip bir his vardı. Yavaşça yataktan doğruldum, siyah saçlarım bir perde gibi yüzüme döküldü. Onları geriye itip kapıya doğru yavaş yavaş giderken sessizlik öyle ağırdı ki adeta elle tutulabiliyordu. Kapıyı açıp başımı uzattım ve dışarıya baktım. Koridor bomboştu. Yalın ayak dışarı çıktığımda midem bulanmaya başladı. Kalbim öyle hızlı atıyordu ki neredeyse duracaktı. Bir gariplik seziyordum. Koridorun sonunda bir siluet belirmişti ama kim olduğu göremiyordum.

Hareket etmesini ya da bir şey demesini bekledim ama orada öylece durmaya devam etti.

Endişeyle, “Kuzey?” diye seslendim. Cevap alamadım. “Ayda?” diye sordum sonra. “Sen misin?”

Siluet bana doğru bir adım attı ve aynı saniyede bir bomba sesi duyuldu. Sığınak sanki dokuz şiddetinde bir deprem olmuş gibi titredi. Dengemi kaybedip dizlerimin üzerinde yere düştüğüm sırada sarsıntı kesildi; ellerimden destek alıp tekrar

ayağa kalktım. Adeta zihnim durmuştu. Odama koşup yatağın altında duran silahı almalıydım, ama yapamadım. Orada öylece kilitlenip kaldım.

Siluetin durduğu yerden bir çığlık sesi yükselince hızlı adımlarla oraya yöneldim. Orada duran kişi arkasını dönüp başka bir koridora saptı. İple çekiliyormuş gibi onu takip etmeye başladım. Mantığımı kaybetmiştim ve bunun gayet farkındaydım. Siluetin ardından ilk çıkıştan sağa döndüm.

Koridorları kuşatmış olan askeri birlikler beni görünce bir deniz gibi ikiye ayrıldı ve tam ortada tek başına duran Başkan bana sırtıttı. Arkasında Koza ve Laza'dan gelen insanların bazıları kanlar içinde yerde yatıyordu. Aklıma çocuklar geldi. Onları kurtarmanın bir yolu var mıydı? Yoksa çoktan yakalanmışlar mıydı?

“Hera,” dedi eski bir dostunu selamlar gibi. “Bizi epey uğraştırdın ama sonunda değdi! Seni bir kez elimden kaçırdım. Bu sefer oyun bitti.”

Geriye doğru bir adım attım. Elim, orada olmadığını bilsem de bir umut belimdeki silaha uzandı. Başkan elini havaya kaldırıp silahı bana gösterdi. “Bunu mu arıyorsun?”

Geriye doğru bir adım daha attım ama sırtım bir adamın göğsüne çarptı. Bir el belime diğeri boğazıma sarıldı. Sol elimle sağ el parmaklarımı yokladım. Yüzükler de gitmişti. Tamamen silahsızdım.

Kuzey kulağıma doğru eğildi ve fısıldadı. “Üzgünüm Ervin, seni gerçekten sevdim ama bu sefer oyun gerçekten bitti.”

Gördüğüm kâbustan nefes nefese uyandım sesim çıksa çığlık atacağımdan gerçekten emindim ama tek bir harf bile çıkmadı.

Kuzey, tepemde dikiliyor ve bana bakıyordu. Bir parmağını dikkatlice üst dudağımın etrafında gezdirip ağzımı silerken öfkeyle, “Pislik ruh hastaları,” diye söylendi. “İyi misin?”

Yutkunup Kuzey'in elini yakaladım ve göz hizama çektim. Parmaklarında yine kan vardı. Artık sürekli tekrarlanan bu olay can sıkıcı olmaya başlamıştı. Elimin tersiyle burnuma dokunduğumda benim elime de kan bulaştı. Beş aydır benden

akan kan bir gölü doldurur, derken ne kadar da haklıymışım diye düşündüm.

Kuzey, iki eliyle kollarımı tutarken dikkatle doğrulup başımı öne eğdim. “Neler olduğunu anlamıyorum,” dedim. “Yine mi zehirlendim?”

“Zehri atıyorsun,” dedi. “Panzehri geç verdiğimizizi söylemiştim. Geç kalınca böyle bir yan etkisi oluyor. Zehri nötrlemek yerine ancak kanla atabiliyor. Bir daha olmaz.”

“Emin misin?”

“Öyle umuyorum.” Geri çekilip benden uzaklaştı.

“Harika,” derken bacaklarımı karnıma çekip başımı dizime yasladım. Titrediğimi işte o an anladım. Bir yaprak gibi titriyordum. Kuzey’in sırtıma bir örtü örttüğünü hissedip başımı dizimden kaldırmadan konuştum. “Üşümüyorum.”

“Ama titriyorsun...” Sustu. “Kâbus mu gördün?”

“Sorma... Anlatmak istemiyorum.”

Üstelemedi. Ama ben gerçekten hiç iyi değildim. Yanağımı dizime yaslayıp karşı duvardaki aynaya baktım. Beyazlar içinde tortop olmuştum. Saçlarım yüzümün yarısını kapatıyordu. Hâlâ titremelerimi kontrol edemiyordum. İrkilip başımı Kuzey’e çevirdim. Gözleri acı doluydu. Aklından geçeni tahmin edebiliyordum.

Seni ilk defa böyle görüyorum... Sözlerini gözlerinden okuyordum. Yutkundum. Bana saatler geçmiş gibi hissettiren bir süre boyunca öyle kaldım. Kuzey konuşmadı, ben de konuşmadım.

Sonunda iyi olduğumdan emin olduktan sonra ayağa kalktım. Bacaklarım titriyordu, yumruklarımı sıkıp banyoya gittim. Aynanın karşısına geçip ıslak bir havluyla dikkatlice elimi yüzümü temizlemeye başladım.

Kuzey açık olan kapıda durmuş elimdeki havluya bakıyordu. “Ben yapayım...”

“Ben hallederim.”

Yine ısrar etmedi. Yanıma gelip lavaboda kanlı ellerini yıkamaya başladı. Gözü hâlâ benim üzerimdeydi ama ona bakmamaya çalışıyorum. Kâbusun etkisinden bir türlü çıkmıyordum.

Odaya geri dönüp üzerimdeki tişörtü çıkardım ve yenisini giydim. Kanlı olanı da götürüp banyodaki çöpe attım. Kuzey pürdikkat beni izliyordu. “Bana bakmamak için verdiğin savaşın sebebi gördüğün kâbus mu?”

Yanına gidip ellerimi yıkarken ona baktım ve tahminini başımla onayladım.

Kuzey dişlerini sıktı. “Askeri hapishaneleri mi gördün?”

“Hayır.”

Bu cevap onu az da olsa rahatlatmıştı. Hiçbir şeyin oradan daha kötü olamayacağını düşünüyordu ama yanılıyordu. Kâbusum, askeri hapishanelerde yaşadığım tüm o şeylerden daha korkunçtu. Umudumu, Başkan’ın tabiriyle ‘oyunu’ gerçekten bitiren, tamamen kaybettigiime ikna olduğum bir andı.

Çocukları düşündüğüm anı hatırlayınca sakinleşmek için derin ve yavaş nefesler alıp verdim. Ellerimi lavabonun kenarlarına yasladım, gözlerimi kapatıp bir süre de bu şekilde bekledim. Düşüncelerimi toplamaya çalışıyordum ama hepsi parça parçaydı. Her parçanın arasından, gördüğüm son kâbus fırlayıp merhaba diyordu.

Sonunda gözlerimi açınca Kuzey’in bana nasıl baktığını gördüm, onu gerçekten endişelendirdiğimi fark edince uzanıp koluna tutundum. “Tamam, iyiyim.”

Pek inanmamış gibi değildi, zaten ben de yalan söylemiştim ama yine de, “Güzel,” dedi. “Çünkü...”

Odamın kapısının açıldığını duydu ve konuşmayı kesti. Kaşlarım çatık halde saatime baktım. Sabahın beşiydi. Bu saatte kim, neden gelirdi ki?

“Ervin!”

Bana seslenenin kim olduğunu önce anlayamadım. Ama sonra sesi tanıdığımda Kuzey’e baktım. Ne olduğunu bilmiyorum, der gibi bana baktı.

“Ervin? Hera?”

İçerideki ismimi tekrar tekrar seslenmeye devam etti ve ben sonunda banyodan çıkıp odaya daldım. Sanırım bugün olanlara daha fazla şaşıramazdım.

BÖLÜM ON DÖRT

Güçlü olan zayıfı ezer ve kimse buna dur demez.

Gülin kısa pembe geceliği ve sırtına kadar uzanan dalgalı karamel rengi saçlarıyla odamın kapısında dururken hangimiz daha çok şaşırmıştık bilmiyorum. Yatağımdaki üzerinde birini doğramışız gibi kan içinde kalmış yastığımı gören Gülin mi, yoksa garip fırırlı geceliği ve tüylü terlikleriyle kapımda onu dikilirken gören ben mi?

Elleri titriyordu ve Kuzey'i görene kadar, "Ervin!" diye adımı tekrar edip durmuştu.

Sonra banyodan çıkan Kuzey'i görünce durdu, bakışları onun gri tişörtündeki kan lekelerine kayana kadar hayal kırıklığıyla bir ona bir bana baktı.

En sonunda dayanamayıp, "Bir sorun mu var?" diye sordum. Sesim hiç dostça değildi çünkü çok fazla kan kaybetmiştim ve hiç bitmeyecekmiş gibi hissettiğim son derece berbat olan iki gün geçiyordum.

"Ben bir şey duydum..." dedi nefes nefese. Buraya kadar koşarak gelmişti. Bu saatte onu tüylü terlikleriyle buraya koşturacak ne duymuş olabileceğini merak ettim. "Duymamam gerekiyordu. Ama duydum. Ve sonra ne yapacağımı bilemedim... Bütün gece yatakta döndüm durdum. Dayanamadım... Buraya kadar koştum..."

Ona doğru yürürken elimi havaya kaldırıp, "Gülin," dedim bıkkın bir şekilde. "Sakin olur musun? Olanları düzgünce anlat. Hiç iyi bir gün geçirmiyorum ve kafam senin bilmece gibi konuşmaların olmadan da yeterince allak bullak."

Nefesini tutup hızla başını aşağı yukarı salladı. Ellerini yumruk yaptı.

"Mümkünse neler olduğunu bugün anlat... Hadi."

Gülin tam konuşacakken tereddütle Kuzey'e baktı. Bakışlarını takip ettiğimde Kuzey'in sakın bir şekilde bizi izlediğini görüp tekrar Gülin'e döndüm. "Dikkatini bana ver," dedim. "Ne duydun?"

"Ben... Ben..."

Dişlerimi sıkıp bekledim. Bu sefer gerçekten çığlık atacaktım. "Söyle gitsin."

Gülin boğazını temizledi ve ağzından baklayı çıkardı. "Ben Nemesis'i duydum."

Gözlerimi kırıp boş boş Gülin'e baktım. Zaten bu gece başıma gelmeyen kalmamıştı. Şu an bir de Nemesis ile uğraşamazdım.

"Bu mu seni korkuttu?"

"Evet!" dedi Gülin aceleyle.

"O halde endişe etme, kendisi bizzat benim peşimde. Senlik bir problem yok. Seni öldürebileceğini de sanmıyorum zaten."

Bakışlarım fırfırlı pembe geceliğine kaydı. Bu benim tarzıma çok uzaktı.

"O çok tehlikeli," diyerek dikkatimi tekrar konuya çekti Gülin.

"O kadarı belli," dedim. Beni az kalsın öldüreceği için ne kadar tehlikeli olduğunu bizzat yakından deneyimlemiştim. "Endişe etme. Bir şekilde hallederim. Söyleyeceklerin bittiyse gidip uyuyabilirsin."

"Bitmedi."

Yüzüne bakmaya devam ederek bekledim.

"Benim babam, Nemesis'in dâhil olduğu GIAP'ın yani Geliştirilmiş İdeal Asker Programı'nın mühendislerinden bi-

riydi. GİAP'ın önemli dosyalarına ulaşma izni vardı... Ve ben de yapay zekâ teknolojisi üzerinde eğitim almıştım. GİAP'ta kısa süre görev aldım. Ama durduk yere beni Program'dan attılar..." Bakışları Kuzey'e kayınca sebebini anladım. Kuzey'i bana olan ilgisinden, Gülin'i de Kuzey'e olan ilgisinden dolaşıp Program'dan uzak tutmuşlardı.

"Yine de elimde bazı bilgiler vardı."

Bu konu birden ilgimi çekti. Her şeyi unutup tüm dikkatimi Gülin'e verdim. Eğer bize Nemesis'in ve tesisin nerede olduğunu söyleyebilirse heyecandan onu öpebilirdim. Yine de çok heyecanlı görünmemeye çalışarak kollarımı göğsümde kavuşturup, "Eee?" dedim.

Hevesle konuştu. "Bu belgelerde Nemesis'i durdurmanıza yardım edecek bir şeyler gördüğüme eminim."

"Peki, nerede bu belgeler?" Cennet'te bıraktıysa bu bizim için çözmemiz gereken başka bir problem demek olurdu.

Aceleyle, "Burada!" dedi. Elindeki ufak metal kartı bize gösterdi. "Onları gizlice kopyaladığım için Cennet'te bırakamazdım. Hepsini yanımda getirdim. Ama bunları atacak bir tablet veya bilgisayarım olmadığı için size gösteremem."

Bakışlarım Kuzey'e kaydığında onun buz gibi bir ifadeyle sırttığını gördüm, ikimizin de aklından aynı şeylerin geçtiğini anlamıştım. Tek kaşımı havaya kaldırdığımda, başıyla onayladı. Aramızda gizli bir anlaşma daha yapılmıştı.

Tekrar Gülin'e döndüm. O elindeki kart hepimizi birçok sebepten uçurumun eşiğinden alabilirdi. Daha iyisi, bu haberi vermek için daha uygun bir zaman bulamazdı. Kafamın içinde planlar ve ihtimaller dört dönüyordu. Gördüğüm kâbus da, hissettiğim korku da anında uçup gitti.

"O halde, hadi gidip şu dosyaları görelim."

Gülin'in odası çok açık bir pembe renkteydi ve duvarlar yapay çerçevelerle dolu fotoğraflarla çevrilmişti. Tavana baktığımda

mavi, pembe kuşların konduğu ağaç dalları dikkatimi çekti. Oda-
da her şey pembe, fıstık yeşili ve lilaydı. Yüzümü buruşturmamak
için kendimi tuttum. Bu kadar renk benim için çok fazlaydı. Ama
Gülin civil civil bir kızdı, ona uygun bir yerdi burası. Etrafıma ba-
karken birden yükselen kuş sesleri irkilmeme sebep oldu. Periler
diyarına çay saatine gelmiş gibiydim.

Gülin koşar adım dolabına gidip üzerine giyecek bir hırka
aramaya başladığı sırada Kuzey'in bakışlarının üzerimde oldu-
ğunu fark edip ona döndüm. Bakışlarını kaçırmak yerine bana
bakmaya devam etti. Sonunda gözünü kaçırın ben olduğumda
sesli bir şekilde güldü.

Gülin bize doğru kısa bir bakış atıp tekrar önüne döndüğün-
de Kuzey'e, "Ne kanıtlamaya çalışıyorsun?" diye fısıldadım.

"Bir şey kanıtlamaya çalıştığımı nereden çıkarıyorsun?"
diye sordu. Ama bu sık sık oynadığımız bir oyundu, bakışla-
rı kaçırmak; geri çekilmek, kaçmak anlamına geliyordu. Onu
güldüren buydu. Benim ona karşı gardımı her geçen gün biraz
daha indirdiğimi fark ediyordu.

Gülin üzerine krem rengi bir hırka giyip saçına kelebekli bir
toka tutturdu. Yanında durduğum her dakika, bana Kuzey'in
onunla neden ilgilenmediğine dair net cevaplar veriyordu.

"Geldim!" dedi Ayda hızla kapıdan içeri girerken. "Geç
kalmadım değil mi?"

"Tam zamanında," derken Ayda'nın elindeki tableti alıp
Gülin'e uzattım. Çatık kaşlarla tableti incelemeye başladı. Kar-
tı takacağı yeri bilemiyor gibi görünüyordu.

Ayda, "Yardım lazım mı?" diye sordu.

"Gerek yok!" dedi Gülin neşeyle. "Teşekkür ederim, hal-
lediyorum..." Çok da kibardı. Garip bir şekilde kızı sevimli
bulmaya başlamıştım. Her hareketini izliyordum ve ne yazık
ki pek de hallediyormuş gibi bir hali yoktu. Bir süre uğraştık-
tan sonra kendi kendine, "İşte burada!" diye mırıldanıp kartı
tablete yerleştirdi. Ardından bir şifre girdi.

Bu sırada odadan çıktığını bile fark etmediğim Kuzey içeri
girip bana kırmızı sıvı dolu cam bir şişe uzattı.

“Bu nedir?” diye sorsam da şişeyi elinden aldım.

“Kan kaybettin.”

Duvarın önündeki tekli koltuğa otururken şişeyi kontrol ettim. “İçinde kan var deme, asla içmem...” Şişeyi çevirip üzerinde yazanları okudum.

“Kan değil, takviye. Kan ve sıvı kaybını dengelemek için.”

Şişenin kapağını açıp içindekini kokladım. Kokusu yoktu. Bir yudum aldım. Tadı acı kahve gibiydi. Acı kahveyi severdim. Büyük bir yudum içtim.

Ayda yanımda ayakta dururken, Kuzey koltuğun hemen arkasındaki duvara sırtını yasladı. “Tamamını bitir,” dedi. “İçinde ilaç da var.”

“Yan etkisi olmadığına emin misin?”

“Eminim.”

Daha fazla sorgulamadan bir yudum daha içtim.

Gülin sonunda tabletteki bilgileri karşı duvara yansıtmayı başardığında Nemesis’in yüzü ortaya çıktı. Kız anında konferans veren bir uzman havasına büründü.

Boğazını temizledi, sırtını dikleştirdi ve ekranı işaret etti. “GIAP, yani Geliştirilmiş İdeal Asker Programı, Mareşal Korgan Karaer İAS’ı sonlandırdıktan yirmi iki yıl sonra kuruldu,” dedi Gülin ekrana doğru yürüyerek. “İAS’ın başarısızlığı onları yeni arayışlara yöneltti. Onlarca robotik asker üretildi. Hepsine RA1, RA2... RA97 gibi isimler verildi. Ama yıllar boyunca asla tam anlamıyla başarılı olamadı.”

“Peki, Nemesis’in özelliği neydi?” diye sordum. “Yani ona neden Nemesis denildi?”

“Nemesis, bu adı yeni almış. Tahminim bir kişi için koşullandırıldığı yönünde.”

Nefesimi tuttum, Nemesis bana benzer bir şeyi söylemiş, ‘sana koşullandırıldım’ demişti...

“Yani net bir hedefi ve görevi var,” dedi. Özür diler gibi bana baktı. “Hera’yı yok etmek. Bu yüzden ona aynı mitolojiden ölümsüzler tarafından ölümlülere haddini bildirmekle görevlendirilen bir tanrıça adı verildi. İsmi araştırmasını da yaptım.”

Gülin başını eğip elindeki tableti inceledi ve ekranda sarışın, yeşil gözlü on altı yaşlarındaki bir kızın yüzü belirdi. Gülin zayıf bir sesle “Nemesis, diğer robot askerlerin aksine başlangıçta bir insandı,” dedi. “Mercan Giray, GIAP’ın sonradan verdiği isimle Nemesis, başta bir sayborg olarak planlandı. Fakat deneyler sırasında ruh sağlığı geri dönülmez hasarlar aldı, intihara kalkıştı ve sonunda kontrolü neredeyse tamamen yapay zekâya devredildi. Yani anlayacağınız insani olan küçük bir tarafı var ancak o da bir deli.”

“Karşımızdakilerin hepsi deli,” dedi Ayda iç geçirerek. “Bu çok yeni bir haber değil ki... Benim asıl merak ettiğim yapay zekânın nereden ve nasıl kontrol edildiği.”

Gülin elindeki tablete tekrar döndü ve ekrana bir tesisin içi yansıdı. Kuzey ile birbirimize baktık. Hayatımız boyunca bu kadar sıkıntı ve zorluğu çektikten sonra, bir kez olsun şans ayağımıza gelmiş olabilir miydi? Aradığımız şey bize fırfırlı pembe bir gecelik giymiş, kıvrıkcık saçlı, ölümsüz bir kızın avucunda, ufacık bir kartta gelebilir miydi? İnanılır gibi değildi.

“Gizli bir tesiste,” diye cevap verdi Gülin. “Nemesis ve onun kontrol edebildiği RA -robot asker- serisinin devamı... Oradan kontrol ediliyor ve orada saklanıyor.”

Oturduğum yerde hafifçe öne eğildim. “Gülin, bana tesisin nerede olduğu bilgisini ver, sonra benden ne istersen iste,” dediğimde yanımda duran Kuzey’in gerildiğini hissettim.

Gülin düşünceli bir şekilde tablete baktı. “Hım. Bir bakalım...”

Şişeyi gerginlikten öyle bir sıkıyordum ki neredeyse elimde patlayacaktı. Onu koltuğun yanına bıraktım. Tek dizimi karnıma doğru çekip geriye yasladım. Kuzey elini aşağı indirip omzuma koyduğunda dönüp ona baktım. Sessizliğini koruyordu, gözleri ise duvardaki görüntülerdeydi. Gülin Kuzey’in elinin omzumda durduğunu fark etti ama bu kez hiç bozuntuya vermedi. Kız adına üzüldüm ama uzun sürmedi. Verdiği cevap çok daha önemliydi.

“Bartın,” dedi dikkatle.

“Bartın mı?”

“Evet.”

Şaşkınlıktan ne diyeceğimi unuttum. Haritayı saatlerce incelemiştim ama Bartın aklımın ucundan bile geçmemişti.

“Bartın da nereden çıktı?” diye sordum.

“Orada bir mağara ve eski zamanlardan kalma bir denizaltı tesisi vardı. Eski bir Deniz Komutanlığı Üssü de... Cennet o tesisi kurtarıp genişletti ve laboratuvar olarak kullanmaya başladı. En uygun yer orasıydı.”

Mantıklıydı. Denizaltı üretim tesisi iyi bir seçimdi ve Ankara’ya da yakındı.

“Akıllıca,” derken Kuzey’in dalgın bir şekilde saçımla oynadığını fark edip bakışlarımı yine ona çevirdim. “Eski bir tesis olacağı tahminin tuttu.”

“Evet ama...” Bakışları Gülin’deydi. “Bu program başarısız olmuştu. Nasıl bir anda bu kadar geliştirilebildi?”

“Çin’de özel bir şirketten uzmanlar getirttiler,” diye açıkladı kız doğrudan Kuzey’in gözlerine bakarak. “Ve ekip yenilendi. Özel eğitilen genç bir ekip vardı. Bir de babamın da dâhil olduğu eski ekip.”

“Resmen koalisyon kurmuşlar,” dedim. “Çin ile bu kadar samimi olmaları ne tuhaf.”

“Çin ile ittifak kuralı uzun zaman olduğunu biliyoruz,” dedi Ayda. “Ben şifreli mesaj trafiğini görmüştüm,” dedikten sonra Gülin’e, “Anlatacak başka bir şey var mı?” diye sordu.

“Belgeler ve veriler var.”

“Peki, Nemesis’in bir zayıf noktası var mı?” diye sordum. “Yüzü deme. Onu keşfettik ve dağıttık. Orayı koruma altına alacaklar. Bana başka bir yer söylersen bu daha faydalı olur.”

Gülin başka bir dosyayı ekrana yansıttı. “İskelet sistemi büyük oranda metaldi o halde şimdi kalan yerler de metal olacak. Bu da ona lazer direnci sağlıyor. Ancak...” Görüntü değişti ve Nemesis’in sağ gözünde odaklandı. “İç organlar bütünüyle metal değil. Ezilmeler yaşandığında, ya da iç organlar hasar aldığında, yaşlandığında, iflas ettiğinde her ne olursa; serumu sağ gözden enjekte edip organları iyileştiriyorlar,” dedi.

“Yani sağ gözü bütünüyle insan dokusu,” dedim.

“Evet.”

“Doğru bir silahla beyne ulaşabilir, onu ortadan kaldırabiliriz. Bu işe yarar mı?”

Dudaklarını büküp bu ihtimali değerlendirdi ve “Evet,” dedi. “Ana kontrol mekanizması beyin. Yapay zekâ da oraya yerleştirildi. Bu onu devreden çıkarabilir. Daha iyisi... Orası lazere ve tüm silahlara karşı korumasızdır.”

“Mükemmel,” diye mırıldandım. “Bu kadarı benim için yeterli... Başka bir şey?”

“Şu anlık yok,” dedi. “Yeni bir şey hatırlarsam size haber veririm.” Tableti kapatıp Ayda’ya uzattı. “Belki tesis hakkında işine yarayan bir şeyler bulursun. Şifresi...”

“Şifreyi ben on saniyede çözerim, teşekkürler.” Ayda uzanıp tableti aldı. “Ben bunu biraz inceleyeyim, sabah o civardaki ağları ve veri akışlarını kontrol edeyim,” derken benden izin ister gibiydi. “Bakalım, etrafı ne kadar korunaklı. Belgeleri sana mesaj olarak gönderirim.”

“Olur.” Yavaşça ayağa kalktım. Gülin’e doğru birkaç adım atıp elimi uzattım. Şaşkınlıkla bana ve elime bakıp uzandı, zayıf bir şekilde elimi sıktı.

“Bize çok yardımcı oldun ve bizi büyük bir sıkıntıdan kurtardın.”

“Bunu duyduğuma sevindim,” derken samimi görünüyordu. Gözleri ıslık ıslık. “Ben, bir şeyler yapmak; size yardımcı olmak istedim. Olabildiysem ne mutlu...”

Elimi geri çekerken, “Yardımcı olmaktan daha fazlasını yaptın,” dedim. “Bu bile bize yeter de artar. Tesisi kontrol edeceğiz, eğer hâlâ oradaysa... Sana verdiğim söz geçerli.”

“Şu dile benden ne dilersen meselesi...” Bakışlarını ellerine çevirdi. Bir süre sonra başını çevirip bana baktı. “Senden istediğim... Ez onları Ervin. Tüm Cennet’i ve içindeki herkesi... Dünyanın, dünyada yaşayanların, onlara ait olmadığını öğrensinler.”

Böyle bir istek beklemiyordum ama yine de “Sözüm söz,” dedim.

Ayda da Gülin'e teşekkür ettikten sonra hep birlikte odadan çıktık. Kuzey, ona sadece başıyla selam vermekle yetinmişti. Kızdan uzak durma sebebini anlayabiliyordum, onu üzmemek istemiyordu ama o ne yaparsa yapsın Gülin üzülmüyordu.

Ayda esneyerek, "Benim kafam iyice doldu," dedi. "Saat yedi olmuş, bir saat bari uyusam. Çünkü görünüşe göre yoğun bir gün beni bekliyor. Size iyi uykular." Göz kırptı. "Tabii uyursanız."

Odasına doğru giderken arkasından bakakaldım. Kamikaze pilotu tabiri hafif kalmaya başlamıştı.

Odalarımıza doğru yürürken Kuzey sessizdi. Birden durduğumu fark edince o da durup bekledi.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordum.

"Bu tesisi nasıl yok edeceğimizi düşünüyorum," dedi.

"Ayda gerekli incelemeleri yapsın. Orayı ufak bir operasyon ile ortadan kaldırırız."

"Birlikte," dedi.

"Birlikte derken?"

"Bir hava operasyonu yapılmalı," dedi. "Erva'yı burada bırakıp tek başını oraya gitmek isteyeceksin. Ve bu başarı ihtimalini düşürecek. Orada bu gibi durumlara hazırlıklı bir filo vardır. Tek başına hem saldırı hem savunma yapamazsın."

"Burada kalman daha iyi olur."

"Hayır. Bu sefer senin ne istediğinle zerre kadar ilgilenmiyorum Ervin. Beni engelleyemezsin."

"Başka bir uçakla peşimden gelmek mi istiyorsun?" diye sordum.

"Gelmek istiyorum demiyorum, geleceğim diyorum," dedi. "Savunma için."

Bunu biraz düşünüp sonunda, "Tamam," dedim. "Güzel plan, bana uyar."

Tartışmak için ağzını açtı ama sonra ne söylediğimin farkına vardı, gözle görülür bir rahatlama yaşadı. Gardını almış, savaşa hazır ve bu kadar kolay kabul etmemi beklemiyordu. Aslında ben de beklemiyordum ama Kuzey'i de tanıyordum.

Eğer bir şeyde gerçekten kararlıysa onu bunun aksine ikna etmenin yolu yoktu.

Bana yaklaşıp sarıldı. “Dikkatli ol Ervin,” diye fısıldadı.

“Çok fazla endişeleniyorsun,” dedim kollarımı beline dolayarak.

“Çok mu endişeleniyorum?” dedi. “Arkamı her döndüğümde seni kan içinde buluyorum.”

“Böyle söyleyince çok zayıf ve ezik hissettiriyor.”

“Alakası yok. Senden korktukları için hep sana saldırıyorlar, bunu biliyorsun. Sen ölürsen savaşı kazanma ihtimalimiz olmadığını düşünüyorlar.”

“İkide bir kan şelalesi moduna geçen ben olmasaydım böyle düşünmelerinden gurur duyardım,” diye mırıldandım. “Ama şu an, hayatımda ilk defa keşke beni hafife alsalardı diyorum.”

“Olduğundan zayıf görünmenin avantajları vardır, çok güçlü görünmenin, elini açık etmenin de dezavantajları.”

“O dezavantajları çok net görüyorum.” Derin bir nefes alıp, “Biliyor musun? Sen deniz kokuyorsun,” diye mırıldandım.

“Deniz mi?” Ellerini saçlarımda gezdirdiğini hissettim.

“Deniz kokusunu unutmuşsun,” diye fısıldadı.

“Unutmadım,” deyip ondan ayrıldım ve gözlerimi ovuştur-
dum.

“Biraz daha uyuman lazım...”

Gözlerim uzaklara, odama giden yola takıldı. “Uyumalıyım ama bunu istemiyorum.” Kâbus görmek istemiyorum. Kafamı yastığa koyduğumda aklıma gelecek şeylerden korkuyorum.

“O zaman ne yapmayı düşünüyorsun?”

“Uyumak ve çalışmak dışında ne yapabilirim bilmiyorum,” dedim. “Aklıma bir şey gelmiyor. Ne yapabilirim; kafamı nasıl dağıtabilirim bilmiyorum.”

“Beni takip et.”

“Ne için?”

Kuzey uzanıp elimi tuttu ve beni diğer tarafa doğru çekiştir-di. “Gel. Çıkaralım seni şu asker modundan, kafa dağıtmanın basit yolları vardır.”

“Evet,” dedim. “Savaş bittikten sonra bunları öğrenmek için bolca zamanımız olacak. Değil mi?”

“Ya olmazsa?”

İşte buna cevap veremezdim.

“Hayat ne dün ne de yarındır, hayat tam da içinde bulunduğun andır,” dedi. “Ertelemediğin şeye yarın bir fırsatın olup olmayacağını bilemezsin.”

“Tamam,” dedim. “Ne yapacağız söyle.”

“Ender ne yapmayı severdi?” diye sordu.

Düşündüm. “Beni sinir etmeyi,” diye cevapladım.

“Başka bir şey...”

“Eski filmleri severdi,” dedim. “Süper kahraman filmlerini, bilim kurgu filmlerini...”

“Aynen öyle.”

Daha önce hiç girmedığım bir koridora sapıp içeri girdi ve beni peşinden odaya soktu. Odadaki sensörler anında devreye girdi, duvarlardaki ince ışıklar yanmaya başladığında etrafa baktım.

“Savaş deneyi kontrol odası mı?” diye sordum ama içeride koltuklar vardı, oldukça büyük ve rahat görünüyorlardı.

“Sayılır,” dedikten sonra duvardaki panele bir şeyler yazmaya başladı. “Sinema. Film izlemeye vaktinin olmadığını mı söylemiştin? O halde vakit yaratırız.”

“Hiçbir şeyi unutmuyorsun gerçekten. Film mi izleyeceğiz?”

“Evet.”

“Aşk ya da komedi filmi açarsan buradan ardıma bakmadan kaçırım.”

“İşyanlı, askerli bir şeyler...” diye mırıldanırken ekranı inceledi. “Sen seversin.”

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. “Sevmek de ne ki?” dedim. “Bayılırım. Bir savaşın ortasında başka ne yapılır... Bizden daha beter durumda olan varsa aç, biraz da onlara bakalım.”

“Gel ölümüne bir düelloya çıkalım desem daha hevesli olurdun,” diye söylendi.

Susup ters ters ona baktım ve koltuğa oturup ayaklarımı ileri doğru uzattım. Peşimden gelip yanıma oturduğu anda film başladı.

“Ne bu? Bilim kurgu mu?” diye sordum.

Başıyla onayladı.

“İçinde gerçekten savaş ve isyan var mı?”

Başını eğip tepeden bana baktı. “Sana başka türlü bir şey izletmem mümkün mü?”

Başımı iki yana salladım ve dikkatimi ekrana verdim.

“Askeri hastanede yatarken, bir daha asla eskisi gibi olmayacağımı biliyordum. Bazı rüyalar görmeye başlamıştım; uçuyordum, özgürdüm. Ama er ya da geç elbette uyanırsın...”

“Beni nasıl yakalayacağını çok iyi biliyorsun, değil mi?” Aslında bir soru değildi. Göz ucuyla ona baktığımda dudaklarının kıvrıldığını gördüm. Bazı soruların cevabı baştan belliydi. Bir süre sonra film öyle bir hale geldi ki başımı iki yana sallamadan edemedim.

“İnsanlar,” diye mırıldandım. “Bu filmleri çekip hiçbir şey öğrenememiş. Tüm mesajlar, uyarılar bile para için ortaya atılmış. Yapımcılar kazanmak istediklerini kazanmış. Mesajları dikkate alan olmamış.”

“Güçlü olan zayıfı ezer ve kimse buna dur demez,” diyerek filmde bir replikle bu yorumuma cevap verdi Kuzey. “Sorun ile birlikte gerçekleşecek olan tek sonucu da kendileri vermiş aslında.”

Nefesimi yavaşça bıraktım ve başımı Kuzey’in omzuna yasladım. “Hava harekâtı diye ben buna derim,” diye mırıldandım. “Görüyor musun? Resmen gökyüzünü kuşattılar. Bu basit bir stratejidir. Korku pasifleştirir. Eğer rakibin yeterince zayıfsa onu sadece korkutarak bile yenebilirsin. Hepsiyle birden saldırmana gerek yok.”

“Ama bunlar yenilmez çünkü başroller,” dedi Kuzey.

Güldüm. “Umut dolu, inançlı ve hırslılar. Bu yüzden başroldeler,” dedim. “Kimse zayıf, korkaklardan oluşan bir grubu bir savaş filmine başrol diye koymaz. Bu çok mantıksız olur.”

“Güçlükle kazanılan zaferler daha güzel demez misin hep?” diye sordu. Filmdeki savaş, iyiler açısından hiç iyi gitmiyordu.

“Evet, ama böyle de insan geriliyor,” dedim.

Filmin geri kalanı boyunca sessiz kaldık.

Finalde, “Beğendim,” dedim.

“Ben de, şimdi gidip uyuyacak mısın?”

Kararsız bir şekilde boş ekrana baktım.

Kuzey ayağa kalkıp panelin başına gitti. Bana sormadan serinin devam filmini açtı ve yanıma geri oturdu ama filmi izlemek değıldi niyetim. Artık gözlerimi açık tutmakta zorlanıyordum. Başımı tekrar Kuzey’in omzuna yasladım, gözlerimi kapattım. Uyuyana kadar aklımdaki düşüncelere ve endişelere değıl filmden gelen seslere odaklandım. Bu sefer savaş sırası benim değıl, onlarındı.

BÖLÜM ON BEŞ

O korkuyor, bu yüzden kazanamayacak.

“Günaydın General.”

Öğlen vakti toplantı odasına girdiğimde, yaşananları belli etmemeye çalışıyordum. General’in önündeki bardağın tam karşısına kendi kahve bardağımı bıraktım. Yanına da tabletimi koydum; planları konuşmak için hazırdım.

“Günaydın Hera,” dedi hemen. “Ölüm tehlikesi atlattığını duydum. Burada bile rahat bırakmıyorlar ha?”

Bir an için dondum kaldım. Bunu bilen kişi sayısı çok azdı, nereden öğrendiğini çok merak ediyordum.

Neden duraksadığımı anlamış olacak ki “O sarışın hacker söyledi,” dedi. “Aslında toplantı zamanı neden orada olmadığını sorduğumda ve uydurduğu bahanelere inanmadığımda söylemek zorunda kaldı.” Yüzünde takdir dolu bir ifade belirdi. “Ama görüyorum ki yine kurtulmuşsun. Buna sevindim. Aynı zamanda o kadar uzaktan seni işlerini yapamayacak hale nasıl getirdiklerini merak ettim.”

“Zehir,” demekle yetindim. “Sürekli uzaktan saldırıyorlar.”

“Senin tarzın da bu değil mi?”

Başımı kaldırıp ufacık gözlerine baktım. “Ben uzakta da olsam, eğer saldırıyorsam beni görürsün,” dedim. “Ya da sesimi duyarsın. Ben çok şey olabilirim, ama asla bir korkak değilim

General. Açıkça saldırırım. İşimi kolyelere ya da çocuklara yaptırmam.”

Sanki ben kendi kendimi sinirlendirmişim gibi onaylamaz bir ifadeyle beni izledi ve sonunda, “Sakin ol Hera,” dedi.

“Beni sinirlendirip, sonra da ‘Sakin ol Hera’ deme General.”

Beni çok şaşırtan bir şey yapıp kahkaha attı. “Sadece öfken hoşuma gidiyor,” dedi.

Ona bakakaldım. Önce Ender, sonra Kuzey şimdi de bu çıkmıştı başıma.

“Ülke olarak senden pek hoşlandığımızı söyleyemem,” diye açıkladı. “Ama bilirsin ki her nefret bir miktar hayranlık içerir. Yenemediğine saygı duyarsın. Sana saygı duyuyoruz. Sen bizim için Límíng F ng’din.” Gülümsedi.

Límíng F ng Baskını’ndan bahsediyordu. Şafak Rüzgârı Operasyonu... Kimliğim ifşa olmadan, Hera olarak tanınmadan önce Çin’de adım Şafak Rüzgârı idi. Kaynak Savaşları sırasında, İmha Timi ile birlikte çıktığım ilk görevimdi... Şafak vakti onların en önemli askeri bölgelerinden birini yok etmiştim. Çin ile ilişkimiz böyle başlamıştı. Bir şafak vaktinde... Alçak uçuşların etkisiyle esen güçlü rüzgârlarla birlikte...

Yok edilen onlarca askeri şehir, iki kaynak bölgesi, üç filo şeklinde devam etmişti sonra... Ama onların benden nefret etmesinin en büyük sebebi kurtarılabılır kaynakları olan yedi sahipsiz bölgeden beşini ekibimle birlikte ele geçirmem, onlardan önce almamdı. Diğer her şey yerine koyulabilirdi, ancak Kaynak Savaşları sırasında mühim beş bölgeyi kaybetmek... İşte bu onlara pahalıya patladı. Ölümsüzlük Deneyleri yarışını da bu sayede kazandık.

Kaynak Savaşları sırasında Hera ne yaptı, deseler, ülkemdeki insanların çoğu bu soruyu yanıtlayamazdı. Onlar sadece ülke için iyi bir şeyler yaptığımı biliyordu; ne yaptığımın hiç ilgilenmiyorlardı. Ama Çin’de kime sorsanız bu cevabı verirdi: Hera bizden çok şey aldı. Asker, askeri şehir, cephane, bölge, zafer... Bu yüzden Çin beni artık o adla anmıyordu... Límíng

feng onlara ilk kayıplarını hatırlatıyordu. Dolayısıyla son kayıplarını da...

“Límíng Feng ismini yüzüme karşı söyleyen ilk Çinlisin General,” dedim. “Senin ülkenin bunu tarihten silmiş olması gerekirdi.”

“Evet öyle, ama sana Límíng Feng demek hoşuma gidiyor. Bana kimin yanında durduğumu hatırlatıyor.”

“Bunun için mi beni öfkelen diriyorsun? Kimin yanında durduğunu hatırlamak için mi?”

“Biraz... Genel olarak sana ters bir şey söylediğimde verdiği tepki hoşuma gidiyor.”

“Hoşuna mı gidiyor?” diye sordum inanmayarak. “Sana çatmam hoşuna mı gidiyor?”

“Çok coşkulusun, içten içe yanıyorsun ve öfkelen diğinde adeta ortalıkta uçan kıvılcımları görüyorum. Çok normal bir davranış olmadığının farkındayım...”

“En azından bunun farkındaymışsın,” dedim tableti önüme çekerek. Birini sinirlendirmekten keyif alan bütün adamlar da bana denk geliyordu. Gerçekten hayattaki şansına şaşırmadan edemiyordum. Bir insanın karşısındaki ‘problem insan’ tipi hep mi aynı olurdu?

“Nemesis hakkında biraz bilgiye ulaştık,” dedim sonunda General’in dikkatini çekmeye çalışarak. “Sizden, özel bir şirket...” Tabletteki yazıları onun tabletine aktardım. Eğilip yazılanları inceledi.

Yazanları okuyup kendi kendine, “Shidai...” diye mırıldandı. Suratı asılmıştı.

“Programa ortak olan şirketin ismi buymuş. Sizinkiler bununla ilgili bir şey bilir mi?”

General başıyla onaylamakla yetindi. Ruh hali o kadar değişmişti ki neredeyse korktuğunu söyleyebilirdim.

“Bize detaylı bir yazı yollamalarını istiyoruz,” derken her bir hareketini inceledim. “Biz de aynı şekilde sizinle ulaştığımız bilgileri paylaşacağız. Aynı tarz bir ordunun Çin’de kurulma ihtimaline karşı da bir araştırma yapsanız iyi olur.”

“Kesinlikle.”

Kahvemden bir yudum alıp General’in yazıları okumasını bekledim. Başını ekrandan kaldırmadan yazılanları okudu ve sordu. “Bir kelime çevrilememiş. Zaaf ne demek?”

Çince, “Zayıf nokta,” dedim.

Başını kaldırıp bana baktı. “N huì shu zh ngwén ma?” Çince konuşabiliyor musun?

“Shì a.” Evet.

Şaşkın görünüyordu. “Dilimizi düşmanını daha iyi tanımak için öğrendiğine bahse girerim.”

Bir de başka alfabelerde yazılmış şifreli mesajları çözebilmek için... Çünkü bu tarz şifrelere, çözüm yazılımlarına karşı koruma da ekliyorlardı.

“Evet, nedeni buydu,” dedim sadece.

Dikkatini tekrar tablete çevirdi. Dalgın dalgın, “Göz müymüş zayıf noktası?” diye sordu.

“Evet.”

“Bir tane daha olmalı.”

“Bunu ben de düşündüm. Tek zayıf nokta, ortada kusursuzluğa yakın bir iş var demek.”

Parmağını tabletin ekranında dolaştırdı, Nemesis’in fotoğraflarını her açıdan çok büyük bir dikkatle inceledi. Sorular sordu, aldığı cevapların hiçbirisi onu memnun etmedi. Ama en sonunda bir şey keşfedip durdu. Sessizce uzun bir süre bir noktayı inceledi, ne gördüğünü merak etsem de sormadım. Nasılsa kendisi söyleyecekti.

“Baksana Hera?”

Ayağa kalkıp masanın etrafında dolaştım, General’in yanında durdum ve neyi gösterdiğini görmeye çalıştım. Başını kaldırıp sırtarak parmağını tabletteki bir noktaya birkaç kez vurdu.

“Bu nedir Hera?”

Fotoğrafta yaklaştırdığı yere dikkatle baktım, gösterdiği şeyi anlamam birkaç saniye sürdü. Dudaklarımdaki gerginlik bir gülümsemeye dönüştü ama neşeli ya da alaycı bir gülümseme değildi. Sorusunu büyük bir keyifle cevapladım.

“Bir zayıf nokta daha...”

Kontrol odasına girdiğimde kenardaki masanın üstünde duran kurabiyeleri görüp, “Bunlar ne?” diye sordum masaya yaklaşırken. Odanın ortasına sanki bir açık büfe kurmuşlardı, ufak bir masanın üzerinde kahve makinesi, bardaklar, kurabiyeler vardı.

Hilal dönüp, “Koza’dakilerin mutfak günü,” dedi. “Beyaz kurabiyeler çok lezzetli.”

Beyazlardan bir tane aldım ve tadına baktım. Gerçekten güzeldi.

Gökçe diğer taraftan, “Çalışırken beynimiz şeker yakıyor,” diye seslendi. “Sürekli kenarda tatlı stokumuz oluyor ama birileri o stoku sürekli midesine indiriyor...” Ters ters kız kardeşine baktı.

Hilal ise “Benim yediklerime değil işine odaklan,” diye söylendi dolu ağızla.

“Böyleyiz işte,” diye araya girdi elinde bir tabletle masaların etrafında dolaşan Ayda. “Sistem savunması, güvenlik duvarları, karşı ataklar arasında süregelen boğaz kavgaları.”

“Kurabiyeler önemli,” dedim elimdekine bakarken. “Bunlar için ben de bir savaşa girebilirim.”

“Ben de,” diye seslendi Gökçe sağ elini havaya kaldırıp çarpı işareti yaparak.

Masadan uzaklaşıp odada dolaştım ve ikisinin ortasında durup neler yaptıklarına baktım. Cennet’teki ekip ısrarla Sığınak’ın kontrolünü ele geçirmeye çalışıyordu, sürekli kontrol altında tutmaları gereken bir sürü ağ, veri akışı, uydu ve kamera görüntüleri vardı. Yani Proje’nin en çalışkan ekibi bu odadaydı. Sürekli nöbetleşe çalışıyor, burayı asla boş bırakmıyorlardı. İkisinin arasındaki boş ekranın önüne bir klavye açıp uydu görüntülerinde Bartın’ı arattım. Ekranı ikiye bölüp bir tarafta güncel görüntüleri diğer tarafta eski deniz üssüne ait fotoğrafları açtım. Beyaz uzun masanın kapağını açıp içeriden boş bir kart çıkardım ve tüm bu görüntüleri daha sonra incelemek için o karta aktardım.

“Geçen gün Nemesis, kontrolün bizde olması gereken kapalı bir kata nasıl indi? Bunun açıklamasını bulabildiniz mi?” diye sordum kızlara.

Cennet’e ait güvenlik kameralarında, General’i Gölge’den kurtardığımız güne ait görüntüler arasında Nemesis’i aramaya başladım. Onu oradan nasıl çıkardıklarını, nereye götürdüklerini merak ediyordum.

“Koza’dan hücrelerin olduğu kata bir merdiven var. Aslında oraya kadar her kata inen gizli bir merdiven var.”

Neden olmasın ki, diye düşündüm. Böylesi daha akıllıcaydı.

“Peki Sığınak’a?”

“İyice kontrol ettik. Buraya yok. Kendilerini garantiye almayı planlarken aslında bizi almışlar.”

“Eminim bu onları çıldırtıyordur,” dedim. “Gerçi aksi olsa bile ne fark eder ki? Bu tesis çok güçlü.”

Cennet tam üzerimizde olmasaydı, sırf bizi rahatsız etmek için gece gündüz bombalarlardı ama öyle bir şansları da yoktu. En büyük zararı kendileri görür, evleri yerle bir olurdu.

Araştırmaya devam edip sonunda Nemesis’in o günle ilgili görüntülerini buldum ama görüntüler arasında bütünlük yoktu. Kameralar bir kapanıp bir açıldığı için ayrı ayrı noktalarda bir belirip bir kayboluyordu. Onu genellikle Opal’de gördüm. Kavgadan sonra götürüldüğü yer de orasıydı.

“Başkan’ın yanından neredeyse hiç ayrılmıyor değil mi?” diye sordum, daha çok kendi kendime konuşuyordum.

Hilal eğilip ne yaptığımı görmek için uzandı. “Vay canına,” diyerek bir ekrana bir bana baktı.

“Sen de bu işlerden anlıyorsun,” dedi ben ekranı incelemeye devam ederken. “Bunu hiç bilmiyordum. Bu odada fazladan bir hacker daha var.”

Cevap vermedim. Eskiden bu konularla daha çok ilgiliydim. Ta ki öğrendiğim şeylerle ne yapacağımı bilemediğim, her gerçeği sırtımda bir yük olarak hissettiğim zamana dek. Genellikle çok fazla bilgi çok fazla keder getiriyordu. Bu yüzden bir şeyleri bilmezden gelmeye çalışmaktansa gerçekten bilmemeyi

tercih ediyordum. Böylesi daha az acı veriyordu. Nasılsa insanlara karşı sınır çizmek konusunda ustalaşmıştım. Görünen yüzleriyle ilgilenmiyordum ki görünmeyene kafayı takayım.

Ben düşüncelere daldığım sırada Hilal'in şaşkınlığı arkamızda duran Ayda'yı güldürdü.

"İşin en önemli noktalarını da biliyor," dedi Hilal'e. "Asla ne bildiğini belli etme. İçinde tutamayacaksan da peşine düşme... Biz çok fazla şey biliriz..." Duraksadı. "Çok fazla sır, çok fazla gerçek, çok fazla yalan... Bu işin en kötü yanı da budur. Sessiz kalmak zordur. Ama öğrenirsin."

"Artık beni susmak zorunda bırakacak şeylerin peşine düşmüyorum," derken arkamı döndüm ve Ayda'nın gözlerine dikkatle baktım. Konuşurken bir şeylere içerlemiş gibiydi, yüzünde kederli bir ifade görmeyi bekledim ama hiçbir şey yoktu. İlk tanıştığımızda gördüğüm neşeli kız tamamen mi roldü, bunu çok merak ediyordum.

"Çok yorulduğum," dedim. "Saklamaktan ve saklanmaktan..."

"Seni anlıyorum." Bakışlarını kaçırdı.

Bir saat kadar sonra odadan ayrıldığımda aklımda hâlâ bu vardı. Belimdeki silahı elimle yoklayıp yemekhaneye girdiğimde Araf'ı boş bir masada tek başına yemek yerken buldum. Karşıda bir başka masada Gülin oturuyordu. Yanında Laza'dan gelen birkaç kız vardı. Arada onlarla sohbet ediyordu.

Makarnamın üzerine peynir alırken onu inceledim, ilk defa böyle görünüyordu. Siyah bir tişört ve kot pantolon giymişti. Spor ayakkabıları da simsiyahtı. Üzerinde hiç renkli bir şey yoktu. Karamel rengi saçlarını atkuyruğu yapmıştı. Yüzünde makyaj yoktu ve böyle çok daha genç ve güzel görünüyordu.

Bakışlarım tekrar Araf'a kaydı. Tabağımı alıp tam karşısına oturduğumda başını kaldırıp baktı.

"Merhaba," dedim.

"Merhaba."

Gereksizdi ama yine de, "Nasılsın?" diye sordum. Şimdiye kadar bu soruya hiç, kötü, cevabı aldım mı hatırlamıyordum. Bir savaşın ortasında bile herkes, iyi, diyordu.

“İyiyim,” dedi yemeğini yemeye devam ederken. “Asıl benim sana sormam lazım.”

“Ben de iyiyim,” dedim lafı dolandırmadan. “Biraz canın sıkkın gibi görünüyorsun.”

“Sebepler insanlar... Laza öyle değil ama Koza odağını çok çabuk kaybediyor. Burada yaşamayı istiyorlar. Buraya alıştılar.”

Neden bahsettiğini anlamam biraz zaman aldı. Elimde çatalla ona bakakaldım. “Bunu gerçekten söylediler mi?”

“Hayır, ama hareketleri belli ediyor.”

“Burada nereye kadar yaşayacaklarmış? Ne sanıyorlar sonsuza dek yetecek bir kaynak olduğunu mu?”

“Bunlar için de saçma sapan çözüm önerileri olduğundan eminim. Dışarı çıkıp yiyecek alıp dönmek gibi.”

“Burada onarı çok rahat bıraktık ve gereğinden fazla alıştılar,” dedim. Tüm antrenmanlara ve yoğunluğa rağmen hayatları boyunca olmadıkları kadar rahatlardı. “Biz ne kadar eğitimlere yüklensek de, bu güvenli ortam onlar için zararlı olmaya başladı.”

“Aynen öyle. Senin iteklemenle gaza geldiler ve sen onları itmeyi bıraktığında balon gibi söndüler. Ne yapmamız gerektiğini hiç bilmiyorum.”

Bacak bacak üstüne attım ve önümdeki tabağa odaklandım. “Endişelenme. Halledeceğim bu meseleyi.”

“Ne yapacaksın? Motivasyon konuşmaları, düellolar onları bir noktaya kadar güçlendiriyor. Sonra tekrar duruyorlar. Sen onlara gereğinden fazla güvündün.”

Makarnamdan bir çatal aldım ve onu çiğnerken ne cevap vermem gerektiğini düşündüm. Haklıydı. Ben onların tam bir özgürlük için savaşacağına inanmıştım ama onlara biraz özgürlük yeterli gelmiş, amaçlarını kaybettirmişti.

“Halledeceğimi söyledim. Onlara çok güvenmiş olabilirim ama kendime daha fazla güveniyorum. Akıllarındaki savaş dışı tüm seçenekleri silip atacağım.”

Mavi gözleri merakla yüzümde gezindiği sırada Kuzey’in

kapıdan içeri girdiğini gördüm. Bakışları odada dolaştı. Beni buldu ama karşımda Araf'ı görünce olduğu yerde durdu. Bir bardak kahve aldıktan sonra gidip şimdi yalnız kalmış olan Gülin'in yanına oturdu.

"Ne yapacaksın?" diye sordu Araf dikkatimi tekrar kendine çekerek.

"Sonra söylerim. Ya da direkt yaptığımda görürsün. Aslına bakarsan ikinci seçenek asıl tercihim."

Bakışları yüzümde dolaştı ve kahkaha attı. "İçimde kötü bir his var."

Anlamamış gibi görünmeye çalışarak ona baktım. "Neden öyle dedin ki?"

"İşte, yüzüne farklı ve masum bir maske indi. Bu, işler karışacak demek."

Başımı hafifçe yana eğdim ve soran gözlerle ona baktım.

"Senin planların genelde kestirilemez oluyor. Ve delice. Sen çok tehlikelisin Hera."

"Bunu bir iltifat sayıyorum."

Tabağını bitirip kenara itti. "Nasıl istersen. Bu arada konuyu geçiştirmeye çalıştığını fark etmedim sanma. Gerçekten nasılsın? Seni kanlar içinde görünce nasıl korktuğumu anlamam. Panzehir gelene kadar yanında bekledim. Keşke daha fazla yardımcı olabilseydim."

"İyiyim. Yardımcı olmuşsun, bu kadarı yeter. Teşekkürler."

Hayatım boyunca etmediğim kadar çok teşekkürü son bir ayda etmiştim, sonu da gelecek gibi değildi.

"Nasıl oldu bu zehirlenme olayı?"

"Bir arkadaşımdan kalan kolyeyi zehirlemişler," dedim. "Bana bir şekilde geri döneceği kesin olan bir eşyayı."

Gözleri karardı. Elini saçından dolaştırıp, "Bu onlar için bile çok aşağılıkça," dedi. "Korkakça."

"Öyle ama ben artık şaşırmıyorum olanlara. Başkan aldığı nefesten bile şüphe et demişti. Başka ne oyunlar oynadı bilmiyorum. Oğlumdan da şüphe et dedi."

"Beni mi kastetti onu mu?"

“Kuzey’i sanırım.”

Huzursuzca olduğu yerde kıpırdandı. “Bak, onu hiç sevmem...” dedi Kuzey’i kast ederek. “Her zaman kendi çıkarlarına göre hareket eder, benim her şeyim dilimdedir. Onun ise içinde. Ben sabırsızım, açıkça saldırır savunma yapma şansı tanırım. Ama o bekler, sonunda öyle bir saldırır ki karşısındakinin savunma yapma şansı olmaz,” bekledi ve bu kısımdan sonrasını istemeyerek dile getirdi. “Ona hiçbir konuda güvenmem ama söz konusu sen olunca, her şeyi yapsa da, sana ihanet etmez. En azından bunu bilerek yapmaz.”

Araf’tan böyle bir itiraf beklemiyordum işte. Son kısmı gerçekten kendinden büyük tavizler vererek söylediğini biliyordum. O normal şartlarda asla Kuzey hakkında iyi bir şey söylemezdi.

“Biliyorum.”

“Başkan’ın seni şüpheye düşürmesine izin verme. Aklını bulandırmak, seni yalnızlaştırmak istiyor çünkü...”

Uzanıp elimi tuttu ve sıktı. “O korkuyor. Bu yüzden ne yaparsa yapsın, her yaptığında büyük bir hata olacak. Asla kazanamayacak.”

Kuzey’in gözlerinin bize kaydığını hissediyordum, omzumun üzerinden geriye baktım. Kuzey’in gözleri elime odaklanmıştı ama bakışlarımı tekrar Araf’a çevirdim. Elini sıkıp, elimi geri çektim ve masadan bir su alıp açtım.

“Ben de buna inanıyorum.”

“En azından güvenebildiğimiz en büyük gerçek bu,” dedi. Bu sözü onun hakkında bilmediğim bir şeyi hatırlattı.

“Merak ettiğim bir şey var,” dedim içtiğim suyun şişesini kenara bırakırken.

“Nedir?”

“Gerçek adın ne?”

Gözleri uzaklara dalıp gitti. Onun konuşmasını beklerken yemeğimi bitirip tabağımı onun gibi kenara ittim. Beklemediği bir anda mı sormuştum? Bu soru için uygun bir zaman olduğunu sanmıyordum. Bazı isimler, bazı insanlar için çok farklı anlamlara sahip oluyordu ve onları dile getirmek zordu.

“Çok zor bir soru mu oldu?”

“Hayır ama... Sadece o ismi kullanmayalı uzun zaman oldu.”

“İstemiyorsan söylemek zorunda değilsin... Canını sıkmak istemiyorum. Sorumu unut gitsin.”

“Yok, problem değil.” Eline bir bıçak aldı ve parmaklarının arasında çevirmeye başladı. “Adım Timur.”

“Timur mu?”

İfadesiz bir yüzle, “Neden şaşırdın?” diye sordu.

“Böyle bir isim beklemiyordum. Gerçi ne beklediğimi de bilmiyorum. Başkan tarih bilir mi?” diye sordum.

Umursamaz bir tavırla omuz silktili, “İşine geldiği kadarını,” dedi. “İsmimin Timurlenk’ten gelip gelmediğini merak ediyorsun.”

“Evet, aslında bunu merak ettim.”

“Hiçbir şey gözünden kaçmıyor. Ve sorunun cevabı evet... Bu yüzden o ismi kullanmaktan nefret ettim. O koyduğu için...”

Tamamen aptal ve cahil birinin başa geçmesini elbette beklemiyordum, Başkan’ın konuşmalarından okuduğu belliydi çünkü okumayan insanın kendi düşünceleri, fikirleri olmazdı. Onlar genelde birilerinden duyduklarıyla sağda solda ahkâm keserdi. Fakat Başkan, hastalıklı da olsa bir ideoloji belirlemişti. Herkesin tarihten aldığı ders ve çizdiği gelecek planı farklı olabiliyordu. Zaten insanlar bu yüzden aynı hataları tekrarlıyor, savaşlar bir türlü son bulmuyordu.

“Bana Araf demelerini istedim,” diye devam etti konuşmaya. “Bir cehennemin de var olduğunu ve benim Gölge’de bunların tam ortasında durduğumu, her şeyi gördüğümü hatırlasınlar diye. Hem yukarıyı hem aşağıyı...”

“Pek umursamamışlar.”

“Ama ben umursadım.”

Dalgın bir şekilde başımı salladım.

“Peki, sen Serra ismini neden seçmiştin? Ya da bu ismi sen mi seçtin?”

Kaşlarım havaya kalktı.

“Söylemek istemiyorsan söyleme.”

Düşündüm, bunu daha önce kimse sormamıştı. Sadece Ayda, ismi ilk seçtiğimde basitçe neden demişti. Ama ben cevap vermeyince de üstelememişti.

“Ölümsüzlük Deneyleri devam ederken tanıştığım, ölüme gönderilen ufak bir kızın adıydı,” dedim. “Asker olmak istediğini söylemişti, ben de hayalini gerçekleştirmek istedim.”

“Özür dilerim.”

Bakışlarımı kaldırdım. “Ne için?”

“Sana bunu hatırlattığım için.”

Acı dolu bir gülümseme dudaklarıma yerleşti. “Hiç unutmuyorum ki...”

Araf bir süre beni inceledi. Üzerime çöken durgunluğu fark edince keyfi tekrar kaçmıştı. “Antrenmana gidiyorum, bana katılsana.”

“Lina yok mu bugün?”

“Çocukların yanında. Kuşak kazanma sınavı varmış. Hem zaten onunla dövüşmek sıkıcı, birbirimizin her hamlesini biliyoruz...”

Sessiz bir şekilde donup kaldığımı fark etti. “Korktun mu yoksa?” Gözleri neşeye parlıyordu.

Korkmamıştım yalnızca aklıma bir plan gelmişti. Araf bu konuda bana yardım edebilirdi. Hatta kesinlikle ederdi. Tek kaşımı havaya kaldırdım. “Gidelim.”

Ayağa kalkarken Kuzey ve Gülin’in konuştuğunu gördüm. Onları unutmuştum. Kuzey hareketi sezince hemen bizden tarafa dikkat kesildi. Kapıya doğru giderken onlara başımla selam verdim. Kuzey başıyla onaylamakla yetindi ama Gülin sırtarak el salladı. Sürekli bu kadar mutlu olması moralimi bozuyordu. Ama bu mutluluğun sahte olduğunu biliyordum. Çünkü hayatta gülecek gerçek nedenleri olan insanlar, böyle yerli yersiz her şeye sırtıp durmazlardı.

Koridorda yürürken, Araf, “Kuzey ile birlikte olduğunu sanıyordum,” dedi. “Ya da onun gibi bir şey.”

“Şimdi aksini düşündüren ne?”

“Bilmem.”

“Sürekli birbirimizin peşinde ya da yanında gezmemiz mi gerekiyor?” diye sordum. “Arkadaşlar başka o başka.”

Durup alayla bana baktı. “Takdir ediyorum seni Ervin,” dedi. “Asla ödün vermiyorsun.”

“Ödün verilecek bir durum var mı?” diye sordum. Ben bu işlerden hiç anlamıyordum ve eğer biriyle birlikte olmak ona sürekli hesap verip kendi hayatımı tamamen kısıtlamak anlamına geliyorsa böyle bir şeyi istemiyordum. “Tabii Kuzey’in rahatsız olduğunu hissediyorum.”

“Rahatsız olmak biraz hafif kalır.”

Söylediğini dikkate almadım. “Ama ya alışacak ya da ben-den uzak duracak,” dedim. “Başka türlü yürümez.”

“Senden başka türlü sü beklenmez. Sana son bir itirafta bulunayım mı?”

Konuşması için bekledim.

“Senden hoşlanmıştım. Serra olduğunu düşündüğümde, sonra gerçek kimliğini görünce de adeta büyülenmişim.” Yürümeye devam ederken bu itirafın sebebini merak ettim. “Ama sonra senin karakterinin çok yoğun olduğunu fark ettim.”

“Yoğun karakter nasıl bir şey oluyor?”

“Net, sert ve zorlayıcısın. Yani seninle orta yolu bulmak gerçekten zor...”

“Ve sen zoru sevmiyorsun?”

“Kısmen. Ben Kuzey gibi oyuncu değilim.”

“Onun oyun oynadığını mı düşünüyorsun?”

“Tam olarak böyle değil,” dedi antrenman odasının kapısında durduğumuz sırada. “O, nabza göre şerbet vermeyi bilir. Eskiler böyle mi derdi? Her neyse. Çok katı ve disiplinlidir ama gerçekten istediği şey için gereken neyse onu yapar. Kontrol hastası bir adam olsa da senin üzerinde bunu kullanmaya çalışmamayı başarır. Senin ona meydan okumandan hoşlanır. Bu onun ilgisini çeker. Ben artık meydan okumalardan hoşlanmıyorum. Onlarla dolu, zor bir hayatım oldu.”

Söylediklerini anlasam da bunları neden söylediğini tam olarak anlayamıyordum. “Bunu şimdi neden itiraf ediyorsun?”

“Sadece aklında bir soru varsa netleştirmek istiyorum. Sana karşı bir şeyler hissettim. Geçmiş zaman... Ama seni hâlâ dostça seviyorum ve arkadaşım olmanı istiyorum. Arkadaşlıklar dürüstlük üzerine kurulmayacaksa hiç kurulmasın.”

Elimle koluna dokundum. Dostça ve anlayış dolu bir dokunuştur. “Araf ben senin zaten arkadaşınım,” dedim. “Aramızdaki şeyleri iş, plan ve Proje’den ibaret sanmana sebep ol-duysam üzgünüm. Ben insanlarla ilişki kurmak konusunda iyi değilim ama alışmaya çalışıyorum.”

Rahatlamış gibiydi. “Bunu duyduğuma sevindim,” dedi.

Omuz silktim. “Sorsaydın daha önce söyledim,” dedim ve kapıyı açıp içeri girdim.

Oda bomboştur, hiçbir silah ya da malzeme yoktu. Beyaz duvarların ve yerlerin ortasında kocaman siyah bir dövuş min-deri duruyordu. Mindere doğru yürürken üzerimdeki hırkayı çıkarıp kenara attım. Silahımı ve bıçaklarımı da hırkanın altına sakladım.

Araf da aynı şeyi yapıp tam karşıma geçti. O da fena halde kas yapmıştı.

“Herkes de takviye kullanıyormuş gibi ekstra kas yapmış,” diye sordum.

Çenesiyle beni işaret etti. “Sen de yapmışsın.”

“Daha fazla yapmamak için uğraşıyorum,” derken ısınma-ya başladım. “Halterci gibi şişmek istemiyorum. Kendimde çok fazlası hoşuma gitmiyor.”

Kendisi de kaslarını gevşetmeye çalışarak alaycı bir ifadeyle bana baktı. “Ben bu konuda da zirveyi zorlarsın diye düşünüyordum.”

“Hayır,” dedim kollarımdaki kaslara bakarak. “Hiç böyle bir isteğim yok. Bu kadarı yeterli, başlayalım mı?”

Ellerini iki yana açıp karşımda durdu. Sağa doğru bir adım attığında hemen ben de hareketlendim.

“Senden bir şey istiyorum.”

Bir adım daha attı, ben de aynısını yapıp mesafeyi korudum. “Söyle.”

“Konuşalım olur mu?”

Durdu. “Dövüşürken mi?”

“Evet.”

“Bu da nereden çıktı?”

Nasıl açıklayacağımı düşünüp sonunda, “Nemesis,” dedim. “Konuşuyor ama karşısındaki konuştuğunda bunu algılamaya çalışırken duraksıyor. Saniyelik kayıplar, dikkat dağınıklıkları yaşıyor.”

“Bu iyi bir avantaj olur.”

“Kesinlikle. O yüzden dövüşürken konuşmaya alışmam lazım.”

“Bu konuda sana yardımcı olmaya çalışırım. Başlayalım mı?”

Başımınla onayladım.

“Zor olmalı,” dedi Araf savurduğum yumruktan kıl payı kurtulup saldırı pozisyonuna geçtiğim sırada. “Savaşta sonra yeni bir hayata adapte olmak...” derken savurduğu bir yumruk başımın üstünden geçip gitti. “Ne yapacağımı hiç bilmiyorum,” dedi nefes nefese.

Hem konuşup hem dövüşmeye çalışması zordu ama yine de idare ediyordu.

“Lina’ya ne yapacağını sordun mu?” dedim.

Bir yumruk daha savurdu ve yumruk omzuma isabet etti. Karşı saldırıya geçip yüzüne bir yumruk indirdiğimde irkildi. Başını iki yana sallarken tekrar savunma pozisyonuna geçti.

“Sormama gerek yoktu, onun da verecek bir cevabı yok.”

Attığı bir tekmeden son anda kurtuldum.

“Bu konular çok sıkıcı. Daha hâkimiyetimi kaybettirecek, beni gafil avlayacak konular lazım.”

“Bu zor. Senin dikkatini ne dağıtır? Savaşla ilgili her şey meseleye daha çok kitlenmene sebep oluyor.” Omuz silkip başka bir yumruktan eğilerek kurtuldum. “Savunma odaklısın, neden?”

“Çünkü silahlar Nemesis’e işlemiyor. Ulaşması zor bir zayıf noktası var...” Nefes aldım. “Bir bıçakla oraya saldırmam için iyi bir zamanlama yakalayana kadar savunma yapmam lazım.” Tekrar eğildim. “Zayıf noktalarına yeterince yaklaşmak için...” Nefesimi geri verdim. Ayağıma çelme takmaya çalıştı, sıçrayıp kurtuldum. “Ona da çok yakın olmam lazım.” Bir yumruk atıp ıskaladı bu sefer ayağıma uzandı, beni yere düşürmeye çalıştı. “Uzun süre savunma yapmam gerekecek. Hem de hiç darbe almadan...” Nefes nefese kalmıştım. Hem konuşup hem dövüşmeye çalıştığım için başım dönmeye başlamıştı. “O çok hantal, bu yönden ona karşı avantajım var.” Sert bir yumruktan son anda kaçtım. “Ben daha hızlıyım,” dedim zar zor.

Karnıma bir yumruk yediğimde yüzümü buruşturup geri çekildim ve Araf bana sert bir tekme indirdi. Yere düştüm ama çabucak ayağa kalktım ve ona sert bir yumruk geçirdim. Buna hazırlıksız yakalandı. Şaşkınlıkla elini kanayan ağzına götürüp, “Hani savunma yapıyordun?” diye sordu.

“Dayanamadım.”

Kan içindeki dişlerini göstererek sırttı ve ayağıma tekrar çelme takmaya çalıştı, yine sıçrayarak geri çekildim. Art arda hamle yapmaya başladığında uzun süre darbe almamayı başardım ama sonunda suratıma bir yumruk yedim.

Öfkeyle bağırıp ayağımı yere vurdum. “Yine,” dedim. “Darbe almadan ne kadar uzun süre idare ettiğimi görmem lazım.”

“Biraz dinlenmelisin.”

“Tekrar saldır,” diye ısrar ettim tekrar karşısına geçerek. “Belki de onunla karşı karşıya gelmeden önce beni yoracaklar.” Gardımı aldım. “Ama daha sert ol. Gerekirse temsili silahlar kullan. Acıma.”

Uzun uzun bana baktı. “Çok öfkeli görünüyorsun,” diye mırıldandı.

“Yeterince dayanamıyorum,” dedim.

Saate baktı. “Yarım saattir dövüşüyoruz. On dakika tek darbe almadan ayakta kaldın.”

Başımı iki yana salladım. "Yetmez."

"Hedefin ne?"

"Bir saat."

Kaşları çatıldı. "Ne?"

"Bir saat," dedim. "Bak bu son şansımız. Uzun zamandır boş düellolar dışında doğru düzgün antrenman yapmadım. Savunmam zayıf."

Şok içinde bana baktı. Duydukları sanki dünyanın en saçma şeyiydi. "Senin mi savunman zayıf? Sen buna zayıf mı diyorsun? Burada kan ter içinde kaldım."

"Nemesis bir makine, yorulmuyor."

"Nereden biliyorsun?"

Omuz silktim, uzaklaşıp yerden iki şişe su alarak birini ona uzattım. "Öyle varsayıyorum."

"Hep en kötü olan ihtimale hazırlanma inadin..."

"Şimdiye dek zararını görmedim. Sonuna kadar geldik, şimdi işimi şansa bırakamam." Suyumdan büyük bir yudum aldım. Baktığımda Araf elindeki suyu bitirmişti bile.

"O zaman tekrar başlayalım..."

Ne kadar zaman geçtiğini hatırlamıyordum. Ama artık ne tek kelime edecek, ne de elimi kaldıracak halim kalmıştı, o yüzden sadece yüzüme inen yumruğu, sonra da yerin ayaklarımın altımdan kayıp gittiğini hissettim. Sırt üstü mindere yığıldığımda gözlerimi sıktım. Sesli bir şekilde nefesimi bıraktım.

"Resmen," derin bir nefes aldım her yerim acıyla sızladı, "Kemiklerim birbirine girdi," dedim. Sersemletici bir acı hissi sırtımı ve yüzümü kavurdu.

"İyi misin?"

Öksürmeye çalıştım ama bunu bile yapamadım. "Hayır," dedim nefes nefese. "Resmen tükendim."

Başını çevirip saate baktı. "İki saat olmuş."

"En son kaç dakika dayandım?"

"On yedi," dedi. "Tebrikler, neredeyse iki katına çıkardın ve bunu çok yorgun olduğun halde yaptın. En son noktada kolunu bile kaldıramadın. Bence gayet güzel gidiyordun."

Yutkunup, bana bir anda çok ilginç gelmeye başlayan tavana baktım.

Araf tek dizinin üstünde durup üzerime doğru eğildi. İyi olup olmadığımı anlamaya çalışır gibi yüzümü inceledi. “İyi misin?” diye sordu.

“Harikayım,” dedim.

“Haşatsın,” diye düzeltti. “Kendini bu kadar yormamalıydın.”

“Hayır, hayır. İyiyim. Ama kolumu kaldıracak halim yok. Ve sen hâlâ ayaktasın.”

“Ben saldırı halindeydim. Darbeleri alan ve savuşturan sendin. Defalarca düşüp kalktın ve bu daha yorucu. Farkında değilsin, adrenaline kapıldığın için hissetmedin ama çok sert darbeler aldın. Aramızdaki kilo ve kas farkını da hesaba kat. Bayılmaman mucize. Gerçekten çok dayanıklısın ama görünen o ki sana yeterli gelmiyor. Memnuniyetsiz bir şekilde suratını astın.”

Susmaya karar verdim, moralim bozuktu ama o uzanıp omzumu dürttü. “İstersen ekip getireyim. Tek savunma yap.”

Gözlerimi kırıp ona bakmaya çalıştım ama bulanık görüyordum. “İyi fikir.”

Gözlerini devirdi. “Ervin, şaka yapmıştım.”

“Ben ciddiymdim,” derken gözüm kapıya takıldı. Kuzey kapıda durmuş bize bakıyordu. Yüz ifadesine ve beden diline bakılırsa oldukça mutsuz ve agresif görünüyordu. Ne zamandır burada olduğunu merak ederek Araf’a döndüm. Bu kadar saat dayanması bile mucizeydi.

“Kenara çekil de ayağa kalkayım,” dediğimde iç geçirip elimi tuttu ve kendiyile birlikte ayağa kaldırdı.

Omuzlarımı tutup, “Gerçekten iyisin değil mi?” diye sordu, sesi endişeliydi.

“İyiyim,” dedim. Toparlanmıştım, en azından artık daha rahat nefes alabiliyordum ve bu da bir şeydi. Bu sırada durduğu yerden ayrılan Kuzey yanımıza geldi.

“Ne yapmaya çalışıyorsun? Üstün başın kan içinde...”

derken gözleri üzerimde dolaştı. Üzerimden bir tank geçmiş gibi görüldüğüme emindim. Bir nevi geçmiş sayılırdı. Nasıl bu hale geldiğimi anlayamıyormuş gibiydi. Bakışları Araf'a kaydı. "Sen mi yaptın?"

"Çalışıyoruz," dedim. "Nemesis'e karşı strateji belirledim. Yeterince savunma yaparsam dikkatini dağıtıp zayıf noktalarına saldırayabilirim."

Kuzey, gözlerini kırptırdı. Pek savunma yapamamış gibi görünüyordu olmalıydım. Ama iki saattir sayısız darbe yemiştım. Yorgunluk da eklenince görüldüğümde daha kötü bile olabilirdim.

"Ben yaptım," diyerek araya girip onun unutturmaya çalıştığım sorusunu cevapladı Araf, "Sana ne ki?"

Kuzey'in bakışları öyle bir sertleşti ki nefesimi tuttum. Bu bakışı çok iyi tanıyordum. Başını yavaşça Araf'a çevirdi. Hemen Araf'la göz göze gelmeye çalıştım ama onun da gözleri Kuzey'in üzerindeydi.

"Sakın bir şey söyleme," diye uyardım Araf'ı. "Sakın." Beni dinlemedi.

"Senin ondan döktüğün kanın binde biri değil bu. "

Çok belden aşağı bir darbeydi bu. Olacakları tahmin etmek zor olmadı. Kuzey, Araf'a sert bir yumruk savurduğunda kolunu son onda yakaladım. Bunun hayatımda en hızlı davrandığım anlardan biri olduğunu tahmin ediyordum. İkimizin de dengesini sağlamak zor oldu. Kolunu sıkı sıkı tutup önüne geçtim. "Yapma," dedim. "Bana yardım ediyordu."

Bir adım attı, yüzündeki ifadeden belliydi; durmayacaktı. Aralarına girdim yoksa çok kan akacaktı. Ama bu onu daha da öfkeliendirdi.

"Kenara çekil," dedi buz gibi bir sesle.

"Sen çek," dedim. Aslında bunu yapması hiç de zor olmazdı. Zaten dokunsa devrilecek gibiydim.

O kadar öfkelenmişti ki gerçekten kendine hâkim olmayı başarması mucizeydi. Bakışları Araf'a odaklanmıştı. Beni kenara çekmeye çalışmadı ama sözlü olarak bir atak yaptı.

“Senin artık her şeyi ortaya sermenden sıkıldım,” diye bağırdı. “Yıllardır sağda solda benimle ilgili konuşuyorsun. Her fırsatta belden aşağı vurmaya çalışıyorsun. Senin onlarca sırrını bildiğim halde konuşmadım. Yaptığın her şeyin üstünü örtmek zorunda kaldım. Ve inan bunun sebebi sana olan sevgim ya da saygım değil. Hepsi annen arkasını kollamamı istediği içindi,” dedi. “Benim sabrım sonsuz değil Timur. Daha fazla zorlama, kan dökülür... Annene dua et çünkü ben bir söz vermemiş olsaydım ve babam yaptıklarını öğrenseydi, seni çoktan gebertirdi. Ya da bunu ondan önce ben yapardım.”

Araf’ın yüzünde hiçbir kas oynamadı. Kuzey’e bakmaya devam etti.

“Hadi itiraf etsene,” dedi Kuzey. “Yoksa her şeyi ben anlatacağım.”

“Sen anlat,” dedi Araf. “Bakalım ne biliyormuşsun.”

“Cennet’te yaşamak için anneni terk ettin,” dedi Kuzey. “Sonra saçma sapan bir isyan planı olan çocuklarla takıldın. Onları yüreklendirdin, umudun ve inancın bile yoktu. Senin olayın bu, sadece rahatsız etmek... Araf ismini bile bu yüzden seçtin. Cennet’e meydan okumak için... Ama şunu bil, eğer senin bu işe dâhil olduğunu gizlemeseydim affedilmezdin.”

“Affedilmek istemiyordum.” Araf’ın yüzü öfkeyle gerildi. “Hayatın boyunca her şeye sahip oldun,” dedi. “Ama hep hoşnutsuzdun. Hep ukala, sert, soğuk, minnetsiz... Bu yüzden senden nefret ediyorum. Şimdi de gelmiş sanki benim arkamı kollaman ödölmüş gibi davranıyorsun.”

“Sen o kadar aptal ve körsün ki,” dedi Kuzey öfkeyle. “Babama o kadar benziyorsun ki. İkinizin de tetikleyicisi geçmişin verdiği eziklik. Bu yüzden içiniz soğumuyor. Sen benim ne yaşadığımı ne biliyorsun? Tüm gördüğün terk edilen bir çocuk, terk edilen bir kadın ve zengin bir baba...” Öfkeyle soludu. “O babanın sahip olduğu her şey benim annemindi! Onun gücüyle var oldu. Sen onun gücüyle yukarı çıktın. Benim annem sana istediğin şey olma fırsatı verdi. Ruh öldürme saçmalığına yalnızca bir kez maruz kaldın. Ruh hastası bir manyakla

oturamadığın sofralar, geçiremediğin zamanlar yüzünden mi bu kadar karamsar ve öfke dolusun? Acaba bunları yapsaydın nasıl olacaktın? İşte ben de bunu merak ediyorum... Sen ve annen kurtulmuşsunuz. O adamın sizde açtığı yaralar ne kadar derinse bizde sebep oldukları yüzlerce katı kadar derin. Bir o kadar da sürekli. Bırak artık o ruh hastası için yas tutmayı, acı çekmeyi..." dedikten sonra başını iki yana sallayıp odayı terk etti.

Ne diyeceğimi bilemeden Araf'a baktım. Yüzünde allak bullak bir ifade vardı. "Hiç olanları bu açıdan düşünmedin değil mi?" diye sordum. Başını kaldırıp yüzüme baktı. Gözlerinde çok tanıdık bir ifade vardı. O da dağılmıştı. "Çok belden aşağı bir vuruştun," dedim. "Sen biraz olanları düşün..."

Ve Kuzey'in peşinden gittim.

Onu odasında öfkeyle volta atarken buldum. Hiç konuşmadan odanın içinde gezindim ve duvara yansıttığım bir aynanın karşısında yüzümdeki kanı silmeye başladım. Ne yorum yapacağımı bilmiyordum, o odanın içinde bir ileri bir geri yürürken sessizce aynadan yansımamı takip ediyordum. Üstümdeki kanı tamamen temizleyip duvara yaslandım ve sakinleşmesini bekledim ama sakinleşeceği yoktu.

İç geçirip önüne geçtim. Adım atmak üzereyken durup öfkeli gözlerle bana baktı.

"Sakinleş," dedim.

Başını iki yana sallayıp diğer tarafa doğru yürümeye başladı. Bu sefer o taraf yöneldim ve yine önünü kestim. "Tamam, yıllardır içinde biriktirdiğin öfkeyi dışa vurdun. Artık sakinleş."

"Ne?"

"Araf'a olan öfken," dedim. "O da artık bir şeylerin farkında."

"Onun neyin farkında olup olmadığını umursuyor muyum sence?"

"O zaman bu öfkenin sebebi ne?"

Önce cevap vermedi sonra sert bir şekilde iç geçirdi. "Sence ne?"

İşte bu konuya hiç değinmek istemiyordum o yüzden iç geçirip yanından uzaklaştım, yatağın üstüne oturdum ve ona baktım. Hâlâ bir ileri bir geri dolanıp duruyordu odada. Sakinleşmesini bekledim ama sakinleşecek gibi görünmüyordu.

“Başım döndü,” dedim sıkıntıyla. “Artık duracak mısın? Yoksa bu bana, burada istenmiyorsun git, deme şeklin mi?”

Durup bana baktı. “Ne alakası var Ervin?”

“Yanına gelen birini bu şekilde görmezden gelmek, arkasını dönmek, seninle konuşmak istemiyorum yanımdan gitmeni istiyorum, demektir.”

Söylediklerime yorum yapmadı, başını iki yana sallamakla yetindi ve şakaklarını ovdu. O kadar dönmekten başına ağrı girmişti belki de.

“Söylemek istediğin bir şey varsa söyle...”

Ayağa kalkıp yanına doğru yürüdüğüm sırada sessizce beni izledi. Ona yaklaşıp bir iki adım gerisinde durdum. Başımı kaldırıp gözlerine baktım. “Sakinleş,” dedim. “Boşuna öfkeleniyorsun. Ben onun söylediği şeyi umursamıyorum.”

“Sebeplerim bana gayet mantıklı geliyor.”

“Bu hep böyle mi gidecek? Bu konu aramızda hep problem mi olacak?”

“Bana, kendini affetmek başkasını affetmekten zor demiştin, haklıydın.”

“Affetme,” dedim. “Ama bu kadar da önüne getirme. Bazen yaptıklarınla rahat başa çıkıyor gibi görünüyorsun, bazen de seni çıldırtıyor. Bu gerçeği, yaşananları, bağla bir taşa zihninde bir denize at. Bırak kalsın orada. Ben öyle yapıyorum.” Ona yaklaştım elimle yüzüne dokundum. “Bırak kötü olan ne varsa dipte kalsın. Baktığında sadece denizin kendisini gör.”

“Kimse, o hapisanede olanların benim için ne kadar zor olduğunu tahmin edemez,” dedi. “Sanki bunu gerçekten isteyerek yapmışım, seni yüz üstü bırakmışım gibi konuşma hakkını senden başka kimseye vermem. Ben, hep bir çıkış yolu aradım...”

“Biliyorum,” diye fısıldadım. “Bunu içten içe oradayken de biliyordum.”

Elimi tuttu ve avucumun içini öptü.

Odanın kapısı çalındı. Elimini bırakmadan dönüp kapıya baktı. Araf perişan bir halde içeri girdi. Mavi gözleri çakmak çakmak olmuştu.

“Gelebilir miyim?”

Kuzey’e baktım. Sinirli bir şekilde başıyla onaylayıp elimi bıraktı.

Araf’ın bakışları Kuzey’in üzerinde durdu sonra bana döndü. “Ben... Kardeşimle konuşmak istiyorum.”

Kuzey sessiz kaldı. Yüzüne baktım ama hâlâ sert ve amansızdı.

“Benim yapacak işlerim var zaten,” dedim Kuzey’e direkt reddetmeden önce düşünme fırsatı vermek için. Bir şey demedi... Odadan çıkarken destek vermek için Araf’ın koluna dokundum. Kapıyı arkamdan kapattığımda gözlerimi de kapattım ve soluklandım.

“Lütfen artık bu meseleyi halledin,” diye fısıldadım kendi kendime...

Duştan çıkıp giyindim ve aynanın önüne geçip yaralarım krem sürmeye başladım. Kaşım yarılmıştı, dudağımın kenarı da çizilmişti. Krem iyileştirirken hafif bir yanmaya sebep oluyordu. Yüzümü buruşturup kollarımı inceledim ve oradaki yaralara da krem sürdüm. Saçlarım sürekli elime dolanıp duruyordu. Kollarımı iki yana indirip kendime baktım. Aynaya bakarak, kim olup kim olmadığımı anlamaya çalıştığım yıllarda saçlarımı uzatmak alışkanlık haline gelmişti. Sanki bakışlarımı onların arkasına gizleyebilirmişim gibi... Ben Hera mıyım yoksa Ervin mi? İyi biri miyim yoksa kötü mü? Kendimi tanımlamak ve anlamak için harcadığım onca zaman ne kadar büyük bir kayıptı. Oysa isimlere, kimliklere ihtiyacım olmadığını, yaptığım hamleleri, hataları ya da iyi kötü her şeyi farklı kimliklere yüklemem nasıl büyük ahmaklıktı. Kendimi parça-

lamam, bu bölünmeyi kabullenmem ne büyük bir hataydı. Bu benim, bunu ben yaptım, bunu ben hissettim demek bu kadar zor olmamalıydı. Kendi görüntümden korkmamam gerekirdi.

Odama dönüp çekmeceleri karıştırdığım sırada Kuzey içeri girdi. Elimde bir makasla dönüp ona baktım.

Bir şey demesini bekledim ama o da neden buraya geldiğini bilmiyor gibiydi. Tıpkı son zamanlarda kendimi her fırsatta onun yanında bulmam gibi o da sürekli yanıma geliyordu...

Hiçbir şey sormadım, o da hiçbir şey söylemedi. “Tam zamanında geldin,” dedim. “Banyoya gelsene, yardımın lazım...”

Tek kaşını havaya kaldırırsa da ikiletmeden peşimden geldi. Aynanın önünde durduğumda makası omzumun üzerinden geri uzattım. “Saçlarımı keser misin?”

Makası aldı ama sadece bu kadardı.

“Ağırlık yapıyorlar,” dedim. “Taraması ve kurutması zor, yatarken dolaşp düğüm oluyorlar.” Aynadan yansımasına bakarak sordum. “Neden öyle garip bakıyorsun? Uzun saç mı seviyorsun?”

Gülümsedi. “Benim için fark etmez,” derken saçlarımın bir kısmını geriye doğru çekti ve eliyle düzeltti. “Sadece Ender’in söylediği bir şey aklıma geldi. Bir şeyleri aşp aşmadığını merak ettim.”

“Kimlik karmaşasından söz ediyorsun.”

Başıyla onaylarken saçlarıma bakıyordu.

“Aştım gibi bir şey.”

“Sevindim... Nereye kadar keseyim?”

Köprücük kemiklerimin tam üstünü işaret ettim. “Bu kadar yeter. Toplayabileyim.”

Saçlarımı omzumun üzerinden geriye çekip bir süre inceledi.

“Bu çetin görev için senden iyisini bulamazdım,” diye mırıldandım. Adım gibi emindim, dümdüz bir şekilde kesmeyi başaracaktı.

Yorum yapmadı gerçekten de tamamen dikkatini işine vermişti. Makastaki bir düğmeye basınca önünde ışıktan bir çizgi belirdi.

“Başını biraz öne eğ,” derken hafifçe eliyle itti ve kesmeye başladı.

“Her işinde bu kadar ciddiyetle mi çalışırsın?”

“Şştt. Konuşma yamuk olacak.”

Bir anda gözlerimi devirme isteğiyle doldum.

Pürdikkat çalışmaya devam etti ve dakikalar sonra yerde duran saçlarıma bakıp başımı kaldırdım. Makası kenara bırakırken aynada göz göze geldik.

“Çok fazla saç güzelliğini gölgeliyormuş,” dedi önüme düşenleri yüzümden geri çekerken. Yıllar sonra ilk defa aynada farklı bir yansıma görünce içim heyecandan kıpır kıpır oldu.

Korktuğum başıma gelmişti, saçlar kısalınca gözlerim daha da belirginleşmişti. Kuzey’in tek kolu belime dolandı ve yanığıma bir öpücük kondururken sıırttı. “Neredeyse göz ve dudak olarak doğacakmışsın. Bir de elmacık kemikleri... Bir kez sert bakar mısın?”

Anlamayarak ona baktım.

“Şu ‘bas geri’ bakışlarından birini yap diyorum.”

Çenemi havaya dikip kaşlarımı çattım, yüzümü tamamen ifadesizleştirdim birkaç dakika bekledim ve normale dönüp ona baktım.

“Çok ilginç. Buna hiç alışamıyorum.”

“Neye?”

“Bu kadar hızlı ve sağlam bir şekilde ifadeni değiştirebilmene...”

“Aynısını sen de yapıyorsun...” Konuşmayı kesip resmen ağzım açık ona bakakaldım. “Sen... Saçlarımı kesince gözüne çok sevimli geldim ve hâlâ eski etkiyi bırakabiliyor muyum diye beni denedin,” dedim parmağımı suçlarcasına ona doğrultarak.

Kahkaha attı.

Gözlerimin kocaman açıldığını hissettim. “Sana inanmıyorum,” diye söylendim.

“Yüzüne bakıyorum ve her şeyden önce kocaman mavi gözler görüyorum,” dedi sırtarak. “O kadar güzel ki...”

Eğilip yerdeki saçları topladım ve çöpe attım. Ellerimi yıkarken gözlerim tekrar aynadaki yansımama takıldı. Bir konuda haklıydı, saçlar gerçekten dikkat dağıtıcıydı. Ve Kuzey'in sinirimi bozan 'sevimli' olduğum düşüncesine rağmen ben yeni halimi sevmiştim.

BÖLÜM ON ALTI

İnsan, sevgi ve neşe ile sertleşmez.
Bunu acı ve öfke yapar.

Kontrol odasında Kuzey ile yan yana oturmuş tesisi araştırıyorduk. Oda kalabalıktı ama herkes kendi işine odaklanmıştı. "Tesis'in içine sızmayı başardık," dedi Kuzey ekranı işaret ederek.

Sandalyemi sandalyesine iyice yaklaştırdım. "Bunlar güncel mi?" diye sordum hevesle. Bir boruyu andıran geniş koridorlarda cihazlara bağlı yüzlerce gümüş rengi robot vardı. Nemesis'e benzemiyorlardı, insana da benzemiyorlardı. Hepsi seri üretim gibi görünüyordu.

"Evet, güncel," dedi.

"Görüntülere nasıl ulaştık demiştin?" derken dalgın dalgın başımı kaşıdım.

"Erva ve Ayda ile içeri bir mikro drone gönderdik," dedi. "Kimse farkına varmadı."

Üçü, ben General ile toplantılar yaparken benden gizli bunlarla uğraşmıştı. Ve şimdi bu sayede tesisin her bir detayı avucumuzun içindeydi.

"Tesiste insan var mı?" diye sordum.

"İçinde yok," diye cevap verdi. "Ama dışında ufak bir filo ve birkaç pilot var."

“Hava saldırısı ihtimaline karşı...”

“Aynen öyle.”

Elimi çeneme yasladım ve Kuzey’e baktım. “Siz muhteşemsiniz.”

“Yakın bir zamanda burayı ziyaret etmemiz gerek, robotların nakli yapılmadan önce.”

“Kesinlikle,” derken tesisin içini incelemeye devam ettim. “Burayı tamamen yerle bir edebilecek tek bir uçak var...” derken Hilal konuşmamı böldü.

“Ervin, Başkan bağlantı talep ediyor.”

Kuzey ile birbirimize baktık. “Cevap verecek misin?” diye sordu.

“Hayır, saçma sapan şeyler söylemek dışında bir şey yapmıyor,” dedim.

“Ervin!” dedi Hilal. “Çok ısrarcı.”

“Belki Nemesis tamir edilmiştir,” dedim. “Onun şovunu yaparken bize son halini gösterir. Yeni bir zayıf nokta keşfederiz.”

Sandalyemi itip ayağa kalktım. “Hilal, bağlantıyı kur.”

Bir saniye sonra Başkan karşımdaydı.

“Beni görmeden duramıyor musun Başkan?” diye sorup etrafını inceledim. Nemesis ortalarda yoktu, hayal kırıklığına uğramıştım.

Tam konuşacakken durdu ve beni süzdü. “Oo saçlar gitmiş, depresyonda mısın Hera?”

Ne alakaydı ki şimdi bu? “Sen daha ne kadar saçmalayacaksın inan çok merak ediyorum.”

“Sadece durumu çözmeye çalışıyorum. Pes edersen hemen et de bu işi bitirelim. Sıkılmaya başladım.”

“Nemesis nasıl?” dedim sorusunu cevaplamak yerine. Bu adama şu an katlanma sebebim buydu. “En son hiç iyi görünmüyordu, senin o kusursuz silahın. Ama eminim sorunu çözmüşsünüzdür.” Yem atıyor ve yutmasını umuyordum. Bana onun hakkında bilgi vermeliydi...

Gözleri karardı. “Bazı teknik aksaklıklar yaşanmış,” diye mırıldandı.

“Seni bunun olacağı konusunda uyarmıştım.”

“Bir daha olmayacağını sana garanti ederim.”

Tatlı tatlı gülümsedim. “Garanti belgesi makineler konusunda önemli bir güvencedir. Hatırladım. Senin şu makine, servisten çıksın senin için bir deneme testi daha yaparım.”

Gözlerini kıstı. “Bu özgüven bitirecek seni.”

“Ucuz makinen beni yok edeceğini söylerken bu ne oluyordu?”

Odanın ortasındaki bir masaya yaslanıp bacaklarımı üst üste attım. “En azından ben gerçekçi davranıyorum.”

Onunla konuşmak yerine ondan daha çok dikkatimi çekiyormuş gibi tırnaklarımı inceledim.

“Senin dikkatini çekemiyorum öyle değil mi?”

“Pek değil,” diye mırıldandığımda Başkan tekrar güldü. Bugün her zamankinden daha neşeliydi. Bunun hayırlı bir sebebi olamazdı.

“Saçlarını beğendim Hera,” dedi. “Ama keşke kestirmek için biraz daha bekleydin. Şimdi söyleyeceklerim seni tekrar bunalmaya sokacağı için...” Durup düşünüyormuş gibi yaptı ve yarım ağız sırttı. “Yok ya, bunları atlatmak için saçlar yeterli gelmez. Belki... Birkaç kişiyi daha öldürtürsün, ha Genel Bölge’deki çocuklar ha Koza’dakiler. Ne fark eder. Geldikleri yer aynı.”

Ellerimi yavaşça indirip başımı kaldırdım ve Başkan ile göz göze geldim. Dudakları büküldü. “Öğrenemeyeceğimi mi sandın? Ya da diğerlerine senin nasıl bir hain olduğunu anlatmayacağımı? Bir kahraman gibi ortada dolanıyorsun. Ama sen de ellerinde benim kadar masum kanı taşıyorsun.”

Odada kimlerin olduğunu hatırlamaya çalıştım, dönüp kimseye bakamıyordum. Bakışlarım Başkan’ın mavi alaycı gözlerine kitlenmişti. “Ben, asla, bir kahraman olduğumu iddia etmedim,” dedim. “Aksine, her zaman sana senin gibi olduğumu söyledim.”

“Ah, evet. Söylemiştin.” Kahkaha atarken lüleleri hoplayıp zıpladı. “Ama ben bu kadar benim gibi olacağını tahmin etmemiştim... Benden bu kadar nefret etme sebebin, bende kendini

görmemiş meğer. Her şey netleşti Hera. Sırrın sayesinde aydınlandım.”

Odada herkes donup kalmıştı. İfadesiz bir şekilde yüzüne bakmak ilk defa bu kadar zor oldu. Elimi indirip masanın kenarını kavradım.

“Ne oldu Hera? Damarına mı bastım?”

Buz gibi gülümsedim. “Sen benim hep damarıma basıyorsun. Ama bunun iyi bir şey olduğunu sanma. Hepsi senin zararına...” Başımı hafifçe yana eğdim. “Hesabına yazıyorum. Tüm bunları sana er ya da geç ödeteceğim anlamına gelir bu.”

“Sen önce kendi hesaplarını kes. Ben sana sadece bir soru soracağım Hera.” Elindeki tablette gözleri dolaştı. “Burada 2277 yılında, Genel Bölgeler’de yaşanan toplu bir infazdan söz ediliyor.” Bakışları yüzüme kaydı. “Yirmi yedi genç, isyana teşebbüs sebebiyle ölüm emri almış. Emri veren komutanın notlarında...” Bakışları tekrar ekrana kaydı. Midem bulanıyordu. Hızlı hızlı nefes alıp verdiğimi fark ettiğimde kendimi güçlkle zapt ettim. “O gençleri ifşa eden kişinin adına bakıyorum ve... Ervin Altan...” Parlayan gözlerle bana baktı. “Bu sensin!” Bir kahkaha daha attı. “Dünya çok garip ha Hera? Kendi halkını korumaktan söz eden bir kahramandan, senden hiç beklemezdim bunu doğrusu. Hayat sürprizlerle dolu!” Odada çıt çıkmıyordu. “Ayıp değil mi bu yaptığın? Sen ne korkunç bir şeymişsin, hiç fark edememişim. Ah bir taraf değiştirseydin, seninle dünyaya hükmederdim. Bu acımasızlık, bu ikiyüzlülük... Çok tanıdık.”

“Ben çocuktum. Söylediğim sözlerin nereye gittiğini bilemedim,” dediğimde odadaki gerilimin düştüğünü hissettim. “Bir bahane sayılmaz, ben de bahane peşinde koşmuyorum. Sonuçlar ortadayken nedenlerin çok önemi yoktur. Ama yine de bunun pişmanlığını yaşamadığımı sanma. Çocukken yaptığım bu yanlışın bedelini ödemediğimi de sanma.”

Masadan uzaklaşıp ekranın tam karşısında durdum ve doğrudan Başkan’ın gözlerine baktım. “Ben yaptığım hata için kendimi affetmedim. Kendime çok fazla acı çektirdim.”

Yüzünde acıma dolu bir ifade belirdi. Bunu beni delirtmek için yaptığı belliydi.

“O yüzden Başkan. Sana bile isteye yaptığın onca katliam için daha azını yapacağımı sakın düşünme. Kendime acımadım. Sana hiç acımam, her fırsatta bir açık yakaladığını sanıp karşıma dikiliyorsun. Hiçbir işe yaramıyor. Ben kelimelerle veya geçmişimle yıkılmam.” Ekranı iyice yaklaşıp Başkan’ın yüzünü inceledim ve gördüğüm ifade yüzünden gülümsedim. “Yüzün asıldı Başkan.”

Cevap vermedi. Sinirleri tepesine çıkmıştı anlaşılan. Beni yıkacağını görmeyi hayal etmişti ama işe yaramamıştı. Hiçbir şey söylemeden aramayı kapattı.

“Aynen böyle,” dedim. “Her sıkıştığında ardına bakmadan kaç.”

Nefesimi bırakıp etrafıma baktım. Herkesin gözü üzerimdeydi.

Ayda öne çıkıp, “Ne duruyorsunuz?” diye bağırdı. “Dönsenize işinize!”

Tek kelime etmeden odadan çıktım.

Doğruca Kuzey’in odasına gittim ve içkilerin olduğu masadan bir bardak aldım, bardağı doldurup tek dikişte bitirdim. İkinci bardağı doldurdum. Odanın kapısı hızla açıldı ve ne olduğunu anlayamadan bardak elimden alındı.

“Alkolik olacaksın başıma,” dedi Kuzey sert bir sesle.

“Sadece bir bardak içtim.”

Kuzey hiçbir yorum yapmadan elimden aldığı bardağı kendi başına dikti ve boşalan bardağı masaya geri bıraktı.

Masaya uzandım ama elini hızla vurunca tüm şişeler yere dökülüp kırıldı. Ayaklarımın altına doğru sıvılar aktı. Önce yerdekilere sonra Kuzey’e baktım.

“Hep böyle başlar,” dedi. “Bir kez ipin ucunu kaçıırırsan tekrar toplamam zor olur, anladın mı? En iyisi hiç başlamak... Acılar böyle unutulmaz, kafa da böyle dağıtılmaz ya da toplanmaz. Anlıyor musun? Zayıflık bu, hatta düpedüz aptallık... Unutmak için sarhoş olacaksın ama her seferinde

gerçeklere ayılacaksın. Bu sonu olmayan bir döngü, insanı paramparça eder. Beni anlıyor musun?”

Başımınla onayladım.

“Senin yöntemin değil bu,” diye fısıldadı. “Hatırla, sen bunu ahmakça bulursun.”

Geçmişim beni yıkamaz derken yalan söylüyordum. Beni bir tek geçmişim yıkıyordu. Sert duruşlar, öfkeli bakışlar arkasında bunu saklıyordu işte. Bir enkazı, bir dolu acıyı, pişmanlığı...

İnsan neşe ve sevgi ile sertleşmez, bunu sadece acı ve öfke yapar. Buz gibi görüntüler, insanların içinde taşıdığı ne yangınları gizler. Kimse bilmez.

“Hatalar geçidinde puan topluyorum... Hatırlıyor musun?” diye sordum usulca. “Hapishanede bana neden rahatsız olduğumu sormuştun...” Anıyı net bir şekilde hatırlamaya çalıştım.

Yüzünde sıkıntılı bir ifade oluştu. “Hatırlıyorum.”

“Yeşil bir şeyler demiştin...” Hikâyeye nereden ve nasıl başlayacağımı düşündüm. Yaşananlar her açıdan berbat görünüyordu.

Soran gözlerle bana baktı.

“Genel bölgelerde tanıdığım bir çocuktu,” dedim. “Adı Umut. Yani ben öyle diyorum. Adını bilmiyorum. Soracak kimse yoktu. Öğrenmek isteyecek kadar cesaretim de.”

Yüzündeki ifade sertleşirken bakışlarını yüzümde dolaştırdı. “Kim bu Umut?”

Hemen cevap veremedim. Neyi nasıl anlatacağıma karar veremediğim için “Uzun hikâyeye, şuraya oturalım,” demekle yetindim. Zaman kazanmaya, aklımı toplamaya çalışıyordum. Belki anlatsam rahatlardım, özgür kalırdım, bunu umuyordum.

Asabi bir şekilde peşime düştü ve yatağa oturduğumda gelip karşıma oturdu. “Umut kim?” derken dikkatle beni izledi. Sorgu moduna girmemek için kendini zor tutuyormuş gibi bir hali vardı. Sanki dilinin ucuna gelen diğer soruları tutmak için çabalıyordu.

“Umut genel bölgelerde yaşayan bir çocuktı, açık kahverengi saçları ve yeşil gözleri vardı,” dedim. “Benim yaşlarımdaydı, belki bir iki yaş daha büyüktür. Ama çok farklı biriydi. Onunla bir gün kullandığım hava aracı yanlışlıkla genel bölgelere iniş yaptığında tanıştık...”

Başlarda sert bakan gözleri, hikâye ilerledikçe yumuşadı ve o sertlik yerini anlayışlı bir ifadeye bıraktı. Yıllarca içimde tuttuğum sır, artık bana ağır gelmeye başlamıştı ve onu daha fazla içimde tutamayacağımı hissediyordum. Sonsuza dek bu vicdan azabıyla ve pişmanlıkla yaşayamazdım. Her şeyi anlattım.

“Özür dilerim diye fısıldadım,” dedim sonunda. “Ama sadece başını iki yana sallayıp gülümsemekle yetindi. Bu hareketin anlamı neydi bilmiyorum. Özrünü kabul etmiyorum mu demek istedi, yoksa seni suçlamıyorum mu? Gördüğü son gözler benimkiler oldu. Belki de bu yüzden kendi gözlerimden korkuyorum. Ona ne hissettirdim? Bana yardım ettiği ve beni o bataklıktan çıkardığı için pişman mıydı? Keşke orada kalsaydın mı demek istemişti? Zihnimi kemiren o kadar soru var ki...” İç geçirdim. “Gün geliyor, söylemeye fırsatın varken söyleyemediğin o tek söz hayatının en büyük pişmanlığı oluyor. Bunun ne kadar acı verici olabileceğini bilemezdim, çok ağır bir yoldan öğrendim.” Yüreğimde hissettiğim ağırlıktan kurtulmaya çalışırken derin nefesler alıp verdim. Göğsüm hızla inip kalkıyordu. “Hepsi benim suçumdu. Benim hatam. Ben söyledim... Yemin ederim yardımcı olurlar sandım. Dikkat çekmeye çalışmak... İsyan etmek... Arada bağ kuramadım.”

“Şştt,” diye fısıldadı elini uzatıp yüzümü kendi yüzüne çevirerek. “Sen söylemeseydin bile onlar dediklerini yapıp dikkat çekmek için bir girişimde bulunacaklardı Ervin. Her şey olacağına vardı. Senin bir suçun yok. O çocuk bunu anlamış olmalı.”

“Bilemezsin,” dedim. “Ben de bilemem.”

“O gün o olanlar yaşanmasaydı, bugün tüm bu insanlar ölmüş olacaktı,” dedi. “Feda edilmesi gereken bir başka şeydi bu. Kendin söylüyorsun, bazı yollarda yürümek zorundayız.”

“Ben yürüdüğüm her yolu bile isteye yürüdüm,” dedim. “Bu yüzden arkamda bırakabildim. Ama bunu bırakamıyorum,” dedim. “O çocuğa yaptıklarım... Söylediklerim. Nasıl bu kadar aptal ve kör olabildim. Kalbi çok kırılmış olmalı. Vicdan berbat bir kelepçe insana, bilinçaltı ise işkence... Bugün yaşadıklarımı unutabiliyor ve yola devam edebiliyorum. Ama o olay sanki benim içime salınmış bir zehir. İyiye gitmiyor. Unutamıyorum.”

“Küçük yaşta yaşadıklarının etkisi daha ağırdır, özellikle de yıkım sebebi olanlar. Sen ilk kayıp dediğin bu olayla çok fazla şeyi kaybetmişsin. İnancını, ideallerini, güvenini... Acı bir şekilde kaybetmişsin. Seni bu acı şekillendirmiş. Seni bu acı keskinleştirmiş, bu yüzden o çocuğun gözlerini görüyorsun. Senin asıl tetikleyicin öfke değil. Bu acı. Senin sebebin olmuş... Öfke iyi bir sebep değildir biliyorsun. Sığ bir duygudur, hızla gelip hızla yok olur.”

“Ama acı yavaş yavaş gelir ve gitmez. İçine yerleşir,” dedim.

“Evet öyle. Öfkeden daha etkili bir kuvvettir acı. Olgunlaştırır bu yüzden planlı ve sabırlısın. Aynı kaybı tekrar yaşamamak için tüm çaban. O çocuğun yerini aldığına inandığın için de yolundan dönmüyorsun.”

İç geçirdim. Kendimi çok kötü hissediyordum. “İAS bu yüzden beni yok etmek istedi. Sebeplerimi ve hissettiğim acıyı daha fenası hırs ve öfkeyi gördüler...”

“Ama seni yok edemediler. Bu tarz acılar öyle kolay kolay silinmez Ervin. Ben de senin gibiyim. Ölüm görmenin, çaresizliğin ne demek olduğunu bilirim.”

“Baban köpeğini öldürmüş,” dedim.

Başıyla onayladı. “Senin yaşadığınla kıyaslanamaz elbette ama o zamanlar ben dokuz yaşındaydım,” dedi. “Köpek bana sadıktı. Ölürken yanında durmak dışında bir şey yapamadım. Hayvanlar da ağlar, ruhları vardır, acıyı hissederler. Sevgiyi hissettikleri gibi... Ve köpekler sahiplerine âşıktır. Sonsuz güven duyarlar. Sana bu kadar güvenen birini yarı yolda bıraktığını bilmek çok zordur. Ne olduğu önemli değil, kim olduğu,

kimden olduğu da. Hayat hayattır Ervin. Ve masum birinin ölümünü izlediysen, o masum ile birlikte kendi ruhunun bir parçasını da kaybedersin. O parçanın yokluğunu ve acısını her zaman hissedersin. Seni bu yüzden çok iyi anlıyorum. Hissettiğin acıyı ve seni dönüştürdüğu insanı da anlıyorum. Bir daha aynı çaresizliğe düşmemek için insanın neler yapabileceğini de biliyorum. Kendime ve sana baktığım her seferde bunun sonuçlarını görüyorum.”

Sessiz kaldım. Söyleyebileceğim her şeyi söylemişti. Duymak istediğim, duymak istemediğim ve kaçmaya çalıştığım şeyleri de...

“Sen öyle güçlüsün ki,” dedi. “O gün orada korkup sinmemişsin. Ölümleri görüp aynı sonu yaşamaktan korkarak köleleşmemişsin. Sen, yaşananların yanlış olduğunu görüp içten içe buna karşı çıkabilmişsin. Bak hangi noktaya geldin? Başkaları için hissettiğin acı seni nereye getirdi? Belki onları değil ama kaybettiklerinden daha fazlasını kurtarabileceğin bir noktadasın. Bana dokunmasınlar da ne yaparlarsa yapsınlar, da diyebilirdin.”

Acı acı gülüp başımı iki yana sallayıp öne eğdim. “Ben öyle bir insan olamam,” diye fısıldadım. “Bir şeyi bizzat yapmak ile ona göz yummak arasında fark yoktur. Ben o çocukların katili olamam...”

Kuzey, iki eliyle uzanıp yüzümü tutarak kendine doğru çevirdi ve uzun bir süre gözlerime baktı. Orada ne gördüğünü bilmiyordum ama gözleri kapkara dipsiz bir kuyuydu.

“Senin bu olanlarda hiç suçun yok,” derken tamamen dürüst görünüyordu. “O çocuğa olan tavırların, senin tek yanlışın. Ama artık geçti gitti. O öldü Ervin, senin yaptıklarının bir önemi kaldığını hiç sanmıyorum. Bunu bir tek sen düşünüyor, kendini boşuna üzüyorsun. O çocuğun yapabileceğinden çok daha fazlasını yaptın. Belki de sana bakıp başını iki yana sallama sebebi bambaşkaydı.”

“Ne gibi?”

“Pişmanlığını ve acını görüyorum dedi say, neler yapmayı

düşündüğünü bildiğini ve sana sakın bir şey söyleme dediğini varsay. Bekle, dediğine inan. Bütün bu düzene tamamen son vereceğin günü beklemeni söylediğine...”

Böyle düşünmek, bana daha çok huzur verebilirdi.

“Bahaneler uydur,” dedi Kuzey elini yüzümden çekerek. “Geçmişini düşünürken her zaman kendine huzur verecek ihtimalleri doğru say. Geriye bakmak sana acı vermesin ki ileriye daha iyi görebilesin. Aksi halde yaşamın hiç kolay olmaz...”

Kuzey’e sanki onu ilk kez görüyormuşum gibi bakıyordum. Söyledikleri o kadar doğru geliyordu ki... Sanki her şey yerine oturmuştu şimdi.

Konuşmayı kesip yüzümdeki ifadeyi çözmeye çalıştı. Benden bir cevap bekliyordu. Sustum ve sımsıkı sarıldım ona... Konuşsaydım; yıllardır kalbimde yanan, hiç sönmeyen ve bana sürekli acı veren bir ateşe su serptiğini söyleyebilirdim. Ama onu, içinde yaşadığım fırtınalı denizin ortasındaki sessiz ve sakin tek liman olarak görmeye başladığımı nasıl anlatabilirdim?

Benim için ne anlama gelmeye başladığını düşündüm. Hissettiğim bu duyguyu, düşüncelerimi kelimelere dökmenin bir yolunu henüz bilmiyordum.

BÖLÜM ON YEDİ

Savaşlarda dengeler, her an değişebilir.

Antrenman odasına doğru yürürken birden önümdeki kapılardan biri açıldı. Bir el, bileğimi yakalayıp beni hızla odaya çekti ve kapıyı arkamızdan kapattı. Refleks ile savunma pozisyonu aldım ve elimde bıçakla odaya göz attım.

Kaşlarımı çatıp, karşıma geçmiş sırtarak bana bakan üç kıza, “Ne yapıyorsunuz?” diye sordum. “Size saldırabilirdim! Delirdiniz mi?”

Elimdeki bıçağı bacağımdaki kılıfına geri sokarken üçüne de ters ters bakmaya devam ettim. Hiç umursamadılar.

“Seni ikna etmeye çalışıyoruz,” diyen Ayda gülümseyerek öne çıktı.

“Ne için?” diye sordum. hâlâ sinirli olduğum için sesim hiç de dostça çıkmıyordu.

“Moral partisine katılman için,” diyen Erva kollarını göğsünde kavuşturdu ve meydan okurcasına gözlerime baktı.

“Hiç uğraşamam,” dedim. “Siz katılın. Benim yapacak işlerim var. Belki başka bir zaman...”

“Hepimizin yapacak işleri var,” diye üsteleyen Lina, grubun en kararlı görüneniydi. Kısa sarı saçlarını toplamıştı ama ensesindeki tutamların çoğu bağdan kurtulmuştu. Askeri kamuflajlar içinde olduğu ve her an üzerime atlayacakmış gibi bir

pozisyonda durduğu için onu biraz daha fazla ciddiye almama sebep oldu. “Savaşıa tek başına girecek değilsin, birazcık rahatla.”

“Ben gayet rahatım.”

Erva ofladı. “Cidden deli olacağım, babam haklı, ne kadar inatçısın!” Bakışlarım ona kaydığında konuşmayı sürdürdü. “Bak, herkese moral vermek için bir parti düzenledik...”

Neredeyse gülecektim.

“Bu Koza halkının ilk gerçek partisi, hepsi çok mutlu ve heyecanlı... Biraz olsun rahatladılar. Ve sen diyorsun ki gelemem işim var.”

“Evet, aynen öyle diyorum. Kimse benim farkıma varmaz zaten.”

“İnan varırlar,” dedi Ayda. Üçü resmen bana karşı ittifak oluşturmuştu.

“Mihver devletleri ile savaştayım anlaşılan,” dedim. “İtalya, Japonya, Almanya...” diyerek üçüne de bir isim verdim.

Japonya, Ayda idi ve beni duymazdan geldi. “Konuyu dağıtmaya çalışma Ervin. Herkes seni de orada görmek için bekliyor çünkü bu onların arasına karışacağın ilk gün. Herkesin Hera’nın da kendileri gibi biri olduğunu bilme ihtiyacı var. Bu onlara cesaret verir.”

“Ya da şüphe uyandırır. Benim eğlencede ne işim var?”

“Cesaret verir,” diye düzeltti Lina. “Bu kadar kasıntı olma Ervin.”

Gözlerimi kısıtım. “Sen bana kasıntı mı dedin?”

“Doğru da dedi,” diye araya girdi Ayda. “Kendini soyutlama, bu parti herkes için bir mesaj olacak. Bunu unutma. Dikkat çekme.”

Son söylediğı şey yüzünden durdum ve gözlerindeki uyarıcı bakışı da fark edince neden ısrar ettiğini çok iyi anladım. “Aa, tamam.”

Ayda sırtıırken diğerkleri boş boş yüzüme baktı.

Derin bir nefes alarak ellerimi saçlarımdan geçirdim. “Tamam, tamam geleceğim,” dedim.

“Evet, geleceksin,” dedi Erva neşeyle ve odadan çıkmak için arkamı döndüğümde öne atılıp beni durdurdu. “Nereye?”

Gözlerimi kısarak onlara baktım. “İşlerim var, antrenman yapacağım. Sonra bir ara partiye uğrarım.”

Lina şaşkınlıkla diğerlerine baktı. “Bizimle dalga mı geçiyor yoksa ciddi mi?”

“Sizin kafanız mı iyi?” diye sordum üçüne. “Derdinizi anlamıyorum ki.”

“Senden partiye uğramanı değil katılmanı istedik. Gerçekten katılmanı.”

“Uğramak ile gerçekten katılmak arasındaki fark ne?” diye sordum o sırada cidden bunu düşünüyordum ve bir açıklama bulamıyordum.

“Güzel bir elbise giymek,” dedi Lina.

“Dans etmek,” diye ekledi Ayda.

Ona, ‘Seni boğarım’ anlamına gelen bir bakış attım. Bunu anladıysa bile umursamadı.

“Makyaj,” dedi Erva ve ben artık dayanamayıp canım yanıyormuş gibi, “Durun,” diye bağırdım.

Lina konuşmak için ağzını açtığı sırada. “Sizi tanıyamıyorum,” dedim. Gerçekten dehşet içindeydim. “Sarhoş musunuz?”

“Biraz... Bugün bir görev edindik,” dedi Lina, arkasını döndüğünde belindeki silahları ve bıçakları görünce başımı iki yana salladım.

“Gerçek dostların olacağız,” diye açıkladı Ayda onun söylediğini. “Kız arkadaşlar.”

“Kız arkadaşlar?”

“Babam yok,” dedi Erva biraz hüznle. “Normalde seni koldan tutup sürükleyen o olurdu. Ama biz onun yerini almak niyetinde değiliz, bu yüzden gerçek kız arkadaşlar olarak seni zorlayacağız. Bugün hepimiz savaşın içinde değil de güzel bir dünyada doğmuş, sıradan insanlar ve çok yakın arkadaşlarız.”

İçten içe ağlamak ve çılgılık atmak arasında gidip geliyordum. Adeta dehşete düşmüştüm.

“Lütfen bunca insanın hayalini kırma, bir gün olsun kendini zorla ve eğlenmeye çalış,” dedi Ayda.

“Silahlar olmadan,” diye ekledi Erva. “Onlarla daha çok eğlendiğini biliyoruz ama bugün rol yap. Şu asık suratına bir gülümseme yerleştir ve bizi mutlu et.”

Boş boş onlara baktım.

“Şok geçiriyor sanırım,” diye mırıldandı Ayda ve bana yaklaşp kulağıma fısıldadı. “Dikkat çekmemen gerek. Yoksa ortaya çıkar.” Benden uzaklaşırken bilmiş bilmiş baktı yüzüme.

“Tamam,” dedim mutsuz bir şekilde.

“İşte bu kadar!” dedi Lina ve Erva ile yumruklarını birbirine vurdular.

“Tahmin ettiğimden kolay oldu,” dedi Erva.

“Size ben ikna ederim dedim.”

“Kulağına ne söyledin?”

“Sır.”

Beş karış asık suratla, “Sizin sivil haliniz hiç çekilmezmiş,” dedim ve yanlarından geçip bir koltuğa oturdum. Sırtımı geriye yaslayıp bacak bacak üstüne attım, ne yapacağımı bilmiyordum.

“Ben de aynısını düşünüyorum,” dedi Lina söylediklerimi onaylayarak. “Fazla sahte olmadık mı sence de?”

“Bu bana da garip geliyor,” dedi Erva. “Bak şu an yanımda silah yok. Kolum da yokmuş gibi hissediyorum. Ama alışacağım.”

“Lina’da bir sürü silah var,” dedim. Erva kaşlarını çatıp ona baktı. “Saklamaya tenezzül bile etmemiş. Hiç mi fark etmediniz?” diye sordum.

Lina, “Bu kuralı pas geçtim,” diye mırıldandı. “Birimizin silahlı olması gerek. Böylesi daha mantıklı...”

Erva bozulmuştu. “Keşke o biri ben olsaydım,” diye mırıldandı. “Kendimi kötü hissediyorum.”

Bacağımdaki kılıftan bir bıçak çıkarıp keskin tarafı kendime dönük halde Erva’ya uzattım. “Al.”

Yaramaz bir ifadeyle uzandı ve bıçağı elimden aldı. Bir

meşale gibi havada tutarak, “Silahsızlanma kuralı iptal!” diye ilan etti.

“Oyunbozanlar,” diyen Ayda dışında buna kimse itiraz etmedi.

Kollarımı göğsümde kavuştururken güldüm. “Çok merak ediyorum. Normal olmaya çalışırken daha fazla anormalleştiğinizin farkında mısınız? Böyle olsanız ben sizinle asla arkadaş olmam. Yanınıza bile yaklaşmam.”

“Kesinlikle katılıyorum. Ama başarısız da olsak bir şey için uğraşmak güzel değil mi?” Erva omuz silkti sonra bıçağı beline koyup arkasını döndü ve elinde uzun dümdüz zümrüt yeşili bir elbiseyle bana döndü.

“Bunu sana aldık. Hediye.”

Önce elbiseye sonra da karşımda duran üçlüye baktım. “Sırf reddedemeyeyim diye hediye diyorsunuz.”

“Bu kız çok akıllı,” dedi Ayda. “Biz, hediye reddedilmez giymek zorundasın, diyemedi planı çözdü. Her türlü entrikada usta...” Düşünceli bir şekilde konuşmaya devam etti. “Keşke bilişim ekibine katılsa. Kumandalar ile harikalar yaratır.”

Kendimi bir anda, “Kumandalar illegal,” derken buldum. Kuzey beni kötü etkiliyordu. Kendim her şeyi yapıyor ama başkasını onaylamıyordum.

“Bizim yaptığımız her şey illegal,” dedi. “Biz bildiğin casusuz. Korsanız. Hırsızız. Bilgi hırsızız. Arada para da çalışıyoruz.”

“Yine iş muhabbetine girdiniz,” diye seslendi Lina diğer taraftan. “Hadi Ervin. Şu elbiseyi giy de görelim.”

Elime elbiseyi tutuşturup karşımda dizildiler. Bakışlarım, elbise ve beklentiyle bana bakan üçlü arasında gitti geldi.

Keşke şu parti fikri hiç aklıma gelmeseydi...

Neyse ki elbise düz bir modeldi. İncecik askıları ve dümdüz bir kesimi vardı. Tek hareketi dar belinin hemen altından inen upuzun eteğindeki kocaman yırtmaçtı.

“Bu yırtmaç olayını sevdim,” dedim elbiseyi dikkatle inceleyerek. “Bak işte şuraya, bacağıma silah kılıfı geçirip yanımdaki bıçak ve silahları yerleştiririm. Ve acil bir durumda hemen çıkarabilirim. Etek dar ya da kısa olmadığı için koşmaya ve dövüşmeye de müsait.” Elimle yırtmacı yokladım, sayesinde silah kılıfına ulaşmak çok kolaydı.

“Akıllıca seçim,” deyip takdirle kızlara baktığımda üçünün dikkatle beni izlediğini gördüm. İfadesiz bir suratla ağzı beş karış açık beni izliyorlardı.

“Elbiseyi giy dediniz giydim, onu nasıl kullanacağıma karışamazsınız.”

Kimse uzun bir süre tek kelime etmeyince sessizliği yine Ayda bozdu. “En azından şikâyet etmedi, bu da bir şeydir.” Üzerinde bordo, dizlere kadar gelen dar bir elbise vardı. Bilekten bağlamalı bordo kadife ayakkabılarını beğenmiştim.

Lina’yı incelerken kaşlarımı çatıp, “Sen elbise giymemişsin,” dedim. Dar siyah bir tulum giymişti.

“Evet,” derken arkasını dönüp uzun sırt dekoltesini gösterdi. “İstersen değiştirelim?”

“Kalsın,” dedim tulumun belindeki renkli taşları görünce.

En son Erva’nın mor elbisesine göz gezdirdim. Dizlerine kadar çıkan çizmenin içine bir iki tane bıçak yerleştirirken başını kaldırdı ve bize, “Çok fazla normallik bize zarar. Şimdiden daraldım,” dedi. “Bu muhabbetler acayip sıkıcı.”

Yerden göğe kadar haklıydı. Erva arkasını dönüp elinde mor renkli kadife bir kutuyla öne çıktı. “Bunu Kuzey yolladı,” diyerek kutuyu açtığında Ayda’nın ıslık çaldığını duydum. Lina yorum yapmadı. Çoğu zaman belli etmemek için elinden geleni yapsa da Kuzey’den pek hoşlanmıyordu. Yaşadıklarını bildiğim için ona hak veriyordum ama bir yandan Lina’yı kurtaran da Kuzey olmuştu. Bunu biliyordum. Lina da biliyordu.

Erva kutuyu bana uzattı. “Ne duruyorsun, alsana...”

Kutuyu elinden alıp açtım. Gümüş rengi bir zincirin ortasında su damlası şeklinde büyük bir taş vardı. Hayatımda gördüğüm en güzel lacivert rengindeydi. Ve taşın etrafı küçük

mavi taşlarla çevrilmişti. Dikkatle inceleyince zincirin de taşlardan oluştuğunu gördüm.

“O tahmin ettiğim şey mi?” diye sordu Ayda.

“Evet, o,” diye cevap verdi Erva.

Neyden bahsettiklerini bilmiyor ve anlamıyordum.

“Blue garnet bu,” diye açıkladı Erva. “Dünyadaki en değerli taşlardan biri... Taşın çevresindeki taşlara dikkatle bak. Daha açık bir mavidir, hepsi mavi elmas. Zincir kısmı daha ucuz, oradaki taşlar pırlanta.”

“Ne?” diye sordum. Söylediklerini takip edemiyordum.

Ayda, “Cennet’in büyük bir kısmını satın alır bu,” dedi. “Uzun zamandır Hanlı ailesinde böyle bir şey olduğu söyleniyordu. Ama sadece bir söylentiydi.”

Elimi yakmış gibi kolyenin kutusunu kapattım ve Erva’ya geri uzattım. “Al geri götür bunu. Ben böyle bir şeyi kabul edemem.”

Erva suratını astı. “Bunu geri götüremem.”

“Neden?”

Omuz silkti. “En azından bir kez tak, üzerinde görsün. Sonra geri verirsin. Ama direkt reddedersen ayıp olur.”

“Haklı,” dedi Ayda.

“Bu çok pahalı...”

Erva gözlerini devirdi. “Sana göre pahalı. Hanlı ailesi için bir şey değil. Onlar ölümsüzlük deneyleri sonrası çok büyük paralar kazandı.”

“Ne kazandıkları ya da kaybettikleri umurumda değil.”

“Sen sadece bir kez tak,” dedi Erva. “Bunu yıllarca senin için sakladı, boşa gitmesin. Partiden sonra geri verirsin.”

Elimdeki kutu kilolarca ağırlıktaymış gibi hissediyordum. Bugün kimseyi kırmamaya karar verdim. Çünkü günün sonunda çok şey kırılacaktı. Kutunun içinden kolyeyi alıp boynuma tuttum. Erva uzanıp arkasını kapattı.

Odadan en son ben çıktım. Kuzey beni kapıda karşılayınca hiç şaşırmadım. Lacivert bir takım, siyah gömlek giymişti. Onu ilk gördüğüm günkü hali gibiydi.

Gözleri üzerimde dolaştı. Elbisemi, Erva'nın zorla dalga dalga yaptığı saçlarımı ve yüzümü inceledi. Kendi yüzü ifade-sizdi ama sonra dikkati boynuma kayd ve kolyeyi görünce gülümsedi.

"Kolyeyi partiden sonra sana geri vereceğim," dedim doğ-rudan.

Gülümsemesi soldu. "Neden?"

"Çünkü çok pahalı olduğunu duydum."

Bunun önemi yokmuş gibi, "Yani?" diye sordu.

"Bu kadar pahalı bir şey hediye olamaz. Erva ısrar etmese takmazdım ama bir kez kullanmak sorun yaratmaz diye geçici olarak kabul etmek zorunda kaldım."

"Ama o kolye zaten hediye değil," dedi.

"Yani sen de bunu sadece bu akşam takmam için mi gön-derdin? O halde bir problem yok zaten."

"Problem olmadığı doğru, çünkü kolye zaten senindi. Ben sana hediye etmedim."

"Benim böyle bir kolyem yoktu," dedim. "Sadece Ender'in hediye ettiği kırlangıç kolyem vardı. O da altın, ucuz bir şey-di."

"Bak bu kolyeyi ben aldım," diye açıklama yapmaya çalış-tı ama kelimeleri nasıl toplayacağını bilemiyor gibiydi. "Ama para senin ve ailenindi. Bir mirasçı olmadığı için tüm para bi-zim kasamıza kalmıştı. Ender senin geri döneceğinden emindi. Ben de buna inandım ve sizden kalan tüm parayla bu kolyeyi aldım. Ender'in haberi vardı, kolyeyi beraber, özel olarak yap-tırdık. Böylece hem paran değer kaybetmedi, hem de sürekli onu babamdan kaçırmak zorunda kalmadım. Bu kolye Cen-net'in büyük bir kısmını satın alır." Erva ve Ayda da aynı şeyi söylemişti. Demek ki abartmamışlardı.

"Böyle bir şey alacak kadar paramız var mıydı?" diye sor-dum.

“Ailen yüksek asalet derecesine sahipti. Sen yokken mal varlıkları başka yönlerden de arttı. Bir de mücevherler zamanla daha da değerlenen şeyler. Aldığım tarihte biraz daha ucuzdu. Ben senin hakkın olan her şeyi bir yerde topladım. Bütün paranın babama kalmasını mı tercih ederdin?”

Başımı iki yana salladım. Benim paramla da sefa sürüp insanlara daha fazla işkence yapsın istemezdim. Parmaklarımı kolyede gezdirdim. Demek Ender ve Kuzey birlikte seçmişti... Bir anda kolyenin maddi değerinden daha fazla manevi değeri oldu. Tabii ki bu her gün takabileceğim bir şey değildi. Hiçbir şeyim kalmadı sanırken birden servetim olmuştu.

“O halde teşekkür ederim,” dedim. Keşke Ender’e de teşekkür edebilseydim.

“Önemli değil. Annene ait birkaç şey daha var kasamda. Tabii onlar bunun yanında çok daha ucuz şeyler.” O kadarını tahmin etmesi zor değildi. “Şimdi tamam mıyız? Sorun yok değil mi?”

Elimi kolyeden çektim ve “Tamamız,” dedim.

Kolunu uzattı. “Hiç sevmiyorum böyle şeyleri,” desem de uzanıp kolunu tuttum. Parti alanına girdiğimizde şaşkınlıkla içeriyi inceledim. Sanki Cennet’te gibiydim. Her şey çok güzeldi.

Salonun tüm duvarlarına büyük akvaryum yansıması verilmişti. Okyanusun ortasında gibiydik. Etrafa mavinin tüm tonları hâkimdi, uzun beyaz masalara çeşit çeşit yiyecekler dizilmişti. Tavandan gelen hafif rüzgârla tüm odaya okyanus kokusu doluyor, hafif tempolu bir müzik işitiliyordu.

Kuzey’i elinden tutup çektiğimi fark etmedim bile. Duvarın önünde durmuştum. Üç metrelik köpek balıkları, birkaç vatoz duvarların arasında geziniyordu. Her şey öyle gerçekçiydi ki, fark asla anlaşılmıyordu. Tavanda rengârenk balıklar bir o yana bir bu yana gezip duruyordu.

Ne kadar çok etkilendiğimi görünce, “Biliyorsun, aynı atmosferi kendi odanda da yapabilirsin,” dedi Kuzey.

“Odamda uyumak ve çalışmak dışında bir şey yapmıyorum

ki,” dedim büyülenmiş bir şekilde. Sonra dikkatimi odadakilere verdim. Herkes dört bir yana dağılmış konuşuyor, sohbet ediyordu. Kıyafetlerine bakılırsa Sığınak’taki mağazalar bir güzel yağmalanmıştı.

Kuzey, “Birazdan dönerim,” deyip yanımdan ayrıldı ve annesinin yanına gitti. Deren şimdi bile odadaki en güzel kadınlardan biriydi. Kırmızı elbisesi ve yakut tokalarıyla tutturduğu lüle lüle kumral saçları, incecik bedeniyle bir genç bir kız gibiydi. Kuzey’in yanına gidişini izlerken gözleri beni buldu. Bakışları yavaş yavaş üzerimde dolaştı ve yüzü aydınlandı. Elini kaldırıp salladı ve beni çok beğendiğine dair bir el işaret yaptı. Teşekkürler, der gibi başımı hafifçe eğdim.

Sonra ne yapacağımı bilemeyerek yemeklerin olduğu masaya yöneldim ve beyaz pastalardan bir dilim alıp kenara oturdum. Bir yandan onu yemeye diğer yandan insanları izlemeye başladım. En azından böylece kenarda tek başıma oturmam garip kaçmazdı.

İkinci lokmayı yiyemeden Kuzey geri döndü ve yanıma oturdu. Bir çatal ona uzatıp, “Yer misin?” diye sordum.

Bir süre gözlerime baktı ve eğilip çatalın ucundaki pastayı yedi.

“Güzelmış,” dedi.

“Çikolatalı değil o yüzden baymıyor,” dediğim sırada neye baktığımı görmeye çalışır gibi etrafı inceliyordu.

“Neye baktığın değil, ne gördüğün önemli,” derken masadan bir çatal aldım ve Kuzey’e uzattım. Çatalı elimden alıp pastayı benimle birlikte yemeye başladı, ben bu koca dilimi başka türlü tek başıma bitiremezdim.

“Ne görüyorsun?” dedi kalabalığa bakmaya devam ederek.

“Cennet’teki o partide göremediğim her şeyi,” dedim. “Mutluluk, heyecan, umut...” Bu biraz vicdanımı sızlatsa da üstünde durmadım.

“Bu sefer kaçmak istemiyorsun.”

Çatalımı kenara bıraktım. “Hayır,” diye mırıldandım. “Kaçmak istemiyorum, burada oturup saatlerce onları izlemek istiyorum. Yaşamak nedir onu öğreniyorum.”

“Yaşamak...” diye mırıldandı. “Bence yaşamak, sahip olmadıklarından çok olduklarının ve olabileceklerinin değerini bilmektir,” dedi. “Sence?”

“Hayal kurabilmektir,” dedim ben de. “Yarın daha güzel şeyler olabileceğini umarak bugünle ve geçmişle mücadele etmektir.” Elimdeki boş tabağı ve diğer çatalı masaya bırakıp Kuzey’e döndüm.

“Bu gece olacakları biliyor musun?”

“Tahmin ediyorum,” dedi.

“Neler hissettiğimi de tahmin ediyorsundur o halde.”

“Boş ver,” dedi. “Olması gereken o, bu değil. Şu an değil.”

Dalgınca başımı salladığım sırada Erva yanımıza geldi ve öylece tepemizde dikildi. İkimiz de ona baktık.

“Herkes dans ediyor,” dedi.

“Evet, görebiliyorum,” dedim.

“O halde sen neden oturuyorsun?”

“Başka ne yapacaktım? Erva ben dans edemem.”

“Babamla ediyordun ama...”

“Ayağıma basıp duruyordu ama,” dedim onu taklit ederek. “Zorla ayağa kaldırıyordu, sırf benim rahatsız olduğumu bildiği ve benimle dalga geçmeyi sevdiği için.”

Bana doğru eğildi. “Bak bu insanları görüyor musun?”

“Evet, yarım saattir onları izliyorum.”

“Harika, onlar için bir ilk bu. Ne var yanlarında olduğunu, onlardan biri olduğunu göstersen?”

“Erva ne olur beni biraz rahat bırakıp gitsen? Ender beni daha az zorluyordu.”

“Seni kolundan tutup zorla dansa kaldırıyordu,” dedi Kuzey’e bakarak.

“Ben de dans etmeyi sevmem,” dedi Kuzey.

“İnanmıyorum ya,” diye söylendi Erva. “Adama kızı dansa kaldır diyorum, ben dans etmeyi sevmem diyor. Siz ikiniz gerçekten de birbirinizi iyi ki bulmuşsunuz.”

Başını iki yana sallayıp yanımızdan ayrıldığında Kuzey arkasından baktı. Sonunda ayağa kalkıp elini uzattı. “Bazen, nâdiren de olsa uyum sağlamak lazım.”

Bir süre eline baktım. Herkes bize bakıyordu, reddedersem hoş olmazdı bu yüzden uzanıp elini tuttum, beni ayağa kaldırıp dans pistine çekti. Bizi gören bir kadın şaşkınlıkla duraksadı ve kocaman gülümsedi. “Seni burada görmek ne güzel Hera,” dedi.

Cevap olarak ona gülümsedim ve Kuzey’in karşısında durdum. Ne yapacağımı bilemediğim için ona baktım. Bir elini belime koydu ve diğer eliyle elimi tuttu. Sağa sola sallanmaya başladık. Acaba insanlar bunu nesini romantik ya da eğlenceli buluyordu?

“Bugün beni en çok ne şaşırttı biliyor musun?” diye sordu ortamı yumuşatmak için. Oradan bakınca acı çekiyormuş gibi görüldüğümünden emindim.

Akvaryumun cam yüzeyindeki yansıma baktım. Erva saçlarımla uğraştıktan sonra gözlerime zümrüt yeşili makyaj yapmıştı, bu renk gözlerimin içinde yeşil yansımalar oluştuyordu. Lina hem yeryüzü hem de gökyüzü gibi oldun demişti yeşil elbiseme gururla bakarak.

“Bilmiyorum,” diye yanıtladım Kuzey’in sorusunu. “Beni şaşırtan çok şey var. Son baktığımda gözlerimde yeşil yansımalar vardı. Bu bir ilk...”

Kuzey başını eğip dikkatle gözlerime baktı. “Gökyüzüne saçılmış çimenler gibi görünüyor,” diye mırıldandı. “Ama beni şaşırtan bu değil.”

“Elbise mi?” dedim.

Başını iki yana sallamakla yetindi. “Sen sormadan söyleyeyim saçların da değil.”

Kaşlarımı çattım. “Ne öyleyse?”

“Üstünde silah yok,” dedi dikkatle. “Bu bir ilk...”

Güldüm. “Elbise senin dikkatini dağıtmış olmalı,” demekle yetindim. “Gözünden kaçmış. Çünkü üstümde bir sürü silah var.”

Dans ederken duraksadı ve elini belimden çekip bacağıma doğru kaydırıldı. Elini, çıplak olan tenimde sonra da hafifçe kılıfın üzerinde dolaştırıp silahı ve bıçakları fark ettikten sonra geri çekti.

Başını eğip, “Bu kesik de silahı kolay çekmek için mi?” diye sordu. Elbisenin yırtmacından bahsediyordu.

Başımla onayladığımda gülüp kulağıma eğildi. “Ben sadece parmaklarındaki yüzükleri ve saçlarındaki gümüş teli fark etmiştim,” diyerek, geri çekilmeden önce saçlarımı öptü. “Ama sen onları silahtan saymazsın. Sadece onlarla dolaşmazsın.”

Doğru söylüyordu, onlar benim için son çare olarak kullanılacak küçük ve gerekli aksesuarlardı.

“Diğerlerini de itiraf ettirdin,” dedim. “Üzerimdeki silahlarla neden bu kadar ilgilisin?”

“Hoşuma gidiyor,” dedi çok normal bir ses tonuyla. “Onlar sana bütün elbiselerden ve takılardan daha çok yakışıyor,” diyerek açıklamasını da yaptı sonra.

“Bunu söyleyen ilk kişisin,” dedim.

“Çünkü bunu yaşadığımız dünyada anormallik olarak görüyorlar. Bana göreyse senin kendine has tarzın. Seni o tarzınla seviyorum.”

“Silahlara âşık olabilir misin?” diye sordum.

“Olabilir,” diye kabul etti. “Yine de hayatımda gördüğüm en güzel silah sensin.”

“Egomu okşamaya devam et,” derken içimi çektim. “Güzel strateji çiziyorsun Kuzey. Silahlar üzerinden yürümeye devam et. Benim ilgimi en çok bunlar çeker.”

“Strateji değil ama işe yarıyorsa bu yoldan devam edebilirim ama zaten çoktan kazandım.”

“Kazandın mı?”

“Kazandım,” diye onayladı. “Harika bir yalancı olsan bile bu konuda yalan söyleyemezsin. Bunlar alışkın olduğun duygular değil, henüz üzerinde kusursuz kontrol sahibi değilsin. Ara sıra açık veriyorsun.”

“Acaba beni ne etkiliyor,” dedim düşünceli bir şekilde gümüş rengi ayakkabılarıma bakarken. Aynı zamanda Kuzey’in ayağına basmamak için savaş veriyordum, hiç haberi yoktu.

“Ulaşılmazlık, rekabet...” dediğinde bakışlarımı tekrar yüzüne çevirdim. “Seninle ilk karşılaştığımız gün, başka biri

görünümündeydin. Dalga odasında... Sonra göz göze geldik, çok ilgiliydin ama bu sadece değerlendirme değil aynı zamanda beğeniydi. Bana başınla hafifçe selam verdin.”

Başımla onayladım. “Hatırlıyorum, ilgisiz bir şekilde selamıma karşılık vermekle yetindin.”

“O halde o gün hislerimi kontrol etmek konusunda senden daha iyiymişim. Bakışların beni büyülemişti. Dikkatimi toplamakta zorlandım.”

“Tamam, kabul,” dedim. “İlgiliydim. Seni öldürülecekler listeme bile ekleyemedim ve Araf buna bozuldu.”

“Bu son detayı bilmem iyi oldu. Her neyse sorunun cevabı rekabet derken ciddiyim. Ben sana her meydan okuduğumda görmeye devam ettim. Hâlâ ediyorum. Seni en çok etkileyen şey mücadele. Aşk konusunda bile. Bu yüzden sana ne çok yaklaşıyorum, ne çok uzaklaşıyorum. Ortada duruyorum. Çatışma mesafesinde.”

“Ve buna razısın öyle mi?”

“Ben meydan okumaları severim Ervin. Özellikle de senin gibi bir kızınıkini.”

Gözlerimi kapattım. Bunu bana daha önce, Serra rolündeyken, deniz kenarında söylemişti. Ve geçen gün aynı şeyi Araf söylemişti. Meydan okumaların onu da benim gibi cezbettığını...

İşte o zaman gözlerimi açtığımda üzerindeki takım elbisenin onu ilk gördüğüm gün giydiği lacivert takım olduğunu fark ettim. Benzeri değildi, aynısıydı. Lacivert... Kendinden eminlik, güç ve liderliğin rengi... Benim en sevdiğim renk.

Bu detayı fark ettiğimi söylemek için ağzımı açmıştım ki bir patlama sesi duyuldu. Bir saniye sonra kendimi dizlerimin üstünde yerde Kuzey’i bana siper olmuş vaziyette buldum. İnsanlar kaçışırken bir atış daha oldu. Her yer sarsıldı. Masadaki bardaklar gürültüyle yere saçıldı. Peşinden yiyecekler de bardaklara katıldı.

Başımı kaldırıp etrafa baktım. Herkes çılgılık çılgılığa kaçışyordu. Kuzey bir süre bekleyip bir şeyin farkına sonradan

varmış gibi ayağa kalktı ve beni de kendisiyle beraber kaldırdı. Suratımı buruşturdum ve elbisenin yırtmacını yana açıp dizlerime baktım. Biraz yüzülmüştü.

“Kuzey sen anneni bul,” dedim. “Ve Gülin’i. Onları odalarına götür.”

Başıyla onaylayıp yanımdan ayrıldı. Kalabalığa göz gezdirirken Erva’yı buldum. “Ekibi toplantı odasında topla,” dedim ve araya başkaları girince verdiği cevabı duyamadan salondan çıkmak zorunda kaldım.

Koşarak odama gidip üzerimi değiştirmeye başladım. Elbiseyi parçalarcasına çıkarıp kenara attım. Onu bir daha görmek istemiyordum. Bol bir kot pantolonun altına spor ayakkabılarını giydim. Üzerime de siyah bir sweatshirt giyip kapüşonunu başıma indirdim. Kolyeyi boynumdan dikkatlice çıkarıp giysilerimin arasına sakladıktan sonra banyoya girip yüzümü yıkayarak makyajımı temizledim. Dışarıda hâlâ gürültü vardı. Sığınak arada bir sarsılmaya devam ediyordu. Duvardaki ayna çatladı ve kısa süre ona bakakaldım.

İşim bittiğinde ellerim cebimde toplantı odasına gittim. Herkes çoktan toplanmıştı, partide nasıllarsa odadaki halleri de aynıydı. Üzerini değiştiren bir ben vardım. İçeri girdiğimi gördüklerinde rahat bir şekilde soluklandılar. Odanın köşesindeki kahve makinesine yaklaşırken tüm gözler üzerimdeydi. Kenardan bir bardak alıp şekersiz ve sütsüz kahveyle ağzına kadar doldurdum ve masadaki yerime geçtim.

Araf, Lina, Erva ve Levent bakışırken, “Dışarıda durumlar nasıl?” diye sordum sohbet eder gibi.

“Rasin Laza’nın, Beliz Koza’nın yönetimini yarına kadar devraldı. Herkesi sakinleştirmek ve odalarında tutmakla görevlendirildiler.” Ayda oldukça sakindi.

Kahveden bir yudum aldım. “İyi.”

Araf şok içinde bana baktı. “İyi mi?”

Kapı açıldığında Barış içeri girdi ve yerine oturdu, hemen arkasından General geldi. Herkes silahlarına sarılıp dehşet içinde ayağa kalktı. Tüm dikkatler General’in üzerindeydi.

Arkasından kapılar kapanırken gözleri odada gezindi ve benim üzerimde durdu. Diğerlerini hiç umursamadı, hatta doğrudan görmezden geldi. Yine de herkesin üstündeki kıyafetler dikkatini çekmişti.

“Bu karmaşada diğerlerinin aksine sen üzerini değiştirecek ve makyajından kurtulacak zamanı bulmuşsun Hera.” Kahkaha atıp, elleriyle alkış tuttuğu sırada birkaç kişi hariç herkes dehşet içinde neler olduğunu anlamaya çalışıyordu. General, “Harika. Cidden harika,” diyerek gülmeye devam ediyordu. “Senin deli olduğunu biliyordum ama kendi kendine ateş açtacak, halkın için düzenlenen bir partiyi dağıtacak kadar deli olduğunu... İşte bunu tahmin etmezdim.”

Tüm gözler tekrar bana döndü. Sadece Kuzey ve Ayda şaşkın görünmüyordu.

“Ne?” Lina’nın kaşları çatıldı.

İşaret parmağımla başımdaki kapüşonu geriye ittim ve sırtımı dikleştirdim. Dirseklerimi masaya dayayıp, “Otursana General,” dedim.

Sırtımdan karşıma geçti.

“Sizi yeni müttefikimiz ile tanıştırayım,” dedim ekibime. “Proje’nin Çin ayağının yöneticilerinden biri... Ortak bir çalışma yürütmek için buraya geldi.”

“Çin mi?” dedi Araf.

Başımla onayladım. “Ne sandınız? Çin ile yalnızca Cennet’in müttefik olabileceğini mi?”

Kimse bir şey demedi.

“Bize söylemedin,” dedi Araf. “Ödümüz koptu. Her iki sebepten de. Hem Çin ile Cennet ittifakı konusunda hem de bu parti hakkında...”

“Şimdi söylüyoruz ya işte. Çin’deki gizli Proje ile müttefikiz. Parti de tamamen düzmeceydi.”

“Hangisine kızalım bilmiyoruz,” dedi Erva. “Bir anda ortaya çıkardığın iki gerçek de bambaşka iki olay.”

“Ben partiye kızdım,” dedi Lina. “İnsanlar çok korktu.”

“Korkmaları gerekiyordu,” diye cevap verdim ona.

“Halkın yaşamayı öğrenmeye ihtiyacı var, parti yapmalıyız dedin,” dedi Lina. “İnsanlara umut verdin.”

Omuz silktim. “Ben onlara bu gece umuttan fazlasını, hayatta kalmaları için gereken motivasyonu verdim.”

Bana, “Parti senin fikrin miydi?” diye sordu General şaşkınlıkta. Masadaki cihaz cümleleri herkes için çeviriyordu, ama bazı gecikmelere sebep oluyordu. General diğerlerine döndü. “Siz de buna inandınız öyle mi?” General hepimiz yerine o kadar çok eğleniyordu ki suratımı asıp kahvemden bir yudum daha alırken gözlerimi tavana diktim.

“Hera partilerden nefret eder, mecburi olarak katıldığı birkaç partide bulundum. Oradan kurtulmak için kendini balkondan atmaya hazırdı. Bir parti fikri ondan çıktıysa, o partiden korkacaksın,” dedi alayla.

Bardağımı, şerefe der gibi General’e doğru kaldırdım. “Haklı.”

“Sen bir dur,” dedi Araf, General’e. “Seni henüz tanımıyoruz bile. O konuya sonra geleceğiz.”

“Sizin beni tanımanız gerektiğini düşünmüyorum,” dedi General ve beni işaret etti. “O tanıyor, bu yeter.”

“Ayda ve Kuzey biliyordu,” dedi Lina. O, hâlâ parti konusunda takılıp kalmıştı. “Onlara söylemişsin. Bize de söylemeliydin. Çok korktuk.”

“Ben kimseye bir şey söylemedim.”

“Bombaları patlatma emri veren Ayda idi.”

Ayda suçlamalar karşısında kendini savundu. “Bunlar bomba değildi. Bu teknolojik kompleksin garip özelliklerinden biriydi. Bomba simülasyonu. Uzaktan bir iki düğmeye bastım o kadar. Kimsenin hayatı tehlikede değildi.” Durup odadakileri izledi. “Ervin, parti fikrini ortaya attığı anda amacının bu olduğunu anlamıştım. Birkaç saniye öncesinde ‘Üzerlerine bomba yağmadan kimse savaşta olduğumuzun farkına varmıyor,’ demiştiniz.”

Onu alkışladım. “Ayrıca ben yaşamayı hatırlamaları gerek diyerek bu partiyi düzenleyeceğimizi söyledim. Bence gayet hatırladılar.”

General yine güldü.

“Bugün pek neşelisin General,” dedim. “Sebebi nedir acaba?”

“Uzun zamandır merak ettiğim bir sorunun cevabını aldım.”

“Neymiş o soru?”

“Hâlâ eskisi kadar gözü kara olup olmadığı... Askeri hapishanelerde yargılanmanın seni yumuşatıp yumuşatmadığı... Hayır, sen hiç yumuşamamışsın. Hatta belki artık daha da fenasın.”

Boş bardağı masaya bıraktığım sırada, “Bizden sakladığınız başka bir sır var mı?” diye sordu Araf. “Yoksa bir numara ya da sürpriz daha yapıp kalpten gitmemizi mi bekleyeceksin?”

Düşündüm. “Son bir tane kaldı,” dedim.

“Seni dinliyoruz.” Lina geriye yaslandı ve herkes dikkatini bana verdi. Önümdeki tableti açıp daha önce Kuzey’e gösterdiğim tabloyu ekrana yansıtım. Bu sefer yıldızlı yer de açıldı.

CENNET	PROJE
I. ORDU	KOZA
II. ORDU	LAZA
ROBOTLAR	
İTTİFAK	
ÇİN- CENNET İTTİFAKI	PROJE NO2/ÇİN

Herkesin tabloyu incelemesini ve yavaş yavaş taşları yerine oturtmalarını bekledim. Kozlar konusunda dengenin sağlandığını, hatta bizim daha avantajlı olduğumuzu fark ettiklerinde hepsinin yüzü aydınlandı.

“Robotları nasıl hallettiniz?” diye soran Lina oldu. Araf’ın adeta nutku tutulmuştu.

“İşte son sürpriz buydu. Cennet’in robotları sakladığı tesisin nerede olduğunu öğrendik. Gerekli tüm araştırmalar tamamlandı. Savaştan önce, o tesisin işini bitireceğiz ve en güvendikleri askerleri ortadan çekip biz bize kalacağız.”

Herkesin öfkesi anında dindi. Bu yüzden bu açıklamayı yapmak için bugünü beklemiştim. Karşımdaki yüzler yavaş yavaş birer gülümseme ile aydınlanırken, ben de kollarımı masaya yaslayıp hepsine gülümsedim.

“Savaşlarda dengeler daima değişir, demiştim.”

BÖLÜM ON SEKİZ

Gökyüzünde doğmadım ama yaşadığımın
farkına orada vardım.

Uçuş tulumlarını giymeyeli yüz yıl geçmiş gibiydi. Aslında teorik olarak öyle de olmuştu, tam yüz on beş yıl geçmişti. Koyu yeşil tulumun fermuarlı ceplerini kapatıp kontrol odasındaki ekiplere baktım.

“Planları anladınız değil mi?” diye sordum bininci kez. “Ayda ve birinci ekip bizim arkamızı kollarken, Barış’ın liderliğindeki ikinci ekip klasik planı uygulayarak Cennet’i karıştıracak.”

Herkes başıyla onayladı. Gözlerim Erva’ya kaydı. “Birkaç SİHA’yı aynı anda kontrol edebileceğinden emin misin?”

“Eminim. Yanımda Gökçe ve Hilal duracak. Onlar kumandalar konusunda ilerleme kaydettiler. Endişelenme. Bu şehirden bir hava aracı bile çıkamayacak.”

“Harika,” diye mırıldandım şakaklarımı ovarak. “Ya İzmir?”

“İzmir’in tüm bağlantılarına parazit yaptık,” dedi Ayda kollarını göğsünde kavuşturarak. “Yardım istemeye kalktıklarında, onlara hemen bir ekibin yola çıktığını duyuracağız. Ancak bekledikleri ekip oraya asla ulaşmayacak.”

“Pekâlâ... Her şeyi kontrol ettik. Sırayla gideceğiz. Zamanı geldiğinde hedef noktadaki manyetik duvarları devre dışı bırakmayı sakın unutmayın,” diye hatırlattım. “Saniyelik bir gecikme ikimizi birden yere çakar. Ölürssek iyi, yakalanırsak...” Ellerimi iki yana açtım. “İşte o zaman yanarız.”

Başkan bu sefer beni alnımın ortasından duvara çakardı. O da en iyi ihtimalle... Hayal gücüm, sadizm konusunda onlar kadar güçlü olmadığı için düşünebildiğim en kötü senaryo bu şekildeydi.

“Emredersiniz komutanım,” dedi Ayda tatlı bir sırıtışla. “Gözünüz arkada kalmasın. Her şey kontrolümüzde...”

Herkesin gözü üzerimdeydi. Sağ elimdeki parmakları çaprazlayıp havaya kaldırdım ve başıma doğru indirip bir asker selamı yaptım. “Size güveniyorum,” dedim. “Zafer bizim olsun.”

Yan yana durmuş iki uçağa doğru yürürken Kuzey de ben de son derece sessizdik. Tesisteki tüm kapıları tamamen açık bırakmadan iki savaş uçağını dışarı çıkarmanın bir yolunu bulmuştuk.

Uçağa binip kemerleri taktıktan sonra içerdeki ayarlamaları yapmaya başladım. Kaskımı başıma geçirip kontrol panellerini açtım. Kulaklığı çalıştırdım.

“Ben Mavi Atmaca,” dedim, tüm formaliteleri kenara bıraksak da bağlantıya sızabilecek herhangi bir parazite karşı gerçek adları vermemek konusunda kararlıydık. Hangi uçakta kimin olduğu bilinmemeliydi. Bu yüzden kaskıma manuel bir ses değiştirici de eklenmişti. “Merkez? Sesim geliyor mu?”

“Burası Merkez. Ses gayet net Mavi Atmaca...”

Kendi kendime başımı sallayıp diğer ayarlamalar üzerinde uğraştım. Teknolojinin tek faydası zorlaştırıcı değil kolaylaştırıcı olmasıydı. En azından silahlar konusunda bunu doğrulayabilirdim. Diğer konular biraz daha karmaşıktı. “Merkez, ben Atmaca oto-pilotu görebiliyor musun?”

Kısa bir sessizlik oldu. “Oto-pilotu göremiyorum Atmaca. Kontrol tamamen senin...”

“Harika,” diye mırıldanıp diğer şeylerle ilgilenmeye başladım.

“Merkez. Mavi Atmaca.” Cızırtılı ses kısa bir an kesildi. “Ben Boz Doğan. Sesim geliyor mu?”

Ayda ile aynı anda onayladık.

Gözüm, kurduğum kronometreye takıldı. Heyecanlıydım. İlk defa bir Cassowary x3 kullanacaktım. İsmi tehlikeli ve katil bir kuş türünden alan bu uçak, bazı şartlar dışında illegal sayılıyordu. Çünkü şehir ya da insan ayırt etmeden, taş üstünde taş bırakmıyordu. Büyük versiyonları en güçlü yapıları bile toz duman edebilecek şiddete ve güce sahipti. Bu yüzden eğitimi çok az pilota verilirdi, bu pilotlardan neredeyse hiçbiri ömrü boyunca öğrendiklerini uygulama fırsatı bulamadan görev süresini bitirirdi. Tesiste insan olmadığı, tüm güvenlik işlerinden robotların sorumlu olduğunu bildiğim için ne derece bir yıkıma sebep olacağımı umursamamıştım. İşimi şansa bırakmamak için de bu uçağı seçmiştim. Muhtemelen buna hayatımda son kez binecektim. Kuzey, 2389 yapımı klasik bir savaş uçağı tercih etmişti. En rahat onu kullandığını söyledi, seçim kendisine aitti.

Gözlerim tekrar sayaca takıldı. Otuz saniyeden geriye düşmüştü.

Üzerimizdeki kapılar yavaşça açılmaya başladı.

Üç, iki, bir...

Kalkışa geçtim. Bir uzay gemisi gibi yükselen uçak gökyüzünü yavaş yavaş gözlerimin önüne serdi. Önümdeki ekranlara baktım. Üç numaralı ekranda Cennet'teki karmaşayı gördüm. Bu kadarı yeterliydi. “Ekran üç, kapan.”

Hiçbir şey olmadı. Tüm otomatik komutlarla birlikte o özellik de araya kaynamıştı. Uzanıp ekrana parmağımla iki kez vurduğumda üçüncü ekrandaki görüntü karardı. Göz ucuyla kenardaki bir başka ekrandan yükseldiğim seviyeyi ve içerideki hava basıncını kontrol ettim, daha sonra hızımı arttırdım, Bartın'a doğru uçuşa geçtim.

Gökyüzünü özlemiştim. Bulutları özlemiştim. Ufuk çizgisini bu açıdan görmeyi ne çok özlemiştim... Bu duyguyu nasıl tarif edebilirdim? Bin yıldır nefes alamıyormuşum da şimdi tekrar nefes almaya başlamışım gibi hissediyordum. Ciğerlerime dolan oksijenin etkisi öyle yakıcıydı ki, sanki şimdiye dek havasızlıktan ölüyordum ama bunu fark etmiyordum. Kendimi buradan başka bir yerde hayal edemiyordum. Burada yaşayıp burada ölmek istiyordum. Burası benim hayatımdı. Yerin altında kaldığım her gün bir parçamı kaybediyormuşum, yavaş yavaş ölüyormuşum gibi hissediyordum. Şikâyet edemiyordum, sadece içten içe buna özlem duyuyordum.

Başımı çevirdiğimde Kuzey'in, sol tarafımda, üç feet uzaklığında, tam yanımda uçtuğunu gördüm. Elini kaldırıp beni selamladı. Bir süre yan yana uçtuk. Çok tehlikeli ve önemli bir göreve gidiyordum ama gerginlikten çok mutluluk hissediyordum. Oysa normalde ne kadar alışkın olursam olayım her göreve gidişte benim mizacım değişir, sert ve duygusuz bir hal alırdım. Belki de General haklıydı, askeri hapishanelerde olmasa da gökyüzünden uzak kaldığım sürede bir miktar yumuşamıştım. Ya da kimlik karmaşasına çözüm bulup her şeyimi bir potada eritmek bu duruma sebep olmuştu. Cevap hangisiydi bilmiyordum.

"Burası Merkez. Atmaca, Doğan. Hedefin önünden iki klasik Kondor 42 tip savaş uçağı, iki SİHA havalandı."

Hemen saldırı modunu aktifleştirdim ve gözümün önünde beliren dört hava aracını gördüm. İki insansızdı, diğer ikisi ise Kuzey'in kullandığının aynısı.

"Önce görev, sonra eğlence," diye mırıldanıp uçağı hızla inişe geçirdim. Önümdeki panellerden birini kenara kaydırıp tarama ekranını açtım ve aşağıda bir yaşam fonksiyonu aradım. Saniyeler içinde ekranda kırmızı bir yazı yanıp sönmeye başladı ve ekranda bir yazı belirdi: Yaşam fonksiyonu tespit edilmedi.

Bu sırada tam önümde, SİHA'lardan biri dönerek yere çakıldı. Kalkanları devreye soktum ve savunma modunu da ak-

tifleştirdim. Kuzey, ikinci SIHA'yı da vurup yere düşürürken kaşlarımı çattım. "Yavaşladım mı bana mı öyle geliyor?" diye mırıldanırken birkaç metre yükselip, aşağıya beşinci seviye yayılım ateşi açtım. Tesis üzerinde üçüncü kez daire çizerken yerde taş üstünde taş kalmamıştı. Ama yeterli değildi. Tesisin büyük bölümü yer altındaydı, bu yüzden yerin altına, gizli sığınaklara yönelik bir saldırı yapmam gerekiyordu.

Ekranada bir uyarı ışığı yanıp sönmeye başlayınca buna ara verip tekrar yükselişe geçtim. Pilotlardan biri peşime takılmıştı ve oldukça ısrarcıydı. Ellerim paneller üzerinde hızla dolaşırken yansıtıcıyı devreye soktum.

"Gel bakalım," diye mırıldandığım sırada karşımdaki pilot üzerime ateş açtı ama ateş kendisine geri döndü. Kendi kendini vuran uçağın yanarak düşüşünü asık bir suratla izleyip başımı iki yana salladım.

"Yansıtıcıyı etkinleştiren bir Cassowary'e ateş açılmaz," diye söylendim. "Bunları size öğretmiyorlar mı?"

Öğretmişlerse de kesinlikle unutmuşlardı. Bir pilot hayatında bu uçakla neredeyse hiç karşılaşmayacağını bildiği için öğrendiklerini tazelemekle uğraşmazdı.

Tekrar alçalırken kulaklığıma cızırtılı bir ses yükseldi. "Merkez, Atmaca. Ben Doğan. Hedeflerden biri kaçtı."

Öfkeyle solusam da alçalmaya devam ettim ve panelden, yeraltı sığınaklarını darmaduman edebilecek olan Kod S91'i bulup aktive ettim.

Yeşil bir ışık patladı. Hemen arkasından art arda mor ışık patlamaları yaşandı. Uçakla dönüp durmaktan başım dönmüştü. Normalde bu kadar dar bir alan üzerinde harekât yapılmazdı.

Saldırıyı bitirip üç dakika zaman tuttum ve inişe geçip alana ısıya dayanaklı üç metal böcek saldı. Alanın etrafında alçak uçuş yapmayı sürdürürken aynı anda böcekleri kontrol etmek kolay değildi bu yüzden boğazımı temizleyip, "Merkez," dedim. "Ben Atmaca. Böcekler içeride."

"Hemen kontrol ediyorum."

Ayda böceklerle erişip taşıdıkları kameralarla içeriği izlemeye başladı. Böcekler hem casus hem de patlayıcı olarak kullanılabiliyordu. Bu yüzden geri döndüğümüzde gözden kaçan bir şey kaldıysa, durumu düzeltmemize yardımcı olacaktı. Tüm detayları düşünmüştük çünkü buraya bir daha geri dönmemiz söz konusu dahi olamazdı.

“Durumlar nasıl?”

“Her taraf toz duman,” dedi Ayda. “Tebrikler Mavi Atmaca, Boz Doğan.”

Kahkaha attım çünkü umduğumuzdan daha kolay olmuştu. Tıpkı planladığımız gibi harekete geçtim. Yükselip İstanbul’a doğru uçarken daha rahat ve neşeliydim. Üstümden kalan yük ayrı, yeniden uçmanın verdiği haz ve rahatlık ayrıydı. Üç numaralı ekranı açıp Cennet’in mevcut durumunu kontrol ettim.

Son anda aklıma bir şey geldi, gitmeden önce iyice yükseldim. Havada bir takla atıp dalışa geçtim, nefesim kesildi ve gözlerim karardı, ölecekmişim gibi hissediyordum ama bu duyguya da bayılıyordum. Uçağın güvenliği sinyal vermeye başladığında az kalsın gerçekten bayılacaktım, hemen düz konuma geçip yeniden yükseldim.

“Ben merkez. Atmaca, kayıtlara geçsin diye söylüyorum, bu hayatımda izlediğim en manyakça şeydi. Ve inan bana ben çok fazla manyakça şey gördüm.”

Ayda, kulağımda söyleniyordu ama ben söylediklerini zerre kadar umursamıyordum. Nefes nefese kalmıştım, adrenalin seviyem tavana vurmuştu. Budan daha fazlasını yapmak istiyordum ancak ne yazık ki zamanım yoktu. Ayrıca Cassowary bu tür akrobatik hareketleri çok fazla kaldırabilen bir uçak değildi.

Uçakları İstanbul’un girişinde ormana, ağaçlarla çevrili bir açıklığa indirdiğimizde kaskı başımdan çıkardım ve kapıları açıp uçaktan aşağı atladım. Kuzey elinde iki silahla yanıma geldi. “Cassowary ile akrobasi yapan ilk kişi olabilirsin,” dedi. “Aklını mı kaçırdın?”

“Çok özlemişim,” dedim. “Belki bir daha fırsatım olmaz dedim, risk aldım.”

Bir şey söylemeden silahlarından birini bana uzattı. Elinden silahı aldım. Çok gergin görünüyordu ve bunun gökyüzündeki olayla alakası yoktu. Kaç yıllık pilottum, bana bu konuda direktif verecek ya da eleştirecek değildi.

Üzerimizden jet gibi hava araçları geçerken, “Her şey plana uygun ilerliyor,” diye mırıldandım.

“Endişe verici... Her an bir terslik olacaktı gibi,” derken elimden tutup beni ormana doğru çekiştirdi. Üzerimizden bir uçak daha geçti. Ağaçların arasına sindik.

“Ayda?” dedim.

“Uçaklarınız, Düzce’de iniş yapmış olarak görünüyor, sinyalleri oraya yönlendirdik!” diye bağırdı. “Planladığımız gibi. Hepsi oraya gidiyor. Güvendesiniz. Yine de dikkatli olun. Sizi uydudan izliyorum.”

Üzerimdeki tulumu çıkarıp yere attım. Ve tulumun altına giydiğim, Cennet’teki halkın giyeceği tarzda başka bir tulumla kaldım. Gökyüzünün boş olduğundan emin olunca tekrar uçağa geri döndüm. Bol parıltılı gümüş rengi tulumumun altına uçağın arka tarafından aldığım aynı renk ayakkabıları giyerken ayaklarıma çalı çırpı battı. Sıkıca toplanmış saçlarımin üzerine kan kırmızısı bir peruk geçirdim. Kuzey uzanıp saçlarımı düzeltti ve önüne gümüş bir denizyıldızı taktı. Onun üstünde de yepyeni bir takım elbise vardı artık. Çenesine kadar gelen dalgalı kahverengi saçlarını süzdüm. Onun peruğu benimkinden daha normaldi.

Başımı eğip uçağın camında kendi yansımamı görünce suratımı buruşturdum ve gözlerime yeşil lensler taktım. Sanırım hayatım boyunca hiç bu kadar kötü görünmemiştim.

“Of.” Gözlerimi siper edip kendimi daha fazla görmemeye çalıştım. “O Ayda’yı boğacağım. Bana seçtiği şeylere bak.”

“Seni duyuyorum!” Neşeli sesi kulaklarımda çınladı. “Aynı Ariel gibi oldun.”

“Kim olduğunu sormaya korkuyorum,” diye mırıldandım üstümü başımı düzeltirken.

“Küçük Deniz Kızı!” diye seslendi yanından biri, sanırım Gökçe idi.

Tulumun üzerine kurşun grisi bir ceket giyip silahımı cebime tıkarırken “Beni aşkına karşılık bulamadı diye prensin kafasını koparıp denize atan bir deliye mi benzettin?” diye sordum ve Kuzey ile ağaçların arasında koşturmaya başladım.

“Aslında prensi öldürmüyordu. Kendisi intihar ediyordu,” dedi Ayda. Kafam dolu olduğu için bahsettiğini anlamam biraz zaman aldı. “Ariel yani.”

Nefes nefese, “Böylesi daha da kötü,” dedim. Ender bana hikâyeyi yine yanlış anlatmıştı. “Ayda sen şimdiden kaçacak yer ara.”

“Eee, ben buralardayım. Lazım olursa arayın.”

Çıt diye bir ses duyuldu ve Ayda sesi kapattı. Eminim şu an kahkahalar atarak beni izliyorlardı.

Bir elimi ağaca dayayıp soluklandım ve kocaman açılmış gözlerle Kuzey’e baktım. “Lazım olursa arayın dedi ve gitti,” dedim inanamayarak. “Neyle arayacağım telefon yok, tablet yok, saat yok. 2417 yılında duman mı salacağım yukarıya?”

Kuzey gülümsemekle yetindi, sürekli etrafı izliyor ve dinliyordu. Uzun bir yürüyüş sonrası şehrin kapılarından içeri girdik ve planladığımız girişe gitmek için Cennet’in rengârenk sokaklarında yürümeye başladık.

Şehrin çıkışına yakın olan girişler Laza’nın tahliyesinden sonra Cennet tarafından yıkılmıştı. Yani artık aşağıya inmek istersek Cennet’te yürüme riskini almak zorundaydık.

Kuzey kolunu uzattığında koluna girdim.

“Şey Ervin...” Ayda’nın sesi tekrar kulağıma doldu. “Her an birine yumruk atacakmışsın gibi yürümesen mi acaba?”

Ters bir cevap vermek için ağzımı açtım ama bir şey diyemeden yine o çıt sesi yükseldi ve Ayda yine gitti. Sinirden Kuzey’in kolunu sıktım.

“Haklı, biraz ürkek davran,” dedi Kuzey. “İnsanlar telaş içinde. Sokakta Lara Croft gibi yürüme.”

“O kim bilmiyorum,” deyip iki elimi birden Kuzey’in kolu-

na sardım. Omuzlarımı düşürüp başımı koluna dayadım. Dışarıdan her an bayıldı bayılacak gibi göründüğümü umuyordum.

“O Hera denen manyak...” Kalabalıktan birinin adımı söylediğini duyduğumda dikkat kesildim. “Bu şehri hepimizin başına yıkacak.”

Diğerleri de ona katıldı. Cam kaldırımlar parçalanmış camlarla ve aksesuarlarla doluydu. Şehir yanık kokuyordu. Kuzey, dikkat çekmemek için adımlarını iyice yavaşlattı.

“Biz ölümsüzüz,” dedi bir kadın. “Yıksın, ne olur ki? Yenisini yaparız.”

“Daha güzelini yaparız,” dedi bir başkası.

“Çin ile müttefik olduk Hera şimdi yandı. Tamam, silahlarımız onların elinde ama bu ne işe yarar ki? Biz ölümsüzüz.”

“Siz durumun ciddiyetinin hiç farkında değilsiniz. Bir şeyi atlıyorsunuz,” diye araya girdi bir kadın. “Hera ölümsüzlük diye bir şey olmadığını söylüyor. Bizi öldürecek şeyi bildiğini de...”

“Blöf!” Bunu söyleyen adam, kahkaha atarak, “Yalan bu,” diye belirtti.

Adamın kahkahasını başka bir cümle kesti.

“Hera blöf yapmaz. Bunu bilecek kadar tanıyoruz onu.”

Bakışlarım Kuzey’e kaydı. Adımlarımızı hızlandırdığımız sırada tartışma iyice kızışmıştı.

“Doğru dedin bak. Hera karaktersiz bir hain olabilir ama...”

Gerisini duymadım. Kalabalıktan uzaklaşınca Kuzey’in kolundan ellerimi çektim. “Karaktersiz bir hain mi?” diye sordum. “Haini duymuştum ama karaktersiz kısmı çok yeni. Kırıldım. Çünkü doktor çift karakterli olduğumu söylemişti,” dedim alayla.

Kuzey beni elimden tutup binalardan birine soktuğunda ses etmedim. Asansörle uğraşmak yerine hızla merdivenleri çıktık. Dördüncü kata geldiğimizde koridorları sessizce geçip bir dairenin önünde durduk. Cebinden bir kart çıkarıp kapıya okutduğunda kapı melodik bir ses ile açıldı. Kuzey etrafı izlerken

açık tuttuğu kapıdan içeri girdim, o da peşimden gelip kapıyı arkamızdan kapattı.

Gümüş mobilyalara, koyu kırmızı zemine ve gökyüzü manzaralı asma tavana baktım. Evde gezinen hizmet robotları dışında kimse yoktu.

“Burası kimin evi?” diye sordum Kuzey’e oturma odasına girdiğimizde.

“Adamlarımdan birinin evi,” derken belindeki silahı çıkarıp masanın üzerine koydu. Ben üzerimdeki ceketı çıkarıp kurşun grisi koltuğa otururken Kuzey cama yaklaşıp şehri seyretti.

Gördüklerini anlatmaya başladı. “Yangını durdurdular, insanlar evlerine gitmeye başladı.”

Başımı koltuğa yaslayıp ve gözlerimi kapattım. Birkaç dakika sonra Kuzey’in yanıma oturduğunu hissedince gözlerimi açtım.

“Çok yorgunum,” diye mırıldandım. Gözümün önüne kan kırmızı saç tutamları düşünce nefesimi dışarı üfledim. Saçlar havalandı ama tekrar yüzüme düştü. Ofladım.

Kuzey elini uzatıp yanağıma dokundu. “Aquaman filmindeki Mera’ya benzedin. Ariel’e değil,” dedi.

“O kim bilmiyorum,” dedim bugün ikinci kez.

Masadan bir tablet alıp ismi yazdı ve bana uzattı. Başımı koltuktan kaldırıp sırtımı dikleştirdim ve tableti elinden aldım. Filmin birçok uyarlaması yapılmıştı ve her birinde farklı bir oyuncu oynamıştı, her dönem uyarlanmış çizgi roman versiyonları da vardı. Kuzey, tablette bir fotoğrafa tıkladı. Amber Heard versiyonunu büyütüp tableti yüzümün hemen yanına tuttu ve güldü. “Aynısı.”

Tableti aşağı indirip fotoğrafı incelerken tek kaşımı havaya kaldırdım. Ben kendimi hiç böyle görmüyordum ama en azından saçımdaki peruktan daha az nefret ediyordum artık. Tableti kenara bıraktım, ayaklarımı yukarı çekip kolumu koltuğun arkasına koydum. Başımı koluma yaslayıp beklemeye başladım.

“Neden geç kaldı?”

Saate baktı. “Karmaşanın içinde hemen ortadan kaybolmaları dikkat çeker diye oyalanmıştır. Birazdan gelir.”

Parmaklarımla koltuğun üzerinde ritim tuttum.

“Sedna ile ilgili işe yarar asıl şeylerin Proje’de olduğunu düşünüyorum,” dedim. Ve o arşivler Proje ifşa olduktan sonra kaçışları sırasında imha edilmişti... “Bence Cennet’in arşivlerinden işe yarar bir şey çıkmayacak.”

“En azından aklımızda acabalar kalmaz.”

Bu da muhtemelen bu işten tek kazancımız olacaktı. Aklimızda soru işareti kalmaması. “İstedğin diğer şey neydi?” diye sordum.

“Özel bir şey,” dedi. “Kendim için.”

Üstünde durmadım.

Gözlerimi arkasındaki pencereye odakladım, perdenin arkasından gökyüzüne baktım. Açık olan pencereden içeri giren temiz havayı içime çektim. Bunu o kadar özlemiştim ki... Yerin altında cihazlardan gelen hava insanın midesini bulandırıyor.

Kapının açıldığını duyup oturduğum yerde doğruldum ve Kuzey’e baktım. Eğilip masanın üzerinden silahı aldı ve bana bekle işareti yapıp kapıya yaklaştı.

“Kuzey Bey, benim.”

Kuzey sesi duyunca silahı indirdi ve adamın içeri gelmesini bekledi. Bir seksen boylarında, oldukça iri, sarışın bir adam girdi odaya. Saçlarını arkadan toplamıştı, sakalları uzundu. Oldukça tekinsiz görünüyordu. Tüm adamları böyle mi, diye düşünmeden edemedim. Ayağa kalkıp Kuzey’e yaklaştığımda adamın bakışları bana kaydı.

Gözleri parlayarak, “Mera?” dedi. Az önce Kuzey bana fotoğrafları göstermeseydi dili sürçtü zannederdim. Belki de sürçmüştü.

“Hera,” diye düzelttim.

Adamın yüzünde kocaman bir gülümseme oluştu. Büyülenmiş gibi bakıyordu bana.

“Önüne bak,” dedi Kuzey.

Adam hemen toparlanmadan önce bana son bir bakış attı. “İstediklerinizi getirdim,” dedi Kuzey’e elindeki metal kutuyu uzatarak. “İki doz bulabildim. Bu şeyleri tamamen ortadan kaldırmışlar, nedenini tahmin edersiniz.”

Neden bahsettiklerini hiç anlamıyordum ama doz dediğine göre ya bir ilaçtı ya da panzehir.

“Bu kadarı yeterli,” dedi Kuzey kutuyu cebine atarken. “Durumlar nasıldı?”

“Çok fena. Çok önemli bir tesisi yok etmişsiniz. Başkan sinirden köpürüyor. Kendisini odasına kapattı. Artık Opal’de kalıyor. Oradan hiç dışarı çıkmıyor. Nemesis sürekli kapısında nöbet tutuyor.”

“Korkudan ölecek,” dedi Kuzey.

Adam, dünyadaki en komik şeyi duymuş gibi güldü. “İyice delirdiğine dair söylentiler var,” dedi. “Cennet’te ona duyulan güven azalıyor. Yüzlerce yıldır ilk defa yeni bir başkan seçimi gündemde. Hanlı hanedanlığı yıkılıyor diyorlar.”

“O gerçek bir Hanlı değil,” dedi Kuzey. Sesi buz gibiydi. “Ezik herif, annemin soyadını aldı.”

“Ben sadece dedikoduları iletiyorum.” Adamın gözleri yine bana kaydı. Başıyla bir selam verdi. “Sizinle tanışmak bir şeref Hera.”

Başımı hafifçe eğerek selamını aldım. “Tam olarak tanışmadık.”

Bakışları Kuzey’e kaydı ve boğazını temizleyip elini uzattı. “Birkan Soner.”

Uzanıp elini sıktım. Tokalaşırken, benim elim üste gelecek şekilde çevirdi. Birkan elimi bu şekilde sıkarak benim üstünlüğümü kabul ettiğini gösteriyordu ama ben ellerimizi ayırmadan önce yana çevirdim. Şimdi el sıkışmamız, denk olduğumuz anlamını taşıyordu, Birkan şaşkınlıkla önce ellerimize sonra gözlerime baktı. Yüzünde saygı ve minnet dolu bir ifade belirmişti. Elimi geri çektim.

“Anlatıldığı gibi biri değilsiniz,” dedi.

“İnsanlara görmelerini istediğim yüzümü gösteririm,” dedim.

“Onur duydum... Sizi evimde ağırlamak bir onur, ne içersiniz. Hemen getirteyim.”

Ne içersiniz, lafını duyar duymaz hizmetçi robotlardan biri tekerleklerini tıkırdatarak tıkırdatarak içeri girdi. Metalden yapılmış ters bir huniye benziyordu. Gözleri kırmızı birer boncuk gibiydi.

“Bir şey almayacağız,” dedim. “Gitsek iyi olur. Burada kaldığımız her dakika risk alıyoruz.”

Kuzey başıyla onayladı. Adam ısrar etmedi. Bizi kapıya kadar uğurladı.

Binadan ayrılırken Kuzey sessizdi, sonra bir anda, “Yaptığın şey,” dedi. “Bir kan için anlamı büyüktü. Saygısını kazandın, şimdi ona ölüm emri versen, gözünü kırpmadan ölür. Çok sadıktır.”

“Denklik meselesi mi?” deyince başıyla onayladı. “Bence önemsiz bir şeydi...”

“Onun için önemli.”

“Sadakatinden nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?”

“Hepsi Koza’dan geldi,” diye açıkladı. “Hepsinin orada ailesi var. Bu devrimin gerçekleşmesini, Cennet’in düşmesini en az senin kadar istiyorlar. Ve denk görülmeyi. Adaleti...”

İlginçti. “Sen işini gerçekten biliyorsun, değil mi?” diye sordum.

“Akıllı olan kazanır,” derken binanın kapısını açtı, tekrar Cennet’in sokaklarına çıktık. Sokaklar neredeyse tamamen boşalmıştı. Karşımıza tek tük insanlar çıkıyordu ama hiçbirisi bize dikkat etmiyordu. Yine korkmuş ve yorulmuş kız rolünü oynuyordum. Kuzey’in koluna sıkı sıkı tutunup başımı omzuna koydum.

Birkaç blok ilerledikten sonra karşımıza bir adam çıktı. Aceleyle bir yere gidiyor gibiydi ama bizi fark etti ve kenara çekilip bizi inceledi. Onu fark ettiğimizi anlamamış, duvarın kenarına sinmişti. Sanki bizim kim olduğumuzu çıkarmak ister gibi bakıyordu. Hareket etmedi, konuşmadı. Yüzünde gergin bir ifadeyle çevresine bakındı.

Adama bakmadan “Bu adam niye bize bakıyor?” diye sordum Kuzey’e fısıltıyla.

“Bilmiyorum,” diye mırıldandı. O da adamın farkında değilmiş gibi davranıyordu.

Yürümeye devam ettik ama adam hâlâ durduğu yerden bizi izliyordu. Eli, kolundaki saatin üzerinde durunca kalp atışlarım hızlandı. Bir yere haber gönderip göndermemek arasında kalmış gibi görünüyordu.

Hemen role giriştim, birkaç adım atıp yakınındaki bir mesafede durduk sesimi incelttim, adamın duyabileceği bir sesle, “Sevgilim!” dedim Kuzey’e. “Bu yaşananlar beni çok sarstı. O manyak Hera bizden ne istiyor anlamıyorum. Bugün tam da evliliğimizin ikinci yıl dönümüydü. Bütün planlarımız berbat oldu!”

Aklıma nereden gelmişti bilmiyordum, ama şu anda aklı başında bir insanın üzölmek için seçeceği en saçma sapan dert bu olur gibi geliyordu bana.

Kuzey eliyle saçlarımı okşadı. “Üzölme aşkım, ben şimdi sana ilerideki mağazadan güzel bir mücevher alacağım. Bu günü kurtarmaya yeter, öyle değil mi?”

Göz ucuyla hâlâ adamı izliyordum. Sinirlerim bozulmuştu çünkü bize dik dik bakmaya devam ediyordu. Artık elini saattinden çekmiş olsa bile yine de tereddüt içindeydi.

Onu rahatsız edecek tek bir şey kalmıştı. “Yetmez mi!” deyip Kuzey’i ensesinden tutup kendime çektim ve dudaklarımı dudaklarına yaklaştırıp onu sertçe öptüm. Tek eliyle kolumu tutup o da beni öpmeye başladı. Artık buna iyice alışmıştım, onu öpmenin faydasını ikinci kez görüyordum. Bu düşünce beni neredeyse güldürecekti. Gerçi ilk sefer işler hiç iyi gitmemiş, sonu da felaketle bitmişti... Bu seferki öncekinin aksine şüpheyeye yer bırakmayan gerçek bir öpüşmeydi ve adamı kesinlikle ikna ederdi. Tek elimi yanağına götürdüğüm sırada Kuzey’in elleri belime kaydı. Yüzümü geri çekip ona sımsıkı sarıldım, çenemi omzuna yasladım ve çaktırmadan hâlâ orada mı diye adama baktım. Hiç kimse böyle bir şeyi görünebileceği

bir yerde açık açık izlemezdi. Kimi saygı duyduğundan ya da umursamadığından, kimi de öyle olmadığı halde ahlaklıymış gibi davrandığından kafasını çevirir giderdi ama bu adam hâlâ gitmemişti. En azından artık benim Hera olduğumdan şüphe etmez diye umuyordum. Ben bile uzaktan kendimi görseydim, kesinlikle bu benim demezdim.

Geri çekilip Kuzey'e tekrar baktım, dudaklarımı onu tekrar öpecekmişim gibi dudaklarına yaklaştırdım. "Hâlâ gitmedi, orada durmaya devam ediyor." Başımı çevirip sokağı taradım. "Etraf bomboş. Biraz daha bizi izlemeye devam ederse sapık var diye bağıracağım," diye fısıldadım. "Bu sefer kaçarak uzaklaşır."

Başıyla onayladı. Dudaklarıma doğru, "Ya da onu yoldan çekeriz," diye fısıldadı. Başımı iki yana salladım. Asansörler için biraz daha beklememiz gerekiyordu. Adama saldırmak planı riske atardı.

Yüksek sesle Kuzey'e, "Beni yine öp," dedim.

Adam bu sefer istediğim tepkiyi verip yüzünü buruşturdu, başını iki yana salladı ve söylenerek yanımdan uzaklaştı.

"Ortalık karışmış, savaşın eşiğine gelmişiz şunların derdine bak," gibi bir şey söylemişti.

Cidden de bizimki şu zamanda bakıp hayret edilecek bir dertti. Nefesimi bırakıp Kuzey'den uzaklaştım. Başını eğip adamın gidişini izledi.

"Beni tanıdığını hiç sanmıyorum," dedim. "Şu halde an-nem bile tanımaz."

"Tabii beni tanımış olabilir," dedi yürümeye devam ettiğimiz sırada. "Ama saçlarım onu şüpheye düşürdü, çok eski moda bu. En son numarandan sonra da şüphesi tamamen yok oldu."

Gergin bir şekilde güldüm. "Evlilik kısmından mı bahsediyorsun sokak ortasında öpüşme kısmından mı?"

"İkisinden de," dedi.

"Çünkü sen sokak ortasında kimseyi öpmeyecek kadar sert mizaçlısındır," dedim. "Ben görsem ben de şüphe etmeyi bıraktırdım."

“Öyle mi?” derken elimi tuttu ve avuç içimi öptü. Bunu sıkça yapıyordu. “O halde bu konudaki tek istisnayı es geçelim.”

Her geçen dakika etraf daha da boşalıyor ve sokaklar sessizliğe gömülüyordu. Yol boyunca önümüze başka kimse çıkmadı.

“Mücevherleri es geçelim sevgilim,” dedim alayla. “Onun yerine bu şehri yerle bir edelim. İşte o sadece bugünü değil her günü kurtarır.”

Kuzey bana baktı, artık gerçekten gülüyordu. “Bu şehri eğer doğru şekilde yıkarsan sevgilim,” dedi son kelimeyi vurgulayarak. “Eline tahmin bile edemeyeceğin kadar çok mücevher geçer.”

O an Cennet’teki çoğu binanın iç mimarisinde gerçek mücevherlerin kullanıldığını hatırladım.

“Bak bunu hatırlattığın iyi oldu,” dedim düşünceli bir şekilde. “Bu konuyu dikkate alalım. O mücevherlerden gelecek parayla şehri yeniden inşa ederiz.”

“Kesinlikle.”

Bir süre sessizce yürümeye devam ettik. Birkan’dan aldığı özel şeyin ne olduğunu sormamıştım. Kuzey’in yanında ne kadar rahat olduğumu, ona ne kadar güvendiğimi her gün daha net fark ediyordum. Ondan çekinmiyordum da... Ender’le olduğum kadar rahattım birlikteyken. Onu öpmekten de hoşlanıyordum. Son kısmını idrak etmek, adım atarken durmama sebep oldu ama hemen toparlandım.

Serin bir rüzgâr esince ürperdim ama ürpermemin tek nedeni soğuk değildi. Bir soğuk rüzgâr daha esti, ellerimi birbirine sürtüp ısınmaya çalıştım ve Ayda’nın kasım ayında bana incecik bir tulum ve ceket seçerken ne düşündüğünü merak ettim.

“Üşüdün mü?” diye sordu Kuzey.

“Hayır,” diye yalan söyledim ve ellerimi iki yanıma indirip asansöre ulaşacağımız kapıdan içeri girdim.

Birkaç kat aşağı inerken ikimiz de sessizdik. Saate baktım, asansörün gelmesine on dakika vardı. Beklediğimiz sırada Kuzey ceketini çıkarıp bana vermek için hamle yaptı ama tam o sırada arkamızda iki kişi belirdi ve kalın bir erkek sesi duyuldu.

“Eller yukarı!”

BÖLÜM ON DOKUZ

Gözyaşlarımızı kahkahaların arasına gömmeye
çalışırız ki kimse onu görmesin.

Kuzey'le birbirimize baktık. Benim arkama geçmek için hareketlendi. Silahlar onu öldürmezdi, bu hareket ikimize gerekli zamanı kesinlikle kazandırırđı.

“Kızın başına nişan aldım. Eller yukarı dedim!”

Sesi tanıdığım anda içimden küfür etmek geldi. Ki benim asla küfür etmediğim düşünülürse... Bu cidden normal kelimelerle açıklanamayacak derecede saçma bir vaziyetti.

Ellerimi havaya kaldırıp arkamı döndüm.

“Bu sefer seni tanıdım Hera,” dedi kız. Kırmızı saçlarıma, denizyıldızı tokama ve parıl parıl parlayan tulumuma baktı sırayla. “Bu seferki tarz değişikliğin sana çok ama çok daha ters olsa da!”

Gözlerimi yüzüne diktim. “Desene artık kafan çalışmaya başladı. Lara.”

“Hayatımızı mahvettiniz,” diye birden patladı Koray. “Özellikle de sen. Sen gelmeden önce her şey çok iyiydi.”

“Bu kadar zaman tüm bunları içinde mi tuttun?” dedim bıkkın bir şekilde. Bu ikili beni gerçekten yoruyordu. “İçindekileri dökmek için de tam zamanını bulmuşsun.”

“Aylardır bu günü bekliyordum!” diye bağırdı Koray.

İkisinin de arkasından ince bir ses yükseldi. “Çocuklar oyununu kesin!”

Başımı çevirip gelenin kim olduğuna baktım ve şaşkınlıktan ne diyeceğimi bilemedim. Şaka gibiydi. Bunlar arkadaş mı olmuştu yani?

“Hera sizin kadar eğlenmiyor ve hiçbir şeyi unutmadığı düşünülürse aşağıda bize hayatı zindan edebilir.”

“Ferda?”

Ferda öne çıktı ve saygıyla başını eğdi. “Merhaba Hera,” dedi. “Dışarıda boş durmadım. Sana birkaç müttefik kazandım.”

Tek kaşımı havaya kaldırıp söz konusu müttefiklere baktım. “Lara ve Koray mı müttefik?”

“Sadece ikisi,” diye açıkladı Ferda. “Birinci Ordu’da daha fazlası var.”

Kuzey ile birbirimize baktık. O da benim kadar şaşkın görünüyordu. Bunu nasıl yaptın, sorusunu sonraya bıraktım. Cennet’in ortasında her an bir baskın yeme ihtimalimiz varken sadece önemli konulara odaklanmak en mantıklısıydı.

“O zaman güvenilirliğinizi kanıtlayın,” dedim. “Şu silahları kenara atın.”

“Seni vuracak olsak zaten vururduk,” dedi Koray.

“Peki, sonra ben size ne yapardım?” diye sordu Kuzey.

Koray ve Lara’nın yüzü adeta taş kesti. Yanımdaki adamı unutmuş gibiydiler. Dikkatle yüzüne baktılar ve orada nasıl bir ifade gördülerse yavaşça silahları kenara bıraktılar. Biz söylemeden bıçaklarını ve diğer silahlarını da attılar. Ferda da tek kelime etmeden onlara katıldı.

“Ne olur ne olmaz,” dedim onlar ellerini havaya kaldırıp bir tur dönerken. “Aşağıda bir sürü insan var.”

Dönmeyi bıraktıkları sırada asansörün kapısı açıldı. “İçeri gelin,” dedim. “Saçma sapan bir planınız varsa şimdiden uyarayım. Sığınak’ın girişindeki tarayıcılar zehir ya da biyolojik silah mısınız diye kanınıza kadar inceler.”

Üçü birbirine baktı ve başıyla onayladı.

“Ne oldu da taraf değiştirdiniz?” dedim asansör aşağı inerken.

“Cennet bize hakkımız olanı vermedi,” dedi Lara.

Gülmemek için kendimi tutup başımla onayladım. Herkes sahip olduğundan daha fazlasını hak ettiğine inanırdı. Neden olmasın? “Eee?”

“Şimdi de onlar için ölmemizi istiyorlar. Hayatta kalırsak karşılığında ne alacağız?”

Verilebilecek iyi bir cevap yoktu.

Koray, “Hiçbir şey,” diyerek burnundan soludu. “En fazla on yıl yaşatırlar, sonra da hepimizi öldürüp yerimize Nemesis gibileri geçirirler.”

“Ben aptal bir robottan emir almayacağım,” diye söylendi Lara. Anlaşılan bayağı içlerlemişti bu olaya. “Senin vaatlerini dinledim. Öleceksem böyle bir gelecek için ölmeyi tercih ederim.”

“Ben de,” dedi Koray. “Bu yüzden sizinleyiz.”

Omuz silkmekle yetindim. Gelene, sırf kendisinden hoşlanmadığım için git diyemezdim. Çünkü o zaman onu karşımdakinin insafına terk ederdim. Bazı noktalarda insanlara olan hislerin hiç önemi yoktu. Sevsen de sevmesen de, eğer ölümcül bir tehdit değilse, her hayat alınması gereken bir sorumluluktı... Saygı duyulmayı ve yaşama hakkının korunmasını hak ediyorlardı. İkisini bir kaşık suda boğmak istesem de, durum buydu.

“Ama sana hâlâ hayran değilim, senden zerre kadar hoşlanmıyorum Hera,” diye ekledi Lara.

Başımı yavaş yavaş yerden kaldırıp yüzüne çevirdim. Asansörün kapıları açıldığında tam karşısında durdum. Bu salak denizkızı imajımla nasıl bir etki yapardı bilmiyordum ama gözlerimi gözlerine dikip soğuk bir şekilde gülümsedim.

“Ben de sana bayılmıyorum,” dedim buz gibi bir sesle.

Gerilip şaşırmış gibi gözlerini kırptırdı. Böyle bir tepki beklemiyordu. Böyle alaycı bir yorumu bile bir tehdit gibi dile getirebilmem insanları hep geriyordu.

“Sen nerede ve kiminle olduğunu sanıyorsun bilmiyorum,” diyerek aynı tonda konuşmaya devam ettim. “Bana olan hislerini ve düşüncelerini içinde tut. Ben senin asker arkadaşın değil, komutanıyım. Ve sen ben ne dersem onu yapacaksın. Beni sevsen de nefretinden ölsen de bunu yapacaksın.”

Yanından geçip asansörden çıktım.

Sığınak’ın ana girişinden içeri girdiğimizde ortalık sessizdi. Lara ve Koray merakla etrafı inceliyordu. Ferda ise ikisinin tam arkasında duruyordu. Şaşkın ve hayal kırıklığına uğramış görünüyorlardı.

“Ölümsüzlerin kendileri için inşa ettiği sığınak daha alımlı ve lüks olur diye düşünmüştüm,” dedi Lara burun kıvrarak.

Buradaki her detay duvardan tavana kadar tıpkı Cennet’te olduğu gibi değişebiliyordu ve içeride daha keşfedilmemiş onlarca kanatta bir alışveriş merkezinden buz pateni pistine hatta çiçek bahçelerine kadar her şey mevcuttu ama bir şey demedim. Tesis ana haliyle dört duvar bir kapıdan ibaret görünüyordu. Genelde biz de onu bu haliyle kullanıyorduk, diğer türlü gereksiz enerji kaybıydı.

“Birazdan sizi almaya gelecekler,” dedim başımdaki saçma peruğu çıkarıp kenardaki öğütücüye tıkarırken. Onu bir daha görmek istemiyordum. Gözlerimdeki lensleri de çıkarıp perüğün arkasından çöpe yolladım. Lara’nın bakışları benim üzerimdeydi ama onu tamamen yok saydım. Kuzey de kafasındaki peruğu ve gözlerindeki yeşil lensleri çöpe attığı sırada Lara’nın gözleri ileride bir noktaya kaydı. Artık sıkılıktan başımı ağrıtmaya başlayan saçlarımı serbest bırakıp şakaklarıma masaj yaptım. Bunları hemen burada bırakıp gidemezdim. O yüzden mecbur birileri gelene kadar bekleyecektim.

“İstersen sen git, ben onlarla kalırım...” dediğinde başımı kaldırıp Kuzey’e baktım ama şaşkın bir halde ileriye doğru baktığını gördüm.

Koray da onun kadar şaşkın görünüyor. “Bu ne be?” derken sesi çok tuhaf çıktı. “Neler oluyor?”

Lara bir bana bir arkama bakıp yüzünü buruşturdu. “Hanginiz kimsiniz?”

Onları bu kadar çok şaşırtan şeyin ne olduğunu merak ettim. Neye baktıklarını görmek için arkamı döndüm ve irkilip geri çekildim. Biri benimle kafa mı buluyordu anlayamıyordum. Karşımda duran bendim... Daha doğrusu uzun bir süre oymuş gibi davrandığım kişi...

Yuvarlak yüz hatları, bembeyaz teni, iri mavi gözleri ve sapsarı saçları hemen tanıdım.

“Serra?”

Karşımdaki gülümsedi. “Evet, adım bu,” dedi. Sesini duyduğumda tekrar irkildim. İçim buz kesmişti.

“Bu bir şaka mı?”

Kuzey aramızda en hızlı toparlanan kişi olmuştu çünkü bunun olacağını zaten biliyordu. “Ne zaman ortaya çıkacağını merak ediyordum,” dedi sakın bir şekilde. “Ama meğer hep gözümüzün önündeymişsin.”

Midem bulanmaya başlamıştı. Rüya mı görüyordum yoksa gerçekten böyle bir şey yaşanıyor muydu anlamaya çalıştım. Adeta aklım durmuştu.

Lara ve Koray şaşkınlıkla olanları izlerken arka taraftan Lina geldi. “Yeni insanların geldiğini duydum...” dedi ve Lara ile Koray’ı görünce yüzü öfkeyle çarpıldı.

“Siz...”

“Bu ölmemiş miydi?” diye sordu Koray büyük bir merakla. Ben de aynı soruyu Serra’ya sormak istiyordum. ‘Sen ölmemiş miydin?’

“Ölmemiş... Çok garip olaylar dönüyor burada,” diye mırıldandı Lara. “Gerçi Hera da kayıtlara göre ölüydü...” Yüzü sapsarı olmuştu. Bayıldı bayılacak gibi görünüyordu. İlk defa onunla aynı hisleri paylaşıyordum. Bir zamanlar ölü olarak bilinen üç kişi, canlı olarak karşı karşıya duruyorduk.

“Cennet’te aradığını bulamadın mı?” diye bağırdı Lina, Lara’ya. “Bıçak bu sefer sana dönmüş olmalı. Aksi halde sana dokunmayan her yılanı beslersin sen. Hem de kendi ellerinle. Umurunda olmazdı hiç kimse.”

Lara hiç inkâr etmedi. Kollarını göğsünde kavuşturup saçlarını omzunun üzerinden geriye savurdu.

“İstedığım tarafı seçme hakkına sahibim. Şimdi de burayı seçtim.”

“Sana neden güvenelim? Bir kez taraf değiştiren ikinci kez de değiştirir.”

“O kadar da salak değilim, Cennet’in derdi hepimizi öldürmek.”

İkinci kısım doğruydu ama ilk kısım hakkında bazı şüphelerim vardı.

“Yeter, kesin,” dedim. Mümkün oldukça Serra’ya bakmaya çalışıyordum.

O sırada Lina’nın bakışları Lara’nın arkasına kaydı. Başını eğip Koray’ın arkasında saklanan kızı görmeye çalıştı. “Peki, bu kim?”

Kuzey’in elini bileğimde hissettim. Beni tutup kenara çektiğinde tamamen hissizleşmiştim. Her şey bir saat içinde nasıl bu kadar karışabilirdi?

Koridora giren Araf şaşkınlıkla bir bana bir Serra’ya baktı, tam ağzını açacaktı ki Lina resmen bir çığlık attı.

“Neler oluyor takip edemiyorum,” diye mırıldandım. Resmen etrafımda fırtına kopuyor, her şeyi savurup atıyordu ve ben sabit bir şekilde duruyor olanları izliyordum.

Ferda sırtını kapıya yasladı ve Lina’dan uzağa kaçmaya çalıştı. Dehşet içindeydi. Lina ona saldırdı.

“Hain!” diye bağırdı suratına sert bir yumruk geçirirken. “Katil! Sen yaptın!”

Araf ileri atılıp Lina’yı belinden tutup geri çekti. Lina öfkeyle solurken yüzüne düşen saçları havaya kalkıp indi. Gözlerinden adeta ateş çıkıyordu.

“Sen söyledin!” diye bağırdı krize girmiş gibi. “En son senin haberin olmuştu. İki gün sonra hepimizi yakalayıp götürdüler! O sendin!”

Ferda konuşmuyordu. Gözleri dolmuştu.

“Bize neler yaptılar!” diye bağırdı Lina. “Tüm arkadaşlarım gözümün önünde işkenceler gördü, sonra da öldürüldü!” Araf Lina’yı tutarken zorlanıyordu.

Lina tekrar ileri atıldı ama bulunduğu yerden bir adım uzaklaşamadı. “Nasıl yaptın? Nasıl bize ihanet ettin? Sana güvenmiştik! Hepimiz sana güvenmiştik! Bunu neden yaptın? Neden?”

Ferda göz ucuyla Kuzey’e baktı. Kuzey arkamda kaskatı kesilmişti. Yukarıda bir savaşa hazırlanıyordum ama resmen burada bir savaş çıkmıştı. Yalanlar, sırlar, ihanetler kurşun yemiş bir kavanozdaki toz şeker gibi etrafa saçılmıştı. Toplamak neredeyse imkânsızdı.

“Kuzey Hanlı,” diye mırıldandı Ferda. “Beni okuldan atmakla tehdit etti. Ailemle tehdit etti.”

Başımı çevirip Kuzey’e baktım. İç geçirdi. “Evet, ben yaptım.”

“En azından dürüstsün,” diye mırıldandı Araf.

Kuzey’in sert bakışları Araf’a yöneldi. “Annene bir söz verdim,” dedi. “Arkanı kollayacaktım. Her ne kadar sen bunu hak etmesen de.” Bu ikisinin arası hâlâ tam düzelmemişti demek ki.

“Bir kişi uğruna mı onca insanın kanı aktı?” diye sordu Lina.

Kuzey, kollarını göğsünde kavuşturdu. “Zaten ortaya çıkacaktı,” dedi. “En azından iki kişi hayatta kaldı.”

Lina bunu reddedercesine başını iki yana salladı ama ben onun gözünün önünde canlanan görüntülerden kurtulmaya çalıştığını biliyordum. Benim de aklım Proje’de idi. Müdür’ün gözümün önünde öldürülmesi, Proje’nin düşüşü... Koskoca Proje bile ifşa olmuş, büyük kayıplar vermişti. Lina ve arkadaşlarının hiç şansı yoktu. Keşke her şey başka türlü sonuçlansaydı. Keşke Proje onlara ulaşınsaydı ve neyi beklemeleri gerektiğini anlatsaydı.

“Ben çok üzgünüm,” dedi Ferda. “Gerçekten. Seni ve diğerlerini kurtarmak için elimden geleni yaptım.”

“Ne yaptın ha ne yaptın!” diye bağırdı Lina.

“Araf’ın sizden bir iz aradığını biliyordum. Araf dövüşürken arenaya bir kroki attım! Elimden ancak bu kadarı geldi.”

Araf ile birbirimize baktık. Günlerce o kâğıdı arenaya kimin attığını aramış ama bulamamıştık. O da şimdi ortaya çıkmıştı.

Ferda konuşmaya devam etti, gerçekten üzgün görünüyordu. “Ailemi korumak için yaptım. Yoksa asla ihanet etmezdim. Hera bunu biliyor.”

Gözlerimi yere diktim. Ben hiçbir şey bilmiyormuşum gibi hissediyordum. Kimseyi tanımiyormuşum, bir yabancıymışım gibi... Herkesin bir sırrı ve yalanı vardı. Sırtımı duvara yasladım. Başım bedenime ağır geliyordu sanki.

“O krokiyi sen mi attın?” diye sordu Araf. Şok yüzünden o da birkaç saniye geriden geliyordu.

“Ben attım! Gelip sana söyleseydim her şeyi yukarıdakilere anlatanın ben olduğumu anlar, beni orada barındırmazdın. Korktum.”

“Zaten tüm hataları korktuğun için yaptın!” diye bağırdı Lina. “Sen bir korkaksın. Ve bir hain... Elinde tüm o çocukların kanı var.”

“O kan hepimizin elinde var, Proje de planlarımızdan haberdardı ama bizi korumadı...” dedi Araf Serra’ya bakarak. Serra gözlerini kaçırdı. Bu yeterli bir cevaptı.

“Burada hepimiz suçluyuz,” dedi Araf. “Ben de başarısız olacağınıza inandığım halde sizi destekledim. Sizi uyarmalıydım. İşleri büyütüp diğerlerine haber vermeden önce, her şeyi doğru düzgün tartmanızı ve kimseye güvenmemenizi söylemeliydim...” Bakışları Kuzey’in üzerinde durdu. “Kuzey, Ferda’yı itirafa zorladı. Ferda kendisine güvenen insanları sattı. Lina, yanlış kişiye güvendi. Zincirleme bir hatalar geçidi.”

Kimse aksini iddia edemedi.

Bakışlarım uzak bir köşeye kaydı. Lara ve Koray bile şaşkıncı. Bir kenarda durmuş film seyrederek bizi seyrediyorlardı, ellerinde patlamış mısırları eksikti bir tek. Onların burada olduğunu unutmuştum.

Koray’ın, “İnsanlar nelerle mücadele etmişler,” diye mırıldandığını duydum. “Biz saçma sapan oyunlar peşindeymişiz.”

Lara da durgunlaşmıştı. Gözleri Lina’daydı. Onun anlattık-

larına üzülmüş gibi görünüyordu, demek ki onda bile bir parça vicdan vardı.

Lina sessiz kaldı. Ferda'ya son bir bakış atıp hızla uzaklaştı. Antrenman odasına gittiğine dair bahse girerdim. Öyle bir öfkeyi ve hayal kırıklığını boşaltmak başka türlü mümkün değildi.

“Araf?” dedim, “Ferda, Koray ve Lara'yı diğerlerinin yanına götürür müsün? Yolda kuralları da anlatsan iyi olur.” Bunu yaptıktan sonra Lina'nın yanına gideceğinden adım gibi eminim. O zamana kadar Lina biraz kafasını dinlese iyi olurdu.

Araf başını hafifçe eğdi. “Laza'dakilerin yanına mı götüreyim?”

“Evet,” dedim. Bu ikisinin hakkından ancak onlar gelirdi.

“Beni takip edin.”

Lara ve Koray'ın gözleri bana kaydı. Benden bir cevap gelmeyince istemeye istemeye Araf'ın peşine takıldılar. Ferda da perişan bir halde onlara katıldı. Geride sadece Serra, Kuzey ve ben kaldık.

“Son bir itiraf,” diye mırıldandım. “Bugünden sonra bir daha yalan, sır duymak istemiyorum. Yoruldum. Şimdi...” Kuzey'e bakıp çenemle Serra'yı işaret ettim. “Önce sen söyle, bunu biliyor muydun?”

Başını eğip Serra'yı inceledi. “Okula geldiğinde, seni araştırdım. Yalnızca sisteme girilen verileri değil, onlar değiştirilebilir bilgilerdi. Akademideki insanlarla da görüştüm. Yıllardır Serra Altan adında bir öğrencileri olduğunu doğruladılar. Özellikle Akademi'nin yöneticisi... Bana güvence vermişti.” Kuzey duraksadı. “Proje nasıl sistemli ve planlı çalışmış, hâlâ şaşırdığım şeyler çıkıyor önüme. En ufak detaylar bile ayarlanmış. Takdir etmemek elde değil.”

“Proje yüz yıllık bir programdı,” dedim. “Asi birkaç çocuktan, yönetimden canı bezmiş halktan değil; askerlerden, güçlü bilim insanlarından oluşmuştu. Yine de bu bile yeterli olmadı. Proje düştü,” diye mırıldandım. “On beş - on altı yaşındaki çocukların, bir anda müthiş güç patlamaları yaşayıp

dünyayı kurtardığı bir romanda olsaydık her şey daha basit olurdu. Yine de onca askeri eğitime, plana ve desteğe rağmen sistem resmen hepimizin içinden geçti.” Sinirle güldüm ve başımı iki yana sallayıp Serra’ya baktım. “Ama görüyorum ki Proje de çok farklı sayılmazmış. O da çok acımasız. Ne de olsa şifremiz FEDA değil mi? Herkesi, her şeyi feda edebiliriz. Kendimizi bile... Ne bu? Yeni bir motivasyon tazeleme oyunu mu? Dehan’a asla yeterli gelmiyordu değil mi? Sırf beni kışkırtıp Cennet’in üstüne salmak için canımı yakmaktan hiç bıkmadı. İAS’tan daha acımasızmış o adam. Seni bile bana karşı kullandı.”

“Bu öyle bir şey değildi, amacımız seni üzmemek değildi.”

“Amanın ne olduğu önemli değil, sonuç iyi değilse sizin iyi olduğunuza, doğruyu yaptığınıza inanmanız neyi değiştirir?”

“Hiçbir şeyi,” diye fısıldadı.

“Hiçbir şeyi,” diye onayladım. “Evet, öyle.”

Serra yutkundu yalvaran gözlerle Kuzey’e baktı ve sonra bana döndü. “Biz yalnız konuşsak olmaz mı?” dedi. “Lütfen. Sana her şeyi anlatayım.”

Kuzey’e baktım. “Ben olsam dinlerdim,” dedi.

Serra’nın ona yarım ağız teşekkür ettiğini duydum.

“Tamam, seni dinleyeceğim,” dedim. “Her bir detayı anlatacağım.”

Başıyla onayladı ve yürümeye başladığında onun peşine takıldım. Yol boyunca sessizdi. Odasına girdiğimizde kapıyı arkasından kapattı ve yatağının üstüne oturdu. Etraf bilgisayar ekranlarıyla, tabletlerle, disk ve çiplerle doluydu. Masadan bir metal sandalye çekip karşısına oturdum. “Anlat,” dedim sert bir şekilde. “Seni dinliyorum, Ayda.”

İç geçirip ofladı. “Bak, ben her şeyi anlatacağım...”

“Anlat,” dedim. “Lafı dolandırma, direkt anlat.”

Ne hissetmem gerektiğini, ne diyeceğimi bilmiyordum. Midem bulanıyordu. Kendimi çok kötü hissediyordum. Ve kandırılmış...

“Beni Deneyler için Genel Bölge’den aldılar. Annem ve babam daha önce alınmış ve öldürülmüşlerdi. Onları gömdük.

Çok ufaktım ama olanları anlıyordum. En azından ölüm ne demek onu biliyordum. Etrafımdaki insanlar bir yerlere götürülüyordu... Sürekli. Öldü sayın, diyorlardı arkalarından. Kimse sesini çıkarmıyordu. Askeri Hapishaneler, diye fısıldaşıyorlardı insanlar... Ama onun ne olduğunu, orada ne yapıldığını bilmiyordum.” Yutkundum. “Sıra bana geldi. Teyzemle kalıyordum. Teyzemi bıraktılar. Beni aldılar. Şey için...” Gözlerini kapatıp hatırlamaya çalıştı. “Yapay zekâ ile desteklenmiş zihin. Beyninin içine bir bilgisayar yerleştirmek gibi düşün bunu. Her neyse... Deneylere sokmadan önce IQ testi yaptı doktor. Birkaç sınavdan geçirdi. Meğer Proje için motivasyonu sağlam, her alanda çalışıp diğer insanların çalışmalarını izleyecek, program içinde olası ihanetleri engelleyecek casuslar çalıştırmak için iz üzerindeymiş.”

Gözlerimi dikip ona bakmakla yetindim. Sözüünü hemen kesmeyecektim. Soru sormayacaktım. Anlatabildiği kadarını anlatsın istiyordum.

“Sonra...” Boğazını temizledi ve konuşmaya devam etti. “Beni aldı, Proje’nin eski bir AVM altında bulunan merkezine götürdü. Orada birkaç çocukla birlikte eğitildik. Barış da onlardan biriydi. Bize ‘en güvenilirler’ diyorlardı. Çünkü Proje’den başka bir hayatımız olmamıştı. Özel olarak yetiştirilmiş-tik. Genellikle bilgisayar üzerine eğitim aldık. Böylece olası bir bilgi akışı, istenmeyen etkileşimler olduğunda hemen bundan haberdar olacak ve Merkez beşliye haber uçuracaktık. Uraz’ı bu şekilde tuzığa düşüren bizden biriydi. Proje’nin sanal korsan ekibi çok kuvvetliydi. Mareşal Karaer’in emriyle asker ailelerin çocukları gibi gösterilip Askeri Akademi’ye sokulduk. Düşmanın stratejisini ve stilini de bizzat deneyimledik.”

Başımınla onayladım. Başta sinirlensem de hikâye beni gerçekten etkilemişti.

“Ben en uyumlu ve dengelileriydim,” dedi. “Ve en iyi rol yapanı... Mareşal beni özellikle seçti, sana destek olmak için. Seni tanıyordum. Doktor bizi seninle daha tüm bu şeyler yaşanmadan karşılaştırmıştı.”

Gülümsediğinde sarı saçları yüzüne döküldü. Onları kulağının arkasına sıkıştırdı ve anlatmayı sürdürdü. “Doktor bana ilk başta senden bahsetmişti. Fotoğraflarını göstermişti ama seni gördüğümde... Çok heyecanlandım. Çenem düştü. Doktor zeki bir çocuk olduğumu, senin beni seveceğini söylemişti. İstersen onun gibi olabilirsin dedi, buna söz verdi ama ona hiç inanmadım. Bu yüzden seni görür görmez olanlardan yakındım.” Küçük bir kız gibi kıkırdadı. Gözümün önünde o çocuk hali canlandı. “O kadar güzeldin ve güçlü görünüyordun ki... Ve aynı zamanda bir o kadar üzgündün. Kendi halim daha beterdi gerçi, şimdi farkına varıyorum.” Bu sefer güçlü bir kahkaha attı. “Ama mutlu ol istedim. Bir kahramanın benim için. Çocuktum ama bir kahraman olduğunu hissetmiştim.”

“Çocuklar genelde hislerinde yanılmazlar,” diye mırıldandım.

Başıyla dalgınca onayladı. “Eğitimler tamamlanınca bir süre Barış ve beni de dondurdular,” diye devam etti. “Uyandığında nasıl zorluklar yaşayacağını anlamam için. Bu konuda pek başarılı olamadım bence, ama senden birkaç sene önce uyandım. Önce ortama alışmak için bir ailenin yanında bir süre Koza’da kaldım. Koza’nın durumu başta şimdiki kadar kötü değildi. Oradaki insanlar ailem oldu, fakat ayrılma vakti yine geldi. Aynı şeyler tekrarlandı. Yine eğitimlere girdim. Yine askeri okula girdim. Hava kuvvetlerinde eğitim aldım. Ama uçağı kullanan ben değildim. Yani genel anlamda kumandalarla oynuyorduk. Kısa sürede ‘Yeni Hera’ dedikodusu yaya-
cak bir performans göstermem imkânsızdı. Ama kumandalar, eğer kontrolü onlara verirsen harikalar yaratır.” Dalgın dalgın gülümsedi. “Büyük bir ekip, oyunlarda ve eğitimlerde sarışın, mavi gözlü ve Altan soyadını taşıyan bir kızın, yeni bir Hera olacağını konuşuyordu. Dedikoduları yayan bizdik. Ama insanları manipüle etmek kolaydır. Doğru bir strateji izlersen, herkes sana inanır.”

Şaşkınlıkla ona baktım. Ne hikâyeydi ama gerçekten çok etkilenmişim.

“Ne sandın?” dedi sırtarak. “Kuzey Hanlı’nın seni sadece bilgisayara yerleştirilebilecek birkaç bilgi ile araştıracağını mı? Hayır. Ta İzmir’e gitti. Senin için. Orada herkesle konuştu. Tüm öğrenciler beni sadece isimden ve yaydığımız dedikodulardan tanıyordu. Kuzey Hanlı’ya ne öğrenmesini istediysen onu anlattılar.”

“Peki, fiziksel dövüşler?”

Güldü. “Çok zor olmadı. Askeri eğitimin son geldiği nokta düşünülürse, Proje’de o konuda da eğitim almıştık. Yeter de artardı. Zaten dedikodular yüzünden kimse meydan okuyamıyordu. Yavaş yavaş sana uygun ortamı hazırladık. Hem de yıllarca. Sonra sana benim yerimi verdik. Doktor bu sayede sözünü tutmuş oldu. Senin gibi oldum. Ya da sen ben oldun. Bir farkı ya da önemi var mı emin olamıyorum.”

Hikâye derinleştikçe Doktor hakkında söylediklerim için pişmanlık duydum. İnsan bazen gördüklerine çok farklı anlamlar yükleyebiliyordu. Özellikle de mantıklı düşünemediğinde...

“İsim seçme konusunu sana bıraktık.” dedi Serra. “Doktora bunun riski olacağını söyledim ama senin zaten bu ismi seçeceğinden emindi. Soyadın konusunda ısrarcı olacaktık, buna da gerek bırakmadın. Bizim uyguladığımız strateji senin de aklına gelen ilk şey oldu.”

“Peki ya başka bir isim seçseydim”

“Müdür senin için zaten bir kimlik oluşturduğunu, benim bunu unuttuğumu söyleyecekti. Doktor bunu talep etti diyecekti, sen nedenini anlayacaktın. Ama sen buna da gerek bırakmadın. Sana adın ne olsun dediğimde Serra dedin.”

Başımı kaldırıp gözlerine baktım. Ben o olduğum zamanlarda farklı olan tek şey gözlerimizdi. Onun mavi gözlerinde yeşil ince çizgiler vardı. Aynaya değil gerçek Serra’ya baktığımı hatırlatan da buydu... Acı çekmesin diye çabuk ölmesini umduğum kızın canlı olarak karşımda olduğunu hatırlatan...

“Sen benim adımı taşımayı seçtin ve ben o kadar mutlu oldum ki... Tepkisiz kalmam çok zor oldu. Hep adımı hatırlamayacağını düşünmüştüm, ama hatırladın. O kadar şaşkındım

ki bir anda neden diye sordum... Cevaplamadın ama ben nedenini biliyordum. Benim hayalimi gerçekleştirmek istedin ve olabileceğimden daha iyi bir asker oldun.”

“Hayır,” dedim. “Sen zaten olmuşsun. Benim kendisine dair hiç umudumun olmadığı tek kişi, hayatta kalmayı başarmayacağından emin olduğum ufacık kız, Deney Merkezi koridorlarında yanımdan ayrıldığında çok acı çekmesin diye çabuk ölmesini umduğum o kız kanlı canlı karşımda. Yüz yılı aşmış ve işinde uzman bir asker olarak karşıma çıkmış. Söyledikleri boş değilmiş, gerçekten çalışmış ve başarmış. Ben hayatımda bundan daha büyük çok az zafer gördüm. Ve senin kadar güçlü çok az insan tanıdım. Tüm kayıplarına rağmen kahkahalar atabilen, tüm o sırların altında ezilmeden durabilen. Sen bana bakıp duruyorsun. Bir kez dön ve kendine bak. Neler başardığını gör.”

Ayda’nın... Yani Serra’nın, gözleri doldu.

“Son bir sorum var?”

Gözleri beklentiyle doldu.

“Neden bu zamana kadar söylemedin?”

“Sürpriz yapmak istedim,” dedi. “Savaştan sonra sana bunu söyleyecektim... Hayalim buydu. Kazanacaktık ve ben senin karşına bu halde çıkacak ‘Bak Ervin, başardık!’ diyecektim. ‘Hem de yüz yıl sonra! Bak neredeyiz!’ Ama sonra belki o kadar zamanımız olmaz diye düşündüm. Bir anda karar değiştirdim.”

Neredeyse gözlerim dolacaktı. Tüm öfkem gitmişti. Ayağa kalkıp elimi uzattım. Şaşkın bir şekilde elimi tuttu. Onu ayağa kaldırdım ve sımsıkı sarıldım. “Bir hikâyen olduğunu biliyordum,” dedim. “Ama böyle bir başarı ve azim hikâyesi beklemiyordum.”

Ondan ayrıldığımda gözyaşlarını silerek, “Sen söyledin,” dedi. “En çok gülenler aslında en çok ağlayanlardır. Gözyaşlarımızı kahkahaların arasına gömmeye çalışırız ki kimseler onu görmesin.”

“Bu konuda yanılmam işte,” dedim.

Gülümseyerek benden uzaklaştı. “Her şeye rağmen bu dünyadan umudum var,” dedi. “Bence beyazlar hırsız değil, onlar tertemiz bir sayfa. Çabuk kirleniyorlar evet ama bu kirletenlerin suçu. O sayfanın değil. Biz kendi payımıza düşen kısma bahar resimleri çizeriz. Böylesi de mümkün, değil mi?”

Beni gerçekten ağlatacaktı gözlerimi sımsıkı kapatıp buna engel oldum. “Resmin tamamını dikkate almayacaksan, mümkün...”

“Artık almıyorum,” dedi hemen. “Gerçekten. Kendi sayfa-ma odaklanıyorum. Oraya ne yazdığımı, ne çizdiğimi umursuyorum. Başka türlü yaşamak mümkün olmaz. Herkesin sayfasından sorumlu olamam. Bunu hiçbir insan yapamaz.” Ellerini iki yana açtı. “Hatta sen bile Hera...”

“Bunu biliyorum,” dedim. “Bu yüzden herkes kendi sayfasına sahip olabilsin diye savaşıyorum. Bir şans için.”

“Bir şansları olacak,” dedi. “İşte bundan adımın Ayda olduğundan daha eminim.”

Kahkaha attım. Bu ince espriyi daha önce bir kez daha söylemişti. O zaman anlamamıştım, ama şimdi anlıyordum.

BÖLÜM YİRMİ

Kibri mantığa tercih edenler, her zaman
kaybederler.

Ayda ile birlikte, Koza ve Laza'nın dinlendiği ortak odaya girdiğimizde herkes kendi halindeydi. Oda o kadar büyüktü ki üç duvarında üç ayrı ekran vardı ama ekranların ikisi kapalıydı. Aralıklı olarak dizilmiş koltukların bazıları küçük küçük ayrı alanlar oluşturmuştu, insanlar gruplar halinde toplanmış çay içiyordu. Aralara gelişigüzel olarak yerleştirilmiş koltuklar ise çoğunlukla boştu.

Orman manzaralı bir duvarın önünde uzun, siyah bir masa vardı ve masanın üzeri yiyecek içeceklerle doluydu. Güzel bir ortamdı.

“Buraya ilk kez geliyorsun, değil mi?” dedi Ayda... Yani Serra. Ona hâlâ nasıl hitap edeceğimi bilemiyordum, bu yeni görüntüsüne de bir türlü alışamıyordum. Ona her baktığımda sanki aynaya bakıyormuşum gibi hissediyordum.

“Evet, ilk kez geliyorum,” dedim etrafı incelerken. Etrafta hiç çocuk yoktu. Onlar genelde Cennet'in Sığınak'ta kendi çocukları için hazırladığı kanatta oluyordu. O kanadı da hiç görmemiştim çünkü binlerce oyuncakla dolu oyun odalarını gezip dolaşmaktan daha mühim işlerim vardı. Bir de çocuklar başıma

bela açma konusunda ne kadar başarılı olduklarını çoktan kanıtlamışlardı. Hepsine saatli bomba gözüyle bakıyordum.

“Aa Kuzey’i de burada ilk defa görüyorum.”

Serra ile krem rengi bir koltuğa oturduğum sırada onun bakışlarını takip ettim. Kuzey’i Gülin ile yan yana oturmuş sohbet ederken gördüm. Gülin, kırmızı kısacık bir elbise giymişti, siyah renk kapalı ve bilekten bağlı rugan ayakkabıları ışıktaki parlıyordu. Karamel rengi saçlarıyla oynayarak Kuzey’e bir şeyler anlatıyordu.

Serra sarı kaşlarından birini kaldırıp bana baktı. “Bu kız seninkine âşık.”

“Benimki mi?” diye sordum.

“Pardon, yanlış bir tabir oldu. Ama her şey ortada... Gerçi Kuzey ilgisiz görünüyor gibi.”

Ofladım, hiç çekemezdim böyle muhabbetleri. O yüzden konuyu değiştirdim.

“Sen ne ara bu hale geldin?” diye sordum ona. “Seni en son göreve giderken gördüm, diğer halindeydin.”

“Görev bittikten sonra siz evde şu adamı beklerken hallettik,” dedi. “Burada bir tıp merkezi var, biliyorsun. Ölümsüzler sürekli kendilerini değiştirdikleri için gerekli cihazları buraya da koymuş. Proje’den kurtulan ekipteki bir doktor ile birlikte üzerimdeki maskeyi kaldırdık... Kendi haline dönmek daha kolay oluyor, biliyorsun. Dövme sildirmek gibi.”

Başımınla onayladım. Başka biri gibi olmak çok daha zor ve uzun bir işlemdi. Çünkü balmumundan heykel yapmaya benziyordu. Tüm detayları ve hatları oluşturmak, kusursuz hale getirmek zaman alıyordu. Nefret ettiğim bir işlemdi.

“Peki diğerleri senin gerçek halini görünce ne dedi? Ya da gördüler mi?”

Omuz silkti. “Gördüler. Onlara gerçek halimin bu olduğunu söyledim, umursamadılar. Dediğim gibi, bu çok yaygın bir şey. İnsanların bunu yapmak için bir sebebe ihtiyacı yok. Benim neden olsun ki? Akademidekiler dışında kimse Serra diye birini tanımıyor. Hikâyeyi de bilmiyor.”

“O halde hepsi seni hâlâ Ayda diye mi tanıyor?”

“Evet.”

“O zaman ben de sana Ayda demeye devam edeceğim.” Gözlerim tekrar Kuzey’e kaydı. Gülin’in söylediği bir şeye güldü. Kaşlarımı çatarak ona bakarken bakışlarımı hissetmiş gibi bana döndü. Hemen kafamı çevirsem de nasıl baktığımı çoktan görmüştü. Dikkatimi tekrar Ayda’ya verdim. Ayağa kalkmış, yiyeceklerin olduğu masaya doğru yürümeye başlamıştı. Birkaç dakika masanın etrafında dolandı durdu ve sonunda elinde iki bardak çay, bir tabak kurabiye ile geri döndü.

Uzanıp çaylardan birini elinden alırken “Olanlara hâlâ inanmıyorum,” dedim. Tabaktaki tuzlu kurabiyelerden de bir tane aldım.

Ayda ters ters Kuzey’e baktı. “Bu niye bu kızla oturuyor ya?” diye söylendi sinirle elindeki kurabiyeyi ısırırken. Kurabiyedeki şeker parçaları üzerine döküldü, ama onun bile farkına varmadı.

“Sana ne oluyor?” diye sordum.

Kurabiyeyi yine ısırdı. Dolu ağızla, “Şu kızın olayını iyice bir araştırayım bugün.”

“Yapma,” dedim. “Konuşuyorlar sadece.”

“Ne konuşuyorlar ki?”

İç geçirdim. “Bize ne?”

“Sen de rahatsız oldun,” dedi. “Neden değilmişsin gibi davranıyorsun.”

“Çünkü ben ona karışırsam o da bana karışır. Amacı bu zaten, bunu bilerek ortalıkta yapıyor. Senin duyup bana yetiştireceğini biliyor. Aramızda karşılıklı taviz anlaşması var, bana karışmak için kendisine yol yapıyor. Bu oyuna gelmeyeceğim.” Kararlı bir şekilde konuşmaya devam ettim. “Ayrıca özgürlük ve alan tanıma, saygı duyma... Bunlardan haberin var mı?”

Beni ilk kez görüyormuş gibi baktı yüzüme. “Saygı duyma mı?” dedi. “Ben hacker’ım. Saygı duymak diye bir prensibim olsa bu işi yapmam.”

Bu söylediğine güldüm, doğru bir noktaya değinmişti. Sırtarak bana şekerli bir kurabiye uzattı ama hâlâ ters ters Gülin’e bakıyordu. “Bak Gülin’in suratı asıldı,” dedi.

Baktığımda Kuzey'in Gülin'e bir şey anlattığını gördüm. Gülin suskun görünüyordu, başını eğmiş onun anlattıklarını dinliyor, arada da başını sallıyordu. Sonunda Kuzey her ne dediyse başını kaldırıp bana baktı. Bir şey söyleyince Kuzey'in evet dediğini gördüm. Gülin tebessüm etti ve ayağa kalktı. Ona elini sallayıp odadan çıktı.

Ayda, ağzında kurabiye, sırtarak onun gidişini izledi. Sessizce çayımı içmeye devam ettim. Kuzey oturduğu yerden kalkıp yanımıza geldi ve kenardan bir koltuk çekip karşımıza oturdu.

Ayda elindeki tabağı ona uzattı. "Kurabiye yer misin?"

Başını iki yana salladı, gözleri benim üzerimdeydi. "Aranızdaki problemi halletmişsiniz."

"Evet, sorun yok."

Uzun süren bir sessizlik oldu. Kimse ne diyeceğini bilemediği için sessizce oturduk. Çok garip bir durumdu.

"Yapacak bir işin var mı?"

Kuzey'in bunu neden sorduğunu merak ederek "Hayır," dedim.

"Güzel, az önce Gülin ile Nemesis hakkında konuştuk," dediğinde Ayda ile göz göze geldik, dikkatimi hemen tekrar Kuzey'e yönelttim. "Zayıf noktaların ulaşması zor yerlerde olduğunu ve senin iyi bir silahlı savunmaya ihtiyacın olduğunu düşünüyoruz."

"Silahlı savunma mı?" Elimdeki bardağı koltuğun kenarına bırakıp sırtımı dikleştirdim. "Peki ya buna uygun bir şeyler var mı? Zırh dışında."

"Evet, var. Bunu uzun bir süredir düşünüyorum. Benimle gel. Aşağıdaki silah deposuna inelim, orada işe yarar birkaç şey olduğundan eminim."

Hiç ikiletmeden ayağa fırladığımda oturduğu yerden şaşkınlıkla beni izledi. Ayda bir şeyler mırıldanıp başını iki yana salladı.

Heyecan içinde, "Ne bekliyorsun?" diye sordum. "Hadi gidelim."

Odada durmuş masadaki silahları inceliyordum. Henüz işe yarar bir şey bulamamıştık ama araştırmayı sürdürüyorduk. Aslına bakılırsa, silahların arasında oyuncak dolu bir odaya girmiş çocuk kadar çok eğleniyor ve mutlu oluyordum, o yüzden şikâyetim yoktu. Gerekirse sabaha kadar dururdum burada.

Kuzey karşı taraftaki dolapları araştırmayı bitirip yanıma geldiği sırada bir lazer avcı bıçağını inceliyordum. Elimdeki bıçağı yavaşça alırken parmakları parmaklarıma değdi. Bıçağı yavaşça kenara koydu. "Bunu dene," diyerek elindeki kılıç kabzasına benzeyen şeyi elime tutuşturdu ve "Sormak istediğin bir şey varsa sor," dedi.

Kabzayı inceleyerek üzerindeki sembolleri çözmeye çalıştım. "Bu tam olarak nedir?" diye sordum.

Kuzey iç geçirdi, önümdeki masaya yaslanıp kabzayı elimden geri aldı. "Silahlar dışında."

Şaşkınlıkla boş kalan ellerime baktım. "Ne gibi?"

Gülümsedi. "Farklı bir kızsın," dedi.

"Gülin ile sohbetlerin, onun sana saçlarıyla oynaya oynaya bakması, senin ona yakın davranman en son da benim hakkımda ne söylediğin gibi şeyler ile ilgili bir şey sormayacağım," dedim. "Beni kandıramazsın. Karşılıklı taviz noktasına gelmeyeceğim. Ben şimdi sana sorarsam sen de sormaya başlayacaksın."

"Öyle mi?" diye sordu gülümsemesi büyürken.

Başımınla onayladım. "Öyle."

"Beni buraya silah bakma bahanesiyle getirdin," dedim. "Şu silahın ne olduğunu açıklayacak mısın?"

Gözlerini kapattı ve masadan silahı geri aldı. "Hep kazanıyorsun."

"Aslında daha çok sana güveniyorum," dedim ve ekledim. "Silah?"

Oflayıp başını iki yana salladı. "Seninle savaşılmıyor. Odağını kaybetmez misin hiç?" Aynı soruyu General de sormuştu.

“Hiç kaybetmem,” dedim gözlerimi elimdeki kabzadan ayırmadan.

Uzanıp onu elimden aldı, boş kalan avucuma bakakaldım. Masadan uzaklaşıp birkaç metre uzağıma gitti ve kabzayı ileri uzattı. Mor bir ışık yandığında kabzayı elinden bıraktı ve kabza kendi kendine tavana yapıştı. Böylece tavandan zemine kadar inen mor ışıktan bir kapı oluşmuştu.

“Bu,” dedim heyecanla, “Tahmin ettiğim şey mi?”

Başıyla onaylarken gözlerinde alaycı bir parıltı belirdi.

“Bu çok işe yarar,” dedim. “Çok güzel...” Ellerimi çenemin altında birleştirip büyülenmiş bir halde ışığı seyrettim.

Kuzey kollarını göğsünde kavuşturdu, masaya yaslanıp iç geçirdi. “Kendisine silah hediye edildiğinde sevinçten deliye dönen bir kız,” diye mırıldandı. “Savaş uçaklarının yapıcı silahlar olduğunu düşünüyor, tek yumrukla bir adam öldürebilecek kadar profesyonel bir dövüşçü. Savaş meydanlarında nam salmış... Göklerin tanrıçası diye anılacak kadar iyi bir pilot, intihar timi olarak anılan timde ölüm görevlerine gidecek kadar cesur,” diye devam etti. “Ama diğer kızlar için sıradan olan şeyler bu kızın elini ayağına dolaştırıyor...”

Işıktan uzaklaşıp Kuzey’e döndüm. “Benim için sıradan olan şeyler de onlarda aynı etkiyi yapıyor.”

“Seninle ilgili saydığım tüm örnekler uç noktadaki şeylerdi.”

“Öyle miymiş?” derken masadaki bıçaklardan birini alıp ışığın diğer tarafına geçtim ve bıçağı ışığa doğru uzattım. Geri çektiğimde gördüğüm manzara karşısında keyifle gülümsedim ve bıçağı havaya kaldırarak Kuzey’e yaklaştım. Bıçak resmen toz olmuştu.

Kuzey sessizce bıçaktaki hasarı inceledi ve sonunda gözlerini tekrar bana çevirdi. “Bunu çok sevdin sen.”

“Müthiş bir şey,” dedim bıçağı masaya bırakırken. “Ama çok fazla kullanılan bir şey değil bu, öyle değil mi?”

“Evet,” dedi. “Bunu kullanacağın, kimsenin aklına gelmez, çünkü bu aslında bir silah ya da kalkan değil.”

Heyecan içinde, “Bir güvenlik duvarı,” dedim. “ Bundan bir tek askeri hapishanede gördüm.”

Parmağıyla beni işaret etti. “Doğru bildin.”

“Çok riskli,” diye mırıldanırken ellerimi belime koyup ışığa göz attım.

“Nemesis’i karşına teke tek rakip olarak çıkarmayı planladıkları için sana lazım olur bu. İyi bir strateji uygularsan, yeterli alıştırma ile onu rahatlıkla yolundan çekersin.”

Kuzey’in yanında durup ellerimi belime koydum ve uzun uzun mor ışığı izledim. “Bu bir siyah kod öyle değil mi?” diye sordum tamamen emin olmak için.

“Evet, bir siyah kod...”

Işığın etrafında dolaşırken, “Siyah kod tam olarak nedir?” diye sordum. “Normal insanlar için ölümcül, içine adım atarsan öldürür veya elini uzatırsan yakar. Bunu biliyorum ama işleyiş şekli nasıl? Nemesis gibi bir makineye ne yapabilir? Ona normal lazerle işlemiyor. Bunun onlardan farkı ne?”

Sorumu sonuna kadar dinledi ve “Öncelikle, lütfen koddan uzaklaş,” dedi.

Işıktan uzaklaşıp Kuzey’in tam karşısında durdum. “Tamam, seni dinliyorum. Tüm dikkatim sende.”

“Siyah kod seviyesi; silahın, hedefe direncinden iki kat daha şiddetli bir oranda ısı vermesi demek. Rakip ne kadar iyi, korunması ne kadar güçlüyse onun iki katı derecede güç uygular. Ama sadece belirli bir alanda etkilidir, atış yapamazsın, hedefe sen saldıramazsın.”

Kaşlarımı çattım ve anlattıklarını aklımda oturtmaya çalıştım. “Yani hedefin ona gelmesi gerek,” diye fısıldadım.

Gözlerinde karanlık bir bakış belirdi ve buz gibi bir sesle “Ve geldiği şiddetle gider,” dedi. “Rakibin kendi kendini imha eder.”

“Tuzak kurmalı, tek bir çıkış yolu bırakmalı,” diye mırıldandım ışığa göz ucuyla bakarak. “Ama Nemesis her tür silaha hâkimdir. Bunu görür görmez tanıyacak, ondan uzak duracaktır.”

“Kesinlikle haklısın. Onun siyah kodun kucağına düşmesi için çok akıllıca dövüşmen gerekecek.”

“Bir dövüşte bu çok zor,” dedim. “Refleksler mantıktan daha hızlı işler.”

“O halde bir şeyleri reflekse dönüştürmen gerek.”

“Nemesis’in dibine girip gözüne bıçak saplamaktan daha kolay olabilir.” Sesli olarak düşünüyordum.

“Ben de böyle düşünüyorum,” dedi Kuzey. “Bence planı buna göre yapmalısın. Bunun için çalışmalısın.”

Düşünceli bir şekilde ona baktım ve yavaşça gülümsedim. Aklıma bir şey gelmişti.

“Bu kodu nasıl kapatacağız?”

Bana ufak metal bir kumanda uzattı. Kumandanın üzerinde sadece bir tane düğme vardı. Uzanıp kodu kapattım ve gürültüyle yere düşen kabzayı alarak masaya bıraktım.

Masadan elime orta seviyede bir lazer kalkanı alıp açtım. Yeşil bir ışık iki metre kadar yükseldi ve katılaştı. Ayağımla iterek kalkanı ortaya getirdim. Kuzey tüm bu süre boyunca sessizce ne yaptığımı izledi ve hiç soru sormadı.

Kalkanın kenarında durup ellerimi belime yasladığımda, yorum yapmadan, önce kalkana sonra da bana baktı. Ne istediğimi çoktan anlamıştı. Kalkanı siyah kod varsayacak, rakibe karşı onu kullanmak için çalışacaktım. Bunu bir amaca, alışkanlığa dönüştürmek için uğraşacaktım. Ne kadar zaman alırsa alsın...

Kuzey üzerindeki siyah sweatshirtü çıkardı ve dövüşmeye hazır bir şekilde karşıma dikildi. Gözleri kalkanın üzerindeydi. Öyle bir strateji kurmalı ve dövüşmeliydim ki, Kuzey bir şekilde kalkana çarpmalıydı. Tıpkı Nemesis’in yapması gerektiği gibi.

Kara gözlerini sonunda gözlerime dikti, ellerini yumruk haline getirdi. Bu sefer onu bir iddia ya da vaat ile motive etmem gerekmedi. Beni Nemesis’e hazırlayacaktı, hayatım söz konusuydu ve en ufak bir hataya yer yoktu.

Kuzey, Nemesis’ten daha güçlü bir rakipti, çünkü zayıf tarafı yoktu. Acı hissetmiyordu. Onu oyuna getirebilirsem Ne-

mesis'i de getirebilirdim. Bunu biliyordu. Ben de sırf beni daha güçlü bir hale getirmek, sınırlarımı tamamen zorlamak için elinden geleni ardına koymayacağını, bu defa bana acımayacağını biliyordum.

Soran gözlerle bana baktı. Buna var mısın?

Başımla onayladım ve savunma pozisyonu aldım.

"Şaşırt beni," dedi Kuzey ve hızla saldırdı.

Başımdan aşağı dökülen soğuk su beni uyandırdı. Yattığım yerden, tepemde dikilen üstü başı kan içindeki Kuzey'e baktım. İfadesiz gözlerle beni izliyordu. Hiçbir duygu ve düşüncesini belli etmiyordu.

Üç saatin sonunda yorgunluktan ya da yediğim darbelerden ötürü bayılmıştım. Hangisi olduğunu anımsamıyordum. Yattığım zeminden doğrulup nerede olduğumu hatırlamaya çalıştım. Kuzey elinde bir bardak su ve kan kaybından sonra verdiği kırmızı içecekla önümde diz çöktü. Elinden suyu alıp içerken sessizce beni izlemeye devam etti ve bardağı alıp kırmızı içeceği elime tutuşturdu. Hiç yorum yapmadan bir dikişte bitirdim. Bu sefer kahve yerine kan tadı aldım. Kendi kanımın tadını...

Ben tek kelime edemedim, "Nemesis benim önüme çıkarsa, onu senin için ben öldüreceğim," dedi Kuzey elleriyle başımı tutup başparmaklarıyla yanağımı okşayarak. "Bu dövüşü senin yapmaman için elimden geleni yapacağım ama ne olur ne olmaz... Her ihtimale karşı senin de onunla yüzleşmeye hazır olman lazım. Bu son aşama, her şey bitecek. Bu noktada kaybedemeyiz."

Başımla onayladım. Laza şikâyet ediyordu değil mi? Keşke bir de Kuzey'in beni nasıl çalıştırdığını görselerdi.

"Canını yakmak hoşuma gitmiyor."

"Biliyorum," diye mırıldandım.

Kuzey ölümsüz olduğu için anında iyileşiyordu bu yüzden ne kadar darbe aldığına hiç önemi yoktu. Ben ise her dövüş

sonrasında yorgunluktan ya da aldığım darbeden dolayı kendimden geçiyordum. Kuzey bana iyileştirici serum veriyordu ama o kadar yoğun antrenman yapıyorduk ki, serum beni hayatta tutmak konusunda başarılı olsa da ayık tutmak konusunda bir işe yaramıyordu.

“Adrenalin yüzünden fazla acı hissetmiyorum,” dedim ama sesim bir fısıltı gibi çıktı. “Ama yorgunluk hissi çok baskın geliyor. Belki uyanık kalmamı sağlayacak bir ilaç kullansam...”

“Hayır,” diye kestirip attı. “Olumsuz düşünceleri arttırıp intihar eğilimine sebep oluyorlar. Bayılıp kalman daha iyi, ben beklerim.”

Ellerini yüzümden çektim ve yere uzanıp başımı dizine yasladım. Hiç iyi değildim. Çok yorgundum. Parmakları saçlarımda dolaştı ve başıma masaj yapmaya başladı. “Harika gidiyorsun,” dedi. “Gerçekten, her defasında beni şaşırtıp tuzağa çekmeyi başardın.”

“Üç sefer hariç,” diye mırıldandım. O üç seferde bayılmıştım.

“Olağanüstüsün,” dedi. “Seninle, gücünle ve azminle gurur duyuyorum. Sen benim tanıdığım en güçlü insansın.”

Dudaklarım bir gülümseme ile kıvrıldı. “Beni gaza getirmeye çalışıyorsun.” Gözlerim kapandı. Masaj o kadar rahatlatmıştı ki neredeyse tekrar kendimden geçecektim.

“Hayır,” dedi sert bir sesle. “Seni gaza getirmek istesem sınırlandırır ve berbat dövuştüğünü söylerim. Bu seni daha da hırslandırır. Ben gerçekleri söylüyorum. Bu oyun senin...” Parmakları boynuma kaydı ve şah damarımın üzerinde durdu. Tamamen dikkat kesilmiş bir şekilde nabzımı dinliyor ve sayıyordu.

Saymayı bitirdiğinde, “Nasıl?” diye sordum.

“Olması gerekenden biraz daha yavaş, ama önemli bir fark değil. Bileğine bir vital takip cihazı yerleştirelim, ne olur ne olmaz. Antrenmanların şiddeti artacak.”

Başımla onayladım.

“Savaşta şansımız yaver giderse bütün bunları uygulamana gerek kalmaz.”

Böyle bir ihtimalin olduğunu hiç ama hiç sanmıyordum.

“Biliyorsun, Nemesis ile karşılaşacağım,” diye mırıldandım. “Başkan bunun ayarlamasını yapacak. Seni başka bir tarafa çekmenin yolunu da bulacak. Beni yalnız bırakacak.”

Konuşmadı. İçten içe böyle bir şeyin olmasını reddediyordu. Sanki reddetmesi gerçekleşmemesini sağlayacakmış gibi... Konuşmaya devam ettim.

“Nemesis gibi bir tane daha olmalı,” diye fısıldadım. “Cennet’te... Bize gösterilmeyen bir tane daha sayborg olmalı. Ben olsam tesisin yok edilme ihtimaline karşı böyle bir önlemi alardım... Aklın yolu birdir. Başkan o kadar aptal değil. Seni seçim yapmaya zorlayacak, benden uzaklaştıracak bir tane daha sayborg var... Olmalı.”

Parmaklarını boynumdan yavaşça çekti.

“Ben olsam böyle yapardım,” diye yineledim. “Onu senin üzerine salacak, beni Nemesis’e doğru çekecekler. Mantıklı olan bu olduğu için değil. Kibirli oldukları ve beni öldürenin Nemesis olmasını istedikleri için. Başkan böyle olacağını söylediği için. Teke tek bir dövüş ayarlayacak. Daha sonra bunu tüm dünyaya yayınlayıp böbürlenmek için. Bire iki yapılacak düello onu korkak gibi göstereceği için.”

“Ben ilkin öldürürken sen beklersin, Nemesis’in üstesinden de birlikte geliriz...”

Başımı iki yana salladım. “Bu ihtimali düşünecekler,” diye mırıldandım. “İstediğimiz ihtimali düşünelim. Biz bir sürprizle karşılaşacağız ve ben Nemesis ile tek başıma yüzleşeceğim. Bunu kabullensen iyi edersin. Ben kabul ettim.”

O kadar uzun süre sessiz kaldı ki sonunda bakışlarımı yüzüne çevirdim, gözleri uzaklara dalmıştı. Düşünceliydi ve oldukça mutsuz görünüyordu. Hatta neredeyse acı çekiyordu.

“Bu kadar endişelenecek ne var ki?” dedim. “Ben endişelenmiyorum, sadece işimi garantiye almak için hazırlanıyorum. Ben ondan korkmuyorum.”

Cevap vermedi. İnsanlar sevdikleri için kendileri için hissettiklerinden daha fazla edişe ve korku hissediyordu.

“Her şey bitecek,” diye fısıldadım. “Sona yaklaştık. Kötü ihtimallere odaklanma.”

“Beni endişelendiren bu zaten... Sanki çalışmak için yeterince zamanımız yokmuş gibi geliyor.”

“Var,” dedim. “Nereyse bir ayımız var. Bu yeterli bir süre.”

Başıyla onayladı ve uzun bir süre sessiz kaldı. Artık konuşmayacağından emin olmuştum ki, “Yukarı çıkalım,” dedi, sesinden hissettiği gerilim dökülüyordu sanki. “Dinlen. Sabah dörtte kalkacaksın ve biz yeniden çalışmaya başlayacağız. Laza ile Rasin ilgilenir. Bundan hoşlanıyor.”

Dalgın bir şekilde başımla onayladım.

Son bir aşama, tek bir engel kalmıştı. Kaderimi şansa bırakamazdım.

BÖLÜM YİRMİ BİR

Acıları kabullenmeyi ona alışmak zannediyoruz.

Son bir ay daha da yoğun antrenmanlar ve planlar ile geçti. Zaman daraldıkça herkesin sinirleri gerilmişti. Antrenmanlarda Kuzey'i o kadar zorlamaya başlamıştım ki bazen molayı isteyen kendisi oluyor, duvara sırtını verip nefes alışverişini düzene sokmaya çalışıyordu. Böyle bir şeyin mümkün olduğunu bilmiyordum, ama belli ki zor da ölümsüzlerin de tükendiği oluyordu.

Bazen antrenmanlara Araf da dâhil oluyor, ikiye karşı bir savunma ve çift rakibi siyah koda çekme stratejileri üzerinde çalışıyordum. Her ihtimale karşı bir çalışmaydı bu da. Daha kötü bir ihtimale de hazırlıklı olmanın zararı olmazdı.

Araf'tan antrenmanlara katılmasını ilk kez istediğimde Kuzey gerilmişti, Araf da pek katılmaya hevesli değildi ama sonunda ikisi de kazanmanın ve benim hayatta kalmamın birbirlerine olan öfkelerinden daha önemli olduğuna kanaat getirmişti.

Başlangıçta oldukça gergin geçen düellolar, artık daha rahat ve öğreticiydi. Bazen dövüşleri biri izleyip savunmada veya saldırıda açık verdiğim anları gözlemliyor ve sonrasında bana anlatıyordu.

İki kardeşin arası artık biraz daha iyiydi, antrenmanların sonunda birbirlerine bakıp Nemesis'in hiç şansı olmadığını

söylüyorlardı. Hatta birbirlerinin yaptıkları yorumları desteklemeye, çaktırmadan da olsa birbirlerine gülümsemeye başlamışlardı.

“Bana sorsanız size Nemesis’in başından beri şansı olmadığını söylerdim,” dedim Araf’ın darbesini savuşturup Kuzey’i de atlattığım sırada. “Ama artık o olmayan şans eksilere düştü diyebiliriz.”

Siyah kod olduğunu varsaydığımız kalkanın önünde durdum ve ikisine baktım.

“Bu hiç iyi bir fikir değil,” dedi Kuzey. “Yanlış bir refleks ile onu tuzağa düşürmeye çalışırken kendin koda düşersin.”

“Sorun değil,” dedim. Elimi havaya kaldırıp ona gel işareti yaptım. Başını iki yana salladı ve bir adım öne çıksa da saldıracağı gibi görünmüyordu. Araf gözlerini ayırmadan beni izliyordu. “Ervin yerden hamle yapacak,” diye mırıldandı. “Kendi ivmeni sana karşı kullanamıyor artık, sırtından vuracak ama riskli bir noktada durarak risk alıyor.”

İç geçirip sırtımı dikleştirdim ve ters ters Araf’a baktım. “Ne anlamı kaldı şimdi? Neden planı söyledin?”

“Bu senin başarılı olduğun bir stil,” dedi. “Nemesis makine olduğu için eğilmekte zorlanıyor. Bu kusurunu kullanıyorsun. Ama çok büyük risk alıyorsun.”

Ona bir cevap verecektim ki Kuzey eğilip beni bileğimden yakaladı, öyle hızlıydı ki sırtım göğsüne çarptığında resmen dişlerim takırdadı, beni kısıp alıp yüzümü kalkana çevirdi. İki bileğimi de yakalamış, tek elinin içine hapsedmişti. Bir fare kapanına hapsedilmiş gibiydim. Kurtulmak için hareket ettim ama mümkün değildi. Ben çırpınca bileklerimi daha da sıkı. Kesin moraracaklardı. Dudaklarını kulağıma yaklaştırdı ama fısıldamak yerine, “Bak, oyun nasıl bitti,” diye bağırdı, yüksek ses yüzünden irkildim. Beni kendinden uzaklaştırıp hızla kalkana doğru ittiğinde ellerimle önlemeye çalışsam da kalkana çarptım, neredeyse yere düşüyordum.

Agresif bir şekilde, “Ölü olmak nasıl bir duygu?” diyerek benden uzaklaştı, ters ters ona baktım. Zerre kadar merhameti

kalmamış gibiydi. Bir hata gördüğü anda öyle agresifleşiyordu ki Laza'ya yaptıkları bana yaptıklarının karşısında sevgi gösterisi gibi kalırdı.

“Savaş bitsin, tüm bunların acısını senden çıkaracağım Kuzey,” diye söylendim kızaran ellerime bakarken.

Omuz silkip, “Sen yeter ki hayatta kal,” demekle yetindi. Böyle söyleyince adeta içim eridi ama hemen geçti çünkü Kuzey bir felaket tellalı edasıyla konuşmaya devam etti.

“Nemesis senden ağır ve fiziksel olarak daha güçlü. O yüzden bir şekilde onu kod ile arana alıp kuvvetle itmen lazım. Araya senin girmen değil, çünkü o da seni itebilir. Hatta kendisi ile birlikte çekebilir... Hâlâ neden orada duruyorsun! Koddan uzak durmayı alışkanlık haline getirmen gerek!”

Üzerime doğru tekrar hamle yaptığını göz ucuyla gördüm ve kaplandan kaçan yavru ceylan gibi koşarak kenara çekildim, kalkandan bir metre uzağa gittim ve bekledim.

Bu komik kaçışın her detayını izleyen Araf kahkaha attı. “Aynen öyle,” diyerek Kuzey’in söylediklerini onayladı. Bu ikisi kavgalıyken çekilmiyordu, araları iyiye ise hiç çekilmiyordu. “Asla kendini bu konuma getirme. Az önce bozduğum planı uygulama.”

Kaşlarımı çatarak kalkana ve yanımda durmuş beni analiz eden iki adama baktım. “Haklısınız,” dedim.

“Bunu senden duymak nadir bahşedilen çok büyük bir onur Hera,” dedi Araf dalga geçer gibi.

“Genellikle bahsettiğim bir onur ile sana karşılık verip yumruğumu suratına geçirsem nasıl olur acaba?” diye sordum. “Benimle alay etme. Sizden sıkıldım. İkiye karşı birim diye ve sizi Nemesis varsayıp üzerinizde silah kullanmıyorum diye bir şeyleri unutuyorsunuz.”

“Neymiş unuttuğumuz?”

“Normal şartlarda ikinizi de ezer geçerim,” dedim elimle ikisini işaret ederek.

Dürüstçe, “Buna diyecek sözüm yok işte,” diye mırıldandı Araf. Nedense bu gerçek pek hoşuna gitmemişti ama yine de itiraf etti. “Şimdi de ben söylüyorum; haklısın.”

Bu sinirlerimi biraz olsun yatıştırdı.

“Ama patlamaya hazır bir bomba gibisin,” diye de ekledi. Nasıl olmazdım?

“Birkaç tur da silah deneyelim,” dedi Kuzey. “Diğer ihtimali de unutmayalım, zayıf noktaları kesip atma seçeneğimiz de var...”

“Çok iyi olur...” Konuşmayı bırakıp başımı havaya kaldırdım ve tüm Sığınak’ta çalmaya başlayan alarm seslerine dikkat kesildim.

“Neler oluyor?”

Araf ve Kuzey birbirlerine baktılar ama cevap vermediler. Onlar da neler olduğunu bilmiyordu, böylesi bizi iyi bir sonuca götürmezdi. Koşarak antrenman odasından çıkarken peşimden geldiler.

Erva’yı kapıya doğru koştururken gördüm.

“Neler oluyor?” diye sordum.

Koşmayı bırakıp bana baktı sonra yavaş yavaş yürümeye devam etti. “Beklediğimiz biri geldi,” derken bakışları Kuzey’e kaydı. Ama orada sanki bir ima vardı. “Ama yanlış zamanda...”

“Kim?” diye sordum kapıya yaklaştığımız sırada. “Ben birini beklediğimizi bilmiyordum.”

“Yakın zamanda beklemiyorduk,” diye mırıldandı. “İşleri buradan da halledebilirmiş, o yüzden buraya gelmiş...”

Hiçbir şey anlamıyordum, zaten o da benimle değil Kuzey’le konuşuyordu.

Kuzey sıkıdığı dişlerinin arasından, “Hiç sırası değil,” diye mırıldandı. “Hiç zamanı değil. Gizlice içeri alsaydınız.”

“Biliyorum!” dedi Erva.

“Benden kimi gizliyorsunuz?” diye sordum.

Erva konuşmaya devam etti. “Ama ne yapsaydım? Onu yukarıda mı bıraksaydım? Savaş’tan önce Ervin’i görmek istedi.”

Neler döndüğü hakkında hiçbir fikrim yoktu. “Siz kimden bahsediyorsunuz?” diye sordum. “Ben ne dediğinizi anlamıyordum. Beni görmek isteyen kim?”

Kimse bir şey söylemedi. Çünkü kapı açılmaya başladı ve ardında kim olduğunu görünce donup kaldım.

Zihnim gördüklerimi algılamakta güçlük çekiyordu. Aklım bana bu imkânsız diye haykırırken kalbim bu o, bu bir mucize diye fısıldıyordu. Bu kez aklımı değil kalbimi dinledim.

Tıpkı onu bıraktığım gibiydi... Hatırladığım gibi... Üzerinde simsiyah bir üniforma vardı. Dalgalı saçları ile aynı renkteki kahverengi gözleri benim üzerimde durdu, gülümsedi. Gözlerinin etrafı kıışı.

Beynim durdu.

Çok iyi tanıdığım o gülümsemesini tekrar görmek için neler feda etmezdim demiştim, işte aynı gülümseme karşımdaydı...

Devrim uğruna ardımda bıraktığım dostuma bir kez daha sarılmak için nelerden vazgeçmezdim demiştim, işte şimdi o karşımdaydı.

Nefesim kesilmişti, ne yaptığımın farkında bile değildim ama hiç yapmadığım bir şeyi yapıp ileri doğru sarsak bir adım attım. Etrafımdaki her şey yok olmuştu, sadece birini görüyordum, tüm dünyayla bağlantım kopmuştu. Nefes alışverişim hızlanmıştı, kalbim o kadar fena çarpıyordu ki neredeyse duracaktı. Sevinçten ağlamak istedim. Kahkahalarla gülmek istedim ama ikisini de yapamadım, sadece ona bakmakla yetindim.

Neşeyle gülümsedi ve bana doğru bir iki adım attı.

“Ender?” diye fısıldadım.

Adını sesli bir şekilde dile getirmek kalbimi ezdi. Sesim bana bile yabancı geldi. Yüzünde tereddüt dolu bir bakış belirdi, gülümsemesi soldu ama nedenini düşünemedim. Ona doğru yürümeye devam ettiğim sırada koluma bir el dolandı ve beni durdurdu. Kolumu çekmeye çalıştım ama bırakmadı. Yutkunup kolumdaki ele ve sahibine baktım. Kuzey’in gözlerinde acı dolu bir bakış vardı.

“Bırak,” diye fısıldadım yine bırakmadı.

Gözlerindeki hüznün derinleşirken kararsız bir şekilde önce Ender’e sonra Kuzey’e baktım. İkisinin de yüzündeki ifade aynıydı. Çok yoğun bir acı vardı. Umutlarım oksijensiz kalmış

ateş gibi öldü. “Hayal mi görüyorum?” diye sordum usulca. “Lütfen hayal görmüyorsun de,” dedim Kuzey’e. Sesim ilk defa bu kadar çaresiz çıkıyordu. “Lütfen,” diye fısıldadım.

Lütfen dediğimi duyunca gözlerindeki acı daha da arttı.

“Hayal görmüyorsun.”

“Ender?”

Kuzey gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. O kadar zorlanıyordu ki, resmen kendi içinde bir savaş veriyordu. “Ervin,” dedi yumuşak bir sesle. “O Ender değil.”

Yutkunup sakinleşmeye çalıştım. Karşımdaki adama baktım. Ender’e ikizi kadar benzeyen adama... Bu sefer, “Erdem,” dedim.

Kuzey’in başıyla onayladığını göz ucuyla fark ettim.

“Kolumu bırak.”

Anlayışla ona baktığımda elini yavaşça kolumdan çekti.

Erdem’e doğru yürümeye başladım. O da bana doğru yürüdü ama yüzündeki ifadeden onun da acı çektiği belli oluyordu. Bir iki adım ötemde, ne yapacağını bilemiyormuş gibi durdu.

O iki adımı aşp ona sımsıkı sarıldım. Gözümden bir damla yaş düştüğünde saçımı düzeltiyormuş gibi yapıp bahaneyle o yaştan kurtuldum. Nefes aldım, kokusu bile ona benziyordu. Canım yanıyordu. Mahvoluyordum; gören, duyan yoktu. İçim acıyordu, tüm ruhum acıdan kavruluyordu. Tarifi yoktu. Böyle bir acının, hayal kırıklığının tarifi yoktu. Yıllar boyunca beklediği bir oyuncak önüne koyulmuş, sonra da geri alınmış bir çocuk kadar hüznüydüm.

Tanrım, buna dayanamıyorum. Bu beni mahvediyor, aşamıyorum.

Erdem bana sarılıp, “Uzun zaman oldu Ervin,” diye fısıldadı.

Yutkundum. Kelimeleri toplamam zaman aldı.

“Çok şey değişmiş,” diyebilirdim ve ondan uzaklaşıp yüzünü inceledim. “Ama bazı şeyler değişmemiş. Ona hâlâ çok benziyorsun. Hatta şimdi, tıpkısı olmuşsun.”

Bana baktı. “Ben, beni görmenin seni bu kadar üzeceğini bilseydim gelmezdim,” dedi.

“Üzülmedim,” dedim. Sadece bir parça hayal kırıklığına uğramıştım. “Bana senin Ender’e ne kadar benzediğini hatırlatsalardı, üzülmezdim. Ben sadece...”

“Beni o sandın.”

Başımınla onayladım. Hep içimde bir yerde ufacık bir umut varmış az önce onu uğurladım, diyemezdim.

“Seni gördüğüme de çok sevindim Erdem. Sen de ailedensin,” dedim.

“Çocukken beni sürekli sinir ederdin.”

Gözümde anılar canlandı. Biz Ender’in evindeyken Erdem ortalıkta dolanır sürekli konuşup başımı ağrıttı. Ben de ona sataşır dururdum, kızıp odadan çıkar ben gidene kadar da uğramazdı.

“Sen gittiğinden beri çok şey değişti,” dedi. “Ama asıl değişim, geldiğinde başladı. Ender burada değil ama burada olsaydı, seninle ve yaptıklarıyla gurur duyardı.”

Dudağımı ısırdım, acı kendime gelmemi sağladı. İçimi çektim, kalbim hâlâ acıyordu ama bunu da atlatırdım. Erdem ile yüzleşmekten hep korkmuş, beni suçlayacağından endişe etmişim. Ender’e acı verdiğimi haykıracağını zannetmişim ve bunun beni yıkacağını... Ama bana kızgın görünmüyordu. Aylardır üstümde olduğunu fark etmediğim, hissetmemek için mücadele ettiğim bir ağırlık sırtımdan uçtu.

Erdem’in elini tutup şefkatle sıktım ve “İyi ki buradasın,” diye fısıldadım.

Ailem ve dostlarım Ender burada olmadığı için hâlâ eksikti. Hep de öyle kalacaktı ama şimdi biraz daha az eksikmiş gibi hissediyordum.

Erdem son söylediğim söz üzerine bana sırtıttı. “Buradayım ve tek başıma gelmedim,” dedi. “Size ikinci orduyu getirdim. Ervin, İzmir’deki ikinci ordunun komutanı benim.”

“Erdem İzmir’deki akademinin de başındaki kişi,” diyerek durumu açıkladı Kuzey. Erva ve Erdem ile bir odada karşılıklı

oturmuş kahve içiyorduk. Elimden geldiğince Erdem'e bakmamaya çalışıyordum çünkü ona bakmak kalbimi acıtiyordu. Buna bir gün mutlaka alışacaktım, fakat şimdi değil.

"O yüzden ikinci ordunun bize geleceğinden emindin..."

"Evet," dedi. "Hatta bana Serra ile ilgili rapor yazan güvenilir kaynak da oydu."

Erdem'in yüzünde Ender'inkine benzer çarpık bir gülümseme oluştu. "Proje'ye çalışıyordum," dedi.

Şaşkınlıkla ona baktım. "Ne?"

Bakışlarını elindeki bardağa dikti. "Öyle işte, uzun hikâye," dedi. "Sonra anlatırım."

Kaşlarımı çattım. "Proje, bana sizi bu işe karıştırmayacağına dair söz vermişti," dedim. "Lanet olsun o geri zekâlılara. Madem bunu yapacak, sözlerini tutmayacaklardı Ender'i neden korumadılar? Onu neden hayatta tutmadılar?"

Erdem şaşkınlıkla bana baktı. "Sen olanları biliyor musun?"

Kuzey araya girip, "Hayır," dedi. "Sus. Şimdi değil."

Bakışlarımı ona çevirdim. Aylardır kaçtığım Ender'in gizemi bir anda öğrenmek istediğim bir olay haline gelmişti. Ama o kadar korkuyordum ki... Öğreneceklerimin beni yıkacağını, mahvedeceğini düşünüyordum ve bunun zamanlamasının önemini o kadar iyi biliyordum ki bir şey sormadan durmayı başardım.

"Üzgünüm Ervin," dedi Erdem. Yanındaki Erva sessizdi. Kahvesini içiyordu ama adeta kaskatı kesilmiş, hiçbir şey görmüyor ve duymuyordu.

"Asıl ben üzgünüm," diye fısıldadım. "Ömrümün sonuna kadar kapanmayacak bir yara var içimde, öyle ki sadece adı bile o yarayı bir bıçakla tekrar tekrar kesip kanatıyor. Korkuyorum, onun hakkında öğreneceklerimi kaldıramamaktan..."

Erdem tekrar Kuzey'e baktı. "Kendini suçlama," demekle yetindi. "Kimse seni suçlamıyor. Sen hepimizi korumak ve kurtarmak istedin. Biz bunu biliyoruz."

Erva hâlâ sessizdi. Kahveden çok daha sert bir şeye ihtiyacı

varmış gibi görünüyordu. Yüzü gerilmiş, elleri yumruk haline gelmişti. Elindeki bardağı sıkarak kırmamak için adeta önündeki masaya attı. Bardak sertçe masaya düşüp çalkalandı ve içindekiler etrafa döküldü. “Benim...” Gözleri odada dolaştı. “Üzgünüm benim gitmem lazım,” diye fısıldadı.

O da uzun zamandır kaçmaya çalıştığı gerçekler tarafından yakalanmıştı. Tüm o gülümsemelerin ve nezaketin arasından kocaman bir acı dağı yükselmiş, saklayamadığı hisleri onu da ezip geçmişti.

Sevdiğin birini kaybetmek böyle bir şeydi, insanlar hayatına devam ederdi; bir süre sonra gülmeye başladığında herkes kaybını unuttuğunu ve alıştığını zannederdi. Oysa o gülüşler geçiciydi. Her şeyin altında büyük yakarışlar, dinmeyen bir acı ve özlem gizlenirdi... Bu, sevdiği birini kaybetmeyenlerin anlayabileceği bir şey değildi. Taşıdığın boşluk hissi, kabullenmek zorunda kaldığın imkânsızlık... Alıştım zannederken ne kadar yanıldığımı görüyordum, hem de her seferinde.

Acıya alışsak hâlâ bu kadar acıtmazdı, belki de biz bu acıyı sadece kabulleniyorduk. İşte buna alışmak diyorduk.

Yutkundu. “Özür dilerim, ben burada duramam...” Kapıyı açıp odadan kaçır gibi çıktı. Keşke gerçeklerden ve içimizde taşıdığımız acılardan kaçmak da bu kadar kolay olsaydı.

Kuzey uzanıp elimi tuttu ve dudaklarına götürüp yavaşça avucumun içini öptü. Aklıma annemin ben küçükken her canım yandığında öpersem geçer demesi geldi. Bir şekilde işe yarar, gerçekten öpücüğü acımı az da olsa dindirirdi. Kuzey elimi öptüğünde aynı dinginliği hissettim. Sevgi, iyileştiriciydi ama aynı zamanda en büyük acıları bize veren de sevdiklerimizdi... Kaçtığım bir başka gerçek de ailemin başına gelenlerdi. Onu da içimdeki derin bir kuyuya atmıştım ama bir gün başımı eğip o kuyuya bakmak zorunda kalacaktım. Ender için yapacağım gibi... Başımı çevirip Erdem’i izledim.

O da Erva kadar dağılmış görünüyordu. O ikisiyle karşılaşmamızı ve başka türlü bir sohbeti hayal etmiştim. Ama konuşabileceğimiz çok fazla şey yoktu.

O an bir gerçeğin farkına vardım, bizim acıdan başka paylaşacak bir şeyimiz yoktu.

Odama döndüğümde aklım darmadumandı. Yine de yapılması gereken son bir şey vardı. Dolabımın çekmecesini açıp, Kuzey'in Birkan'dan aldığı hafıza kartını sakladığım yerden çıkardım ve tabletime yerleştirip görüntüyü duvara yansıttım.

Kuzey'in söylediği şifreyi girdiğimde tablete onlarca dosya yüklendi. Bir an heyecana kapıldım ve ilk dosyayı açtım, hiçbir şey yoktu. Dosya bomboştu. Gözlerimi kırıp diğer dosyaları kontrol etmeye başladım. Tüm dosyalar boştu. Hiçbir şey yoktu. Silinenleri geri getirmeyi denedim ama o da mümkün değildi. Dosyaların birinden bir belge çıktı. Belgede sansürlü tek bir bilgi vardı:

Güncelleme Yılı 2283

#Hera ve #Sedna bir aradayken İAS için risk teşkil ettiğinden, bu iki denneğin birbirinden uzak tutulmasına dair alınan karar ***** tarafından onaylandı.

Nefes alışverişim hızlandı. Onaylayan kişinin adı sansürlenmişti. Bu çok ilginçti. Birlikte neden risk oluşturduğumuzu merak ettim. Ama araştırabileceğim hiçbir belge ya da kayıt yoktu. İAS'a ait her şey, bana ait birkaç bilgi dışında geri döndürülemez bir şekilde imha edilmişti. Kuzey böyle söylemişti. Bu ne yazık ki çözülemeyecek gizemlerden biriydi.

Kalan dosyaları da tek tek kontrol ettim, en sonunda tam başka hiçbir şeyin olmadığından emin olduğum sırada bir klasörün içinde Sdn01 adında başka bir dosya buldum. Ona tıkladım ve duvarda bir kızın yüzü belirdi. Benim yaşlarımda görünen kızın yüzündeki ifade çok tanıdıktı. İAS'ın kazıdığı sert bakışlar ve dingin ifade benimkinin aynısıydı. Görüntünün bir video kaydı olduğunu fark ettiğimde videoyu başlattım. Bir erkek sesi, "Konuş Sedna," dedi. Komut Çince verilmişti.

Kız Çince değil Türkçe konuşmaya başladı. Yüzü ifadesiz-

di. “Adım Sedna,” dedi. “Bu mesaj benim gibi İAS’ın yetiştirdiği askerlerden biri olan Hera’ya.”

Arka planda bir gürültü duyuldu, Sedna başını çevirip geriye baktı ve tekrar kameraya döndüğünde yüzü bembeyazdı.

“Zamanım yok. Eğer sana beni anlatırlarsa, ardımdan bir hain olduğumu söyleyecekler. Anlatmazlarsa, neler olduğu hiç bilinmeyecek...” Arkada bir gürültü daha koptu Sedna bu sefer arkasına dönüp bakmadı. Gözleri kameradaydı. “Neler olup bittiğini bilmemen sorun değil. Ama diğer ihtimal gerçekleşirse şunu bilmelisin...” Arka plandaki gürültüler iyice şiddetlendiği sırada bile Sedna’nın yüzü tamamen ifadesizdi. “Ben hain değilim...”

Görüntü dondu kaldı ve kayıt burada sonlandı.

Ben hain değilim. Söylediği son söz bu olmuştu. Video ya burada bitmişti ya da bu noktadan sonrası kesilmişti. Ama Sedna’nın bu mesajı neden özellikle bana yollamak istediğini merak ediyordum. Videonun devamı olduğundan emindim, Sedna bir şeyi açıklamak istemişti ama neyi açıklayacağını büyük bir ihtimale hiç öğrenemeyecektim.

Ben hain değilim... Bu cümleyi içten gelerek söylemenin ağırlığını iyi bilirdim. Buna inanmanın ve başkalarına inandırmak için çırpınmanın güçlüğü de bilirdim. Bir şeyi merak ettim.

Hemen tablette Sedna kelimesinin anlamını tarattım. Ne anlamı geldiğini öğrenmeliydim. Ortaya yine mitolojik bir isim çıkması beni şaşırtmadı. İAS bu tarz şeylere takıntılıydı.

Yazılanlara göre Sedna, İnuit mitolojisindeki deniz tanrıçalarından biriydi. Öfkeli bir tanrıçaydı ve ölülerin ruhlarını bir sonraki yolculuğa hazırlıyordu. Hikâyesine bir insan olarak başlamıştı. Çok hüznü bir öyküsü vardı.

Anlatılanlara göre; babası tarafından hiç sevilmeyen Sedna, bir balıkçıyla evlendiriliyordu. Ama Sedna evlendiği adamın bir kuzgun olduğunu öğrenip o kadar çok ağlıyordu ki babası kızını tekneye geri almak zorunda kalıyordu. Sonra buna öfkelenen kuzgun teknelerine saldırıp Sedna’nın denize düşmesine

sebepe oluyordu. Babası Sedna'yı istemediği için tekneye çıkarmasın diye kızının parmaklarını kesiyordu. Sedna acı içinde karanlık sulara gömölüp kaybolan ruhların kraliçesine, bir hayalete dönüşüyordu.

Bir zaman sonra garip bir şekilde Sedna'nın babası balık tutarken, rüzgârlar ve dev dalgalar adamın teknesi batırıyordu; tam boğulacağı sırada Sedna adamın karşısına çıkıyor, onun gibi bir hain olmadığı için, babasını kurtarıp onu affettiğini söylüyordu. Hikâye böyle bitiyordu.

Tableti dizime bırakıp hikâyeyi düşündüm ve duvardaki kızın görüntüsünü inceledim. Saçları kan kırmızısıydı. Gözleri karanlık denizlere benziyordu. İsimler, insanların kaderi miydi? Belki. Ama bir şeyden emindim. Sedna bir gizemdi fakat aynı zamanda Proje'nin kahramanlarından biriydi. Bir hayalete dönüşmüştü ve kesinlikle bir hain değildi.

BÖLÜM YİRMİ İKİ

İyi bir zamanlama her şeydir.

“Her savaş aldatmaca üzerine kurulur.”

-Sun Tzu

08.12.2417

05:47

Sığınak'ta bizim sebep olmadığımız bir kargaşa vardı ve içerdeki nedenini henüz bilmiyordu. O kadar yüksek perdeli bir siren sesi vardı ki, neredeyse duvarları titretiyor, susmak bilmiyordu. Ellerimle kulaklarımı kapattım ama sağır olmayan birinin kurtulabileceği ya da umursamayabileceği şiddette bir ses değildi. Odamın kapısını açıp koşarak dışarı çıktım.

Toplanma alanına girdiğimde neler olduğunu anlamaya çalışan insanları gördüm; dehşet içinde bana bakıyor, bir açıklama bekliyorlardı. Ayda koşarak içeri girdiğinde, “Hava saldırısı!” dedim. “Sığınak bizi uyandırıyor, Ayda! Kapat şu sesi!”

Ayda elindeki tabletten kontrol odasına bir komut gönderdi. Ses anında kesildi. “Sorun yok,” diye seslendim kalabalığa. “Sadece bir uyarıydı.”

“Saldırı altında mıyız?” diye bağırdı kalabalıktan biri.

Başımı iki yana salladım. “Tehdit ediyorlar, yalnızca gözümüzü korkutmak istiyorlar,” dedim. “Şimdi sorunu çözeceğim.”

Ayda’ya bir işaret verip peşimde onunla odadan ayrıldım.

“Neden saçma sapan bir şovla uğraşıyorlar anlamıyorum,” dedi.

“Saçma sapan bir şov değil,” dedim. İçeride her şeyi açıklamamıştım. “Bu uyarı sistemini, bu şiddette bir tehdit çılgılığını bizim filolar harekete geçiremez.”

“Anlamıyorum.”

“Sen git General’i getir,” dedim. “Yukarıdaki uçaklar bize ait değil.”

Koşar adım kontrol odasına girdiğimde gözlerim duvarlardaki ekranlara takıldı. Çin savaş uçaklarını gökyüzünde görmek beni hiç şaşırtmadı. Ne acınası bir gövde gösterisi, ne ahmakça bir hataydı. Tüm kozlarını bize korku salmak için kullanıyorlardı. Bu sayede bize beklediğimiz işareti verdiklerini fark etmiyorlardı. Korku salmayı güç sanıyorlardı, bu bizi kilitler ve etkisiz hale getirir sanıyorlardı oysa bazı insanlar kendini korkutan şeyi yok etmek için elinden geleni yapardı. Bu ihtimali hiç akıllarına getirmiyorlardı.

“Çin tamamen bu gösteriye mi odaklandı dersin?” diye sordum kollarını masaya yaslamış vaziyette ekranları izleyen Erva’ya.

Gözlerini ekrandan ayırmadan, “Hayır,” diye mırıldandı. “Ama en özel ekiplerini göndermişler...”

“Terracota’yı,” diyerek cümlesini tamamladım.

General’in odaya girdiğini gördüğümde kenara çekilip ona yer açtım. Bakışları ekranlarda dolaşırken sessiz kaldı.

“Cennet bağlantı talep ediyor.”

Gökçe arka taraftan seslendiğinde başımı yavaşça iki yana salladım. “Reddet.”

“Korktuğumuzu düşünecekler,” dedi Hilal.

“Evet,” dedim aceleyle. “Amaç bu. Biraz zafer sarhoşu olsunlar, sonra zamanı gelince onları ayıltırız... General sen bu konuda ne düşünüyorsun?”

“Terracota birliğini göndermişler,” diye mırıldandı kendi kendine.

“Kendi ülkeni en iyi sen bilirsin, bu birlik düşerse tepkileri ne olur?” diye sordum General’e.

“Bu birlik düşerse, tüm ülkede ortalık karışır. Hemen kurtarma ekipleri yola çıkar. Ve biz şaşırtma fırsatını kullanırız. Proje’nin ordusunu sokağa döker ölümsüzleri abluka altına alırız. Ne olduğunu şaşırlar.”

“Hedef şaşırtma,” dedim. “Her zaman işe yarar. Proje’nin hazırlanması altı için saat yeter mi?”

“Yeter,” dedi. “Biz sizden daha kalabalıyız. Bizdeki Proje düşmedi, hâlâ güçlü. Ve daha önemlisi... Ölümsüzlerin hepsi buradaki savaşa odaklanmış. Sayenizde bol miktarda gözyaşı siyanürü var elimizde. Ölümsüzlerin kazanmaları mümkün değil.”

“İşte duymak istediğim buydu. O zaman başlıyoruz?”

Bakışlarını ekrandan bana çevirdi ve “Başlıyoruz,” dedi.

“Tüm ekibi toplayın!” diye bağırarak odadakilere seslendim.

Kendi vardiyasını bekleyen bilişimciler de gelince planı anlatmaya başladım. “Altı saat boyunca Terracota birliği ile Çin arasına parazit oluyoruz! Cennet ile Çin bağlantılarına da aynı şekilde. Gerekli zamanlarda, mesela bir emir verilmesi gerektiğinde General konuşmayı devralacak. Birlik tüm emirleri bizden alacak! Cennet de Çin’de birbirleriyle haberleştiklerini zannederken bizimle iletişim kuracaklar.”

Başlarıyla onaylayıp hemen bilgisayarların başına geçtiler. Konuşmaya devam ettim. “Çin’deki Proje, şu andan itibaren hazırlıkları başlatacak. Altı saat sonra Terracota birliğinin yolu üzerine manyetik hat çekeceğiz. Kuzey Doğu’da uçaklar düşürülecek. Tam o anda General, Terracota birliği adına Çin’den destek talep edecek. Tüm imkânlarını ve dikkatlerini birliği kurtarmaya verecekler. Bir şeylerin ters gittiğini anladıklarında Çin’deki Proje önemli ölümsüzleri abluka altına almış olacak! Orada savaş bittiğinde, Cennet yalnız kalmış olacak. İyice korkacak...”

Odaya ne zaman girdiğini bilmediğim Araf ve diğerleri pürdikkat beni dinliyordu. Tüm ekip şu an buradaydı.

“Ve işte o zaman geri sayım başlatacağız! Erebos frekansıyla belli başlı silahları devre dışı bırakacağız. Gökyüzüne set çekip hava saldırılarına karşı önlem alacağız. Akşamüzeri saat üçe kadar tüm ölümsüzlere ve askerlere teslim olma süresi tanınacak! Teslim olanlara dokunulmayacak. Saat üç itibariye önümüze kim çıkarsa ortadan kaldıracağız.”

Kimse bir şey sormadı, oldukça net olmaya lafları dolandırmamaya dikkat etmiştim ancak heyecandan ve yoğun gerilimden dolayı ağızımdan çıkan kelimelerin hiçbirini hatırlamıyordum. Tüm komutları ezbere veriyordum, aylardır hazırlanan plan neyse uygulanacak olan da oydu.

Araf’a döndüm, “Koza ve Laza zırhlarını ve silahlarını kuşansın. Yapabiliyorlarsa dinlensinler. Tamamen hazır olmak için toplam altı saatleri var. Sonra... Her şey bitecek!” dedim. Soru sormadan odadan ayrıldı. Lina soran gözlerle bana baktı. Başımın onay verdiğimde Araf’ın arkasından gitti.

Kuzey kenarda oturmuş gökyüzündeki uçakları izliyordu.

Erva suratını buruşturdu. “Kibir insana saçma sapan şeyler yaptırıyor.”

“Sizden karşılık bekliyorlar,” dedi General. “Hera’yı tanıyorlar. Bir tehdidi karşılıksız bırakmaz.”

Omuz silktim. “Yeterince tanımıyorlarmış,” diye mırıldandım.

BÖLÜM YİRMİ ÜÇ

Nasıl bir silah istiyordunuz? Benim gibi mi?

*“Gerçek asker karşısındakinden nefret ettiği için değil,
arkasındakini sevdiği için savaşıır.”*

-Sun Tzu

08.12.2417

12.00

Saat tam on ikiye geldiğinde, Cennet'in saatler süren bağlantı talebini kabul ettim. Başkan büyük bir sırtışıla ekranda belirdi, sırf bu konuşmayı yapabilmek için sürekli görüşme talebinde bulunup durmuştu. Beni görünce sırtışı yüzünde dondu kaldı. Beni baştan aşağı silah ve zırh kuşanmış olarak bulmayı beklemiyordu.

“Tünaydın Başkan,” dedim gülümseyerek. “Yoğun bir gün oluyor, ne dersin?”

Kaşları çatıldı. “Sen deli misin?” diye sordu. “Şehrin tepesinde Çin hava kuvvetlerine bağlı Terracota Birliği var! Yukarı çıktığınız anda kafanıza bomba yağdıracaklar. İmha Timi'ni hesaba katmıyorum bile. Nereden geliyor senin bu deli cesaretin?”

Aynı sırada, odanın diğer köşesindeki General, Terracota Birliği'ne Çince bir emir verdi ve gökyüzündeki uçaklar bir

anda yükselişe geçti ve doğuya doğru ilerlemeye başladı. Bakışlarım ekranlara kaydı, birliğin gidişini keyifle izledim. “Başkan, baksana. Sanırım arkadaşların gidiyorlar.” Birazdan uzak bir bölgede hepsi yere çakılacaktı ve asıl eğlence o zaman başlayacaktı.

Başkan ne olduğunu anlayamamış gibi şaşkınlıkla önündeki ekrandan timin gidişini izledi. “Ne yapıyorlar onlar!” diye bağırdı yanında görünmeyen birine. “Hemen söyle, hepsi geri gelsin!”

Karşı taraftan hoşuna gitmeyecek bir cevap almış olacak ki öfkeyle bana baktı. “Başından büyük işlere karışıyorsun Hera! Çin bizim yanımızda!”

Tek kaşımı havaya kaldırıp Başkan’a baktım. “Öyle mi dersin?” Dönüp General’e gülümsedim. “Peki, sen bu konu hakkında ne düşünüyorsun General? Ben senin düşündüklerinle daha ilgiliyim.”

Başkan ifadesiz tutmak için çaba gösterdiği bir yüzle beni izlediği sırada General gelip tam yanımda durdu ve ekrana baktı. Başkan bir şok daha yaşadı. Tek kelime etmedi.

General sırtarak, “Durduğum nokta Başkan Hanlı için yeterli bir cevap olmalı Hera,” dedi. “Aksi halde aptal bir düşmanla karşı karşıya olduğumuza inanırım.”

“Başkan?”

Kaner Hanlı’nın bakışları birden yanındaki kapıdan içeri dalan adama kaydı.

“Başkan!” dedi adam nefes nefese. “Tüm bu görüşme Cennet’te yayınlandı. Herkes bizim aptal durumuna düştüğümüzü düşünüyor...”

Başkan öfke saçan gözlerle ona baktı. “Çık dışarı!”

Bu görüşme hem Cennet’te hem Gölge’de hem de Sığınak’ta yayınlanıyordu. Sağ tarafımdaki ekranlardan Sığınak ve Gölge’de meydana toplanmış olan insanların tepkilerini görebiliyordum. Gölge daha temkinli olsa da Sığınak adeta sevinçten çıldırmıştı. Tezahüratlarını duyamasam da hep birlikte bağırdıklarını görüyordum.

“Tüm Cennet’e bir mesajımız var!” diye bağırdım. “Bu iş artık sizden çıktı! Siz bir savaş başlatıp bizi dışarı çıkaramayacaksınız! Hayır! Bizi oyuna getiremeyeceksiniz. Biz dışarı çıktığımızda savaş başlayacak, bu sefer her şeyi biz başlatacağız. Ve onu bitiren de biz olacağız. Size saat üçe kadar süre veriyoruz...”

Gündüz savaşmak tercihim olmazdı elbette ama bu sefer şartları Çin’e göre ayarlamıştık ve gece olmasını beklemek bize zarardan başka bir şey getirmezdi. İnsanlara saklanacak, gerekli şeylerini alıp kaçacak kadar zaman tanıyacaktık. Strateji oluşturmalarına sebep olacak kadar değil...

“Silah bırakan askerler, ölümsüzlükten vazgeçmeyi kabul eden ölümsüzler, savaşmayı reddeden siviller... Hepiniz şehir merkezinden uzaklaşın! Belirlediğimiz bir sığınakta toplanın. Bugün, halka silah doğrultmayan kimse ölmeyecek! Kimseye nefret dolu değiliz, uzlaşmaya hazırız. Ancak...” Derin bir nefes aldım ve yavaşça bıraktım. “Ancak kuralları biz belirleyeceğiz. Sadece üç saatiniz var, üç saat sonra bu şehirde taş üstünde taş kalmayacak!”

Elimle Ayda’ya bir işaret verdim ve bağlantı kesildiğinde boş boş ekrana baktım. Korku, heyecan, endişe, gerilim hiçbir şey hissetmiyordum. İçim buz gibi soğuktu. Şimdi anlıyordum. Benim sorunum Hera ya da Ervin olmak değildi. Hiçbir şey bir isime ya da kimliğe bürünmem ile ilgili değildi. Bu bana öğretilen, dayatılan ya da olmam için şartlandığım bir kimlik değildi. Ben buydum. Savaşa kadar içimde bir ateş taşısam da savaş başladığı zaman, tamamen buz oluyordum.

Her şeyi şimdi daha net görüyordum. Yaşanacak kayıpların acısını ve içime bırakacağı ateşi söndürsün diye kalbimi ve hislerimi buzlara sarıyordum.

Masaya, her zamanki yerime oturdum. Herkesin üzerinde zırhlar vardı. Gerginlik o kadar yoğunlu ki, adeta hava

tamamen ondan oluşuyordu. Her bir zerremde hissediyordum, bıçak gibi keskin, ateş gibi kavurucuydu.

Araf soluma Kuzey sağıma oturmuştu. Ayda Kuzey'in sağındaydı. Uzun süre aynada gördüğüm o yüzü karşımda görmeye hâlâ alışamıyordum. Mavi gözleri, güneş gibi saçları, yüzünden silinmeyen gururlu gülümsemesiyle odada farklı bir ifadeye sahip, rahat görünen tek kişiydi. Yanındaki Lina saçlarını yine bir bantla bağlamıştı, bakışlarını ellerine çevirmişti.

Erva sakinleşmek için masada ritim tutturmuştu. Hilal ve Gökçe lila rengi dalgalı saçları, siyaha boyanmış gözleriyle sürekli dikkatimi çekiyordu. Her zamanki gibi görünmek için büyük çaba harcasalar da hiç mutlu görünmüyorlardı.

Fulya, Deren ve Gülin yan yana oturmuştu. Gülin'le bakışlarımız kesişince bana zoraki bir şekilde gülümsedi. Gözleri Kuzey'in üzerindeydi. Levent, kız kardeşinin elini tutmuştu. Ama bu sefer aramızda Laza'dan gelen Beliz de vardı. Onu da hem ekipten biri hem de bir dost olarak görüyordum, çünkü hayatımı kurtarmıştı.

Bakışlarım Erdem'e kaydığında gözlerim buğulandı. Güçlkle yutkundum. Ender'e o kadar benziyordu ki ona bakarken hâlâ canım yanıyordu.

Ağzımı açtığımda herkes dikkat kesildi.

"Dostlarım," dedim. Herkes dondu kaldı. Sanırım bu kelimeyi kullanmamı beklemiyorlardı. Ben de bunu söylemeye alışkın değildim ancak söyleyemediğim sözler bana ömrüm boyunca pişmanlık versin istemiyordum.

"Hayatın şartları bizi bambaşka bir yüzyılda, bambaşka bir masada, aynı amaç için birleştirdi," derken gözlerim Çinli General'e yöneldi. General başıyla selam verirken yutkundum. Yüzündeki ifadeye bakılırsa o bile duygulanmıştı. Ellerimi birleştirip dirseklerimi masaya dayadım.

"Bugün, tüm dünyanın geleceği için savaşıyoruz. Her şeyi bitirmek için önemli bir başlangıç bu. Ama burada kazanacağımız zafer bir son olmayacak. Süreç devam edecek." Bekledim ve herkese söylediklerimi düşünmesi için biraz zaman verdim.

“Savaş bittiğinde,” dedim. “Çin ile ortak bir bildiri yayınlayacağız. Video dünyanın her yerinde yayınlanacak. Daha ufak ülkelere bir uyarı ve mesaj olacak; ölümsüzlükten vazgeçmeleri ve ellerindeki gözyaşı stoklarını yok etmeleri için onlara zaman tanıyacağız. Bugün, Cennet’e yaptığımız gibi... Tüm ölümsüzlüklerin teslim olması ve davalarından vazgeçmesi tek şartımız. Direneceklerine hiç ihtimal vermiyoruz. Yine de gerekirse onlarla savaşmaya da hazırız. Bu bölgesel bir zafer ya da devrim olmayacak. Biz dünyayı değiştireceğiz.”

Hepsi gülümsedi ama gülümsemeleri gözlerine yansımadı. Bir tek Ayda istisnaydı, yüzü aydınlanmış, mavi gözleri resmen alev almıştı.

“Yüz yıllık bekleyiş, bunun içindi.”

Çinli General başıyla söylediklerimi onayladı. Dişlerimi sıktım. Konuşmakta o kadar çok zorlanıyordum ki kelimeleri toparlamak için adeta kafamın içinde, kendimle mücadele ediyordum... Belki de bu masadaki bazı insanlara vedaydı bu konuşma. Belki de benim onlara son sözlerimdi. Hiçbirimizin güneşin yeniden doğuşunu göreceğinin garantisi yoktu. Ama belli de olmazdı. Kim bilir? Belki de sonunda bu masada bir kutlama yemeği yerdik.

“Size söylemek isterim ki, tek başıma çıktığım bu yolda... Bilmediğim bu çağda, bana arkadaş ve yoldaş olduğunuz için hepinize minnettarım. Daha önce hiç bu kadar çok...” Gözlerim masadakilerin üzerinde dolaştı, hepsiyle göz göze geldim. “Hiç bu kadar çok dosta sahip olmamıştım. İlk defa kocaman bir aileye dâhil olmanın, birçok kişiye güven duymanın nasıl bir şey olduğunu öğrendim.” İçimi çektim. “Hayatımda, kaybedecek bu kadar çok şeyim olmamıştı ama hiç bu kadar çok kazancım da olmadı. Bugün sizinle burada otururken, ilk defa bu kadar çok endişe doluyum. Hepimiz çok büyük acılar yaşadık. Çok şey kaybettik... Çok kanımız döküldü. Geride birçok parçamız kaldı.”

Lina’nın gözünden bir damla yaş süzüldü. Onu böyle görmek benim de aklımda hoş olmayan anıları canlandırdı ama yüzümde kırılmaz bir maske vardı. Buz gibi, ama kırılmaz.

“Bugün kazanma zamanı. Kaybettiğimiz, bizden alınan bazı şeyler geri gelmeyecekler. Ama güneş yeniden doğarken...” Derin bir nefes aldım, sesim yükselmişti. “Gökyüzüne bakıp kazandık diyeceğiz ve kaybettiklerimiz bizi duyacak... Anlayacak. Neden kalamadığımızı, neden hep ileri gitmek zorunda olduğumuzu...” Erdem’e baktığımda boğazımdaki düğümünden kurtulmak için yutkunmam gerekti. Kuzey güç vermek ister gibi elini dizime koyduğunda ona gülümsedim. Uzanıp dizimdeki elini tuttum ve bırakmadım.

Lina’nın gözlerinden yağmur gibi yaşlar akıyordu. Birlikte hayal kurduğu tüm arkadaşlarının işkence görerek ölümünü izleyen Lina’nın. Birinin burnunu çektiğini duydum.

Gözlerim yanıyordu ama buz gibi bakışlarımı sabit tuttum. “Hiç şüphem olmadı,” dedim. Bakışlarım Araf’a kaydı. “Beni, diğerlerini kurtarmak için kendimi feda edip yakalattığım o odanın dışında bağıra çağıra bekleyen arkadaşımdan...” Uzanıp omzumu sıvazladı.

“Onu arayıp görevim bitti dediğimde, görevin kalanını kendisine devrettiğim, bir bilgisayar dehası olan kız kardeşimden...” Ayda’nın gözleri buğulandı.

“Karanlık bir zindanda yalnızken benden çok kendi kalbinde yara açan, benim için bir çıkış yolu bulmak için uğraşan, benim için kapıları açan senden...” dedim. Kuzey’e döndüğümde, yüzünde ilk defa bu kadar fazla duygu okunuyordu.

“Bize katılan, elinden gelen hiçbir desteği esirgemeyen siz güçlü kadınlar,” Ellerimi iki yana açıp Fulya, Gülin ve Deren’i işaret ettim.

“Siz sürekli Cennet’in üzerine kâbus gibi çöken genç hackerlar,” başımla Hilal, Gökçe ve Barış’ı selamladım.

“Koza’daki yol göstericimiz Levent, benden önce bu düzene son vermeye karar veren Lina, bizim yanımızda savaşa girmeye karar veren Cennet yerine halkı seçen Erdem ve Erva...” Güldüm ve Beliz’e baktım. “Nemesis’e karşı benimle korkmadan savaşan hızlı kız,” diye mırıldandım. Tüm gerginliği kesen bir kahkaha attı. Ortam bu sestten sonra az da olsa yumuşadı.

“İyi ki varsınız!” diye bağırdım. “İyi ki sizi tanıdım. Siz olmadan, bu noktaya varamazdım.”

Gözlerim en son General’e kaydı. “Güzel amaçlar için kurulan ittifaklara ve kurulan dostluklara,” dedim. Ve odadaki herkese bakmaya çalışarak konuşmaya devam ettim. “Zamanları aşan ideallere, sabra, umuda, inanca, bizi birleştiren barış ve insanlığa,” derken elimdeki kahve bardağını havaya kaldırdım. Herkes aynısını yaptı. “Feda edilenlere ve bu gece kazanacağımız zafere!”

O kadar duygu yüklüydüm ki, içimi saran buzların tam ortasında ufacık bir ateş yandığını hissettim. Bu yeni bir şeydi. Masanın etrafında toplanmış tüm dostlarıma baktım. Yanımda oldukları için mutluydum. İnsanlar gücü yanlış değerlendiriyordu. Tek başına ayakta kalmak nasıl bir güçse, güvenilir dostlara sahip olmak da bir güçtü. Dostlarımız da bizim gücümüzdü. Bunu bugün daha iyi anlıyordum.

Dakikalar sonra hep birlikte odadan çıktığımızda herkes sessizliğe gömülmüştü. Koridorlarda sessizce hep birlikte ilerleyip büyük toplanma alanına girdik.

Koza ve Laza’dan gelen herkes oradaydı. Baştan aşağı zırh ve silah kuşanmışlardı. Düzenli bir sıra haline geçmiş, bizi bekliyorlardı. Hepsi güçlü ve korkusuz görünüyordu.

Konuşma yapmak için platforma çıktım. Hepsi bunu hak ediyordu ama ben bugün konuşma kabiliyetimi kaybetmişim gibi hissediyordum. İçimde biriken o kadar çok şey vardı ki hepsini dökmek imkânsız geliyordu. Söze nasıl başlamam gerektiğini düşündüm. Sonra süslü girişlere ya da söz sanatlarına gerek olmadığına karar verdim. Bir şeyi doğrudan söylemek, süsleyerek söylemekten daha vurucuydu. Zamanın değerini kavrayan insanların gereksiz kelimelere tahammülü yoktu.

Yüksek sesle konuşmaya başladım. “Uzun ve bir yolculuk oldu. Ama sona yaklaştık.”

Sırtımı dikleştirdim ve ses tonumu daha güçlü ve inanç dolu kullanmaya dikkat ederek konuşmaya devam ettim.

“Tarih, diktatörlerle dolu! Ve onların eziyet ettiği insanlarla! Nefret ve açlıkla savaşıyor, masumları yok etmeye çalışan

herkes döktüğü kanda boğuldu! Tarihte bunun tek bir istisnası bile yok! Bugün de olmayacak!”

Gözlerim kalabalığın üzerinde dolaşırken herkesin bakışlarının çelik gibi sert olduğunu gördüm. Gözlerinde korku yoktu, endişe yoktu, tereddüt yoktu. Bu beni daha da yüreklendirdi.

“Savaşlar bu dünyanın lanetidir,” dedim. “Bu, dünyadaki ne ilk ne de son savaş olacak. Tarihte diğerlerinin arasında bir yer edineceğiz. Bizden sonra da savaşlar çıkacak. Bizi ve savaşımızı; diğerlerinden ve düşmanımızdan ayıran şey, uğruna savaştıklarımız olacak! Biz bu savaşa gelecekte herkesin yaşama hakkına sahip olması için gireceğiz! Bizden kanla aldıkları zamanı ve hayatı, onlardan kanla geri alacağız! Bunu ölümsüzlük deneyleri adı altında yaptıkları işkencelere maruz kalan, katledilen insanlara; canlı canlı mezara gömülen Koza’ya, yalanlarla savaşa yollanan Laza’ya, korkuyla sindirip bir köşede ölümü beklettikleri Çin halkına, tüm dünyada bugün ve geçmişte acı çektirilen tüm insanlar adına yapacağız! Ve gelecekte doğacak olanlar için!”

Tekrar kalabalığa baktım. Hepsinin elleri yumruk olmuştu. Tezahürat bile yapamayacak kadar duyguyla dolmuşlardı. Konuşma şeklimi ve konuyu değiştirdim.

“Biz bugün adaletsizliğe ve zulme ses çıkaramayan herkesin sesiyiz! Biz güçlü olanlar, savaşacak gücü olmayan herkes için savaşacağız!” Derin bir nefes aldım.

“Biz kimsenin kölesi değiliz! Olmayacağız!” diyerek devam ettim. “Ne zaman ne de bu dünya onlara ait değil! Olmadı ve olmayacak! Kötüler var olduğu sürece, iyiler de olacak! Kimsenin kaderi, hiçbir tiranın eline kalmayacak. Acıyla, zulümle ve ölümlerle çıktıkları zirvelere ulaşamıyorsak, o dağı yıkmanın bir yolunu bulacağız!”

Bu sefer herkes yumruklarını havaya kaldırıp bağırdı. Coşkularını görebiliyordum. Gözlerim odanın en uzak köşesinde beni dinleyen arkadaşlarıma kaydı. Hepsi inanç ve azim dolu gözlerle beni izliyordu. Kuzey hariç... O, duvara yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş gurur dolu bir ifadeyle bana

bakıyor, gülümsüyordu. Göz göze geldiğimizde gülümsemesi büyüdü.

“Korkmuyoruz,” dedim. “Hiçbir son tutsaklıktan kötü değildir. Bir canavarın merhametine boyun eğecek, bu sistemin önünde diz çökecek değiliz! Kimseden bir şey talep etmiyoruz! Cennet’in hiçbir vaadiyle ilgilenmiyoruz. Almak istediğimiz ne varsa, kendimiz alacağız! Kendi ellerimizle!”

Bu konuşmaların Cennet’te de paylaşıldığını biliyordum. Bu yüzden başımı kaldırdım ve kameralara dikkatle baktım.

“Eserinizle gurur duyuyor musunuz?” diye sordum büyük bir keyifle. “Nasıl bir silah istiyordunuz? Benim gibi mi?” Cümlenin muhatabı doğrudan Başkan’dı. Herkes bunu biliyordu. “Adil olmak zor değildi. Yaşama saygı duymak, paylaşmak. Güç paylaşılmaz diyenler, bugün kendi haklarını da kaybedecekler!”

Artık tüm gücümle bağıryordum.

“Hangi sığınak sizi korur bugün? Hangi güç, hangi ölümsüzlük sizi kurtarır? Cevabınız yok mu? Susuyor musunuz? Susmaya devam edin! ÇÜNKÜ BUGÜN HALK KONUŞACAK.”

Ortalık adeta alev aldı. Duvarların arasından yükselen tezahürat sesleri, her yeri parçalayan kurşunlar gibiydi. O kadar çok ürperdim ki neredeyse titremeye başlayacaktım. Ayda ve diğerlerinin alkışladığını gördüm. Gülin ve Deren giydikleri askeri kıyafetlerin içinde kocaman bir gülümsemeyle kalabalığın coşkusuna kapılmıştı.

Bakışlarım en son Kuzey’e kaydığında bana bir işaret yaptı ve odadan çıktı. Platformdan koşar adım aşağı indim. Herkes tezahüratlarına benim adımı eklemişti, “Hera!” diye bağıyorlardı. Omzumda elleri hissettim, herkese gülümsemeye çalıştım ve dakikalar sonra kalabalığın arasından çıkmayı başardım. Kuzey dışarıda beni bekliyordu. Tek kelime etmeden yürümeye başladı. Onu takip ederken “Nereye?” diye sordum.

“Bir işimiz var.”

Ne yapmaya çalıştığını anlamasam da onu takip etmeye devam ettim. Doğrudan odasına girdi ve geçmem için kapıyı açık tuttu.

İçeri girmiş etrafa bakarken Kuzey'in kapıyı arkamızdan kilitlediğini duydum.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum.

Cevap vermek yerine gardırobuna yöneldiği sırada kapıya gittim, kilidi açtım ve "Ben gidiyorum," dedim.

"Kalsan iyi olur, kapıyı da kilitle," derken elinde bir kutuyla önümde durdu ve kutuyu bana uzattı. Bu Cennet'te Birkan'dan aldığı metal kutuydu. Tereddüt içinde kutuyu elinden aldım ve açtım. Uzun bir süre kutunun içindekine baktıktan sonra bakışlarımı Kuzey'in yüzüne çevirdim.

"Bu iğne beni uzun süre mahvediyor," dedim. Yarı ölümsüz olmama ve güçlenmeme sebep oluyordu ama aynı zamanda acı hissetme yeteneğimi de sıfırlıyordu.

"İlk doz aldığında öyle oluyor," dedi. "Bu sefer sıkıntı olmayacak."

Yutkunup düşündüm. "Beni bayıltıp savaş bitene kadar bu odaya kapatmayacağına söz verir misin?" diye sordum. "Söz verirsen, sözüne güvenirim. Ama eğer yalan söylersen, bir daha karşıma çıkma. Çünkü o karşılaşma kanla biter."

İç geçirip, "Söz veriyorum," dedi. "Geçen seferkinin aynısı... Ve ilk dozu aldığın seferki gibi bir etki yapmayacak. Laza'dan gelen şu senin sevdiğin Beliz adındaki kızla konuştum. Onlara yılda iki kez ekstra doz veriliyordu."

Hâlâ kapının önünde diliyordum. "Bu bana yanlış geliyor," dedim. "Diğerlerine haksızlıkmış gibi..."

"Ervin," dedi sabırla. "Diğerleri senin kadar tehlike altında değil. Yukarıdakilerin, sana özel bir nefretleri var, onların ölmekten beter etmeye çalışacakları tek kişi sensin!"

Alt dudağımı ısırdım. Haklıydı. "Kapıyı neden kilitliyoruz?" diye sordum.

"Hissizlik kısmı ve diğerlerinin bunu öğrenmesi hoş olmaz."

"Anladım." Kutuyu koltuğumun altına sıkıştırıp kapıyı kilitledim. Biri gelip beni kendimi keserken görse bunun açıklaması hiç kolay olmazdı. Ya da daha fenası onlara ne derdim?

Nasılsa her koyun kendi bacağından asılır, ben de kendimi korumalıyım o yüzden birkaç doz serum takviyesi aldım, mı?

Kutuyu Kuzey'e uzattım. Ben üzerimdeki zırhı çıkarırken o iğneyi hazır etmekle meşguldü. Kazağımı da çıkardım ve siyah bir yarım atletle kaldım. Yatağa oturup beklemeye başladım. Birkaç saniye sonra yatağın kenarında diz çöktü. Kolumu uzattığımda önce eğilip iğneyi batıracağı yeri öptü, gülümse-dim, iğne tenime girdiğinde saniyelik bir irkilme yaşadım.

"Tek doz mu vuracaksın?" diye sordum. Başını evet anlamında salladı. "İşe yaramazsa, bir direnç oluştuysa ikinci dozu da kullanacağız."

Bir şey demedim, kolumdan iğneyi çekip aldı ve kenara bıraktı. Gerginlikten ayaklarımı yere vurarak bir süre bekledim.

"Serum eklettim," dedi yanıma otururken. "İyileşme hızını arttırması için."

"Bana Cennet'te ne aldığını söylememiştin."

Omuz silktilti. "Bana ne kadar güvendiğini merak ettim," dedi. "Üstelesen söyleyecektim."

Serumun damarlarımda yayıldığını hissettiğimde adeta içimde bir ateş yandı ve yandığı hızda söndü. Ürperdim. Damarlarımın içinde sanki bir ateş geziniyor ve hemen ardından kanım buz tutuyordu. Alışkın olduğum titreme, vücuduma yayıldığı hızla kayboldu. Kendimi çok garip hissediyordum. Saate baktım. Cennet'e tanıdığımız sürenin bitmesine daha iki saat vardı.

Kuzey, dolabına yaklaştı ve içinden eski bir bıçak çıkardı. Benim üstümde de bıçaklar vardı ama hepsi lazer etkiliydi, bu da çok daha fazla acı ve hasar vereceği anlamına geliyordu.

"Giysi koyman gerekiyordu ama gördüğüm kadarıyla içeri-si bir depo gibi," diye yorum yaptım.

Elindeki bıçakla geri dönüp yanıma oturdu. "Eşyalarımı koyacak başka bir yer yok."

Uysal bir şekilde uzattığım kolumu tutup yavaşça aşağı indirdi. "Biraz daha bekleyelim, serum iyice etkisini gösterecek."

Gerginliği dağıtmak için, "Bugün hiç gelmeyecekmiş gibiy-di," diye mırıldandım. "Sanki zaman yaşadığım her anda donup

kalıyordu, ilerlemiyordu. Öyle hissediyordum ama şimdi geriye dönüp baktığımda... Günler, haftalar geçti... Anlamıyorum.”

“Bana da öyle geliyordu, zaman yaşarken hissettiğimizden daha hızlı akıyor. Zaman, iyi bir yalancı,” dedi.

Başımı iki yana salladım. “Zaman en iyi yalancı, geçmeyecekmiş gibi geliyor ama geçiyor. İyileştirici görünüyor, iyileştirdiğinden daha fazla yara açıyor. Bir şeylere alışmana yardımcı oluyormuş gibi görünüyor ama aslında bunu da o yapmıyor. İnsan her şeye kendisi alışıyor. Acı çeke çeke... Her şey olup bittiğinde diyorsun ki; zaman iyi geldi, ah bak her şey geçti.” Güldüm. “Yaşarken gör bir de nasıl geçtiğini. Zaman bir şeylere iyi gelseydi dondurulduğum süre boyunca her şey yoluna girerdi. Ama bak, neredeyim şimdi. İnsanın çabası olmayınca zaman hiçbir işe yaramıyor.”

“Şikâyet ediyorsun.”

“Evet, ediyorum ve bu benim hakkım. Çok yorulдум.”

“Yorulduğuna değecek. Kaybettiğin her şeye de değecek.”

Bakışlarımı yere indirip, “Biliyorum,” diye mırıldandım. Ama bilmiyordum. Hayatta hiçbir şey Ender’i kaybetmeme değmezmiş gibi görünüyordu. Ruhumun yarısını kaybetmişim gibi hissediyordum. Bencilce idi ama böyle düşünmeme engel olamıyordum.

Konuşma burada bitti. Ben konuşmadım. O da konuşmadı. Ne desek saçmaymış gibi geliyordu. Hem hiçbir şeyin zamanı değilmiş gibi hem de her şeyin tam sırasıymış gibi. Ya hep ya hiçti. Hiçi seçtik.

Kolumu tekrar uzattım. “Bence yeterince bekledik.”

Önce elindeki bıçağa sonra bembeyaz ve lekesiz koluma baktı. Başparmağıyla hafifçe okşadı. “Hissediyor musun?”

“Evet.”

Kolumu tuttu ve sıkmaya başladı. “Dokunduğunu hissediyorum ama acı yok,” diye mırıldandım.

Kolumu iyice sıkı. “İstersen direkt kır daha zahmetsiz olur,” dedim sahte bir neşeyle. Parmakları kolumdan ayrıldı.

Nefesini tutup bıçağı kaldırdı ve koluma bir çizik attı. Çizik

saniyesinde kapandı. Soran gözleri yüzümde dolaştığında başımı iki yana salladım. Acı yoktu.

Bu sefer bıçağı çok derine batırdı ve kolumu boydan boya kesti. Bunu yaparken yutkunduğunu hissettim, bakışları yüzümdeydi ben ise tüm dikkatimi koluma verdim.

Kesikten dışarıya kan sızdı, ardından kesik hiç var olmamış gibi kapandı. Geriye sadece kırmızı, upuzun bir kan izi kaldı.

“Hiç acı yok,” diye tekrar ettim.

Sanki üzerinden dağlar kalkmış gibi rahat bir nefes alıp bıçağı kenara fırlattı. Bir süre boş boş kolumdaki kırmızı çizgiye bakıp ayağa kalktım, banyoya girdim. Kolumu suya tutup kanın suyla birlikte akıp gitmesini seyrederken düşünceliydim. Kendimi korumaya alıp diğerlerine haksızlık ediyormuşum, adaletsiz davranıyormuşum gibi hissediyordum. Kendimi bazen çok bencil buluyordum, bazen de salaklık derecesinde fedakâr...

Banyodan çıktığımda Kuzey’i bıraktığım gibi, yatakta otururken buldum. Hareketsiz duruyordu, yansıtmamak için çabalasa da gerginlik onu da ele geçirmişti.

Kazağımı bıraktığım yerden alıp giymemi izledi. Bakışlarını üzerimden ayırmadan, “Gerçekten benimle yaşayacak mısın?” diye sordu.

Kazağın üzerine zırhımı geçirirken durdum, başımı kaldırıp gözlerine baktım.

“Evet,” deyip omuz silktim. “Bahsettiğin ev savaş sırasında yıkılmazsa.”

“Yıkılırsa?”

“Başka ev buluruz?”

“Peki, bu kabul ettiğin şeyin evlenmekten farkı var mı sence?”

“Yok sanırım,” diye mırıldandım.

Gülümsedi ve ayağa kalkıp silah kılıflarımı takmama yardım etti. Zırhın arkamdaki kayışlarını bağladı, üzerimdeki silahları çıkarıp tekrar yerleştirdi.

“Şuradaki bıçak, kılıfa takılıyor,” dedi belimdeki bir bıçağa elini vurarak. “Bu saniyelik kayıp büyük sorun olabilir.” Kılıfı

biraz çekiştirerek gevşetti ve bıçağı yerine koyup tekrar çekmeyi denedi. “şimdi oldu.”

Ben de diğerk kılıflardaki silahları kontrol ederken, “Teşekkürler,” diye mırıldandım.

Kolumdaki saate baktım. Zaman neredeyse gelmişti, bundan sonraki bekleyiş yukarıda olacaktı.

Kuzey kemerleri son bir kez kontrol ettikten sonra önüme geçti, omuzlarımı kavradı ve alnını alnıma yasladı. Ağzını açtı ama konuşmaktan son anda vazgeçti. Sessizlikte birbirimize söyleyemediğimiz her şey dile geldi.

Kendine dikkat et, seni seviyorum ve sen bunu biliyorsun...

Bazı insanlar bir şeylerin söylendiğini duymak isterdi. Sevidikleri dile getirilsin, bunun ne kadar çok olduğı ifade edilsin; Denizler kadar, dünyalar kadar, yıldızlar kadar... İkimiz söz konusu olduğumuzda durum farklıydı.

Kuzey’in dile getiremediğı sevgi şöyleydi; Ölecek kadar.

Benimkisi ise tam tersi: Yaşayacak kadar.

BÖLÜM YİRMİ DÖRT

Bir devrim istiyoruz ve yapacağız

“Sır vermeyen kazanır, açık olan yitirir.”

- Sun Tzu

08.12.2417

14:54

Kulaklık ile Sığınak’a bağlandım. “Hilal, Barış, Gökçe... Sakın kontrolü kaybetmeyin. Eğer bir şekilde Cennet kurduğumuz manyetik engeli kaldırır ve hava saldırısı başlatırsa, burası tam bir can pazarı olur...”

“Sen hiç merak etme. Öyle bir şey olmayacak.”

Kapıdan çıkıp tüm askerlerin toplandığı alana göz gezdirdim. Koza, İkinci Ordu’nun ve Laza’nın arasında yer alıyordu. Erdem’in arkasında duranlara baktım. Asker sayısını sormamıştım ama daha çok bir tümenmiş gibi görünüyordu. Araf ve Lina, Koza ve Laza’nın önünde hazır bekliyorlardı.

Herkeste eski usul silahlar mevcuttu, ayrıca bellerinde göz-yaşı siyanürü dolu tabancalar hazırda bekliyordu.

Bir anda Cennet tarafından bulunduğumuz alana küçük bir grubun girdiğini gördük, onları görünce etrafımda benim dışımda herkes gerildi. Gördüğüne şaşırmayan tek kişi bendim. Bir yandan ne yapmam gerektiğini düşünürken, diğer yandan içimde tarifi imkânsız bir mutluluk vardı. Mesaj gerçekten de

yerine ulaşmıştı, hep bir ihtimal bunun gerçekleşmeyebileceğini düşünüyordum ama... İşte buradaydılar. Hepsi tam bir metre önümde toplanıp selam durdu. Arkamdaki kalabalıktan endişeli fısıltılar yükseliyordu.

“İmha Timi,” dedi gruptan ayrılarak birkaç adım öne çıkan kestane rengi saçları olan iri bir kadın asker. “Ebedi lideri Hera’nın emrinde.”

Cümle havada yankılandığı anda arkamdaki kalabalıkta bir rahatlama oluştu. Asker gülümseyerek elini uzattı. “Önem Özden, İmha Birliği resmi ikinci komutanı, sizinle tanışmak bir onur...”

Gerginlikle bana uzanan ele baktım. Bu bir suikast girişi mi olabilir mi diye düşünürken aklıma son sınıra kadar serum takviyesi aldığım aklıma geldi. Ne fark ederdi ki? Bir savaş uçağını direkt üzerime indirseler bile hayatta kalırdım. Uzandım ve elini sıktım.

“Mesajımı almışsınız.”

“Aldık,” dedi Önem. “Ve bizden ümidini kesmemen, bizi hatırlaman hepimizi çok mutlu etti.”

Bir zamanlar giydiğimin aynısı, lacivert resmi tören üniformalarını giymişlerdi ve toplam on iki kişilerdi. Genelde İntikam Timi ya da İmha Timi olarak anılsa da aslında toplam üç ya da dört timden oluşan bir birlikti. hâlâ kendimi onlardan biri gibi hissediyordum, bu çok garipti. Ve şimdi karşıma geçmiş, hâlâ liderleri olduğumu söylüyorlardı. Kalbim heyecanla çarpmaya başladı. Kendimi evde hissediyordum.

Ellerini havada çapraz yaparak başlarına doğru indirdiler ve hareketi bir selama çevirdiler.

“Kayıplara karıştığında, resmi liderlik görevinden alınmadın,” dedi pilotlardan biri. “Ve geri döndüğünde Cennet’ten bu konuda başka bir resmi emir gelmedi.”

“Yüz yıldan uzun süredir, zaten liderimiz sendin,” diye devam ettirdi onun sözünü Önem. “Hepimiz çağrını bir emir saydık. Tereddüt bile etmedik.”

Hayatım boyunca yaşamadığım duygu karmaşasını ve yo-

gunluğunu bir günde yaşıyordum. Ne diyeceğimi bilemeden birliğe baktım.

“Ne zamandır bu günü iple çekiyoruz,” dedi gruptan başka biri.

Önem gülümsedi. “Manyetik kordonların ve engellerin kalkması ihtimaline karşı, İmha Timleri uçuşa hazır vaziyette uçaklarında hazır olacak.”

Kumral bir adam öne çıkıp gözlerini üzerime dikti ve sinsice sırıttı. “Biz hâlâ en iyileriyiz,” dedi. “Bu yüzden, doğrudan bir emir gelse bile hava kuvvetlerinden kimse havalanmaya cesaret edemez.”

“Ederse de sorun olmaz. Ortadan kaldırırız,” dedi siyah saçlı bir kız. “Gökyüzü bizde. Sen hiç merak etme.”

Erdem’in arkasındaki tümenden bir zafer çılgılığı yükseldi. “İmha Timi!” diye bağıldılar hep bir ağızdan. “İmha timi bizimle!”

Timdekilere döndüm. Gülümseyip bana baktılar. Bir ağızdan bağıldılar.

“Senin de hep dediğin gibi Hera; Sonuna kadar değil, kazanana kadar.”

Ordu artık tamamen toplanmıştı. “Geriye sadece en korkaklar kaldı!” diye bağırdım. Gerçi çoğunun kulağında kulaklık vardı, sesimi net duyuyorlardı ama böyle daha etkili olduğuna inanıyordum. “Sadece köle ruhlular! Tiranlığa alışanlar! Cennet’in kendilerini cezalandıracağını sananlar! Bizim onlardan daha insafli olacağımıza inanlar!”

İmha Timi’nin gelişiyile kalabalığın kendine güveni iyice artmıştı. Ortalık yıkılıyordu. Önümüzdeki ekrandan karşı tarafın nasıl zayıf olduğunu, korku dolu olduğunu görebiliyorduk.

“Verdiğimiz zaman dolalı bir saat oldu. Belirlediğimiz yere gönül rızasıyla gelenlere ve ölümsüzlükten vazgeçenlere yaşama hakkı verileceğini söyledığımızdan beri çok sayıda ölümsüzün teslim olduğu bana haber verildi.”

Kalabalıktan alkış sesleri yükseldi. “Kalanlar, başka bir sığınakta saklanmayı seçti. Savaşmaya kararlı olanların sayısı çok daha az.”

Herkes pürdikkat beni dinliyordu. “Ama bu bir strateji olabilir! Zafer sarhoşluğu tarih boyunca çok fazla orduya mağlubiyet getirmiştir! Gardınızı asla düşünmeyin. Son ana kadar asla kazandık saymayın. Buna inanmayın.”

Herkes duraksamıştı. Söylediklerimi düşünürken silahları tutan elleri kabzalara daha sıkı sarıldı. “Elinizdeki silahlar çok değerli. Onlar için, o sırra ulaşmak için çok kan döküldü. Bu yüzden o silahların hakkını verin. Amacınıza, elinizde taşıdığınıza, sevdiklerinize layık birer savaşçı olarak mücadele edin.”

Bakışlarım geri sayımın devam ettiği ekrana kaydı. “Artık yükseliş bitti. Bu noktaya gelmek için çok çaba sarf ettik. Göz boyamalara, basit anlaşmalara, yalanlara doyduk. Bir devrim istiyoruz ve yapacağız.”

“Bir devrim istiyoruz ve yapacağız!”

“Bir devrim istiyoruz ve yapacağız!”

“Bir devrim istiyoruz ve yapacağız!”

Kalabalıktan aynı sesler art arda yükselirken elimi kaldırıp sesleri susturdum. “Bu savaş nereye kadar gidecek?”

“Kazanana kadar!”

Güldüm. Ellerimi belime koyup kalabalığa baktım. Bence çoktan kazanmıştık...

“Sizinle gurur duyuyorum,” dedim.

Beni hayal kırıklığına uğratmayın...

Arkamı döndüm ve tıpkı söylediğim gibi arkamda tüm o insanlarla Cennet’e doğru yürümeye başladım.

“Başkan Opal’de,” dedi Ayda kulaklığıma. “Kendi odasında.”

“Onun işi biterse ordusu da teslim olur. Oraya gideceğimi biliyor,” diye mırıldandım kulaklığa. “Bu net bir tuzak... Nemesis orada.”

“Onu kameralardan göremiyorum ama kesinlikle orada.”

İç geçirdim. Arkamdaki ordu sessiz olsa da ayak sesleri çok

yüksekti. Cennet eskiden bu uzaklıktan bakınca çok güzel, ıslıl ıslıl görünürdü ama şimdi tek tük birkaç bina dışında hiçbir şey yoktu. Binaların çoğu yerle bir olmuştu. Hatta ekranlardan gördüğüm kadarıyla toza dönmüştü. Ayda yarım saat önce kumandaları kullanarak savaşmak için uygun bir alan açmıştı. Gök-yüzü ve şehir mordtu. Önümüzde yıkıntılarla dolu, dümdüz bir alan vardı. Karşımızdaki ordu bizimkinden daha güçsüzdü. Şehre teknolojik aletlerin girmesini engellemiştik, tüm lazer silahlar da büyük ölçüde etkisiz hale getirilmişti. Karşımızdaki askerlerin hedefe kilitlenen mermilere, lazer silahlara, tanklara ve diğer teknolojik araçlara alışkın olmasından ötürü elimizdeki silahlar konusunda da şansları yoktu. Askeri okulda öğrenciyken neden onca teknolojinin içinde eski silahları ve bıçakları kullanmamızı istediklerini şimdi daha iyi anlıyordum. İnsanoğlu var olan her teknolojiyi ve onun etkisini yok etmek için bir karşı teknoloji üretiyordu. Her silaha karşı bir kalkan... Her kalkana karşı bir silah... Teknoloji asla güvenilir değildi.

İlk atış karşı taraftan geldi ve savaş başladı.

Karşı tarafın attığı kurşunların çoğu hedefe ulaşmıyordu, bizim tarafımızdakiler ise kusursuz atışlar yapıyordu.

Bakışlarım ayakta kalan son birkaç binadan biri olan Opal'e odaklandı. Başkan oradaydı.

"Gitme oraya Ervin," dedi Ayda.

Onu dinlemeden, kalabalıktan ayrılarak binaya doğru koşmaya başladım. Bu sırada karşı taraftan gelen bir kurşun omzumu sıyrıp geçti. Tüm bu süre boyunca Kuzey, gölgem gibi peşimdeydi.

Opal'in cam kapılarını itip açtım ve içeri daldım. Aynı saniyede birkaç asker üstüme hücum etse de hepsi saniyeler içinde sorun olmaktan çıktı. Binaların savunma sistemlerini devre dışı bırakmıştık, bu yüzden sağdan soldan çıkan testereler, lazerler ya da siyah kodlar yoktu. Bu da bana hareket özgürlüğü sağlıyordu.

Bina bomboştu. Kuzey elindeki silahı aşağı doğru tutarak odada dolaştı, bir çembere alınmamak için etrafı araştırdığım

sırada Kuzey'in diğer taraftan küfür ettiğini duydum. Neye baktığını görmek için başımı eğdim ve içimden kahretsin, diye geçirdim. Hem haklı çıkmış hem de yanılmıştım.

Bir tane daha olacağını düşünmüştüm ama Nemesis gibi üç tane sayborg karşımıza dikildi. Tek olsaydı, Kuzey onu kolaylıkla alt edebilirdi. Ama üç taneyi aynı anda oyalayamazdı. Mutlaka biri benim üzerime gelir ve Nemesis ile karşılaşmadan önce beni yorardı.

“Git,” dedi Kuzey bana bakmadan. “Tüm enerjini Nemesis’e sakla. Onları ben hallederim.”

Başımla onayladım. Onu yalnız bırakmak istemesem de ona bir şey olmayacağını biliyordum. Kendimden ise o kadar emin değildim. Serum kesik bir başı ne yazık ki iyileştirmiyordu. Koridorlarda dolaşıp odaları kontrol ederek üst kata çıktım.

Yeni bir koridora girdiğimde siyah metal kapılardan biri açıldı ve dışarı Cengiz çıktı. Beyaz gömleğinin kollarını kıvrırken umursamaz bir tavırla bana baktı ve tam karşımda durdu. Başımı eğip bakışlarına karşılık verdim. “Solgun görünüyorsun,” dedim.

“Yalancı,” dedi sırtarak. Özgüveni yerindeydi. “Sen bir yalancısın. Ölümsüzlüğü yok etmenin yolunu falan bulmadın sen. Tek amacın yönetimi ele geçirip ölümsüz olmak.”

“Ervin,” dedi kulaklığıma Ayda. “Bu odadaki kameranın görüntüleri ölümsüzlerin saklandığı yerlerde yayınlanıyor.”

Ayda’ya söylediğini duyduğumu belli etmek için başımla onayladım. “Amacım bu olsaydı sizin tekliflerinizi kabul ederdim. Askeri hapishanede bana günlerce yalvardınız, taraf değiştirmem için türlü baskılar yaptınız,” dedim dümdüz bir sesle. “Eğer elim kolum bağlıyken bile bana gücünün yetmediğini göstermekten utanmayacaksan, yaşananların hepsini Cennet’te yayınla. Kim doğru söylüyor, herkes görsün.”

Cengiz kısa bir an bocaladı. “O zaman başa geçemeyecektin,” dedi.

“İstesem başa öyle bir geçerdim ki Cengiz,” dedim. “Zirvede oturuşumu izlerken bir kenarda oturup kendini keserdin.”

“Ama iş işten geçti tatlım, sen bu gece yerin dibine geçeceksin ve ben kendimi değil, seni keseceğim. Yavaş yavaş. Kendi kanında boğacağım seni.”

Dramatik bir tavırla iç geçirdim. “Boş boş konuşma Cengiz, al eline bir bıçak ve çık karşıma. Kim kimi kesiyor görelim.”

“Benim bir silaha ihtiyacım yok.” Ellerini iki yana açtı. “Senden korkmuyorum. Sen bana hiçbir şey yapamazsın. Ben ölümsüzüm.”

Güldüm. “Beni sınıyorsunuz. Ölümsüzlüğün zayıf noktasını gerçekten buldum mu bulmadım mı diye. Eğer yalan söylüyorsam tüm ölümsüzler ortaya çıkıp tüm insanları katledecek.” Gözlerimi kısarak ona baktım. “Yanılıyor muyum?”

“Hayır, yanılmıyorsun,” diye onayladı Cengiz. “Senin yalancı bir şeytan olduğunu herkese kanıtlayacağım. Ve hepimiz birden üzerinize çullanacağız. Tüm ölümsüzler, pusuda bekliyorlar. O küçük ordunu katledecekler. Ama sen... Seni bu sefer bizzat kendime ayırdım, yavaş yavaş parçalara böleceğim... Bunu yaparken de çılgınlıklarını o hain sevgilin dâhil herkese canlı canlı dinleteceğim. Senin gibi tüm hainlere ibret olsun diye.”

Ona doğru bir adım attım. Geri çekilmeye yeltenip son anda durdu. “Kendin mi gönüllü oldun yoksa Başkan seni buraya zorla mı gönderdi?” diye sordum. “Söyle bana küçük deney faresi. En feda edilebilir sendin yani, öyle mi? Koza’dan kurtarılan değersiz kukla...”

Alnındaki damar belirginleşirken yüzü öfkeden kızardı. “Seni sinsi!” diye bağırdı. “Aramıza sızıp bizden biri gibi davrandın. Bu şehirde çocuklar vardı hepsinin evlerini yıktın.”

“Evler yeniden inşa edilebilir Cengiz. Benim yaptığım ne ki? Siz, o çocukların hayatlarını yıktınız. Hakkınız olandan daha fazla yaşamak için onların hayatına göz diktiniz.”

Cengiz birden üstüme saldırdı. Saldırısından kurtulup onu kolundan tuttuğu gibi duvara ittim. Dengesini kaybedip yere düştü. Şimdi ayaklarımın dibinde duruyordu, çabucak ayağa kalktı.

“Biz her şeyi planlamıştık. Daha başka kimse ölmeyecekti!”
“Aptal!” diye bağırdım. “Kimse doğmaz ve yaşamazsa ölmez tabii ki. Bu bir lütuf değil! Öyleymiş gibi gösteremezsiniz! Kimin yaşayacağına ve öleceğine siz karar veremezsiniz.”

Bana bir kez daha saldırdı ama yine başarılı olamadı. Suratına bir yumruk geçirdiğimde olduğu yerde sendeledi. Karnına bir tekme attım, tekrar yere düştü. Mücadele etmiyordu. İlginçti bu.

“Cengiz,” dedim. “Neden sana bu kadar öfkeliyim biliyor musun?”

Elini burnuna götürdü. “Nedenin umurumda mı sanıyorsun?”

“Hayır. Senin gibi bir ruh hastasının hiçbir nedeni umursadığını sanmıyorum ama ben bunu yine de söylemek istiyorum.”

Silahımın güvenlik kilidini açtım.

“Ben hayatım boyunca her şeye sahip oldum. Doğduğumda en iyi yerdeydim. Büyürken de öyle. Hiç adaletsizlikle karşılaşmadım, kimse beni ezemedi, ben hep yüksekteydim. Yine de Genel Bölgeler’de yaşananları hazmedemedim. Orada olanları kabullenemedim. O insanların amacını sahiplendim ve bu noktaya geldim.” Başımı eğip iğrenerek ona baktım. “Başkan ve tabii sen... Nasıl oldu da orada olup o acıları çekmenize rağmen o insanlara biraz olsun merhamet hissedemediniz? Bu noktaya siz nasıl geldiniz? Sizi nasıl aşağıladılar ki yıllar sonra bile bunun hıncını masum insanlardan çıkarmayı bir an olsun bırakmayacak kadar delirdiniz?”

Cengiz’in yüzü sertleşti. “Seni öldürmeyeceğim!” diye bağırdı. “Kuzey’in desteği ve koruması olmadan Askeri Hapishaneler’de kaç gün dayanacaksın, göreceğiz. Sana öyle şeyler yapacağım ki, o arkadaşın gibi kendini bir odaya kapatıp kafana sıkacaksın!”

Nefes almayı unuttum ve elimdeki silahı ona doğrultup iki kez ateşledim. Onu bacağından ve kasığından vurdum. Çıglıklar atarak yere düştü, başını eğip yaralarını inceledi ve iyileşmediğini görünce yüzüne korku dolu bir ifade oturdu.

“Sakin ondan bahsetme!” diye bağırdım. “Sakin onun adını ağzına alma! Bu konuda tek kelime etme! Beni bununla sınamaya kalkma! Dünyadaki tek manyak sen misin sanıyorsun ha?” Öfkeyle soludum. “Benim neler yapabileceğim hakkında en ufak bir fikrin yok senin!”

İddialarımın ciddiyetini kavramış, doğru söylediğimi anlamıştı. Başını kaldırıp yüzüme baktı. “Dur,” diye fısıldadı. “Ben...” Konuşmakta güçlük çekiyordu.

Sık nefesler alarak sakın kalmaya çalıştım.

Cengiz yutkunup olduğu yerde kıvrandı. “Beni yanına al, affet. Sana çok yardımcı olurum. Ne dersen yaparım...” Yaraları iyileşmediği için etrafında gittikçe büyüyen bir kan gölü oluşuyordu. Ben ise bu esnada tamamen hissizleşmiştim. Bu hali çok iyi biliyordum.

“İlginç,” diye mırıldandım. “Ben bir kan gölünün içinde dururken sen epey mutlu görünüyordun. Şimdi konumlar değişti. Ve sen çok mutsuzsun. Kandan hoşlandığını sanıyordum. Sadece başkasının kanı mı sana keyif veren?”

Söylediklerime cevap veremedi. Sadece yalvarır gibi, “Beni öldürme,” diye fısıldadı.

Sesini taklit ederek, “Cengiz,” diye fısıldadım. “Beni hiç tanımadığını söyledim sana... Hiç ciddiye almadın. Benden af dileme, o kelimenin anlamını bilmiyorum.”

Onu tam kalbinden vurdum. Gözyaşı siyanürü kalbindeki havayı kesip atarken nefessiz bir halde yere düşüp kan kusmaya başladı.

“Bu sahnenin de tersi daha önce yaşandı,” diye mırıldandım. Cengiz şok içinde bana baktı. “Ben... Be...”
Ve öldü.

Ortada bir sessizlik oldu. Cümlesini tamamlayamamıştı ama ne söylemek istediğini hiç merak etmiyordum. Yeterince duymuştum onu, son sözünün bir önemi yoktu. Parıl parıl parlayan ve renk değiştiren opal zemindeki kırmızı kan damlalarını seyrettim.

Tepemdeki kameraya baktım ve gülümsedim. “Başkan, şimdi senin sıran...”

BÖLÜM YİRMİ BEŞ

Birilerinin cenneti başkalarının cehennemidir.

Başkan'ın odasının bulunduğu kata çıkan merdivenleri yavaş yavaş tırmandım. Bina oldukça yüksekti, kendimi yormak istemiyordum çünkü daha beni bekleyen Nemesis vardı. Asansör kullanmak da aptallık olurdu, asansörün kapısı açılır açılmaz birileri beni kurşun yağmuruna tutabilirdi.

Sonunda Başkan'ın odasının bulunduğu kata ulaştığımda geniş koridora adım attım ve aynı anda etrafım karanlığa gömüldü. Elimdeki silahı sıkıca kavrayıp derin bir nefes aldım. Neler olacağını tahmin ediyordum.

“Çık ortaya!” diye bağırdım.

Sessizlik büyüdüğü sırada nefesimi tutup kendi etrafımda bir tur attım. Gözlerimi kısıp karanlığı taradım ve “Ayda,” diye fısıldadım.

Sessizlik dışında hiçbir şey bulamadım. Birkaç saniye sonra Ayda'nın sesini duydum.

“Bağlantı koptu,” dedi. “Geri aldım. Beni duyuyor musun Ervin?”

“Duyuyorum,” diye mırıldandım. “Bulunduğum bölgede kesinti var. Işıkları...” Cümlemini tamamlayamadan bağlantı tamamen kesildi. Aynı anda ışıklar tekrar yandı. Gözlerimi iyice kısıp ışığa alışmaya çalışırken sağımda bir hareket hissettim.

“Rövanş zamanı,” dedi tanıdık mekanik bir ses. Cızırtılı ve kulak tırmalayıcıydı.

Dikkatle ona döndüm. “Rövanş?” dedim. “Yenilmiş olanın aynı rakiple tekrar oynadığı oyundur. Ben seni hiçbir zaman kendime rakip saymadım. Sen sadece yok edilmesi gereken bir makinesin.”

Nemesis gülümserken kas olması gereken yerlerdeki kablo- lar gerildi. “Sen de basit bir insansın,” dedi. “Güçsüz. Tamir edilemeyen. Acı hissedemeyen.”

“Ben tanrı tarafından yaratılmış mükemmel bir canlıyım,” dedim. “Seni var edecek ve yok edecek güçte, tamir edilmeden de iyileşebilen... Ama acı hissetme kısmı, bak işte o değişken.”

Parlak sarı gözleri kendi etrafında dönerken yarısı metal yarısı gerçekçi duran dudakları gerildi. “Zayıf Hera... Bu sözünü ettiğin gücün, benim sahip olduklarım karşısında ne kadar yetersiz ve zavallıca olduğunu göreceksin. Senin gibi kibirli ve hadsiz ölümlüleri dize getirmek için var edildim. Bana bu yüzden Nemesis adını verdiler. Kendi gözlerinle göreceksin.”

“Ben seninle ilgili her şeyi yeterince gördüm,” dedim. “Sen ayaklarımın dibinde paramparça bir halde yatarken...”

“Şanslıydın ve destek aldın. Bir daha olmayacak.”

“Senden önce çenen mi savaşıyor?” diye sordum sıkılmış bir şekilde. “Rakiplerini böyle mi sindiriyorsun. O halde sen de bunların bende bir işe yaramadığını göreceksin.” Silahı belime asıp sırtımda tuttuğum lazer kılıcı ortaya çıkardım. En son güç ayarına alıp iki elimle kavradım. Yüksek derecedeki ısı yüzüme vururken “Senden daha görkemli makineleri uçurdum,” dedim. “Ve senden daha ölümcül olanları yok ettim. Belki sen de neden bana Hera ismini verdiklerini öğrenirsin.”

Nemesis başını iki yana sallarken, “Siz insanlar,” dedi. “Hiç öğrenemiyorsunuz.”

Ellerini uzattığında uzun menzilli silahlar ortaya çıktı. Elin- den fırlayan ilk lazer ışını omzumu delip geçti. Nemesis bir saniye kadar bekledi ve hâlâ ayakta olduğumu fark ettiğinde gözlerinin siyahı irileşti.

Gülümserken, “Acı kısmı değişken demiştim,” dedim. Dondu kaldı, şarjı bitmiş gibi görünüyordu sonra titreyerek kendine geldi.

Belimden çıkardığım siyah kodu sol tarafa fırlattım. Mor ışık yerden tavana kadar bir kapı oluşturdu. Nemesis insanların yapamayacağı bir şekilde boynunu döndürdü ve kapıya baktı. Siyah kodun ne olduğunu bilip bilmediğini merak ettim. Ama cevabını almam uzun sürmedi.

“Sonunu kendin seçmek istiyorsun,” dedi cızırtılı bir sesle. “Ama bu olmaz, onlar seni canlı istiyor.”

Bu iyi bir haberdı. Birini canlı yakalamak öldürmekten daha zordu. Hamleleri hep bir miktar kasıntı ve dikkatli olacaktı. Hep bir şekilde geri çekilmek zorunda kalacaktı.

Elimdeki lazer kılıcını ileri doğru savurdum, kolunu kaldırdı ve hamleyi koluyla karşıladı. Yapay deri hafif çizilse de başka bir şey olmadı. Karşımdaki onun yerine bir insan olsaydı kolu kopardı. Kılıcı elimde döndürüp aynı yere bir darbe daha indirdim. Amacım tamamen mesafeyi korumak ve onu oyalamaktı. Tekrar vurdum.

“Seni öldürmemem gerektiği söylendi,” diye tekrarladı korkutucu bir sesle. “Ama zarar verme denmedi.”

Kolu birden uzadı ve beni yakalayarak duvara fırlattı. Duvardaki cam yüzeye çarpıp yere ellerimin üzerine düştüm. Duvardan bulunduğum yere kadar uzanan kanlı bir iz bırakmışım. Yaralar anında iyileşirken elimden destek alarak ayağa kalktım.

Üzerime doğru geldi, elleri normal haldeydi. Hiç silah yoktu. Bu da bir şeydi.

“Cesaretin varsa bu seferki silahsız, yumruk yumruğa bir dövüş olsun,” dedi.

Başımınla onayladım. “Bana uyar.”

Nasıl da ona silah işlemiyordu. Öne doğru atılıp yumruğunu savurduğunda eğilerek kurtuldum. Yana çekildim. Bundan sonra her şey planladığımız gibi olacaktı. Sadece savunma yapıp enerjimi saklayacak, uygun anı kollayacaktım. Kuzey ve

Araf ile böyle bir dövüşe uzun süre hazırlanmıştım. Bundan sonrası bir dans gibiydi. Hedefim Nemesis'i sinirlendirmektir

Attığı her bir tekme, savurduğu her bir yumruğu savuşturarak onunla alay ediyordum. Kasıntı hareketleri gittikçe daha düzensiz ve dengesiz olmaya başladı.

Kolunun altından dolanıp arkasına geçtim. Ağırlığını dengeleyemeyip tökezleyince anlık dikkat dağınıklığından faydalanıp sol tarafa baktım ve siyah kod ile aramızdaki mesafeyi hesapladım.

Bana doğru döndü ve bir yumruk daha savurdu. Boyu uzundu, mekanik bir vücudu vardı, rahat hareket edemiyor bana ulaşamıyordu. Silahlı bir dövüş olsa, durum benim için daha kötü olurdu.

Nemesis bana bir yumruk daha savurdu, bu yumruğu da atlattım. Dikkatimin yarısı sürekli siyah koddaydı, Nemesis sürekli üzerime geliyordu. Tek amacı beni hırpalamaktı ancak üzerimde serum vardı... Hissizdim ve ne yaparsa yapsın ayakta kalacaktım.

“Zafer sarhoşluğu...” diye mırıldandım. Nemesis'i nasıl oyuna getireceğimi biliyordum. Gardımı indirdim ve suratıma sert bir yumruk yedim. Beni tutup kırık camların üzerine itti, dakikalarca yaptığım her hamle boşa gitmiş ve başladığım yere geri dönmüştüm. Kahretsin.

Ellerime kırık camların girdiğini hissederken ayağa kalkıp tekrar karşısına dikildim. Ona vurmakla, saldırmakla uğraşmadım. Onu kaba kuvvetle yenemeyeceğim gerçeğini çok önce kabullenmiştim. Planım her defasında geri tepse de bir şekilde bu planı sonuna kadar ilerletecek; onu zekâ ve stratejiyle yenecektim. Hep konuşarak dikkatini dağıtmayı hedeflemiştim ancak şimdi söyleyecek bir şey bulmakta güçlük çekiyordum.

Nemesis ayağıma vurmaya çalıştığında sıçrayıp hamlesinden sıyrıldım. “Savaşsana!” diye bağırdı.

Bu kovalama onun canını sıkmaya başlamıştı. Sabrı tükeniyor, yaptığı hatalar artıyordu.

“Ben aptal değilim!” Elinde bir metal bıçak belirdi ve yü-

züme öyle bir vurdu ki yanağımdan göğsüme kadar derin bir yara oluştu. İnce dudaklarına memnun bir sırıtış oturdu ama yaranın açıldığı hızla kaybolduğunu görünce daha da çıldırdı.

“Sen insan değilsin.”

“Hile yaptın,” dedim.

Elindeki bıçak geldiği gibi yok oldu. Şaka gibiydi, gerçekten de bu işi bir oyun gibi görüyordu. Ciddiyeti kaybetmek bir şeyleri kaybetmenin ilk adımıydı. İşte Nemesis kaybetmeye bu noktada başlamıştı.

Sola doğru yavaş adımlarla hareket etmeye devam ettim. Ona amacımı sezdirmemeye çalışıyordum. “Tamamen insanım,” diye mırıldandım. Sonunda konuşacak bir konu bulmuştum.

“O zaman nasıl böyle hızlı iyileşiyorsun!” diye bağırdı. “Senin süper gücün bu mu?”

Başımı iki yana salladım. “Benim süper gücüm yok,” dedim. “Sadece inancım ve cesaretim var. Bu kadarı yeter de artar.”

Gözleri birkaç saniye kırmızıya dönüp bir tarama yaptı. Tekrar sarıya döndüğünde “Bunlar. Seni. Hayatta. Tutmaz. Korumaz.” diye bağırdı. Her kelimeyi vurgulayarak üzerime gelmeye devam ediyordu. Az önceki oyun yeniden başladı. O saldırdı, ben savunma yaptım.

“Onlar amaca odaklanmamı sağlasın yeter. Kendimi ben korurum,” dedim.

Kafası karışmış gibiydi. Bakışları geldiğim koridora odaklandı.

“Kimse gelmeyecek,” dedim. Nemesis karşısında herkes benden daha büyük tehlikedeydi.

“Ne kadar zaman alırsa alsın, seni kanlar içinde ayakları-
nın dibinde yatarken bulacağım,” diye bağırp tekrar saldırdı.

“Benim seni bulduğum gibi mi?”

Sorum onu daha da delirtti. Bana sert bir yumruk attığında kaçmadım, aksi halde beni uzağa fırlatıyor bu da işleri uzatıyordu. Yere düşüp başımı zemine yasladım ve derin nefesler alarak onun yanıma gelmesini bekledim. Beni saçlarımdan

tutup ayağa kaldırdı ve yüz yüze geldik. Tek eliyle saçlarımı çekerek sabit durmamı sağladı, diğer elinden çıkan uzun ince bıçağı yüzüme yaklaştırdı. Yarı baygın bir ifadeyle ona baktım.

“Seni yavaş yavaş doğrayacağım,” diye fısıldarken yanaklarım birer çizik attı. Açıkta kalan, zırhsız olan tek yer, yüzümdü. Yaralar hızla kapandı. Bir kez daha çizik attı. “Acı hissetmemen umurumda değil,” diye fısıldadı. “Bana iyi hissettiriyor.”

Başımı eğip hızlı hızlı soluyarak yüzüne bakmaya devam ettim. Zayıf iki noktası da açıktaydı. Baş ve boynunun birleştiği yerde, çenesinin alt kısmında hareket etmesini, konuşmasını sağlayan yumuşak bir insan dokusu vardı ve gözleri de hâlâ insandı... Ellerimi karnımdan bir darbe almışım gibi karnıma götürdüm. Nemesis’in bakışları ellerime kaydı.

Sonra saçlarımı tutuşu sıklaştı. Başımı iyice geri çekti. “Gözlerini oysam...” derken sesi çok insansıydı. “Onlar da yeniden çıkar mı?”

Bıçak olan elini boynumdan yavaş yavaş keserek yüzüme doğru kaldırmaya başladığında kemerimden iki elime de iki bıçak kaptım. Elleri doluydu, beni durduramazdı. Yeterince yakınındaydım. Bir bıçağı gözüne diğerini boynuna sapladığımda bunu beklemiyordu, bu yüzden şaşkınlıkla çığlık atıp beni bıraktı. Yere düştüğümde tek gözle beni takip etti ve peşime düştü. “Bunun için seni öldüreceğim!”

“Sen bir makinesin!” diye bağırdım. “Komutların dışına çıkamazsın. Sana beni canlı yakalaman söylendiyse istesen de beni öldüremezsin!”

“Ama seni mahvedeceğim... Söylesene Hera,” diye bağırdı coşkuyla “Gökyüzünde olmadığımızın farkında mısın?”

Konuşmadım, yorum yapmadım. Şu an tamamen plana odaklanmıştım. Savunma yapmaya devam ettim. İki elinden iki lazer kılıç çıkardı. Bıçaklar hâlâ gözünde ve boynundaydı, hareketleri dengesizleşmişti. Ellerindeki kılıçlar bir yanıyor bir sönüyor, sabit kalamıyordu.

“Korkak gibi savaşıyorsun,” dedi. “Kaçarak...”

“İnsan gibi savaşıyorum,” dedim. “Zekice ve kendimi güvende tutarak...”

Nemesis başını eğmeye çalışınca bıçak iyice gırtlığına girdi ve muhtemelen önemli kablolarından birkaçını kesti. Çok ama çok yavaş adımlarla bana ve koda yaklaşırken yerde yuvarlandım ve ayakların yanından geçip arkasından dolandım. Gözünden aldığı hasar yüzünden beni takip etmekte güçlük çekti. Sırtını bana dönmektense koda dönmeyi seçti. Bir hataydı. Aynı zamanda yaptığı son hata olacaktı. Yavaşça bana dönmeye çalıştığı sırada ona tüm gücümle sert bir tekme yaptırırdım. Dengesini sağlamaya çalışırken sırt üstü düşerek koda çarptı, korkunç bir koku ve cızırtı sesi yükseldi. Nemesis’in önce saçları buhar oldu, sonra kafası... Kafasız bedeninde iki kolu iki tarafında asılı gibi kalmış ellerindeki ısıltı tamamen solmuştu. Dikkatle yanına yaklaştım ve ayağımla iterek kalan kısmını da koda attım, odanın kameralarla dolu olduğunu, her hamlemin izlendiğini biliyordum, bu yüzden sorusunun cevabını tüm Cennet’e verdim.

“Yerde de gökte olduğum kadar iyiyim. Herkes bunu unuttur ama ben... Uçmaktan önce yürümeyi öğrendim.”

Nemesis’ten geriye kötü bir koku ve duman dışında bir şey kalmadı. Onun varlığının tek kanıtı üzerimdeki kendi kanımdı.

İç geçirip boş odayı izledim, saat altıya geliyordu. Zaman su gibi akıp gidiyordu. Başkan’ın panik odasında olduğunu tahmin ederek oraya yöneldim ve elimi odanın girişindeki panele koydum. Kapı tabii ki açılmadı. Bekledim. Kulağıma bir cızırtı sesi geldi, Gökçe’nin sesini duydum. “Ben Gökçe,” dedi. “Ayda, planlandığı gibi yanınıza geliyor. Ervin, Birinci Ordu da teslim oldu. Kazandık. Ordu silahları topluyor. Karşı tarafta kimse kalmadı.”

Rahat bir nefes alıp, “Kazandık,” diye fısıldadım. “Ama henüz değil.”

Aramızda bir sessizlik oldu, hemen sonrasında önümdeki kapının melodik bir ses ve yeşil ışıklar eşliğinde açıldığını gördüm.

“İçeride sadece Başkan var,” diye bilgi verdi Gökçe.

Küçük adımlarla odaya girdiğimde Başkan’ın yüzündeki dehşet ifadesi öyle bir seviyedeydi ki, neredeyse tüm öfkeme rağmen gülecektim.

“Başkan, savaş bitti. Kaybettin.”

“Nasıl?” diye sordu sadece. Olanlara inanamıyordu.

“Yanındaki adamların kime sadık olduğunu bilmeliydin, Birinci Ordu savaştan ayrıldı,” dedim. “Gölge, savaşa dâhil bile olmadı. Onlara bir teklif sunduk, halka silah çevirmeyenler affedilecekti. Gölge silah bırakmayı, teslim olmayı seçti. Tıpkı Birinci Ordu’nun yarısı gibi... Anlayacağın, beklediğimizden çok daha kolay oldu.”

Söylediğim doğru değildi, kazanmak hiç de kolay olmamıştı. Benim için tüm bu kozları lehimize çevirmek; orduyu bir araya getirmek aylar almıştı. Altı aydır yaşadığım her şey gözlerimin önünden geçti. Akademi, Cennet, Koza, Askeri haneler, Laza, Gölge, Çin’deki Proje... Nefesim kesildi. Hayır, kesinlikle kolay değildi. Birkaç saatte kazanılmış gibi görünen savaşın arkasında aylar hatta yüz yıl süren bir bekleyiş, emek ve acı gizliydi. Kolay oldu derken anılara ihanet ettim, bildiğim her sırı ihanet ettim. İçimde birden büyük bir keder belirdi.

“Kuzey olmasaydı sen benim elimdeydin... O şerefsiz...” diye söze başladı.

“Şşşş,” diye sözünü kestim. “Seni tarif eden kelimeler kullanırken dikkat etmelisin. Kendinden bahsettiğini zannedebilirler. Ayrıca söylediğin şeyden asla emin olamazsın. Çıkışa çok yaklaştım. Belki kaçmanın bir yolunu bulurdum... Kuzey sadece belkileri ortadan kaldırdı.”

“Kendi babasını sattı...” diyerek hiç araya girmemişim gibi sözünü tamamladı.

“Bence bunun için sevinmelisin Başkan. Oğulların sana hiç benzemiyor. Onların ikisi de senin aksine çok iyi adamlar.”

Omuz silktim, kayıtsız ve mutlu görünmek için elimden geleni yapıyordum. “Oğullarına suç bulma. Fulya ve Deren’i de suçlama. Sana ihanet edenleri de. Herkes yanılıyor olamaz

değil mi? Gerçekten bir pisliksin. Sen kendinden başkasını düşünmediğin için onlar da seni düşünmekten vazgeçti. Her şey bundan ibaret...” Nefesimi bıraktım. “Neyse... Boş ver bunları. Biz asıl meseleye gelelim.”

Ellerime şöyle bir göz atıp silahım olmadığını fark edince karşıma dikildi. “Beni öldürmeyeceksin,” dedi.

“Evet,” dedim. “Öldürmeyeceğim, çünkü başkalarına sözüm var. Ama bu demek değil ki seni öldürmek istemiyorum...” Onun etrafında dolaşmaya başladım. “Kafan karışacak girme bu konulara. Her şeyin bir zamanı var Başkan. Bunu benden iyi kim bilebilir ki? Bugünü yüz yıldan uzun bir süre beklemedim mi? Hadi biraz olanlardan konuşalım.”

Masanın üzerindeki silaha doğru hamle yaptığında ondan önce davranıp silahı kaptım ve inceledim. Eski silahlardandı, lazer silahları devre dışı bırakılınca çekmecedan çıkarmış olmalıydı. “Bence hiç zahmet etme,” diye mırıldandım. “Sınırına kadar serum yüklüyüm. Tüm şarjörü üzerime boşaltsan bile ayakta kalırım. Ama sen dizlerinin üstüne çök...” Elimdeki silahla yeri işaret ettim. “Şimdi! Yoksa sabaha kadar kafana sıkarım. İyileşmeni bekler, tekrar sıkarım, iyileştiğinde tekrar ve tekrar... Öldürmez ama eminim korkunç bir şekilde can yakar... Belki de kurşun kafanın içindeyken iyileşirsin ve beyinde bir kurşunla daha eğlenceli biri olursun.”

Gözlerinden korku dolu bir ifade geçti, saniyelik bir şeydi. “Hadi!”

Son kelimeyi bağırarak söylediğimde sinip yere dizlerinin üzerine çöktü. Bakışları kapıya takıldı. Omzumun üzerinden pencereye baktım. “Doğru düzgün bir savaş bile olmadı, altı saatte olupbitti her şey,” diye mırıldandım. “Seni kimse savunmadı. Ölümsüzler kendilerini bir yere kapattı. Çin zaten gafil avlandı, oradaki Proje çoktan kutlamalara başladı. Senin yanındakilerin de motivasyonu sıfırdı...”

Düşünceli bir şekilde konuşmayı sürdürdüm. “Sana bir sır vereyim; iyi bir lider olmanın en garanti yolu korku salmak ya da sevgi kazanmaktan çok saygı duyulmaktan ve güvenilmekten

geçer. Fazla samimiyet de fazla mesafe de saygıyı ve güveni yok eder. Sen Cennet'le çok samimi, kalan herkes ile fazla mesafeliydin. İki hata üst üste..."

Konuşmadı. En azından giderayak nerede susması gerektiğini öğrenmişti.

"Bu yüzden herkes sana ihanet etti. Dışarıda olanları görüyor musun? Bu bina bilişim ekibimin kontrolü altında. Ben olsam bakıp durmazdım o kapıya. Bu saatten sonra senin için gelse gelse Azrail gelir..." Suratımı buruşturdum. "Lütfen beni de klişe klişe konuşturma."

Hâlâ suskundu. İç geçirip odaya şöyle bir baktım. Uzun süre sessizce odada volta atınca can sıkıntısıyla tekrar Başkan'a baktım.

"Bu soruyu Cengiz'e sordum, sana da soracağım Başkan. Merak ediyorum. Ben doğma büyüme bir asilken ve buna rağmen genel bölgede yaşayanlara yapılanları sindiremeyip onlara karşı yapılanların intikamını almak için yanıp tutuşurken..." Karşısında durup kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Sen nasıl oldu da oradan çıkıp tüm bunlara destek oldun?"

Bakışlarım tekrar yangın yeri gibi görünen sokağa kaydı. Cennet gerçekten de yanıyordu. "Hissettiğin eziklik, aşağılanma duygun nasıl bir şiddettedir ki zorba biri oldun? Çünkü biliyorsun, zorbalığın temelinde aşağılanma ve eziklik duygusu yatar... Zorbanın olayı, öç alma güdüsüdür. Ama kendi den- ginden ya da üstünden değil, yaşadığı zayıflık hissi bu tür meydan okumalara engeldir..." Dönüp doğrudan onun gözlerine bakarken başımı hafifçe yana eğdim. "Senin gibi canavarlar, kendi adaletini daha zayıf gördüğü, masum ve iyi insanları eze- rek sağlar. Haksız mıyım?"

Başkan'ın göğsü hızla inip kalkarken dudakları gerildi. Sessiz kalmak için neredeyse savaş veriyordu. Ona merhamet edip susabilirdim ama o merhameti hak etmiyordu. Zaten ben bir kahraman değildim, olmaya da niyetim yoktu. Ben sadece herkes yaptığının bedelini ödesin istiyordum. Ödüllendirilmesi gereken insanlar vardı ve cezalandırılması gereken insanlar

vardı. Her şey bu kadar basitti. Adalet çok uzun süre sessiz kalır, masumların canı çok yanarsa, eninde sonunda denge yeniden sağlanırdı. Bugün adaleti söke söke alma günüydü ve ben susmayacak, konuşamayan herkes adına, halk adına konuşacaktım.

“Biliyor musun seni tanıdığımda ilk neyi fark ettim. Çok fazla güçten bahsediyordun. Özellikle somut olanlardan... Somut güç, en basit ve saygı duyulamayan güçtür. Ve kalıcı değildir. Çabucak erir... Senin zaafın da eksğin de hatta iyileşmeyen yaran da buydu... Güç. Bak seni hangi noktaya getirdi? Şu an gözlerinde gördüğüm şey, korku değil mi? Kaybettiğinin farkındasın. Sahip olduğunu düşündüğün hiçbir güç, aslında güç değildi. Çünkü güç burada olur,” dedim uzanıp işaret parmağımla göğsüne vurdum. “Ya da burada,” derken yavaşça kafasına vurdum. “Ama cepte olmaz,” dedim. “İnsanlar zenginlere sahte bir saygı gösterisi sunar, onlardan korkar. Ama inan hepsi çıkar amaçlıdır. Gerçek saygıdan değil. Bak, yıl 2417. Hâlâ saygıyla anılan liderler var. Ve ismi bir küfür sayılanlar... Hâlbuki kendi dönemlerinde hepsinin yanında milyonlar vardı. Bak Hitler’e? Nasıl da sana benziyor? Siyanür içerek ölmüş, biliyor musun? Senin sonunu da bir çeşit siyanür getirecek. Peki, buna ne diyorsun? Tarih tekerrürden ibaret diyenler çok ama çok haklılar.”

Ayağa kalkıp derin bir nefes aldım ve yavaşça verdim.

“Sen konuşmayacak mısın?” Tek kaşımı havaya kaldırdım. “Oysa seversin konuşmayı.”

“Sen yeterince konuşuyorsun,” dedi gülerek. “İçinde yıllarca neler biriktirmiştin öyle.”

Ben de onunla birlikte güldüm. “En azından sonuna eğlenerek gidiyorsun.”

“Ben ödleğ değilim,” diyerek ayaklarımın dibine tükürdü. “Ağlayıp merhamet dilenmeyeceğim. Zamanında seni öldürmeliydim.”

“Ben sana bunu defalarca söyledim ama sen beni hiç dinlemedin Başkan.”

Artık hiç mutlu görünmüyordu. Yüzü öfkeyle gerildi. “Beni neden öldürmüyorsun? Ne bekliyorsun?”

“Birine sözüm var.”

“Oğlum... Hangisi?”

Delirmek üzereydim. Dayanamayıp kahkaha attım. “İnan fırsatları olsa seni onlar yok ederdi.”

“Kim?” dediği sırada arkamdaki kapı pat diye açıldı.

Üzerinde baştan aşağı siyah üniforma olan, ince yapılı bir kız içeri girdi. Kahverengi gözleri çelik gibi hedefine kilitlenmişti. Dudakları dümdüz bir çizgi halindeydi. Tepesinden topladığı saçlarının yarısı darmadağın olmuştu. Elindeki silaha sımsıkı yapışmıştı. Kapıya baktım. Ayda’nın da gelmesi gerekiyordu, o da Başkan ile yüzleşmek istiyordu ama gelmedi. Lina’nın bakışları yüzüme kaydı. Ne beklediğimi biliyordu ve başını o gelmeyecek der gibi iki yana salladı. Soran gözlerle ona baktım, cevap vermek yerine dikkatini Başkan’a odakladı.

“Beni hatırladın mı?” derken öfkeden sesi titredi.

Başkan ona bakarken gülümsedi. “Hatırlamadım.”

“Adım Lina,” dedi kız. Gözlerindeki bakış neredeyse beni bile ürpertecekti. “Aileme, onları kurtaracağıma dair söz verip asker olmak için akademiye girmiştım...”

“Ah,” dedi Başkan. “Zavallı. Seni zavallı... Bak Hera, güzel bir hikâye geliyor. Adım ne demiştin? Lina... Anlat bakalım hikâyeni Lina.”

Alaycı tavrı sinirimi bozduğu için elimdeki silahın kabzasını suratının ortasına indirdim. Öksürüp kan tükürdü ve gülerek tekrar Lina’ya baktı. “Anlat hadi. Hera agresifleşti. Onun dikkatini uzun süre üzerinde tutman için oğullarımdan biri olman gerek. Tercihen Kuzey, değil mi?” Sırtışı büyüdü. “İşin içinde senin olduğunu duyduğumuz anda onun bize sırtını döneceğini anlamıştık,” dedi tekrar tükürerek. “Onu gerçekten sevmiyorsun bile. Sen kimseyi sevmezsin...”

“Aslına bakarsan gerçekten seviyorum,” dedim. Tamamen samimiydim.

Başkan’ın yüzündeki ifade dondu kaldı. İşte bunu bekle-

miyordu, en azından kendi öldükten ve savaş bittikten sonra oğlunun benim gerçek yüzümü göreceğini, acı çekeceğini düşünüyordu. Ve bunun olmayacağını anladı. Hayal kırıklığını izlemek büyük bir zevkti.

“Başkan’ı susturdum Lina,” dedim. “Son söz senin...”

“Tek bir hayalimiz vardı... İnsan gibi yaşamak, tek umudumuz tek isteğimiz buydu. Sahip olduklarınızı arzulamadık hiç. Terk edilmiş bölgelerden birinde, kurtaracağınız ufak bir alan bize yeterdi.”

“Başlangıç için yeterdi,” dedi Başkan. Yine kendine gelmişti. “Sonra tavşan gibi çoğalıp gözünüzü bizim sahip olduklarınıza dikerdiniz. İnsanlar hep hayal kurmaya ufak şeylerle başlar. Sonra elde ettikçe daha fazlasını arzular. Kendimden biliyorum. Sizin yok olmanız gerekiyordu. Ancak o zaman dünya üzerinde adalet ve eşitlik olurdu. Yalnızca güçlüler ayakta olduğu zaman... Acı olmayacaktı. Ölüm olmayacaktı. Hastalık olmayacaktı.”

“Peki ya savaş?” diye sordum. “Savaş da mı olmayacaktı? O yüzden mi biyolojik silah hazırlıyordun? O yüzden mi robotlardan, sözde yenilmez, bir ordu kurmaya çalışıyordun?”

“Savaş insanlık var olduğu sürece var olacak tek gerçektir,” dedi dişlerini sıkarak. “Bir askersin. Gerçekçi ol. Kendimi garantiye almak zorundaydım.”

“Savaş olacak. Ama dünyada acı ve ölüm olmayacak öyle mi? Biyolojik silah olarak bir hastalık yaratıp dünyaya salacaksın ve dünyada hastalık da olmayacak öyle mi? Sen kendi kendinle çelişiyorsun Başkan.”

“O sözler benim kendi halkım için geçerliydi.”

“Ah Başkan, senin silahın varsa düşmanın da vardır. Sen savaşa hazırsan düşman da hazırdır. Başkalarının canını yakıyorsan, kendini de aynı acıya hazırlamak zorundasın. Biz bir asker olarak gerçekçiyiz. Sen de gerçekçi ol. Yaptığın ve sebep olduğun şeylerin farkına var. Kendi halkına soykırım uygulamak üzereydin sen! Ben engel oldum.”

“Ütopyaların bedelleri vardır. Ben o bedeli ödemeyi göze aldım. Cennet tam anlamıyla bir ütopyaydı.”

“Bir mezar üstüne inşa edilmiş, duvarları kanla örülmüş bir ütopya,” dedim. “Bir yüzü kâbus, bir yüzü cehennemdi sizin cennetinizin.”

“Ütopyalar hayallerin gerçek olduğu yerdir,” diye araya girdi Lina. “Siz hayal kurmaya bile izin vermediniz. Arkadaşlarım... Onların tek hayali özgürlüktü. Onları işkencelerle öldürdünüz. Aylar sürdü.”

“Onlar ölümü hak etmişti.”

“Siz kimsiniz de kimin ölümü kimin yaşamı hak ettiğine karar veriyorsunuz?” diye bağırdı Lina. “Benim arkadaşlarım,” derken gözlerinden yaşlar akmaya başladı. “Masumdu. Çocuktuk! Umut doluydu.” Ağlaması şiddetlenirken kalbime öyle bir sızı doldu ki yutkunmakta güçlük çektim. Lina, Başkan’ın karşısında dizlerinin üstüne çöktü. Şimdi karşı karşıya duruyorlardı. Sanki hesaplaşıyorlardı. “Siz... Onların... Umudunu... Öldürdünüz! Söküp aldınız kalplerinden. Bir hayal kurdular ve siz o hayalin her saniyesinden pişmanlık duymalarını sağladınız. Özgürlük hayali kuran çocuklara ölüm hayali kurdurmayı başardınız. Nasıl? Nasıl böyle acımasız olabildiniz? Bunun neresi ütopya? Sizin ütopyanız, bizim cehennemimizdi. Biz acı içinde doğduk, acı içinde öldük. Bin kez! Lanet olsun size! Doğrudan öldürmeliydiniz bizi... Hakkımız buysa, yalvartmadan vermeliydiniz.”

Başkan’ın yüzü kaskatı kesilmişti. Nefes alıp almadığını, düşünüp düşünmediğini, bir şey hissedip hissetmediğini bilmiyordum.

“Madem ütopyaların bedeli vardı, o bedeli neden sadece bizler ödedik? Sizden neden kimse bir bedel ödemedi! Bu adil mi?”

“Hayat adil değil.”

“Bu bahane!” diye bağırdı. “Güce ve her şeye sahip olan insanların bizim gibilere verdiği bir avuntu. Hayat adil değilse insanlar olsaydı, paylaşmayı öğrenseydi! Bize daha hayattayken bir mezar kazanlar kendileri sonsuz yaşam hayali kurmasaydı! Safırdan, zümrütten binalarda yaşamasaydı! Hayat bel-

ki adil değildi ama insanlar bu adaletsizliği körükledi! Mutlu musun Başkan? Yaptıklarına değdi mi?”

Başkan ağzını açtı ama bir süre konuşamadı. Sonra, “Değmedi,” derken gözleri bana odaklandı. “Ufak hatalar yaptım.” Bakışları tekrar Lina’ya kaydı. “Ama pişman değilim, olmaya-
cağım,” demekle yetindi.

Dönüp bana baktığında gözleri ateş saçıyordu. “Her şeyi tamamen bitirmek uğruna da olsa sen de çok ölüme göz yumdun. Bu kız için durum belki farklı ama sen beni anlarsın. İdealler fedakârlıklara değer. Bu da benim fedakârlığımdı biliyorsun. Tıpkı senin bana söylediğin gibi: Sen de benim gibisin. Benden bu kadar nefret etme sebebin bu.”

Derin bir nefes alıp başımla onayladım. “Asla bir kahraman olduğumu söylemedim,” dedim. “Yine de çok büyük bir farkımız var... Ben feda ettiğim her insanın acısını üstlendim. Vicdan azabı çektim. Daha fazlasını kurtarmak için kendime ait çok şeyden vazgeçtim... Ama haklısın. Bunlar dışında senin gibiyim. Seni korkutan buydu, hâlâ da bu... Tetiği Lina çeke-
mezse ben çekeceğim. Ve asla pişmanlık hissetmeyeceğim.”

Başkan başını yavaşça çevirip Lina’ya baktı.

Lina gözleri buğulanmış bir şekilde ayağa kalktı. Silahı Başkan’ın kafasına doğrulturken, “Daha ağır ve acı verici bir ölümü hak ediyorsun,” diye fısıldadı. “Bize yaşattığın şeyleri yaşamayı hak ediyorsun. Ama biz... Senden nefret ederken sana dönüşmeyeceğiz. Biz senin aynan olmayacağız. İnsanlar eşitliği adalet sandıkları için, karşılaştıkları kötülerin aynasına dönüşürler. Kisas adil gibi görünse de aslında iyi insanları zehirlemenin bir yoludur. Bin kez kaybetsek de senin yoluna girmeyeceğiz. Yaşamak için değil, yaşatmak için seni öldürecekiz. İntikam için değil... Olması gereken bu olduğu için... Bizi iyi insan, davamızı haklı yapan da bu...”

Lina tetiği çekmeden önce gözlerinden son bir damla gözyaşı döküldü... Şeytanın gözyaşının başlattığı karanlık hikâye, insan bir kızın adalet için akıttığı bir damla gözyaşı ile sonlandı. Ben onunla aynı görüşte değildim, yine de Lina’nın söylediklerini

düşünürken gülümsedim. Demek ki savaşlarda bozulmayan iyi insanlar da vardı...

Opal'den topallayarak çıktım ve eğilip bacağıma saplanmış camı çıkardım. Bir süre boş boş elimdeki cam parçasına baktım, sonra onu fırlatıp attım. Güneş çoktan batmış olmalıydı ama sahte gökyüzünde daha yeni batıyordu. Gökyüzü kırmızıydı, buz gibi rüzgâr yüzüme çarpıp saçlarımı kırbaç gibi geriye savurdu. Etrafımda ölü bedenlerden, makine parçalarından oluşan bir yığın vardı. Elimi kapı pervazına dayayıp derin bir nefes aldım. Cennet'ten geriye kalan enkaza bakıp güçlkle yutkundum. Her yer kan ve değerli taş parçalarıyla doluydu. Daha önce böyle bir savaş meydanı görmemiştim.

Ölümsüzler, Başkan'ın ölümünden sonra teslim olmaya başlamıştı. Askerler silah bırakmış, silahlı mücadele bitmişti. Şimdi sırada üstesinden gelmemiz gereken başka tür mücadeleler vardı. İnsanlar hep savaşların zor olduğunu sanırlar. Ama her şey bitince aslında hiçbir şeyin bitmediğini, sonrasının daha zor bir süreç olduğunu anlarlar. İnsanın zihnindeki savaş kolay kolay son bulmaz. Kazandık demek kaybettiklerini geri getirmez... Bazı şeyler bitti deyince bitmez, insan sadece kendini kandırır.

Öylece durduğum kapının birkaç adım ilerisinde yerde yatan sarışın bir kız gördüm, onu hemen tanıdım. Lina birlikte Opal'e geldikleri sırada onun vurulduğunu söylemiş, Başkan'ın karşısına bu halde çıkmak istemedi, demişti. Basit bir yara aldığı sanmıştım, bu kadar ağır bir durumda olduğunu tahmin etmemiştim. Resmen bir kan gölünün içinde yatıyordu...

Birkaç adımda gidip, yanına diz çöktüm Ayda'nın. Güçlkle nefes alıp verirken uzanıp elimi tuttu, güçlü bir şekilde sıktım.

"Kazandık..." dedi güçsüz bir sesle. Masmavi gözleri gözlerime odaklandı, bembeyaz yüzü kan içinde kalmıştı, saçlarının bir tutamı kan yüzünden kızıllaşmıştı. Gülümserken

dişlerinin kanla kaplı olduğunu gördüm. “Kazanacağımızı... Biliyordum.”

“Şştt,” dedim. “Kendini yorma... Serra.”

İnatla başını iki yana salladı. “Ben seni ilk gördüğüm gün... Senin gibi olmak istemiştim.”

“Çok garip, ben geri döndüğümde sana benzemiştim,” derken elimle dudaklarından akan kanı sildim. Biraz kenara kayıp başını dizime yasladım. Teni hâlâ sıcaktı.

“Garipti... Benim adımlı seçeceğini... Düşünmemiştim...”

“Yine olsa yine o adı seçerdim,” dedim. “Sen benim gördüğüm en güçlü ve en yetenekli kızsın.”

“İyi bir asker olmak istedim.”

“Müthiş bir asker oldun,” diye fısıldadım. “Kendini yorma, lütfen.”

Etrafa baktım, Proje’den gelen birkaç sağlıkçı olmalıydı ama hiçbirisi ortalıkta görünmüyordu. “Yardım edebilecek kimse yok mu?” diye bağırdım. Aldığım cevap sessizlik oldu. Kimse yoktu.

“Biliyor musun?”

Bakışlarım tekrar Serra’ya kaydı. “O gün sana bunu söylediğimde... Asker olmak istediğimi... Üzülüğünü hissettim. Bunun olabileceğine ihtimal vermemiştin. Ama bak... Buradayız...” Başını eğip üniformasına baktı. “Üzülme Ervin...” Öksürüp kesik bir nefes aldı. “Bir amaç uğruna yaşadım, o amaç uğruna ölüyorum. Bu dünyada... hayallerini yaşayan insan sayısı... azdır. Ben... şanslıydım... Kimse bilmeyecek hikâyemi, keşke sen de bilmeseydin belki bu kadar üzülmezdin... Hera? ... Ağlıyor musun sen?”

Gözümden akan tek damla yaşı silmeden, “Bu nasıl zafer?” dedim. “Çok fazla kaybettim.”

“Çok... Fazlasını kurtardın. Ben o... Kurtardıklarından biriydim... Sen aksini söylesen de... O küçük kızın kahramanı sendin...” Nefes aldı. “Tüm bu yolculuk boyunca... Bir kez şüphe etmedim... Pişman olmadım... Şimdi de pişman değilim.”

Elini uzatıp gözyaşımı sildi. Kanı gözyaşıma karıştı.

“Yenilmez, yıkılmaz Hera...” diye fısıldadı. “Lütfen ağlama. Gözyaşları yakışmıyor o güçlü bakışlarına...”

“Yorulдум,” diye fısıldadım. “Güçlü olmaktan yorulдум, bunun bedelini ödeyip durmaktan yorulдум.”

“Ben... de... Ama sen hayatını yaşa,” diye fısıldadı. “Hak ettin bunu... Benim için... Ender için... Yasını tuttuğun herkes için... Bizim yerimize... kıymetini bil... her günün.”

Sustu ve bir daha konuşmadı. Bir süre başında bekledim. Lina tam arkamdaydı. Benimle birlikte Ayda’nın başında diz çöktü. Uzanıp gözlerini kapattı. “Gerçek adı Serra mıydı?” diye sordu.

Başım la onayladım.

“Kahraman Serra,” diye fısıldadı. “Bizi affet. Hayatımı kurtardın. Sen hepimizin arkasını kolladın ama biz aynısını sana yapamadık.”

Gözlerimi kapatıp kendimi sıktım. Tekrar açtığımda Erva da bize katılmıştı. Levent ve Araf ayaktaydı ama onların da gözleri dolmuştu. Etrafa bakıp Kuzey’i aradım ama ortalıkta görünmüyordu, endişeden yüreğim sıkıştı.

Kalbimde oluşan ağırlığa daha fazla dayanamadığım için ayağa kalktım. Nefes alamıyordum. Duman kokusu genzimi yakıyordu, temiz havaya ihtiyacım vardı. Sendeleyerek şehrin yıkıntıları içinde yürümeye başladım. Askerlerin arasından geçerken tezahüratlarla karşılaştım ama onlara katılamadım. Koza’dan bir kız koşup boynuma sarıldı. Sırtına hafifçe vurup ondan uzaklaştım. Yürümeye devam ettim. Arkama hiç bakmadım. Baştan aşağı camlardan oluşan Opal’i görmek istemiyordum. Diğer binaların yıkıntılarını, yerlerdeki kanları, ölü bedenleri görmek istemiyordum. Zümrüt adlı bina da yerle bir olmuştu. En üstteki çiçek bahçesini hatırladım ve bu beni biraz üzdü. Bu korkunç şehirde sevdiğim tek yer orasıydı.

Binanın yıkıntıları arasından geçerken taş ve camların arasında bir şey dikkatimi çekti. Eğilip, camları ve taşları kenara ittim elimle, aralarından bir mavi gül çıkardım. Yapraklarına

dokunduğumda parmaklarımdan kan bulaştı. Her şey kirleniyor, diye düşündüm. Söylediğim gerçek oldu. Bu savaş kanla kazanıldı. Gözlerimi kısıp ayakta kalan uzun bir duvar parçasına yaklaştım. Bir mezar taşı gibi görünüyordu. Elimdeki gülü döndürüp parmağımı dikenlerinden birine bastırdım ve akan kan kurumadan uzanıp duvara tek bir kelime yazdım: Hera.

Daha önce söylediğim bir sözü tekrar ettim. “Kanla kazındı o isim bana ve ben o ismi, yıkmadan önce kazıyacağım Cennet’in tüm duvarlarına.” Tüm duvarlara yazamasam da ayakta kalan son duvara yazmıştım.

Deniz kenarındaki yere geldiğimde merdivenlerden aşağı indim yavaş yavaş. Elimle duvara dokununca orada bir kan izi bıraktığımı gördüm. Artık hızlı iyileşmiyordum ama hissizlik devam ediyordu. Son basamaktan indiğimde dizlerimin üzerine çöküp tüm gücümle, içimde biriken tüm öfkeyle bağırdım.

Kan kokusu alıyordum. Kandan başka bir koku alamıyordum, üstüm başım kan içindeydi, kendimi şu denize atsam bile arınamazmışım gibi hissediyordum.

Dakikalar sonra toparlandığımda yerden kalkıp bir kayanın üzerine oturdum ve ayaklarımı aşağı uzatıp boş boş ufka baktım. “Daha farklı olur diye hayal ediyordum,” diye mırıldandım ufka doğru. Şokta mıydım, değil miydim bunu bile anlamıyordum. Elimdeki gülü denize atıp yavaşça dalgalar arasında kayboluşunu izledim.

Denizden yükselen dalgalar bacaklarıma vuruyor, oradaki kanları yıkıyordu. Boşlukla konuşmaya devam ettim. “Ne hissedeceğimi, ne düşüneceğimi bilmiyorum. Kendimi bir boşlukta hissediyorum. Kazandığım için sevinmeliyim ama mutlu olursam kaybettiklerime ihanet edecekmişim gibi geliyor.”

Esen bir rüzgâr saçlarımı okşadı. Cevap gibi...

Yarım saat boyunca dalgalara bakarak boş boş oturdum. Aralık ayında deniz suyu buz gibiydi ve ben üşümeye başlamıştım. Acıyı hissetmesem de soğuğu hissediyordum.

Omzumda bir el hissettiğimde uzanıp o eli tuttum ama arkama bakmadım.

“Beni nasıl buldun?”

Bir cevap gelmeyince başımı kaldırıp Kuzey’e baktım, tepemde durmuş bana bakıyordu. Üstündeki kazak paramparçaydı. Kollarında ve boynunda kan, yüzünde is vardı. Saçları darmaduman olmuştu. “Gittiğini söylediklerinde...” Nefes nefeseydi, demek ki buraya kadar koşmuştu. “Buraya geldiğini tahmin ettim. İyi misin?”

Cevabı ben de bilmiyordum bu yüzden gerçeği söyledim. “Emin değilim. Peki ya sen? Sen iyi misin?”

“Ben iyiyim,” dedi. “Sen iyisin ya, ben de iyiyim.”

Cevabı, dudaklarımda minik bir gülümseme belirmesine sebep oldu. Tuttuğum elinden güç alarak ayağa kalkıp karşısında durduğumda, denizden esen soğuk rüzgâr yüzünden irkildim. Pantolonumun dizden aşağısı sıırılsıklamdı ama Kuzey sıcaktı.

Ellerimi yanaklarına koyup onu izledim. Soran bakışları yüzümde sonra da üzerimde dolaşmaya başladı. İkimiz de berbat haldeydik ama o beni merak ediyordu.

“Yaralı değilim,” diyerek ona yardımcı oldum.

Rahatlayarak derin bir nefes aldı. “Aklımdan bir an olsun çıkmadın,” diye fısıldadı. İfadesi allak bullaktı. Benim gibiydi, ağlayabilen biri olsaydı hissettiği rahatlama yüzünden ağlardı. “Sesleri duydum, dövüşme ve silah seslerini duydum ama beni iyi oyaladılar.”

Güldüm ve onu inceledim. “Görüyorum.”

O da güldü ama hemen ciddileşip, “Bitti,” diye fısıldadı.

“Bitmedi. Son bir şey daha var,” dedim. “Askeri hapishanelere döneceğiz.”

Bakışları sertleşti ve başını iki yana salladı. “Hayır, sen oraya bir daha gitmeyeceksin.”

“Gideceğim,” dedim. “Oraya gideceğim. Kendime bir söz verdim. Sen bana kimin gerçekten insanlara acı vermekten zevk aldığını, kimin sadist bir manyak olduğunu söyleyeceksin. Onlar için kurtuluş olmayacak ama diğer herkesi oradan çıkartacağız.”

Yutkundum, konuşmakta güçlük çekiyordum. “Her şey

bittikten sonra, o binayı tamamen yakacağız. Oturup saatlerce o alevleri izleyeceğim. Her şey ondan sonra bitecek.”

Sonra hep birlikte Sığınak’a dönecektik...

Yeni şehirler inşa edilene dek orada herkese güven içinde yaşayacaktı.

Tüm bunlar güzel planlardı.

“Ben uzun zamandır bunun hayalini kuruyorum.”

Bunu duyduktan sonra asla bana engel olmazdı o yüzden kollarını belime sardı, amacı sadece bana sarılmaktı ama ondan önce davranıp parmaklarımın üzerinde yükseldim ve onu öptüm. Kollarımı boynuna doladım. Dudaklarındaki kan tadını alana dek onu öpmeye devam ettim ve geri çekildim.

“Seni seviyorum,” diye fısıldadım kulağına. “Ve bu söylediğimi yarın unutmama gerek yok.”

Başını geriye atıp kahkaha attığında ben de onunla birlikte güldüm. Hissettiğim acıyı, kayıpları değil kazandıklarımı düşünmeye çalıştım.

Yaşananları hiçbir zaman unutmayacaktım, kaybettiğim dostlarımla yerini dolduramayacaktım onları hep hatırlayacaktım ama bir zafer kazandığımı da hatırlayacaktım.

Ben böyle bir insandım, hayatımı galibiyetlerin üzerine inşa etmeye alışkındım. Ender beni böyle sevmişt, yanımda olsa beni anlar ve desteklerdi. Serra da aynısını yapardı... Zaten benden son isteği de bu olmuştu.

Rüzgâr şiddetlendi, dalgalar kıyıya daha şiddetli çarparken deniz üzerimize yağmur gibi yağdı.

Kuzey’in elleri belime daha sıkı dolandı. Başımı göğsüne yaslayıp gözlerimi kapattım. Bir süre böyle kaldık. Sonunda gözlerimi açtığımda gökyüzü simsiyahtı.

Başımı kaldırıp galip gibi görünen karanlığı izledim. Ve tek tek görünür olmaya başlayan asi yıldızları.

Her şeyin bir zamanı vardı. Yıldızlardan biri olan Güneş, sabırla kendi zamanını bekleyecek ve karanlığı dağıtacak.

Yine sabah olacaktı.

BÖLÜM YİRMİ ALTI

Sevdiklerimizi ve yitirdiklerimizi zaman
saklar ve yaşatır.

Biz, geçmişin ışığında sonsuza dek yaşayacağız.
Geriye dönmek mümkün, hatırla yeter.

05.04.2418

Gecenin bir yarısı uyandım.

Daha gözlerimi açmadan yanımda bir eksiklik olduğunu hissetmiştim. Yastığıma sarıldım ve pencereden içeri sızan ay ışığının aydınlattığı odaya göz gezdirdim. Dolunay vardı, yat-tığım yerden çok net bir şekilde görebiliyordum.

Yatakta yalnız olduğumdan emin olunca uykulu gözlerimi kırptırdım ve üzerimdeki örtüyü itip kalktım. Banyo kapısı-nın önünde durup dinledim, içeriden ses gelmiyordu, ışıklar da kapalıydı ama yine de kapıyı açıp baktım. İçeride, aynadaki kendi yansımam dışında başka birini göremedim.

Dalgın dalgın yanağımlı kaşıyarak yatak odasından çıkıp merdivenleri inmeye başladım. Cam merdivenlerin etrafı cam duvarlarla çevriliydi, duvarların içinde amazon ormanlarındaki kadar çok yeşillik vardı. Bana ormanda yürüyormuşum hissi verdiğinden burayı çok seviyordum. Bazen basamaklardan birine oturup saatlerce kitap okuyordum. Çünkü yeşillikler evin

içindeki diğer şeyler gibi bir yanılsama değil, gerçektir. Sürekli canlı ve parlaktılar. Aralarında bulunan sarmaşıklarda kırmızı güller vardı.

Koridora adım attığımda önüme yardımcı robotumuz Puhu çıktı, ufak tefek, gümüş renkli bir robottu. Puhu ismini ona Kuzey vermişti, eski Türklerin şaman inancında önemli bir yere sahip bir kuş olduğunu söylemişti... Bu da benim ilgimi çekmişti. Bazı geceler Kuzey ile eski Türk mitlerini ve inançlarını araştırıp bu konu hakkında konuşuyorduk. Çünkü yüz yıldan fazla zamanımız vardı ve bu kadar zamanla neler yapacağımızı bilmiyorduk.

Puhu beni görür görmez parlak yeşil gözlerini yüzüme çevirdi ve bir emir bekledi. "Bir şey lazım değil Puhu, gidebilirsin," diye seslendim. Sevimli bir ses çıkarıp tekerlekleri üzerinde kayarak mutfağa gitti.

Kuzey'i tam da olmasını beklediğim yerde, denize bakan cam duvarın önünde, koltukta otururken buldum. Tek başına dışarıdaki manzarayı seyrediyordu. Elindeki kristal bardakta Bestla vardı. Geldiğimi duyduğunu omuzlarının gerilmesinden anladım ama ne bana baktı ne de tek kelime etti.

Açık olan pencereden içeri giren rüzgâr yüzünden ürperdiğimde uzanıp kenardaki kumandada bir tuşa bastı ve pencere kapandı. Sesli komut vermesi de işe yarardı ama belli ki konuşmak istemiyordu, işte bu tuhaftı.

Serin bir bahar akşamında, pencereleri açık buz gibi bir odada neden içki içtiğini merak ettim. Karşısındaki koltuğa oturduğumda başını çevirip bana baktı. Keyifsiz bir halde, "Neden uyandın?" diye sordu.

Bakışlarımı yüzünde dolaştırdım. "Bunu benim sana sormam lazım."

"Uyku tutmadı," dedi.

Üzerinde bir gariplik vardı. Sanki kararsız ve endişeli gibiydi. Benden kurtulmaya çalışır gibi, "Hadi sen git, uyumaya devam et," dedi. "Birazdan ben de gelirim."

Başımı iki yana sallayarak reddettim. Çok mutsuz görünüşü-

yordu. Yanına gidip tepesinde dikildiğimde sırtını geriye yasladı ve bana yer açtı. Kucağına oturup elimi yavaşça yanağında gezdirdim. Bunun onu hemen yumuşatması gerekirdi ama hâlâ somurtkandı. Demek ki mesele gerçekten ciddiydi.

“Ne olduğunu anlat.”

İç geçirip elindeki bardağı kafasına dikti ve içindekini bitirdi. İşaret parmağını koltuğun kolçağında ileri geri dolaştırarak bir süre düşündü.

“Anlat,” diye ısrar ettim.

“Bana emir verme,” diye çıkıştı. İşte bu çok daha garipti. Sert bir şekilde ona baktım ama bunu görmeden gözlerini kapatıp bitkin bir sesle, “Özür dilerim,” diye mırıldanıp kolumu öptü. “İyi değilim.”

“O kadarını anladım. Neye sinirlisin?”

“Sinirli değilim.”

Sadece ona baktım, bir şey sormadım. Üstüne gidip canını sıkamak yerine onun her zaman bana yaptığı şeyi yaptım, derdini anlatması için zaman tanıdım. Camdan dışarıyı seyretmek için başımı çevirdim. Siyah dalgalar gerçektir. Dolunay dalgaların üzerinde yakamoz oluşturmuştu ama gökyüzünde hiç yıldız yoktu.

Başını kaldırıp yüzüme baktığını hissedince ona döndüm.

“Bugünün tarihi ne?” diye sordu.

Hiç beklemediğim bu soru beni şaşırtsa da, “5 Nisan 2418,” diye mırıldandım. “Neden sordun?”

Ofladı. Hiç iyi görünmüyordu. “Bilmiyorum. Senin için bir anlamı var mı?”

Gerilmeye başlamıştım, kafam karışmıştı. “Nereden çıktı şimdi bu?” derken sesim sert çıktı.

“Sen soruma cevap ver. Bu tarihin bir anlamı var mı?”

Gözlerimi kısıp düşünmeye başladım. Aklıma bir şey gelmiyordu. “Yok,” dedim. “Bir anlamı yok.”

Eliyle şakaklarını ovuşturdu. “O zaman sana bunu neden bugün vermemi istedi?” diye sordu. “Bunu ona herhangi bir 5 Nisan tarihinde ver, dedi bana. Neden?”

İki koltuğun ortasında duran ufak kırmızı masanın üzerini işaret etti. Bakışlarım masaya kaydığında orada beyaz bir kutu gördüm. Siyah bir kurdele ile özenle bağlanmıştı.

“Kim?” derken kucağından kalkıp kutuya uzandım ve karşıdaki koltuğa oturdum tekrar. Kutuyu dikkatle dizimin üzerine koyarken bakışlarını benden bir an olsun ayırmadı.

Kutunun soğuk yüzeyi beyaz geceliğim toplandığı için çıplak bacağıma değince ürperdim. Siyah kurdelenin üzerinde siyah bir kâğıda el yazısıyla yazılmış bir not vardı.

Ervin için...

Yazıyı hemen tanıdım. Kalbim hızla atmaya başladı. Alt dudakımı ısırıp kararsız bir biçimde kutuyu izledim.

Kuzey, “Seçeneklerim arasında bir yıl daha beklemek vardı...” dedi. “Savaşın stresini ve acısını daha yeni atlattın. Bu seni daha fazla üzer mi yoksa mutlu mu eder, bilemedim. Her şey iyiye gidiyordu... Sen iyiye gidiyordun. Zamanı mı değil mi emin olamıyorum.”

Başımı kaldırıp onunla göz göze geldim. “Bana sürekli bu konudan kaçmayı bırakmamı söyleyen sen, şimdi kaçmaya devam mı etmeliyim yoksa olanlarla yüzleşmeli miyim karar veremiyorsun öyle mi?”

“Evet, sorun tam da buydu. Ne yapmam gerektiğini düşünüyordum, ama madem geldin... Kararı kendin ver. Bana sadece bu tarihte vermemi söyledi. Senin hemen açıp açmamanla ilgili bir şey söylemedi.”

Bakışlarım onunla kutu arasında gitti geldi. Kutuyu sımsıkı kavramıştım, parmaklarımın boğumları bembeyaz olmuştu. Belime kadar uzamış olan saçlarım kutunun üzerine döküldü. Onları elimle omzumdan geriye iterken Kuzey’in ayaklandığını hissettim.

“Seni yalnız bırakayım.”

Bileğini sımsıkı tuttum. Bakışlarımı kutudan ayırmadan, “Kal,” dedim. “Lütfen.”

Hiçbir şey söylemeden, kalktığı koltuğa tekrar oturdu.

“İçinde ne olduğunu biliyor musun?” diye sordum.

“Bizzat görmedim. Ne olduğunu bana Ender söylemişti.”

Parmaklarımla kutunun üzerinde ritim tutmaya başladım.

Uzanıp yanağımı tuttu, başparmağıyla yüzümü okşadı. Şimdi ketum taraf bendim, aramızda sürekli böyle bir denge vardı.

“Hemen açmak zorunda değilsin,” diye hatırlattı. “Hadi bırak kutuyu, yukarı çıkıp yatalım. Kendini hazır hissedince, başka bir gün açarsın.”

Hayır, bunu yapamazdım. Artık çok geçti, kendimi tanıyordum, düşüncelerim bu kutudan bir saniye bile uzaklaşmazdı. Aklıma takılıp kalırdı.

“Hayır, yeterince bekledim. Kaçışların, ıstırabı arttırmak dışında bir işe yaramadığını söylersin hep.”

Derin bir nefes alıp, siyah kurdeleyi yavaşça açtım ve notla birlikte kucağıma bıraktım. Beyaz geceliğimin yumuşak eteğiyle nasıl da tezat oluşturmuşlardı. Ender’in neden bu renkleri seçtiğini merak ederken yutkunup derin bir nefes aldım ve kutunun kapağını açıp içine göz attım. İlk gördüğüm siyah renkli incecik bir resim çerçevesi oldu. Görüntüleri odaya yansıtmak mümkündü ama ben daha rahat dokunabilmek için içindekileri sadece çerçeve ile sınırlandırmayı tercih ettim. Üzerindeki okuyucuya parmağımı okuttum, ardından yüz tarama devreye girdi ve ekranı açıldı. Turuncu bir ışık parladı, parladığı hızla söndü ve geride kara bir ekran bıraktı. Bir saniye sonra karşıma Ender ile ikimizin bir fotoğrafı çıktı.

Fotoğrafta muhtemelen on bir yaşındaydık, bir masanın üzerinde yan yana oturmuştuk. Üzerimizde genel eğitim üniforması vardı, birbirimize bakıp gülümsüyorduk.

Sonra, ikimizin bir savaş oyununda kamuflajlar içindeki görüntüsü geldi. Yüzümde yeşil ve siyah boyalar, saçlarımda yapraklar vardı. Ender ile karşı takımlardaydık, belli ki ben kazanmıştım, çünkü yüzümde kocaman bir sırtış vardı ama onun suratı asıktı.

Fotoğraf tekrar değişti, bu kez ekranda hava akademisine girdiğim gün bir savaş uçağının önünde durarak pistteki bir uçağı izlediğimiz an vardı.

Anı gözümde canlandı, Ender'in sesi kulağımda... "Ervin, gökyüzü çok şanslı. Seni artık benden daha çok görecek." Gözlerimi sıkıp derin bir nefes aldım. Kuzey, beni değil denizi izliyordu. Buna sevindim çünkü yüzümden geçen duyguları kontrol edemediğimden gayet emindim.

Çerçeveyi kapatıp kenara bıraktım, bu fotoğrafları daha sonra inceleyebilirdim. Kutudan lacivert, metal ve parlak bir kutu daha çıktı. Bu seferkinde de bir parmak okuyucu vardı. Ender bunları nasıl halletmişti bilmiyordum, parmağımı okuyucuya değdirdiğimde kutu açıldı. İçinde metal plakalara sırayla yerleştirilmiş onlarca hafıza kartı vardı. Birinci sayfada siyah bir yazıyla 'Ender Atay- Ervin Altan Video Günlükleri' yazıyordu.

"Bu günlükleri ben çekmedim," dedim. "Benim video günlüğüm yoktu."

Kuzey bana bakmadan, "Seninle geçirdiği anları ayırdı," dedi. "Hepsinde sen varsın. Teorik olarak ikinizin günlükleri oluyor sanırım."

Masadaki şişeden yeni bir bardak içki doldurmuş, sessizce içmeye devam ediyordu. Elim boynumdaki kırlangıç kolyeye kaydı. Bana ne çok şey bırakmıştı. Oysa ben ona tutamadığım bir sözden başka bir şey verememiştim.

Günlük arşivini de kenara koydum ve başka neler olduğuna baktım. Çok eski bir kitap çıktı. Yaprakları sapsarı, kapağı sert ve kırmızıydı. Kapağını okuyunca kahkaha attım. Ciltli kapağında altın sarısı harflerle Tüm Masallar yazıyordu. İlk sayfasını açtığımda Ender'in oraya bir de not düştüğünü gördüm. "Benim anlattığım gerçeklerdi, bunlar çok daha sahte ve sıkıcı." Sağ üst köşede tarih vardı. "11 Ağustos 2302"

İçim acıdı. Bir sonraki gün benim doğum günümdü, Ender geri döneceğim umuduyla bunu bana ertesi gün doğum günümde vermek için hazırlamıştı. Gülümsemem soldu.

Kuzey neden gülerken bir anda iç çektiğimi merak ederek bana baktı. Kitabı sessizce ona uzattım. Kaşlarını çatarak kitabın kapağını inceledi. Sonra içini açıp ilk sayfadaki yazıyı

okudu, o da güldü. “Adı gibi, çok ender bir adamdı,” dedi. “Onun gibi birini hiç görmedim. Ender’i tanıdığımız için çok şanslıyız.”

Dikkati benim gibi en sonunda sağ üst köşedeki tarihe kayd. Anlamını o da biliyordu. Geriye yaslanıp kitaba baktı. Parmakları kapakta dolaşırken kederimi paylaştı.

Kutudaki son şeyi çıkardım. Kadife, siyah bir zarfa, altın renginde işlenmiş tek bir kelime Veda. Nefesimi tutup zarfı açtım. İçinden başka tür bir kart çıktı.

Kartı inceledim, değişik bir şeydi. Uç kısmında bir yere entegre edilmesini sağlayan metal dişleri vardı. “Bu ne?” Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim.

Kuzey, kitabı kutuya koyup kartı elimden alarak inceledi. “Dalga odasında izlenecek türden bir kayıt,” dedi.

Kaşlarımı çattım. “Dalga odası mı? Bu, onun zihnimle bağlantı kuracağı ve mümkün olabilecek en gerçek yanılsamayı yaratacağı anlamına gelmez mi?”

Düşünceli bir şekilde onayladı. “Sana veda etmek istiyor.”

Gözlerimi kapatıp bildiğim her dilde saymaya başladım. Bu sefer aklımı toplamam kolay olmayacaktı. Hem heyecanlıydım hem de ölesiye korkuyordum. Aşağıda bir dalga odamız vardı... Biraz düşündüm ve sonra düşünmeyi gereksiz bulup ayağa kalktım. Bu işi bu gece bitirecektim.

Tepesinde dikilirken Kuzey’e, “Odayı kullanmayı biliyor-sun,” dedim, aslında bu daha çok bir soruydu.

“Evet,” cevabını verdi.

Uzanıp elini tuttum ayağa kalkması için çekiştirdim. Bana izin vermese yerinden santim oynatamazdım, neredeyse iki katım ağırlığında bir kas kütleliydi ama ayağa kalktı.

“Hadi gidelim,” dedim.

Tereddüt ediyordu ve bunun nedenini anlıyordum. Haklıydı, daha yeni yeni adapte oluyor, yaşananları sindirebiliyordum. Savaş bittikten sonra iki ay boyunca depresyona girmiş, herkesle iletişimi kesmişim. Yaşanan her şey boşluğa düştüğüm anda üzerime yığılmış ve ben de enkaz altında kalmış gibiydim.

“Bunu gerçekten de şimdi yapmak istediğinden emin misin?” dese de direnmedi, onu kendimle birlikte alt kata sürüklememe izin verdi.

“Hazır hissediyor musun?” diye sordu.

“Hayır!” dedim. “Bunun için asla hazır olmayacağım ama artık kaçırmaktan bıktım. Ne olacaksa olsun.”

Dalga odasının kontrol bölmesine girdiğimizde Kuzey kartı cihazlardan birine yerleştirdi. Seyir ekranını ve içerideki kameraları kapatıp, “İzlemeyeceğim,” dedi ve bir sandalyeye oturup gözlerini ekrandan ayırmadan gerekli kontrolleri yapmaya başladı. Heyecandan yerimde duramıyordum. Arkasına geçip kollarımı Kuzey’in boynuna doladım, yanağına bir öpücük kondurdum, sonra boynundan öpüp derin bir nefes alarak deniz kokusunu içime çektim.

Başını eğip koluma bir öpücük kondurdu ama dikkati hâlâ önündeki işteydi. Bir şeye odaklandığında benim gibi tamamen odaklanırdı, hiçbir şey kolay kolay dikkatini dağıtamazdı. Ona daha sıkı sarıldığımda parmakları klavyenin üzerinde dondu kaldı. Demek ki bazı istisnalar vardı.

“Seni seviyorum,” dedim gülümseyerek. Hissettiğim gerginliği ve endişeyi bastırmaya çalışıyordum yoksa heyecandan bayılacaktım.

“Ben de seni seviyorum ama eğer bir plan değişikliği yapmayacaksak geri çekilsen iyi edersin Ervin,” diye mırıldandı. Hareket etmedim.

“Dikkatimi toplayamıyorum.”

İç geçirip ondan uzaklaştım.

Elleri cihazın kontrol paneli üzerinde hızla dolaşmaya devam ederken kendi kendine bir şeyler daha mırıldandı, ben de odada gezinmeye başladım. İçerisi bir uçağın kokpitine benziyordu. Odada bir sürü kontrol paneli ve ekran vardı. Parmaklarımı holografik tuşların üzerinde dolaştırdım, yukarıda duran ekranlara baktım. Bu odanın nasıl çalıştığını anlamaya uğraştım. Sıradan bir bilgisayar programı gibi görünüyordu ama o kadar basit olmadığını biliyordum. İş, programı başlat-

maktan ibaret değildi, asıl mesele odaya aktarmak ve dalganın boyutlarını ayarlayabilmektir.

Birkaç dakika sonra Kuzey her şeyi hazır hale getirip başlat seçeneğine tıkladı. Ama dosya başlatılamadı.

“Bir şifre var,” dedikten sonra duraksayıp ekrandaki yazıyı okudu. “Bir de ipucu.”

Merak içinde ona yaklaştım ama mümkün olduğunca uzakta durup kontrol ekranına baktım, yanıp sönen kırmızı yazıyı sesli bir şekilde okudum.

“Cesaretin yarısıdır.”

Kuzey başını ekrandan kaldırıp bana baktı. Gözleri uykusuzluktan ve alkolden dolayı kızarmıştı.

“Aranızda bir şifre falan mı?”

“Hayır,” dedim. “Ne olduğunu bilmiyorum. Aramızda böyle bir konu geçmemişti.”

Ekrandaki yazıyı düşünüyordum. Cesaretin yarısı... Neydi ki cesaretin yarısı?

“Bana göre cesaretin de başarının da tamamı inanmaktır,” diye mırıldandım. “Ama yarısı ne? Hiçbir fikrim yok. Ben eksik, yarım olan şeylerden haz etmem.”

Ellerimle gözlerimi ovuşturdum. Kuzey de cevabı bilemiyormuş gibi görünüyordu. “Bir alıntı, söylenmiş eski bir söz olabilir. Senin tarzın budur, öyle değil mi?”

“Doğru ya...” Ellerimi yanaklarıma koyup ekrana baktım. Umudun yarısı ne olabilir diye düşündüm. İnanç? Hayır, ona tamamı dedik. Korku? Olabilir. Aklıma bir ihtimal gelmişti, “Balzac,” diye mırıldandım.

“Ne?” Kuzey neyden bahsettiğimi anlamamış gibi bana baktı.

“Balzac,” diye tekrarladım. “Umut, cesaretin yarısıdır der. Umut... Bunu dene. Bana da çok uygun.”

Kuzey hemen ekrana geri dönüp ‘umut’ yazdı. Şifre onaylandı.

“Tek seferde buldun,” dedi takdir dolu bir sesle.

Omuz silktim. “Balzac’ı bilmesem de kelimeyi tahmin etmek zor değildi. Zaten ipucunu internette aratsak direkt bu sözün

çıkacağından eminim. Bu daha çok benim için bırakılmış bir mesaj. Bir hatırlatma diye düşünüyorum.”

Dosya başlatıldı. Bir süre bekledik. Ekranda ‘hazır’ yazısı belirdiğinde kapıya yöneldim. Siyah, ağır bir kapıydı. Ardında tam olarak nasıl bir şey göreceğimi bilmiyordum. Kapıyı açıp içeri girdiğimde bir ışık parladı ve her taraf karanlığa gömüldü. Yavaşça kendi etrafımda döndüğüm sırada ışıklar tekrar yandı.

Gözlerimi kırparak ve ellerimi üzerimdeki lambaya siper ederek ışığa alışmaya çalıştım.

Açık olan bir pencereden içeriye sıcak yaz rüzgârı esti ve tüm odaya gül kokusu doldu. Derin nefesler alarak güllerin kokusuyla doldurdum ciğerlerimi. Tam gülümseyerek pencereye doğru dönmüştüm ki ayaklarıma demir ağırlıklar bağlanmış gibi hareket edemeden olduğum yerde durdum. Pencerenin yanında duran kişiye bakarken tüm bedenim taş kesildi.

Ender, kocaman bir gülümseme ile bana bakıyordu, gözlerinin kenarları kısıldı, kısa kahverengi saçları biraz uzamıştı ve birkaç asi dalga alnına dökülmüştü.

Gülümsemeyi kesmeden, “Hoş geldin,” dedi. “Beni çok beklettin. Neden bu kadar uzun sürdü?”

Gözlerimin buğulandığını hissettiğimde nefes alıp verirken kalbim tekledi. “Üzgünüm,” dedim. “Daha önce gelmek istedim. Ama...”

“Ama seni bekleyen küçük çocuklar vardı, öyle değil mi? Kurtarman gereken ufaklıklar.” Gülümsemesi büyürken yanaklarındaki gamzeler derinleşti. “Anladım ben, sana kızmadım o yüzden.”

“Kızmalıydın. Sensiz gittim...”

“Bensiz gitmen gerekti. Yoksa asla gitmezdin, biliyorum. Benim bir kardeşim vardı Ervin. Beni ve onu düşündün, güvende olalım istedin. Sana kızmadım, küsmedim. Ama hep bekledim.”

Dişlerimi sıkarak, ağlamamak için mücadele ettim.

“Çok üzgünüm. Geri döneceğimi söylemiştim. Söz vermiş-

tim... Sonunda geldim,” dedim. “Ama geç kalmıştım. Ben geldiğimde sen gitmiştin.”

“Ben de bekleyeceğimi söylemiştim. Söz vermiştim ama sen geldiğinde gitmiştim. Bu durumda kim sözünü tutmamış oldu?” diye sordu. “Ben bekledim, sen geldin. Sadece yanlış zamanda, yanlış yerde, birbirimizden ayrı da olsa sözlerimizi tuttuk.”

Bir çocuk gibi, “Bu sayılır mı?” diye sordum.

“Sayılır,” diye güvence verdi. “Sana kırlangıçların diğer hikâyesini anlatacaktım, anlatamadım.”

Elimle boynumdaki kolyeyi okşadım. “Hatırlıyorum,” diye fısıldadım. “Neden o zaman anlatmamıştın?”

Gülümseyip, “Bu kısmı zafer kazandığın güne saklamıştım,” dedi. “Söyle bana, savaşı kazandın mı? İnsanları kurtardın mı?”

“Kurtarabildiğim kadarını kurtardım.”

Dalgın bir şekilde başıyla onaylarken gözleri uzaklara daldı. “Bu hikâye, eski Türk kültürüne aittir,” diye söze başladığında gözlerini tekrar yüzüme dikmişti. “Tanrı Ülgen, gökyüzünün yedinci katında bir ziyafet vermek ister. Bu ziyafet için haberci kuşu olan kırlangıcı görevlendirir. Kırlangıç’a der ki; Yılan’a git ve onu ziyafete davet et. Yemekte ne isterse, Yılan için o getirilecek. Kırlangıç uçar gider ve Yılan’a Ülgen’in mesajını iletir. Yılan Kırlangıç’a insan eti yemek istediğini söyler.”

Nefesim kesildi. Bu hikâyeyi daha önce hiç duymamıştım.

“Ama kırlangıçlar insanları çok sever,” diye devam etti Ender. “Yılan bu isteğini tekrar dile getiremesin diye, Yılan’ı kandırıp yanına yaklaşır ve onun dilini ısırır. Bu ısırığın etkisiyle Yılan’ın dili çatallanır, bir daha konuşamaz; acı ve öfkeyle Kırlangıç’a saldırır ve Kırlangıç’ın da kuyruğu artık bir çataldır.”

Başımı iki yana salladım, sanki gözyaşlarımı engelleyebilmişim gibi gözlerimi sımsıkı kapattım ama er ya da geç geleceklerdi.

“Kırlangıçların insanı kazadan, beladan koruyan kurtaran kuşlar olduğuna inanılır...” diye fısıldadı Ender. “Tıpkı kırlangıçların kuyruğu gibi, senin de ruhun bu uğurda ikiye bölünmedi

mi? Sen de insanları kurtarmak için bu sistemin içindeki yılanlarla mücadele etmedin mi?” diye sordu. Şimdi gerçekten ağlıyordum. Ender benim kurtarıcı olduğumu düşünüyordu ama ben onu mahvetmiştim.

“Ben seni çok özleyorum Ender,” diye fısıldadım. Söyleyecek başka bir şey yoktu. “Aynı şeyleri hissetmene neden oldum. Nasıl bir arkadaş bunu yapar?”

Kararlı bir sesle, “Kahraman olan bir arkadaş bunu yapar Ervin,” dedi. “Ve gerçek bir dost bunu neden yaptığını anlar. Sebeplerin vardı. Asıl bir arkadaş hayallerinin peşinden koştuğu, insanları kurtarmak uğruna gittiği için bir arkadaşına nasıl kızar? Ben böyle bir adam mıyım? Sana kırıldığımı mı zannediyorsun? Kendine çok fazla yüklenmiyor musun?”

“Korkuyorum,” diye itiraf ettim. “Böyle olacağını tahmin edememiştim. Karşıma çıkıp sözümü tuttum diyecektim ama gitmişsin. Şimdi seni düşünmeye bile korkuyorum. Kuzey’in beni suçladığı şeyi yapıyorum. Acıdan kaçıyorum. Seni unutmaktan da ödüm kopuyor. Ya yeterince cesaretim olmadığı için seni unutursam? Aslında hissettiğim acıya, yokluğunun bana verdiği ağırlığa bile razıyım. Seni o kadar çok seviyorum... Ama acınla da başa çıkamıyorum.”

“Sen beni unutmazsın,” dedi Ender. “Zaman canlıdır Ervin. Yaşar. Hem de sonsuza dek. Şimdi geçmişe gitsen, beni senin yanında görürsün. Hem de yıllar boyunca. Her anında...”

“Yapamıyorum,” diye itiraf ettim.

“Çünkü beni düşündüğünde aklına gelen tek şey acı ve kayıp. Biz bunlardan daha fazlasıydık.”

“Ne yapmam gerekiyor? Söyle bana. Ne olursa yaparım.”

“Gözlerini kapat,” dedi.

Söylediğini yaptım.

“Geçmişini düşün,” diye fısıldadı. Ellerini yanaklarımda hissettim. Gözyaşlarıma dokunuyordu. “Yılsonu oyunlarında, aynı uçağın içinde, rengârenk bulutların arasından geçiyoruz, görüyor musun? Sen kahkaha atıyorsun. Keşke daha çok gülsen, ben en çok sen gülerken mutlu oluyorum.”

Yutkundum. Rengârenk bulutları görüyordum. Ender'in bulutlara bakarken parlayan gözlerini, heyecanını... Aynı zamanda burukluğu...

Küskünüm bu dünyaya. Birilerinin hırsları ve açgözlülüğü, güç arzusu yüzünden çocukların hayallerinin çalındığı, karanlıkta ışık aramak zorunda kaldığı bu dünyaya... Birileri kazanırken çok daha fazla insanın kaybettiği dünyaya... Çocukluğumuzu, umudumuzu alıp ellerimizde kan kalbimizde yaralar bırakan bu dünyaya hep bir parça küskün olacağım. İnsanların birbirini erken kaybetmek zorunda olduğu, sonsuz yaşam arzusuna milyonlarca insanı kurban eden tüm o insanlara öfkem dinmiyor... Dostumu karanlık odalara sokup eline bir bıçak veren, beni aynı zindana hapsedip bıçağın ucunu boynuma çeviren sistemi var eden herkese ölesiye nefret doluyum. Bin kez daha yıksam bu sistemi, bin kez daha yaksam tüm sokakları; soğumaz içim. Ben bu zafer uğruna çok fazla şeyimi feda ettim.

"Biraz daha geri git, on beş yaşındayız."

Dikkatimi tekrar Ender'e verdim.

"Sen daha hiç savaş görmemişsin, ben o zindanlara hiç girmemişim. Çocuğuz daha, seni dönem sonu balosunda zorla dansa kaldırıyorum. Dans boyunca söylenip duruyorsun, seni kendi etrafında döndürmeye çalışırken yanlışlıkla ayağına basıyorum."

Gülümsedim, ama gülümsememe rağmen kapalı gözlerimden bir damla yaş daha düştü yanağıma.

"Sana masal anlatıyorum. Uyuyan Güzel'i. Cidden saçma bir hikâye, savaşmadan sonsuz mutluluk kazanıyor Aurora. Oysa biz çok savaştık, mücadele ettik. Güldük, eğlendik. Birbirimiz için masumiyet ve dostluk anlamına gelmek ve hatırladıkça mutluluk hissetmek yerine nasıl olur da sonsuza dek birbirimiz için acı anlamına geliriz? Nasıl olur da bu kadar güzel anıdan yalnızca ölümüm kalır hatırında? Ya da benimkinde senin yokluğun. Oysa çocukluğumda ve gençliğimde mutlu olduğum her anımda seni hatırlıyorum. Nasıl seni düşününce var olduğun zamanları değil de yok olduklarını anımsarım? Bu

haksızlık. Senin beni, masallarla ve aptalca oyunlarda eğlendiğimiz zamanlarla anımsaman yerine ölümümle anımsaman haksızlık. O zamanlara haksızlık.”

İç geçirdi, sesi titriyordu. “Gözlerini sakın açma. Biraz daha kalalım geçmişte. Bak yine yan yanayız işte. Hiç değişmedik. Ölene dek burada duracağız, zaman bizi buraya kilitledi. Geçmiş bir hazinedir, biliyorsun değil mi? Hatalarımızla ve doğrularımızla, acılarımız ve neşemizle, tüm sevdiklerimizle orada kaldık. Hangilerinde yaşamayı istediğini sen seçeceksin ve seçtiğin o günü yeniden yaşayacaksın. İyi olanları seç. Benim gittiğim günlere değil, yanında olduğum anlara git. Göreceksin, biz hiç ayrılmadık. O günler, o anlar yok olmadı. Gitmedi ve bitmedi. Geçmişin hazinesi hepsi... Yaşanıyorlar hâlâ ve daima yaşanacaklar, ikimiz birden ölsek bile. Ölüm seilmeyenler içindir, kötüler için. İyi insanlar ölmez Ervin. Sevenleri yaşadıkça yaşar. Sonra diğer tarafta buluşurlar.”

Gözlerimi yavaşça açtım ve Ender’in beni izlediğini gördüm. Yanına gidip ona sımsıkı sarıldım. Kulağıma fısıldadı. “Biz seninle bir gün tekrar buluşacağız.”

İçime derin bir nefes çektim, çocukluğum gibi kokuyordu. Bana dostluk ve sevgiyi hatırlatıyordu.

“Beni nasıl hatırlaman gerektiğini biliyorsun,” derken eliyle saçlarımı dağıttı.

“Geçmişimdeki en değerli hazinesin,” dedim.

“Sen de benim hazinemsin,” dedi. “Neden bu kutuyu sana 5 Nisan tarihinde versinler istedim biliyor musun?”

Yutkunup gözlerimi sildim. “Bilmiyorum.”

Hikâyesini anlatmaya başladı. 5 Nisan tarihinde Proje’yi ve benim dondurulduğumu öğrenmişti. Eşi Hazal Gün Atay, Proje’ye üyeydi. Uraz’ın yanında casusluk yapan çalışanlardan biriydi. Ama ifşa olmuş ve askerlerden kaçarken ölmüştü. Ender’e ve Erva’ya hemen teslim olmaları gerektiğine dair bir emir gönderilmişti. Erva teslim olmuş, bilgisayarlarla zihni taranmış, masum olduğu anlaşılınca serbest bırakılmıştı çünkü onun bir şeyden haberi yoktu. Ama Ender’in bildikleri, Proje

ve benim için risk oluşturunuyordu. Sistemi çok iyi bilen Ender, bu bilgileri saklayamayacağını biliyordu.

“Her şey ortaya çıkacaktı,” diye fısıldadı. “Proje, sen, tüm gelecek benim zihnimdeydi. Her şeyi öğrenip iyi bir gelecek şansını tamamen yok edeceklerdi. Koza’yı görmüştüm, orada insanlara çocuklara neler yaptıklarını biliyordum. Zindanlarda, kapandığı söylenen askeri hapishanelerde yaşananları artık kaldıramıyordum. Tek tesellim kızımdı ve senin geri döneceğinden emin oluşum. Ama artık ikinci ihtimal tamamen bana bağlıydı. Ben gitmezsem, sen geri gelemez ve bu berbat sisteme son veremezdin.”

Elleri saçlarımda gezindi, çam kokusu iyice arttı. “Bir seçim yaptım,” diye fısıldadı. “Anla beni. Kendini suçlama. Bu savaşta bir taraf seçmem gerekiyordu, senin tarafını seçtim çünkü...” Duraksadı. “Senin karşında olmaktansa ölmeyi tercih ederim. Bu sistem için yeterince çalıştım, onların kazanmasına yeterince izin verdim. Bir kez daha vermektense ölmeyi seçerim.”

Başkan yalan söylememişti. Ender gerçekten kendini öldürmüştü. Benim için, Proje için, sırrımızı koruyabilmek için ölmüştü. “Belki Kuzey bir çıkış yolu bulurdu ama bu ihtimalin riskini almayı göze alamadım. İntihar en büyük korkaklıktır Ervin. Acınası bir şeydir. Eğer hayatıma başka bir şekilde devam edebileceğimi bilsem, her şeyi bırakır senin geri dönmeni beklerdim. Ama beni yakalarlardı. Tüm dünyanın geleceği söz konusuydu, bir amaca hizmet ettim. Kendimi feda etmeyi seçtim.”

Benden uzaklaştı ve odada dolaştı. Nemli gözlerimle onu izledim. “Ailen, sen gidince çok değişti,” dedi. “Ölümsüzlük deneylerindeki haklarından feragat ettiler. Onları hiç yalnız bırakmadım. Normal bir hayat yaşadılar ve doğal yollardan öldüler. Belki merak edersin. Bu bana hep ilginç geldi. Belki senin yokluğun onlara dünyanın ne kadar değersiz ve geçici olduğunu düşündürdü, belki hırslarının seninle mutlu bir yaşama şansını kaybettiğini anladılar ve yeni bir şans istemediler...” Omuz silkti. “Belki de böyle olacağını tahmin ettiler. Senin ve ölümsüzlerin savaşında bir taraf olmak istemediler.

Bu konuları hiç konuşmadık. Ama seni gerçekten sevdiler ve özlediler.”

Kalbimdeki sızı daha da arttı. Hayatımda ilk kez ailem hakkında pişmanlık duydum, onlara veda etmemiştim. Çünkü umursamayacaklarını düşünmüştüm, onlarla çatışmaya o kadar alışmışım ki orta yolu bulmaya çalışmayı uzun zaman önce bırakmışım. Belki de bırakmamalıydım... Kazanana kadar devam etmeliydim. Gurur yapmak yerine onlara her şeye rağmen benim ailem olduklarını ve onları sevdiğimi anlatsaydım...

Ender tekrar konuşmaya başladığında bir vedanın geldiğini hissediyordum. “Hayat, bitti sanıldığı yerde başlar. Her şeyini kaybettiğin noktada, yeni şeyler kazanırsın. İnsanları sevmekten korkma. Sevgi değil, sevgisizlik zarar verir insana. Güven tehlikelidir evet, herkes mutlaka bir kez o güveni kırar. Sen, güvenini kırmaya değecek insanlar bul.”

Kuzey’in bana söylediği sözlere ne kadar çok benziyordu... Kuzey’i, Ender’in eğittiği bazı durumlarda çok net belli oluyordu.

“Buldum,” dedim. “Yaşamayı öğreniyorum. Savaşsız bir hayatı... Güvenmeyi ve hayal kırıklıklarıyla mücadele etmeyi... Eskiden kaçtığım ne varsa üzerine gitmeyi.”

“Unutmak? Peki, kötü günleri unutmayı öğreniyor musun?”

“Unutmak istemiyorum,” dedim. “Kötü günler, bize iyi günleri getirdi. Bugünler o yüzden bu kadar değerli. Unutmayı reddediyorum. Gerçekten özgürlüğün tadını çıkarabilmek için... İçimden geçeni özgürce söylerken, susup beklemenin de nasıl olduğunu bilmek ve kelimelerin tadına daha iyi varabilmek için. İnsanlara da unutmamaları gerektiğini hatırlatıp duruyorum. Ellerindeki özgürlüğe sımsıkı sarılmaları, bunu ellerinden almaya kalkacak her kim gelirse onun karşısında bir duvar gibi durmaları için...”

Ender iç geçirip bana yaklaştı ve tam önümde durdu, dolu dolu gözleri gözlerime kilitlendi. “Seninle hep gurur duydum dostum,” dedi. “Benim aksime sen karanlıkla ve adaletsizlikle savaşabildin.”

“Seninle her zaman gurur duydum dostum,” dedim. “Karanlığın içinde benim aksime sen ılık olarak kalabildin.”

“Adının anlamlarından biri veda, bunu biliyor muydun?” diye sordu.

“Biliyordum,” dedim. “Ve bu anlamından nefret ediyorum.”

“Ama hayat böyle, nefret ettiğimiz gerçekler var, bir de sevdiğimiz gerçekler. İstesen de istemesen de vedalar da kavuşmalarla bir. Sevdiklerine kavuşursun ve sevdiklerine veda edersin. Nefret ettiklerinin varlığı da yokluğu da önemsizdir... Her şeye rağmen bizim aramızdaki veda, asla sonsuza dek sürmeyecek. Biz birbirimize daima geri döneceğiz, hatırlaman yeter. Ben hep seninleyim.” Güldü. “Sen gidince, ben de okumaya başladım. Okuduğum bazı satırlarda seni buldum. Balzac’ın bir sözü, bana dayanma gücü verdi: Tek bir gün, kötü günleri silip atar.”

Ellerini uzatıp çocukken yaptığı gibi yanaklarımı sıktığında güldüm. “Bunu sakın unutma, bizde kötü olanları silip atacak çok gün var.” Saçlarımı öptü. “Elveda Ervin.”

“Elveda Ender,” dedim ve oda karanlığa gömüldü. Ender gitti. Bu düşünce beni yine yerle bir etti.

Dizlerimin üstüne düştüm ve ağlamaya başladım. Kolay kolay ağlayamayan ben, o kadar çok ağladım ki gözyaşları yanağımdan beyaz zemine düştü ve orada birikti. Bir süre sonra odanın kapısının açıldığını duydum.

Kuzey yere, tam yanıma oturdu ve beni kucağına çekti. Hiçbir şey sormadı, hiçbir şey söylemedi, sadece sınıksız sarıldı. Başımı göğsüne yasladım, tişörtünü gözyaşlarımla ıslattım. Ellerini yavaş yavaş saçlarımda dolaştırdı. Uzun bir süre ne o konuştu ne de ben...

Sonunda ağlamayı kestiğimde usulca, “Kendini öldürmüş,” dedim. O böyle bir ölümü hak etmiyordu. “Kendini öldürmüş ve ben elini tutup yapma diyemedim. Kendini öldürürsen beni de kimsenin yapamayacağı bir şekilde öldürürsün diyemedim...”

Kuzey uzanıp elini kalbimin üzerine koyarak, “Burada,” diye fısıldadı ve sonra elini başıma koydu, “Ve burada, yaşamaya devam ediyor. Böyle söyleyip ona ihanet etme. Ölüm zamanının sunduğu bir aldatmacadır. Ölümlerden beter yaşayanlar gördüm... Sana veda etti değil mi?”

Başımla onayladım. Ellerimle gözyaşlarımı silip sırtımı dikleştirdim ve duvara yansıtılmış bir yazı dikkatimi çekti. Kırmızı harfleri sesli bir şekilde okudum.

“Elveda diyecek kadar cesursan, hayat seni yeni bir merhaba ile ödüllendirir... Paulo Coelho.”

Kalp atışlarım hızlanmıştı. Gözlerim Kuzey’in gözleriyle buluştuğunda bir şeyler yerine oturmuştu.

“Ender’in dediği gibi, o hep benimle kalacak ama yine de bu veda hayatı bana borçlandırdı.” Sesim artık son derece kararlı ve güçlüydü. İçim inanç ve hırsla doldu. “Hayatın bana bir merhaba borcu var.”

O borç ödenene kadar durmayacaktım.

BÖLÜM YİRMİ YEDİ

Burada bir devrim oldu.

*“Geleceği merak etme, nasıl olsa gelecek.
Ama geçecek olanı iyi düşün, çünkü aklından silinmeyecek.”*

-Honore de Balzac

08.12.2421

Akademi'nin koridorlarında sessizce ilerlerken beni gören öğrencilerin yüzünde, hayranlık ve saygı dolu bir ifade oluşuyordu. Öğrencilik zamanlarım geldi aklıma, o zamanlar öğrenciler bana saygı değil nefretle bakarlardı. Yıllar geçmiş, her şey değişmiş olsa da alışamıyordum bu yeni duruma.

Bakışlar ara sıra göğsümdeki madalyalarda ve bol yıldızlı apoletlerimde gezindiğinde hevesle iç geçirenleri duyuyordum. Kimse konuşmuyordu ama konuşmak istediklerini anlayabiliyordum. İAS'ın amacı, herkese örnek oluşturacak duygusuz ve ruhsuz askerler oluşturmaktı. Örnek oluşturma kısmı gerçekleşmiş olsa da kalan kısımlar tam anlamıyla ellerinde patlamıştı.

Araf'ın odasının önünde durduğumda gözlerim kapıdaki yazıya kaydı ve ben daha çalmadan kapı açıldı. Yüzümde

oluşan gülümsemeyi silip ciddi bir ifadeyle içeri girdim, kapı ardımdan kendiliğinden kapandı. Dikkatle Araf'a baktım.

Beni görünce gülümseyip ayağa kalktı.

Güçlü bir sesle, "Mareşal," dedi.

"General," derken ben de ona gülümsedim ve başımla selam verdim. "Yoksa rektör mü demeli?"

Gülümsemesi büyüdü. "Burada rektör," derken, "Bu resmi bir ziyaret mi?" diye sordu.

"Hayır, arkadaş ziyareti..."

Koltuğuna geri otururken, "Sen ne dersin o... Otur lütfen," dedi. "Geldiğini gördüm," önündeki ekranı işaret etti. "Galaksiyi üzerinde taşıyan bir asker akademiye her gün gelmez."

Masanın önündeki koltuğa yerleşip başımı eğdim ve lacivert üniformamın göğsünü kaplayan madalyalara baktım. Safir madalya merkezdeydi ama sonrasında oraya çok şey eklenmişti.

"Çin tarafından verilen nişanlara ve madalyalara alışmam zaman aldı," diye mırıldandım elimle söz konusu madalyalara dokunarak. Cesaret, dünya barışına katkıda bulunma, fedakârlık ve dostluk gibi şeyler söyleyip bir sürü şey vermişlerdi. Ama diğerleri; seçilmiş Başkan, halk tarafından seçilen meclis ve askerler tarafından kendi ülkemin bana verdikleriydi. Onlar daha değerliydi. Mareşal rütbesi de bunlardan biriydi.

"Sabahki resmi törende epey sıkılmış görünüyordun," dedim. "Protokol işlerinden gerçekten nefret ediyorsun."

Omuz silkti. "Senin gibi tepkisiz ve rahat olmaya alışmam zaman alacak."

"Can sıkıntısı dışında hislerini ele vermemek konusunda uzmansın," dedim. "Can sıkıntısı tam olarak bir his değil, duruma uyum sağlamalısın."

Kahkaha attı. "Uyum sağlayabilsem sıkılmazdım."

"Yanılıyorsun," dedim. "Bir şeye uyum sağlamak ondan keyif aldığın anlamına gelmez. Bu... Karmaşık bir şey..."

"Çok karmaşık," diye onayladı.

Bakışlarım duvarlardaki ekrana yönelince akademide neler olduğuna baktım. "Herkes heyecanlı ha?"

“Resmi tören onları da yordu. Ama sivil eğlence için oldukça hevesliler, iki gün de tatil... Daha ne isterler?” dedi keyifle ekranları incelerken.

“Ben tatil kısmını istemezdim,” derken başımı öne eğdim. “Şimdi bunu istemediğim için hayatımın her günü pişman oluyorum.” Daha çok çabalamam gerekiyordu. Kaçmak gerçekten de çözüm olmuyor, işleri sadece daha beter bir duruma sokuyordu.

Araf sustu, olanları az çok biliyordu, annemle babamın mezarı Serra ve Ender’inki ile yan yanaydı. Her ziyarete gittiğinde ailemin mezarında duran, hüznümün ifadesi olan sarı karanfilleri görüyordu. Hazal ve Serra’nın mezarındaki beyaz gülleri de... Ve Ender’in mezarındaki eksikliği, burukluğunu yansıtan mor krizantemleri de...

Eve girdiğimde beni Puhu karşıladı. Parlak gözlerini yüzüme dikip bir komut bekledi.

“Bir şey lazım değil Puhu,” dedim. “Hazırlanıp hemen dışarı çıkacağım.”

Hiç ikiletmeden yanımdan geçip gitti. Bir şarkı mırıldanarak üst kata çıktım ve akşamki kutlamalar için ne giymem gerektiğini düşündüm. Dolaptan bordo renkli bol, eskilerin İspanyol paça dediği türden bir kumaş pantolon, krem rengi ince boğazlı bir kazak çıkarıp yatağın üzerine bıraktım. Duvardaki ekrandan bir ses yükseldiğinde hemen ekrana döndüm. Başkanlıktan bir bağlantı talebi gelmişti, sesli bir komutla bağlantı talebini kabul edip duvara yaklaştım.

“Başkan?”

“Mareşal.”

Ne diyeceğimi bilemeyerek ona baktım. Bağlantı talep eden kendisiydi, diyecek bir şeyi olmalıydı ama sadece beni izlemekle yetindi. Gözleri yavaş yavaş üzerimde dolaştı. Dudakları hafifçe kıvrıldı ve bakışları değişti.

Kaşlarımı çatıp ters ters ona baktım.

“Bu biraz rahatsız edici Başkan, yatak odasından bağlantı talep etmeniz hiç uygun değil. Bana böyle bakmanız da... Ayrıca bugün resmi tatil, üzerimdekileri değiştirip akşam için hazırlanmam gerek. Söyleyecek bir şeyiniz varsa çabuk söyleyin.”

Hiçbir şey söylemedi. Gözlerimi kısıp ekranı inceledim ve sonra arkamı dönüp yatağın üzerindeki kıyafetlere yöneldim.

Sonunda, “O halde üzerini değiştir, ben burada beklerim,” dedi.

Ateş saçan gözlerle arkamı döndüm. Koltuğunda geriye yaslanmış çapkın bir ifadeyle gülümsüyordu. Demek ki resmi bir bağlantı değildi. Kumral saçlarını kesme zamanı gelmişti ve bunu yeni fark ediyordum, biraz fazla uzamışlar, gözlerinin üzerine dökülüyorlardı. Ekranı uzanıp saçlarını kenara çekmek isterken iç geçirdim.

“Kuzey...” diyerek söze başladım.

“Seni özledim,” diyerek konuşmamı engelledi, susup bekledim ve yüzünü inceledim gerçekten mutsuz görünüyordu.

Gözlerimi kırptırdım. “Beni sadece altı saattir görmüyorsun.”

“Bu seni özlemek için yeterli bir süre, ama sen bunu bilmiyorsun.”

Gülümsedim. “Eve ne zaman geliyorsun?” diye sordum çünkü ben de onu özlüyordum ve o da bunu bilmiyordu.

Gözlerim ekranın sağ köşesindeki saat göstergesine kaydı. Çoktan yola çıkmış olması gerekiyordu ama hâlâ orada oturuyordu.

Gülümsemesi soldu. “Bunu söylemek için aradım. Gelemiyorum, son anda katılmam gereken bir toplantı çıktı.”

“Resmi tatil günlerinde toplantı yapılması için gerçekten iyi bir sebep olmalı. Sorun ne?”

“Her zamanki şeyler. Meclis içi problemler.”

Bu sorun artık rutin haline gelmişti. Kimse için kusursuz bir sistem kurmak mümkün değildi, her sistemden rahatsız olan ve ona karşı çıkan insanlar mutlaka oluyordu. Ütopyalardan bahseden kitaplar, tüm insanların ortak bir noktada buluşa-

bileceğine inanlar, kesinlikle yanıliyordu. Böyle bir şeyin gerçekleşme imkânı yoktu. Ancak halkın tamamını manipüle edip mevcut şartları kabullenmek ve kendilerine sunulan her şeyden memnun olmasını sağlamak mümkün olabilirdi, bu da doğru-
dan başka bir distopya anlamına gelirdi.

Ölümsüzlükten vazgeçmek zorunda kalan ve sahip olduklarının yarısından fazlasını diğer insanlarla paylaşan eski ölümsüzlerin bazıları bu yeni sistemden kesinlikle memnun değildi. Hayatta kalmak için sunulan şartları kabul etmişlerdi, seçimlerde meclise kendi vekillerini sokmuşlardı ve mümkün olan her şekilde bize zorluk çıkarmaya çalışıyorlardı. Sayıları çok az olduğu için sadece gürültü yaptıklarıyla kalıyorlardı.

Beni gördükleri her yerde sinir etmek hobileriydi ve bu oyunu karşılıklı oynuyorduk. Yine de asıl uğraştıkları kişi Kuzey idi. Onun, sabır ve kontrol konusunda müthiş biri olması, çok sağlam bir iradeye sahip olması iyi bir şeydi. Aksi halde yerinde ben olsam sinirden meclisi dağıtmam, ölüm tehditleri yağdırmam kaçınılmazdı. Bu yüzden benden politikacı olmazdı. En fazla bir yıl dayanabilirdim yalanlara ve söz oyunlarına, saçma düşüncelere... Daha fazla değil. İnsanın kendini tanıması iyi bir şeydi. Halk, seçimlerde aday olmamı istediğinde teklifi düşünmeden reddetmiştim. Kuzey'i ve meclistekileri her gördüğümde bu yaptığının ne kadar doğru bir şey olduğunu daha net görüyordum.

İnsanlar distopik kitapları okuduğunda ve filmleri izlediğinde devrimden sonra kavga tamamen bitecek, peşinden bir ütopya gelecek sanıyorlardı. Ama hayatta kavga ve mücadeleye daima yer vardı. Bence yaşamayı eğlenceli kılan şey biraz da bu çatışmalardı. Aksi halde her şey çok sıkıcı olmaz mıydı?

Düşüncelere dalmış bir şekilde, başımı ağrıtan topuzun tokasını çözdüm. Saçlarım uzun süre toplu kaldığından dalga dalga olmuş bir halde sırtıma döküldüğünde yavaşça ceketimi çıkardım, parmaklarım gömleğime kaydı, ilk iki düğmeyi açıp üçüncüsüne geçtiğimde birinin boğazını temizlediğini duydum. Gözlerimi kırıştıtırıp ekrana baktım, Kuzey'in varlığını unutmuştum.

“Bu hiç uygun değil asker,” diye hatırlattı Kuzey.

Şaşkınlıkla ona baktım. “Sen hâlâ burada mısın?”

“Konuşurken, sohbetin orta yerinde yine bir şeylere daldın. Ama ben rahatsız olmam, sen devam et.”

Parmaklarımı gömleğimden uzaklaştırıp bakışlarımı yüzüne diktim. “Üzerimdeki üniforma, o yüzden şansına küs,” derken boynumu ovuşturdum.

Güldü. “Neden dalıp gittin, söyleyecek misin?”

Başımla onayladım. “Aklım meclisteki tilkilere takıldı. Yorgunum, dikkatim çabuk dağılıyor.”

“Neden yoruldu?”

“Resmi törenler,” İç geçirdim. “Başımı ağrıtıyor.”

“Ben törenden çok keyif aldım,” diye itiraf etti.

“Şaşırmadım, çünkü çoğu benimle ilgiliydi,” dedim. “Senin aksine ben, birinin beni övüp durmasından hoşlanmıyorum.”

Kahkaha atıp elini masaya koydu. “Bunun sebebi seni övme işini en iyi kendin yapman olabilir diye düşünüyorum.”

Gözlerimi yüzüne diktim. Başka biri olsa sesini keserdi ama Kuzey, “İtiraf et,” diye directti.

Omuz silkip, “Doğru,” diye kabul ettim. Kimseye minnetim yoktu, kendi kendimi överdim, zaten kim hakkımda ne düşünüyor diye umursadığım da yoktu. “Birini sürekli öven insanlar ya onu kıskanıyor ya da yanlış yönlendirmek istiyor,” diye mırıldandım.

“Ben de seni sürekli övüyorum,” dedi Kuzey.

“Evet, sen de bunu yapıyorsun ve senin niyetin de pek iyi sayılmaz,” diye cevap verdim.

Bunun üzerine gerçekten kahkaha atıp, “Sana ölüyorum,” dedi. Normalde insanlar bunu mecazi anlamda söylerdi ama Kuzey bunu söylediğinde çok gerçekçi geliyordu.

Belimdeki kemeri çıkardım ve üstündeki silahları alıp yatağın üzerine koydum. “Kutlamaya silahla katılsam çok mu yanlış olur?” diye sordum. Öncekilere de silahlı katılmışım ama artık güven duymam gerekir mi emin değildim. İçimden bir ses tedbir her şeydir diyordu. Kuzey de içimdeki sesi destekleyerek bana yardımcı oldu.

“Abartı olmaz. Silahını al,” dedi.

“Ben de böyle düşünmüştüm...”

“Ervin...” Dikkatimi tekrar kendine çekti. “Yemek yemeyi unutmama olur mu? Puhu’ya sana bir şeyler hazırlaması için talimat gönderdim.”

Başım la onayladım. Gerçekten yemek yemeyi yine unutmuştum. Bunu yüzümden anladı, siyah gözlerinde sevgi dolu bir ifade belirdi ama masasında bir şey ötünce bakışları ona kaydı ve suratı asıldı.

“Sana sabır diliyorum,” dedim Kuzey’e, fazlasıyla ihtiyacı olacaktı.

Koltuğundan kalkarken yüzünde beliren ifadeye bakıp güldüm. “Ya da acaba diğerleri için bir şey mi dilemeliyim?” diye sordum. Kuzey askeri hapishanelerde sık sık kullandığı, korkutucu yüz ifadesini takındı. İçeri birilerinin girdiğini duyduğum sırada ekranı kapattım. Çivi çivi yi söker, diye mırıldandım.

Mecliste zorlu rakipler mevcuttu, ama Kuzey hepsinin hakkından nasıl geleceğini çok iyi biliyordu. O, politikanın, siyasetin içinde büyümüştü.

Üzerimdeki gömleği çıkarıp hazırlanmaya koyuldum. En son yatağın üzerindeki kıyafetleri toplayıp düzgünce askıya astım. Beyaz yatak örtülerindeki kırıksık sinirlerimi bozunca elimle düzelttim. Sonra bu işleri neden Puhu’ya bırakmadığımı düşündüm. Kuzey, dört yılda beni kendisi gibi düzen takıntılı bir insan yapmıştı. Bir bu eksikti diye düşünerek başımı iki yana sallayıp odadan ayrıldım.

Puhu’nun yemek masasına bıraktığı peynirli sandviçi alıp ısırdım ve dalgın dalgın evde dolaşmaya başladım. Anı koridorunun önünden geçip gittim ama sonra aklıma bir şey gelince geri dönüp Ender ile ikimizin bir fotoğrafının önünde bekledim, son lokmamı bitirip kederle içimi çektim.

Sol elimi Ender’in yüzünde dolaştırıp, “Sensiz neredeyse beşinci yılım,” diye fısıldadım. “Yaşamayı öğrenmiş olsam da hep bir parça eksikim, yeri dolmayacak bir boşluk var içimde. Mor krizantemler, hissettiğim boşluğu yeterince ifade edemiyor.

Gerçi insan buna da alışıyor... İfade edemediği şeyler hissetmeye yani..." Omuz silktim. "Yaşamak biraz da alışmak demek... Ya da kabullenmek, hâlâ fark ne bilemiyorum ama öyle işte. Sana anlatacak o kadar çok şey var ki, resimlerine anlatmaya çalışırken bile kelimeler yetmiyor. Seninle kızın hakkında konuşmak isterdim. Ve sen görsen, Kuzey yüzünden benimle dalga geçerdin." Gözlerimi kapatıp iç geçirdim. Ender'i yanımda, elini omzumda hissettim. "Birbirinizi bulmuşsunuz kızım, ikiniz de hastasınız, derdin kesin... Kuzey buna itiraz etmezdi, ama ben ederdim... Hazal'ı tanımak isterdim, seni ondan kıskanırdım eminim. Hatta Erva'yı bile kıskanırdım ama yokluğuna bile alıştım ben... Onları çok sevmene da alıştırdım."

Hafifçe nemlenen gözlerimi sildim. "Savaşta ve öncesinde kaybettiklerimizden bahsettiler bugün. Rasin, Koray, Ferda ve bir sürü başka isim... Hazal ve senden de bahsettiler. Yaptığınız fedakârlıkları ve cesaretinizi anlattılar. Senin adın geçtiğinde ellerime bakıyormuş gibi yapıp ağladım, sadece tek damla gözyaşıydı ama bazı acılar gözyaşlarıyla ölçülemez. Herkes kolay ağlayamaz ve bu, onların daha az acı çektiği anlamına gelmez. Ben de yapabildiğim kadarıyla ağladım işte. Başımı kaldırdığımda..." Yutkunup bir süre bekledim, bu konuda benim için kelimeleri toplamak kolay değildi. "Hiçbir ifade yoktu yüzümde, bu yüzden farkına bile varmadılar."

Biraz düşünüp, "Ama Kuzey başını çevirip bana baktı, sanırım o anladı..." diye mırıldandım. "Hep anlar ama hiç sorgulamaz. Beni rahat bırakır. Sen ikimizin ortak acısısın. İyi bir dostsun. Seni o da özlüyor, üzülürüm diye bana söylemiyor ama anlıyorum."

Elimi boş çerçeveden çektim gözlerimi kırıştırdım. "İnsanlar fotoğraflarla konuşmaya başlıyor, garip değil mi?" derken gülümsedim. "Sanırım bazılarının yokluğu, sadece onun yokluğuna anlatılabiliyor."

Derin bir nefes alıp başımı iki yana salladım. "Delilik bu," diye kabullendim durumu. "Ama içimdekileri kime nasıl anlatırım bilmiyorum. Gözlerinde bir parça keder görmeden, senin

hakkında konuşacağım bir tek Puhu var.” Gülerek, konuşmaya devam ettim. “O da ne anlatsam Kuzey’e ispiyonlar. Sanırım yapay zekâsıyla bir şekilde ona âşık oldu. Bu yüzden o küçük robot ile aramız bozulacak.”

Elimle fotoğrafı bir kez daha okşadım. “Bu kadar,” diye mırıldandım. Cidden saçmaladığımın farkındaydım ama Ender söz konusu olduğunda ben hep küçük bir çocuk oluyordum. Sanki çocukluğuma dönsem onu yanımda bulacakmışım gibi.

Giden geri dönmüyor diyorlardı ama sanırım çocukluk bunun dışındaydı. Arkamı dönüp koridordan çıktım.

Puhu’nun getirdiği bir bardak kahveyi haberleri izlerken bitirdim ve saat tam altıda evden ayrıldım. Evin önünde duran hava aracına atlayarak meydana doğru yol aldım. Uzun zamandır savaş yoktu ve ben savaş uçağından çok bunları kullanıyordum. Alışmak zor olmuştu ama insan daha kötü şeylere de alışmak zorunda kalabiliyordu.

O yüzden buna bir itirazım yoktu.

Hava aracından inip yürümeye başladım. Belimdeki silahı, üzerine indirdiğim kazağımla gizledim. Yüksek, tek renk binalarla dolu yeni İstanbul ıslıl ışıldı. Geniş sokaklar çiçek bahçeleriyle doluydu. Reklam panolarında bayram ve kutlama mesajları yanıp sönüyordu. Şehir, yüksek binalara rağmen bir beton yığınının ibaret değildi, aksine yemyeşildi. Binaların arasında ufacık kalsa da ağaçlar gümüş renkli ışıklarla süslenmişti. Başkanlık binası sade ve ufaktı. Bilerek ufak, gösterişten uzak yapılmıştı. Bizce liderler mütevazı olmalı, güç sahibinin halk olduğunu daima hatırlamalıydı. Kuzey, odasından dışarıya baktığında kocaman heybetli binaları görüyordu, o binalar halkla doluydu. Güçlü olan halktı.

Kuzey’den sonra başkan olacaklar da bunu hatırlasa iyi olurdu. Çünkü Kuzey hiç unutmuyordu.

Meydana girdiğimde ışıklar gözümü aldı, yanımdan koşarak

geçen bir çocuk neredeyse bana çarpacaktı. Her yer çok kalabalıktı.

Pantolonumla takım olan ceketimin önünü iliklerken etrafı bakındım. Ceketin altında kalan saçlarımı çekip çıkardım. Meydanın bir ucuna kurulmuş sahneden her yere hologramlar yayılıyordu. Son derece yüksek sesli bir müzik etrafı doldurmuştu. Aralara kurulan ufak masalarda oyunlar oynanıyor, bazı ekranlarda 2417 yılında yaşananlar ile ilgili yazılar akıyordu. Uzun ziyafet masaları kurulmuştu, herkes mutlu görünüyordu. Eskiden ölümsüz olan insanlar bile... Hepsi meclisteki doyumsuz azınlık gibi bizden nefret ediyor değildi, bazılarına göre böyle bir hayat daha iyi ve eğlenceliydi. Bazıları nefret etse de belli etmiyor, destekçiymiş gibi davranıyordu ve beni asıl onlar endişelendiriyordu.

Yolda yürümeye devam ederken bir çocuk bana bir demet siyah gül uzattı. Gülleri alıp yapraklarını okşayarak dalgın bir şekilde yürümeye devam ettim. Siyah güller, 8 Aralık Dünya Özgürlük ve Yeniden Doğuş Günü'nün sembolleriydi. Çin'de ve diğer küçük ülkelerde de gün boyunca siyah güllerin büyük bir yeri olurdu. 2419 yılında, Çin'deki kutlamalara onur konuğu olarak katılmıştım. Milyonlarca siyah gülden oluşan otuz metrelik bir siyah gül anıtı yapmışlardı. Siyah gül, dünyada eski zamanlardan beri devrimin en eski sembollerinden biriydi. Bu onun Proje'nin amblemindeki detaylarda var olmasının da bir sebebiydi.

“Ervin!”

Birinin adımı seslendiğini duyduğumda onca gürültünün içinde sesin geldiği yeri bulmak kolay olmadı ama sonunda Erva'yı gördüm. El sallayarak, “Buradayız!” diye seslendi. Ona doğru yürümeye başladım Erva'yı, bir mühendis olan eşi Cenk'i ve Erdem'i diğerleri gibi cam bir masanın etrafında toplanmış sohbet ederken buldum. Masanın içi siyah gül yapraklarıyla doluydu, elimdeki gül demetini üzerine bırakınca güller neredeyse yok oldu.

Herkesi selamlayıp bir sandalye çektim ve oturdum. Cenk

eskiden bir ölümsüzdü. Erva'yı, Kuzey'in yanında gördüğü ilk günden beri ondan hoşlandığını ama Cennet'teki katı kurallar yüzünden bunu ona söyleme fırsatı olmadığını anlatmış, yeni ve adil bir sisteme öncülük ettiğim için bana teşekkür etmişti. Onun gibi olan çok kişi vardı. Artık ortada olan bir gerçek vardı, zengin olmak ve para hırsı bazılarını delirtse de karakteri sağlam olan insanı hiçbir şey bozamazdı.

Keşke düşüncelerini Cennet'te yüksek sesle dile getirecek cesaretleri de olsaydı. Ama ne yazık ki herkes aynı değildi. İyilerin içinde konuşanlardan çok susanlar oluyordu. Dünya kötüler yüzünden değil, kötülerin karşısında susan iyiler yüzden kötüye gidiyordu...

Küçük grubumuza önce Levent ve kız arkadaşı Selvi katıldı. Beliz pat diye masaya oturduğunda kızıl saçlarını kısacık kestirdiğini gördüm. Yarı ölümsüz olmasına sebep olan serumu almayı kestikten sonra, iki yıl içinde aşırı hız yeteneğini kaybetmişti. Başlangıçta bu duruma üzülse de 'İnsanlar hayatlarını kaybettiler' deyip omuz silkmiş, böyle yaşamaya zamanla alışmıştı. Yine de hâlâ en hızlı refleksler ve koşma yeteneği ondaydı.

Dakikalar sonra Kuzey gelip masadakileri selamladı ve saçlarıma bir öpücük kondurup yanıma oturdu.

"Toplantı nasıldı?" diye sordum.

Ne sen sor ne ben söyleyeyim, der gibi elini salladı.

O sırada, "İzmir'e taşınacağım," diyordu Beliz. "Oradaki şehir daha sakın..."

"Ben İstanbul dışında yaşayamam," dedi Erva. "Burada çok güzel anılarım var."

Beliz omuz silkti. "Benim yok."

Konuşmalar böyle devam edip gitti. Kuzey bir elini dizime koyup hafifçe sıkana dek gergin bir şekilde ayağımı yere vurup durduğumu fark etmedim.

"Gerginsin," diye fısıldadı.

"Nedenini bilmiyorum," diye mırıldandım.

"İstersen eve gidebiliriz."

Başımı iki yana salladım. “İyi bir mesaj olmaz bu,” diye fısıldadım.

Üstelemedi.

Geriye bir tek Araf ve Lina kalmıştı, herkes onların nerede kaldığını merak etti. Teoriler havada uçtu ve konu tekrar dağıldı. Onları beklerken başka başka konular açıldı. Hiçbir şeye odaklanamadığımı fark ettikleri için sonunda konu bana döndü.

Erva kahkahalar atarak askeri okulda pilot yetiştirmek ile uğraştığım birkaç ayda yaşanan komik olaylardan bahsediyordu.

“Çocuklar o kadar gergin oluyordu ki,” derken neredeyse gülmekten ağlayacaktı, benim ise suratım asılmıştı. “En iyi pilotlar bile sırf Ervin kendilerini izliyor diye kalkışa geçemiyordu. Eğitimler aksadı, hatta neredeyse tamamen durdu.”

“Sonra işi bıraktım,” dedim buz gibi bir sesle. Bu olay hâlâ canımı sıkıyordu.

“Koskoca akademideki hava kuvvetleri öğrencilerini hiçbir şey yapmadan etkisiz hale getirmişsin,” dedi Beliz. “Ben olsam tüm puanları sana verirdim!”

Masada benim dışımda herkes kahkahalar atıyordu. Bunu yapmayı gerçekten istemiştim, bir sürü pilot yetiştirmeyi, onların heyecanını ve zamanla gelişme kaydettiklerini görmeyi... Ama ne yazık ki beni gördüklerinde donup kalıyor ve hiçbir şey yapamıyorlardı.

“Senden kaynaklı değilmiş ki,” diyerek Beliz’e katıldı Cenk. “Ben olsam ben de bir şey yapamazdım.”

Selvi, utangaç bir gülümsemeyle bana baktı. “Sen kendini sıradan biri olarak görüyor olabilirsin ama bazılarımızın gözünde öyle değilsin.”

Göz ucuyla Araf ve Lina’nın bize doğru geldiklerini gördüğümde yüzüm aydınlandı. Kuzey elini yavaşça bacağımdan çekti ve kolunu sandalyenin kenarına yasladı.

“Seninki geliyor,” diye ilan etti Erva.

Lina’nın kucağındaki ufak kız çocuğu beni gördüğü anda

annesinin kucağında çırpınmaya başladı. Lina kızı kucağından indirdi ve kız bana doğru yalpalayarak yürüdü.

Sandalyeden kalkıp onu yarı yolda kucağıma alarak tekrar yerime oturdum.

“İşte burada,” dedi Lina tam karşımdaki sandalyeye otururken. “Dünyadaki en büyük Hera aşığı,” bakışları Kuzey’e kaydı. “Ya da ikincisi,” diye mırıldandı.

“Kesinlikle ikincisi,” diye onayladı Erva. “Senin için ölürüm diyen adam çok ama bunu ciddiyetle yerine getiren bir kişi tanıyorum.” Kırgın bakışları Cenk’e kaydı.

Cenk, “Ben de eskiden ölümsüzdüm,” dedi.

“Ama benim yanıma geldiğinde değildin.”

Cenk kollarını göğsünde kovuştururken ona konuşma fırsatı tanımadan, “Diğer türlü gelmesi pek mümkün değildi,” diye mırıldandım. “Yoksa ben onu öldürecektim.”

Masada herkes güldü. Cenk’in gözleri beni buldu.

“Sağ ol, çok yardımcı oluyorsun.”

“Doğruları söylüyorum,” deyip kucağımdaki mavi gözlü sarışın küçük kıza baktım. Dişlerini göstererek doğrulup kırmızı ayakkabılarıyla dizlerime bastı ve kollarını boynuma dolayıp beni ıslak ıslak öptü. Serra’ya o kadar çok benziyordu ki bu bazen beni üzüyordu.

“Nasılsın bakalım Serra,” dedim yumuşak bir sesle onu gıdıklayarak. Kahkahalar atıp beni durdurmaya çalıştığı sırada ben de onu öptüm.

“Senin gelmeni dört gözle bekliyor,” diye hatırlattı Araf oturduğu yerden. “Geçen cuma tüm gün yolunu gözledi.”

“Unutmuşum!” dedim. Ona ilk oyuncak savaş uçağını aldığım günden beri her ay iki kez yanına gidiyor, bir tane daha uçak götürüyordum. Üç yaşında kocaman bir oyuncak uçak filosu vardı. Bunlar dışında hiçbir şeyle oynamıyordu.

“Bizimle oynamayı reddediyor,” diye ekledi Lina.

“Zeki ve yetenekli,” diyerek Serra’yı takdir ettim. “Kiminle oynaması gerektiğini biliyor, kiminle oynamaması gerektiğini de. Babası uçaklardan hiç anlamıyor. Serra bile onu rahatlıkla

yenebilir. Böyle bir oyunu hiç oynamamak, oynamaktan iyidir.”

Araf ters ters bana bakmayı denedi ama sonunda dayanamayıp ağzından bir kahkaha kaçırdı. “Bir insan zamanla biraz olsun değişmez ve yumuşamaz mı?” diye sordu. “Hâlâ sinir bozucu derecede kibirli.”

Cenk homurdanarak ona katıldı. “Beni bazen gıcık ediyor.”

Tek kaşımı havaya kaldırdım. “Sadece bazense şanslısın. Hep gıcık ettiklerim de var. Meclis’tekilere bir sor.”

Beliz, Cenk’e alayla, “Belanı mı arıyorsun?” diye sordu.

Erva sırtıtarak, “Kesinlikle arıyor,” dedi.

Onları duymazdan gelip Serra’nın tombul bacaklarıyla oynadım.

“Cebine baksana,” diye bana seslendi Araf. “Sana bir şey getirdi.”

“Bir toka,” diye duyurdu Lina. “Onu sana vermek istediğini söyledi. Bir de cebinde uçak getirdi, ne olduğunu öğrenmek istiyor.”

Serra’nın kırmızı pantolonunun cebini yokladım, sol cebinden bir toka çıkardım. Kırmızı, metal bir savaş uçağı figürü vardı. Bir eşi de saçlarında takılıydı.

“Bu çok güzelmiş,” dediğimde başıyla onayladı.

“Çok güzel,” diyerek sözlerimi tekrarladığı sırada tokayı saçımın kenarına taktım.

“Nasıl oldu?”

“Güzel!” Ellerini saçlarımda dolaştırdığı sırada elimi diğer cebine sokunca oradan da on santimlik bir Cassowary x3 oyuncağı çıkardım. Ufacık bir şeydi. Oyuncağı avucumun içinde incelerken eğilip benimle birlikte uçağı seyretti.

“Bu ne?” dedi küçük elini elimin üzerine koyarak.

İçimi çektim. “Bu bir Cassowary x3,” dedim.

Aklında kalacağını sanmıyordum, çocuklar hakkında en ufak bir bilgim de yoktu. Ama hepsi bana göründüklerinden daha zekilermiş gibi geliyordu. En azından bir şeyi anlamak istediklerinde gerçekten anladıklarını ve yetişkinlerden daha çabuk kavradıklarını biliyordum.

Mavi gözlerini kırptırdı. Upuzun sarı kirpikleri vardı. “Kesipi?”

“Yaklaştın. Ben sana bunun yerine bir Fulmar getireyim ve biraz daha büyüdüğünde seni ona bindireyim olur mu?”

Yüzüne baktım. Beni gerçekten anlıyor mu, anlamış gibi mi yapıyor bazen gerçekten merak ediyordum. Ama bir şekilde iletişim kuruyorduk işte. O bundan keyif alıyormuş gibi görünüyordu, ben de uyum sağlamaya çalışıyordum.

Kıkırdarak, “Olur,” dedi.

Kuzey elini uzatıp yeğeninin saçlarını okşadı. Serra ona da bir gülücük yolladı, uzanıp elini tuttu.

“Kızım bir savaş pilotu olma yolunda emin adımlarla ilerliyor,” diye mırıldandı Lina. “Uçaklar dışında hiçbir şeyle ilgilenmiyor.”

Düşünceli bir şekilde “Belki de bir uçak mühendisi olur,” dedim. “Bana onları uçurmaktan çok parçalamak ve parçaları birleştirmeye çalışmakla ilgilymiş gibi görünüyor.”

Araf ve Lina bunu nasıl düşünemedik der gibi birbirine baktı. Ben olsam bu ihtimal çok daha önce aklıma gelirdi.

Bazen Serra’yı izlerken benim bir çocuğum olsa nasıl olurdu diye merak ediyordum, sonra bana benzer diye çok korkuyordum. Kural tanımaz, dik başlı ve inatçı bir çocuk fikri beni hayattan soğutuyordu. Olursa Kuzey gibi disiplinli ve kararlı biri olmasını isterdim. Ama yakın zamanda bir çocuk istemiyordum. Hayatımı özgürce, sorumluluk almadan yaşama fikrine çok bağlıydım. Hafta sonu bir uçaktan atlamak, bir dağın zirvesine tırmanmak, şelalelere çıkmak beni daha çok heyecanlandırıyordu.

Kuzey de bu şekilde yaşamaktan memnundu, zaten beni kimseyle paylaşmaya hevesli de görünmüyordu, bu kişi kendi çocuğu olsa bile... O da öyle takıntılı bir tipti işte.

Ben hayatı doyasıya yaşamak istiyordum. Arkama bakıp durmak zorunda kalmadan, gelecek hakkında endişe duymadan. Adrenalini ve macerayı seviyordum. Bir gün bundan yorulursam... İşte o zaman yeni bir hayata başlamanın başka bir yolunu bulurdum.

Lina Serra'yı kucağımdan aldığında bacak bacak üstüne atıp geriye yaslandım ve başımı kaldırıp gökyüzüne baktım. Tam o sırada kucağıma, dakikalar önce Serra'nın durduğu noktaya bir savaş uçağı düştü.

Eğilip uçağı dikkatle inceledim. Uzaktan kumandalı bir oyuncak uçaktı. Otuz santim boyunda beyaz, kahverengi çizgili bir Varia b7. Uçağı elime alıp havaya kaldırdım ve çatık kaşlarla elinde bir kumanda ile karşımda durmuş oğlana baktım. Yanında kalabalık bir grup vardı, yaşları 15-18 arasında değişiyormuş gibi görünüyordu.

Gözlerimi kısıp yavaşça grubu taradım.

"Sana meydan okuyoruz Hera," dedi oğlan gururlu bir edayla.

Uçağı dalgın bir şekilde kucağıma geri bırakıp bacak bacak üstüne attım. Bu oyunlar bu bayramın en favori eğlencesiydi, genelde teke tek ya da gruplar halinde oynanırdı. Bir çeşit hava harp oyunuydu. Şimdiye dek hiçbir oyuna dâhil olmamıştım. Çünkü meydan okuyan biri çıkmamıştı.

Çocuk başını çevirip yanımda kimin durduğunu gördüğünde yutkunarak, "Başkan," dedi ve ona selam verdi.

Bakışlarım Kuzey'e kaydı. İfadesiz bir yüzle başını eğip çocuğun selamını aldı.

Parmaklarımla sandalyemin kolunda ritim tutup yeniden gruba baktım. Oldukça heveslilerdi, gözleri parlıyordu ama ciddiye alınmak için öyle değillermiş gibi rol yapıyorlardı. Hayır dersem hayalleri yıkılacaktı ama bunu belli etmeyeceklerdi. Yüzlerini ifadesiz hatta neredeyse tehditkâr göstermek için çok uğraşmış olmalıydılar. Başarısız bir çabaydı ama oyunlarına katıldım. Aksi, onları ciddiye alınmadıklarına inandırıp hayal kırıklığına uğrattırdı.

Buz gibi bir sesle gruba cevap verdim. "Kaybedersiniz."

"Kaybetmeyiz," dedi içlerinden biri. "Biz iki senedir şampiyonuz, buradaki her grubu yendik." Eliyle koca meydanı işaret etti. "Hiç de yenilmedik."

Gülümsememek için kendimi tuttum. Ciddi bir şekilde "Hiç mi?" diye sordum.

Çocuk başıyla onayladı. “Hiç.”

“Ve buradaki herkesi yenmiş olmanız sizi, bana karşı da kazanacağınıza inandırmaya yetti, öyle mi?”

Çocuk duraksadı. Arkadaşlarına bakmak istedi ama bunu yapmadı. Benden bir puan daha kazanmıştı.

“Hayır,” diye mırıldandı. Sonra boğazını temizledi ve daha güçlü bir sesle, “Hayır,” dedi. “O yüzden beşe bir oyunda sana meydan okuyoruz.”

Kucağımdaki uçağı elime aldım ve avucumun içinde dikkatle tuttum. Çocuk elindeki kumandanın ekranına bir çizgi çizdi ve uçak havalanıp ikimizin arasına durdu. Masadaki herkesin hevesle konuşmaları takip ettiğini görüyordum. Serra ise elimdeki uçağı kapmak için Lina’nın kucağında çırpının duruyordu.

“Bu adil bir teklif değil,” dedim umursamaz bir tavırla. Grup beş kişiden daha kalabalıktı. Benimle kimlerin oynayacağını merak ettim ya da oynayacakları neye göre seçeceklerini. Birileri oyuna dâhil olamadığı için üzülecekti. “Beşe bir, adil bir oyun olmaz.”

“Ama sen Hera’sın,” dedi çocuk hevesle. Onunla dalga geçmemiş olmam cesaretini arttırmıştı.

Oturduğum yerden ayağa kalktım ve yavaş yavaş tüm grubu inceledim, dikkatimi en sonunda benimle konuşan çocuğa yönelttim.

“Ben de bu yüzden adil olmaz dedim, siz tüm ekibinizi toplayın. Ben hepinize karşı tek oynarım.”

Çocuklar şaşkınlıkla birbirine baktı, hepsinin yüzü aydınlandı. Neredeyse oldukları yerde zıplayacaklardı. Büyük görünmek, ciddi olmak için çaba harcasalar da hepsi çocuktu.

“Bunu kabul etmeni beklemiyorduk...” Hep birlikte alanın ortasında duran düello masasına giderken omzumun üzerinden geriye baktım, arkadaşlarımın da peşimizden geldiğini gördüm. Onlara şöyle bir bakıp tekrar önüme döndüm. Grubun önünde bir çocuk bas bas bağırarak Hera ile kendilerinin bir oyun oynayacağını duyuruyordu. Müzikler sustu, sahnedeki ışıklar kesildi

ve sadece oyun oynanacak olan alandaki ışıklar açık kaldı. Bu oyun en iyi karanlıkta oynanırdı çünkü gökyüzüne çıkacak olan uçaklar, başlı başına bir görsel şölen yaratırdı.

“Neden sizinle oynamayacağımı düşündünüz?” diye sordum masada kendi yerimi alırken.

Karşımda kocaman bir ekip toplandı.

Etraftaki konuşmalardan adının Demir olduğunu öğrendiğim çocuk, “Sen Hera’sın,” diyerek sorumu cevapladı. “Mareşal rütben var. Dünyaca ünlü bir savaş pilotusun. Çocuklarla oyun oynamazsın diye düşündük.”

Demir’in elinden kumandayı alıp Varia’yı kendi önüme koydum. Madem bana bunu yollamışlardı, bununla oynayacaktım.

“Yine de gelip sordunuz,” dedim. “Öyleyse neden sordunuz?”

Demir bana gururla bakıp yarım bir gülümseme gönderdi. “Yıllar önce umut edin demiştin, biz de kabul edeceğimizi umduk ve umudumuzu takip ettik.”

Onlara çaktırmadan gülümserken üstümdeki ceket çıkardım Kuzey’in elini uzattığını görünce ona bakıp ceket eline bıraktım. Bana göz kırptı, çenesindeki gamzesi belirginleşmişti, bu ikisi birleşince içimi eritti. Çocuklar Kuzey’e gergin bakışlar atıyordu. Sert bir yapısı olduğundan genellikle herkes ondan çekiniyor ama saygı da duyuyorlardı, çünkü adildi. Dikkatimi tekrar önüme verdiğimde çocuklar tekrar bana odaklandı. Ben rol yapma ve meydan okuma uzmanıyım. Madem biri bana meydan okuyacak cesarete sahipti, sonuçlarını bilmeliydi. Kazanmayı her şeyden çok severdim.

Kazağımın kollarını geriye doğru sıvarken çocuklar tereddüt içinde bana baktılar. İşin en eğlenceli kısmı karşıdakinin gözünü korkutmaktı. Karşımdaki gruba ters ters baktım. Dudaklarım sinsî bir gülümseme ile kıvrıldı.

“Ne oldu? Korktunuz mu? Yoksa size acıyacağımı mı sandınız?”

Topluca başlarını iki yana salladılar.

“Güzel,” diye mırıldandım. “Çünkü ben sert oynarım.”

Etrafımızda insanlardan oluşan geniş ve kalabalık bir halka oluştu. Halka her saniye daha da büyüyordu. İnsanların fısıltıları duyuluyordu.

Sahnedən yükselen elektrogitar sesini duyunca dönüp o tarafa baktım. Bu eski şarkıyı tanımıştım; *The Score - Revolution*

Kahkaha atıp küçük gruba baktım. “Şimdi tam anlamıyla mahvoldunuz çocuklar.”

Havaya kalkan savaş uçaklarını daha iyi görmek için geri çekilip gökyüzüne baktım. Mavi ışıkları yanan tek bir uçak karşısında, savaşa hazır bir düzine kırmızı ışıklı uçak vardı. Durum zor hatta imkânsız görünüyordu, ama böyle durumlara alışkındım.

İlk hamleyi ben yaptım. Mavi bir ışık demeti karşımdakileri hedef aldığında gökyüzü karıştı. İnsanlar bu kez gökyüzüne korku değil heyecan ve neşeyle baktı. Bu uçaklar o kadar gerçekçiydi ki, eğer gerçek bir pilotsanız ya da üzerinde yeterince çalışmışsanız uçmak, basit atışlar yapmak dışında uçakların aslının sahip olduğu manevraları uygulamanız ve özellikleri kullanmanız mümkündü. Ne yazık ki karşımdaki çocukların hiçbirisi bunları benim kadar iyi bilmiyordu. Otomatik pilotu devre dışı bıraktığımda elimdeki kumandanın ekranında manuel komut ekranı açıldı.

Varia’nın kendine özel atak kodlarını yazmaya başladığımda yeşil rakamlar ve harflerden oluşan şifreler hızla ekranı kapladı, çocuklar adeta şok geçirdi. Bu uçakların da Cassowary kadar güçlü olmasa da bir yansıtıcı kalkana sahip olabileceğini, diğer uçağın bu özelliği tanıyıp kendi kendini düşüreceğini bilmiyorlardı. Daha fenası, kendi ellerindeki uçakların neler yapabileceğini de...

Önce üç tanesini atışlarla düşürdüm. Sonra bakışlarım kalabalığa takıldı. Kontrol ettiğim uçak aniden inişe geçti ve kalabalığın arasına daldı. Hepsi eğilip uçaktan kurtuldu. Uçak bu sefer diğer grubun arasına girdi ve dönerek gökyüzüne yükseldi. Çıkardığı sesler son derece gerçekçiydi. İnsanlar heyecan

dolu ıgıllklar attı, aralarındaki birkaç kişinin korkanlara gldgn duydu.

“Bir hatırlatma,” dedim. “Normal şartlarda, gerçek bir uçakla halkın üzerinde alçak uçuş yapmazsın. Asla.”

Kalabalıktan alkış sesleri ve onaylama dolu mırıltılar yükseldi.

Tekrar yukarı ıktıgımda kalan uçakların hepsini sahadan çekmeme tek bir kod yetti. Yayılan bir dalga ile kumandaları ile kontrolü kesilen uçaklar, kayan yıldışlar gibi gökyüzünden yere dştgnde gökyüzünde bir tek benim uağım kalmıştı. Bir tüy gibi zarıfe masanın üzerine konduğunda, yapılan tezahüratlar daha da yükseldi. Kumandayı yavaşça masaya, tam uçağın yanına bıraktım. Kollarımı göğsümde kavuşturup tek kaşımı havaya kaldırdım.

Çocuklar bir araya toplandı, ellerindeki kumandalarla bana baktılar. Ne diyeceklerini bilemiyorlarmış gibi görünüyorlardı.

“Vay be! Bu da neydi böyle!” diyen oldu.

“Resmen bizi ezip geçti,” dedi bir kız.

“Hera’ya meydan okuduk, ne bekliyorduk ki?”

Demir ise diğerklerinin aksine sorusunu direkt bana yöneltti. “Bunu nasıl yaptın?”

“Atak kodlarını yazmayı mı?” diye sordum.

“Atak kodları mı?”

Başımı iki yana salladım. “Bilmiyorsun.”

Demir sırtarak bana baktı. “ğreneceğim.”

Bu cevap çok hoşuma gitti. ğreneceğinden kesinlikle emindim çünkü çok istekliydi. Böyle insanları severdim.

“Seninle bu oyunu oynamak bir zevkti Hera,” dedi gruptan biri, diğerkleri onu destekledi.

“Hepimizi dakikalar içinde silip süpürmüş olsan bile...” dedi Demir, buruk bir gülümsemeyle. Ardından bana elini uzattı, uzanıp elini sıktım sonra sağ elimdeki parmaklarımı çarpı yapıp hafıfe başıma değdirdim. Bana karşılık verdiklerini görünce keyifle geri çekildim ve masadan uzaklaşmaya başladım. Dostlarım yüzlerinde gururlu bir gülümsemeyle beni

izliyorlardı. Uzanıp, heyecanla alkışlamaya devam eden Ser-
ra'nın yanağını sıktım.

Meydandaki ışıklar tekrar yandı, müzik değişti başka bir
şarkı çalmaya başladı. İnsanlar alanın etrafından uzaklaşırlar-
ken gökyüzünü rengârenk ışıklar kapladı. Önce ateşe dönüştü
ışıklar, gökyüzü adeta alev aldı. Sonra, alev yerini suya bıraktı.
Su siyahlaştı ve bir top halini aldı. Bir süre gökyüzünde ka-
ranlık bir ay gibi kaldı ve birden gürültüyle patlayınca etrafa
rengârenk, ısıll ısıll yıldızlar saçıldı.

Uzanıp Kuzey'in elini tuttum, yan yana durup gökyüzünü
izledik. Aklımdan, burada bir devrim oldu, diye geçirdim. Bu
günlere gelmek için ne çok mücadele etmiş, ne çok şey kaybet-
miştim. Ve ne çok şey kazanmıştım.

Hayat herkes için, her şeye rağmen devam ediyordu. İşte
yaşamak böyle oluyordu.

Kimileri güzel günlerin kendisine gelmesini bekliyordu,
kimi yarı yolda pes ediyor beklemekten vazgeçiyordu, kimi ise
o günleri kaderin elinden söküp almak için savaşıyordu...

Sonuna kadar değil, kazanana kadar...

TÜM KÖTÜ GÜNLERİ SİLECEK AMA ASLA
SİLİNMEYECEK OLAN TÜM GÜZEL GÜNLERE...

VE O GÜNLERİN SAYISINI ARTTIRMAK İÇİN
MÜCADELE EDENLERE...

-KAZANDIK-

TEŞEKKÜR EDERİM;

Bu yazdığım en zor ve en uzun teşekkür kısmı olacak; çünkü bu aynı zamanda bir veda. Ama Ender'in tarzında... Zamanın ve sayfaların sakladığı, yaşatmaya devam ettiği hiçbir şey tam olarak gitmez çünkü.

Bunu bilmek beni mutlu etse de bir parça buruk içim. Proje'nin ilk cümlesini yazdığım ilk andan beri bugünün geleceğini biliyordum. Ervin ismini seçerken, veda anlamı da taşıması beni çok etkilemişti. Adını kitap sayfalarına her yazdığımda bu noktaya, bir vedaya yaklaştığımı hatırlıyordum. Bu aynı zamanda daha dikkatli yazmak konusunda beni teşvik etti; giderken, geride ne bıraktığım çok önemliydi.

Bugün arkama baktığımda geride bıraktığım şeyle gurur duyuyorum. On dokuz yaşında genç bir kız için yazacak daha ilginç ve eğlenceli şeyler vardı elbette. Özellikle de yaşadığımız coğrafyada; "Türk, bilim kurgu yazamaz," diyenlerin ve kendilerine bilim kurgu dosyaları gönderildiğinde okumadan çöpe attıklarını söyleyen editörlerin, yayınevlerinin mevcut olduğu bir zamanda bu konularla uğraşmamam gerektiğini söyleyenler oldu. Herkes aşk yazmam gerektiğini söylüyordu, ama ben özgürlük için savaşıma fikrine âşıktım. Aşkın en güzel hâline...

Benim aşk anlayışım da buydu. *'Bir insanın her şeyini alabilirsiniz elinden, tek bir şey dışında, özgürlüğünü; kendi yolunu seçme özgürlüğünü,'* der John Stuart Mill. Ben kendi yolumu seçme özgürlüğümü tercih ettim.

Bu tercih altı yıl boyunca hayatıma çok güzel insanlar soktu. Dostlar, yol arkadaşları kazandım: Senanur Öztürk, Sevinç Cerrah, Zübeyde Gülsoy, Ayşegül Serra Alay, Elif Hilal Cengiz, Aycan Tan, Hatice Şahintürk, seriden ilhamla Ervin ismini alan, nüfus cüzdanını bana gösterdiğinde şok geçirmeme sebep

olan Ervin Yeniay, Neslişah Acır, Tuğba ve diğerlerini tanıdım. Bana gönülden inandılar ve destek oldular.

Başındar: sonuna kadar heyecanını hiç kaybetmeyen, her kitabımı çıkar çıkmaz alan ve gururla paylaşan Nevin Altınok, Nesrin Maden, Fatma Güneşdoğdu, Selma Sevinç ve Seyyare Sevinç, Songül Dalay her zaman bana ne kadar inandıklarını dile getirdiler ve bu benim için çok ama çok önemliydi.

Her kitapta asla es geçemediğim, heyecanla ilk önce teşekkürler bölümünü okuyan annem ve babam Nejla ve Savaş Ataklı'nın bu kitapları yazabilmemde katkıları çok büyük... Bana kendi kendime yetebilmeyi, özgürlüğün tadını ve adil olmayı onlar öğretti. Öğrendiklerimi en iyi şekilde kaleme almak için çok uğraştım. Hep de uğraşacağım.

Bütün bunların yanı sıra Devrim 2417'yi ilk okuyan kişi olan ve sabahın dördünde bile heyecanla yorumlar yapan yazar arkadaşım Semiha Kaya, yazar dostlarım Meltem Özkaya, Ayşenur Nazlı, Emine Şeyma Mengi; Yükseliş 2417'nin ve bu kitabın editörlüğünü yapan, beni yazmak konusunda daha da yüreklendiren ve bana yol gösteren çok sevgili Nur Can Kara ve adını yazamadığım, desteğini hissettiren herkes... Hepinize çok teşekkür ederim!

Yol arkadaşlarınız güzelse yürüdüğünüz yollar da güzeldir. Uzun soluklu ve yorucu olsa bile...

Sevgilerle...
Sinem Ataklı

GELECEĞİ KURTARAN TEK ŞEY, FEDA EDİLEN GEÇMİŞTİ.

Trajik sonlar görkemli başlangıçları gerekli kılar.
Bitti denildiği yerde yeniden yazılır tarih.
Karanlık tiranlıkların sonu, daima aydınlık bir devrimdir.

Orta yolu bulma ümidini yitiren ölümsüzler, korkunç bir güçle üzerimize geliyor. Dünya tarihinde böyle bir savaş hiç görülmedi. Yaşananlar bir daha yaşanmasın diye her şeyimizi ortaya koyuyoruz. Ölümsüzlere karşı direnişçiler, makinelere karşı insanlar, ölüme karşı yaşam. Her şey bizim aleyhimize görünüyor ve Cennet, zaferine kesin gözüyle bakıyor. Ama kaybettiğimizi sandıkları an kazanmaya en çok yaklaştığımız an olacak... Cennet'e yöneltilen sorular, Devrim ile cevap bulacak.

"Hangi sığınak sizi korur bugün? Hangi güç, hangi ölümsüzlük
sizi kurtarır? Cevabınız yok mu? Susuyor musunuz?
Susmaya devam edin!

ÇÜNKÜ BUGÜN HALK KONUŞACAK."

www.epsilonyayinevi.com

9 786051 739052

online alışveriş: kitap365.com

KDV'den
muafır.